

Đại Mạc Dao

Contents

Đại Mạc Dao	1
1. Q.1 - Chương 1: Chuyện Cũ	2
2. Q.1 - Chương 2: Lần Đầu Gặp Mặt	12
3. Q.1 - Chương 3: Gặp Lại	23
4. Q.1 - Chương 4: Mỹ Nhân	38
5. Q.1 - Chương 5: Bóng Hình Bên Cửa Sổ	48
6. Q.1 - Chương 6: Đắm Say	61
7. Q.1 - Chương 7: Thân Thể	70
8. Q.1 - Chương 8: Cuộc Hội Ngộ Đáng Sợ	79
9. Q.1 - Chương 9: Khúc Nhạc Trái Tim	91
10. Q.1 - Chương 10: Thích Khách	105
11. Q.1 - Chương 11: Trả Lại Khăn Tay	113
12. Q.1 - Chương 12: Mời Khách	121
13. Q.1 - Chương 13: Hoa Rụng	127
14. Q.1 - Chương 14: Ngắm Sao	134
15. Q.1 - Chương 15: Hẹn Ước	139
16. Q.1 - Chương 16: Ra Đi	151
17. Q.1 - Chương 17: Mong Ngóng Một Cặp Sao	160

Đại Mạc Dao

Giới thiệu

Lớn lên giữa bầy sói, Ngọc Cẩn cứ ngỡ mình giống như Lang huynh, cũng là một con sói. Nhưng rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-mac-dao>

1. Q.1 - Chương 1: Chuyện Cũ

Ngày tháng nhẹ nhàng tựa gió đêm trên sa mạc, chỉ nháy mắt đã trôi xa ngàn dặm, nghĩ dường thương mới một lần mà cỏ trên thảo nguyên đã ba lần khô héo, lá rừng Hồ Dương cũng ba lần ngả vàng. Hơn ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, cùng với bầy sói lang thang từ Bắc sa mạc đến Nam sa mạc, lại từ Nam sa mạc quay về Bắc sa mạc. Những lúc đùa chơi nô giỡn, tôi có cảm giác mình chưa từng rời xa bầy sói, sáu năm sống cùng cha dường như đã bị vùi lấp dưới cát vàng, đáng tiếc... chỉ là dường như.

Đêm đen nặng nề, vạn vật im lìm, bên đồng lửa, tôi và Lang huynh dựa gối dựa nằm, nó đã ngủ say, tôi lại không hề buồn ngủ. Ban ngày, tôi đã lại nhìn thấy quân đội Hung Nô lần nữa, lần đầu tiên trong suốt ba năm qua. Trong một khoảng khắc luống cuống, tiếng vó ngựa ầm ầm đột ngột khuấy động quá khứ đã nhiều năm phủ bụi.

* * *

Chín năm trước, trên sa mạc Tây Vực.

Một người đang nằm trên cát vàng.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt ông, ông cũng chăm chăm nhìn lại. Có con thằn lằn bò ngang qua mặt, ông không nhúc nhích, tôi tò mò giơ vuốt khê vỡ vào má ông, ông vẫn không động đậy, nhưng khóe môi hơi nhênh nhếch, hình như đang cười.

Tôi sẫm soi từ khi đứng bóng đến lúc mặt trời ngả hẳn về Tây, cuối cùng mới hiểu vì sao ông nằm bất động. Ông sắp chết khát!

Đến tận bây giờ, tôi vẫn không hiểu vì sao mình lại cứu ông. Vì sao tôi lại đem cho ông con dê con mà mình phí sức, rất phí sức mới bắt được? Đang yên đang lành vì sao lại rước về nhà một người cha? Lẽ nào chỉ vì trong mắt ông có cảm giác gì đó cơ hồ thân thuộc, mà lại không hề thân thuộc?

Uống máu tươi xong, khôi phục được thể lực, ông đã làm một việc mà nghe nói loài người thường làm, ấy là lấy oán trả ơn. Ông dùng dây thừng tròng tôi lại, kéo tôi khỏi hoang mạc Qua Bích nơi bầy sói sinh sống, đưa tôi đến lều trại của con người.

Ông đã uống máu con dê con, nhưng lại không cho tôi uống máu tươi, ăn thịt sống nữa. Ông bắt ép tôi học cách đi thẳng đứng ngay, ép tôi học cách nói chuyện của mình, còn bắt tôi phải gọi ông là “cha”, vì thế tôi thường xuyên đánh nhau với ông, nhưng ông không hề sợ hãi, mỗi lần đánh nhau đều là tôi phải co giò bỏ chạy, rồi lại ông đi bắt tôi về.

Hành hạ, khổ sở, dằn vặt, tôi không hiểu vì sao ông phải đối xử với tôi như thế, vì sao cứ phải bắt tôi làm người? Làm sói không được ư? Ông nói với tôi, tôi vốn là người, không phải sói, cho nên chỉ có thể làm người.

Khi bắt đầu học viết chữ, tôi đã hiểu thêm phần nào về thân thể của mình: Tôi là một đứa bé bị người ta bỏ rơi hoặc thất lạc, bầy sói nuôi dưỡng tôi, biến tôi thành sói con, nhưng ông biến tôi trở lại làm người.

* * *

“Không chải nữa!” Tôi hét ầm lên rồi ném chiếc lược đi, tìm xung quanh thứ gì để trút giận. Vây vò mãi đến nỗi cánh tay đã mỏi rã rời, thế mà vẫn chưa tết xong bím tóc, vốn dĩ hào hứng muốn ngồi bên hồ ngắm dáng mình xinh đẹp sau khi tết tóc, nào ngờ càng chải càng rối, bây giờ lại thành ra một bụng tức đầy.

Trời âm ỉ, nắng gió chan hòa, chỉ có một con trâu nhơ nhỡ đang uống nước bên hồ. Tôi phồng má đứng nhìn con trâu một lúc rồi len lén chạy vòng qua phía sau, phi một cước vào mông nó, định đẩy nó xuống hồ. Con trâu kêu “ò” một tiếng, không mấy may nhúc nhích. Tôi không cam tâm, lại đá nó thêm một cái, nó đập mạnh đuôi, xoay phắt lại trừng mắt nhìn tôi. Tôi chợt nhận ra sự việc có điều không ổn, tìm sai đối tượng để trút giận rồi. Đáng lẽ nên mềm nắn rắn buông, con trâu này mới là đá, tôi là trứng thôi.

Tôi quyết định phải ra tay không chế trước, bèn gập mình lại, bắt thành linh tru lên một tràng như sói, hy vọng có thể mượn uy sói dọa nó bỏ chạy. Thường khi tôi làm thế, ngựa dê nghe thấy đều nhũn chân tháo chạy, nhưng con trâu này vẫn chỉ “ò” một tiếng thật dài, chĩa sừng về phía tôi. Lúc nó phì ra khí nóng, cào

cào móng, tôi vụt quay người, vừa bỏ chạy vừa kêu oai oái. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao khi mắng những kẻ ngang bướng ngu ngốc, người ta hay nói “lì như trâu” rồi.

Sói và trâu, rốt cuộc bên nào chạy nhanh hơn? Tôi vừa kêu “a a” vừa nghiền ngẫm vấn đề đó, đến lúc sừng trâu sượt qua mũi, tôi mới xoa cái mũi đau điếng, chẳng rảnh rang mà nghĩ ngợi lung tung nữa, chỉ tập trung chạy để giữ mạng.

Bên trái, ngoặt gấp, bên phải, lại ngoặt gấp, bên trái...

“Ngươi đại ca, ta sai rồi, ngươi đừng đuổi nữa, ta không dám đá ngươi nữa đâu, sau này ta chỉ bắt nạt dê thôi.” Tôi mệt đến độ sắp ngã sắp xuống rồi, mà con trâu vẫn thình thịch đạp đất, truy đuổi gắt gao như muốn đòi mạng.

“Đồ trâu thộn, ta cảnh cáo ngươi, đừng thấy sói ta cô độc mà tưởng bỏ, ta có rất nhiều bạn bè đó, đợi ta tìm được bọn họ rồi, chúng ta sẽ chén thịt ngươi luôn.” Tiếng chân chạy vẫn đều đều, lời đe dọa hoàn toàn vô hiệu, tôi đành mếu máo chạy tiếp.

Tôi thở hồng hộc, nói không hơi: “Ngươi làm ta... bị thương, cha... cha... cha ta sẽ nấu chín ngươi đấy, đừng có đuổi... đuổi... ta nữa!”

Lời vừa dứt, hình như ứng nghiệm ngay, đằng xa có hai người đang kẻ vai đi tới, một trong hai người chính là cha. Tôi gào to chạy lại, có lẽ là lần đầu tiên thấy tôi sốt sắng đến thế, còn cách rất xa đã dang hai tay như muốn nhào vào lòng mình, cha không khỏi cảm động, dù không hiểu lý do, ông vẫn rảo chân tới đón, hơi cúi mình xuống ôm lấy tôi. Đến khi nhận ra con trâu đằng sau, muốn né tránh thì đã hơi chậm mất rồi. Lúc này, nam tử bên cạnh cha đã nhảy một bước chắn trước mặt cha, đứng đối diện với con trâu.

Tôi trợn to mắt, nhìn con trâu xông thẳng về phía hắn, mắt thấy sừng trâu sắp chạm vào hắn đến nơi, thì nhanh như chớp, hắn phóng cả hai tay ra, nắm lấy hai sừng trâu, con trâu phần nộ sấn tới trước, đạp đất cào cỏ làm bụi bốc mù mịt, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích. Tôi trở mắt theo dõi, trong đầu chỉ bật lên duy nhất một ý nghĩ: Hắn mà là sói, nhất định sẽ là Lang vương của chúng tôi.

Cha bế tôi tránh ra vài bước, cười tán thưởng: “Thường nghe người ta ca ngợi vương gia là đệ nhất dũng sĩ của Hung Nô, quả nhiên danh bất hư truyền.” Thiếu niên ngoảnh mặt lại cười: “Sức lực điên thôi mà, hàng phục mỗi một con ghé hoang, làm sao bì được kiến thức của tiên sinh?”

Thấy tôi giãy giụa muốn tụt xuống, cha liền buông tôi ra: “Thần chẳng qua chỉ nắm bắt toàn những đạo lý cứng nhắc trong sách vở, vương gia thì đã lĩnh hội chúng từ trong thế sự lâu rồi.”

Tôi đến cạnh thiếu niên, nhằm chân trâu đá một phát: “Dám đuổi ta này! Đuổi nữa hay thôi? Đuổi nữa hay thôi? Đá ngươi có hai phát mà dám đuổi ta thiếu điều trối chết.”

Con trâu vốn đã được thiếu niên thuần phục phần nào, bỗng nhiên hung hãn trở lại, lắc đầu quất đuôi giẫy giụa. Cha liền túm lấy tôi, quay sang nói với thiếu niên, vẻ áy náy: “Đây là con gái thần, tính tình hơi hoang dã, đã gây rắc rối cho vương gia rồi!” Ông quay đầu nhắc tôi, “Mau hành lễ với vương gia!”

Tôi đứng yên, trân trân nhìn hắn. Bấy giờ tôi vẫn chưa biết đánh giá ngoại hình con người, nhưng về anh tuấn này thì chỉ cần thoáng nhìn đã in sâu vào tâm trí. Tôi ngây ngốc ngắm hắn hồi lâu, rồi hỏi: “Huynh thật đẹp trai, huynh là người đẹp trai nhất Hung Nô đúng không? Nhưng Ứ Thiên cũng rất đẹp trai, không biết đến khi Ứ Thiên cao như huynh thì có đẹp trai bằng hay không?”

Hắn ho khè mấy tiếng, liếc cha vẻ muốn cười lắm nhưng nén lại, rồi quay đi chuyên tâm thuần phục con trâu. Cha lúng túng bịt miệng tôi: “Vương gia lượng thứ, đều tại thần quản giáo không nghiêm.”

Dần dần, con trâu bớt hung hăng, thiếu niên thận trọng buông hai tay thả cho nó đi. Quay lại thấy cha đang một tay chặn miệng tôi, một tay vịn ngược hai cánh tay tôi ra sau, còn tôi thì ra sức vừa đá vừa đạp, hắn nhìn cha với ánh mắt thông cảm: “Còn tốn công tốn sức hơn thuần hóa trâu rừng nhỉ!”

So sánh tôi với trâu? Dù đang bận rối rít, tôi vẫn cố tranh thủ lườm hắn một cái. Hắn hơi ngẩn người, lắc đầu bật cười, nói với cha: “Thái phó đang có việc thế này, bốn vương đi trước vậy.”

Thiếu niên vừa đi, cha liền cắp tôi vào nách đem về lán. Tôi từng thấy dân du mục trên thảo nguyên dùng roi quất lũ con búồng bình, chẳng lẽ cha định làm như thế? Đang chuẩn bị đánh nhau với cha một trận to,

nhưng ông chỉ lấy lược ra, bảo tôi ngồi ngay ngắn xuống.

“Tóc tai bù xù thế này này, Tả Cốc Lễ vương không hẳn là người đẹp trai nhất Hung Nô, nhưng con chắc chắn là cô gái xấu xí nhất thảo nguyên này rồi đấy.”

Tôi lập tức yên lặng ngồi xuống, một tay kéo lấy gương đồng, kỹ càng đánh giá bản thân: “Xấu hơn bà lão rụng hết răng hôm trước chúng ta nhìn thấy ạ?”

“Ừ.”

“Xấu hơn bác gái béo ú đến nỗi lê đi không nổi nữa ạ?”

“Ừ.”

Tôi dẫu môi nhìn mình trong gương, đầu tóc rối bù, còn mắc mấy cọng cỏ xanh, trên chóp mũi và gò má đều dính bùn đen, nhếch nhác cực độ, duy đôi mắt là vẫn lấp lánh sáng rực.

Cha giúp tôi lau sạch mặt, cẩn thận nhặt hết cỏ, rồi dùng lược chải gỡ từng lọn để làm mượt mái tóc rối tung: “Chúng ta tết hai bím tóc, cha sẽ tết một bím trước, con tự học theo tết bím còn lại, tết tóc xong, chắc chắn con sẽ là tiểu cô nương xinh đẹp nhất mà cha từng thấy.” Cha vừa giúp tôi tết tóc, vừa nói chuyện...

* * *

©STENT: www.luv-ebook

Cành khô nổ lép bép trong đồng lửa, có mấy tia lửa tóe lên, đánh thức hồi ức của tôi, Lang huynh ngồi bên cạnh vườn mình một cái lại nằm bò ra đất. Tôi vỗ vỗ vào lưng nó, mạch suy nghĩ lại trôi về quá khứ.

Năm ấy tôi bảy hoặc tám tuổi, mới về ở với cha được một năm. Hôm đó là lần đầu tiên tôi tự mình tết được tóc, và cũng là lần đầu tiên gặp Y Trĩ Tà, bằng hữu của cha, tiểu vương thúc của thái tử Ứ Thiên, ấu đệ của Quân Thần thiên vu, Tả Cốc Lễ vương của Hung Nô. Vì hẳn rất hay đến gặp cha, chúng tôi dần thân nhau, lần nào ra ngoài đi săn hẳn cũng dẫn tôi theo.

Trong lều trại.

“Ngọc Cẩn, nếu vẫn không học thuộc được Quốc sách, cho dù con có xoắn bứt hết cả tóc, tối nay ta cũng sẽ không cho phép con tham gia yến tiệc.” Cha đáng ghét cúi đầu viết chữ, không hề ngẩng lên, nói.

Tôi nhớ Y Trĩ Tà từng nói tóc của tôi giống như cừu vừa mới được xén lông, vội thôi xoắn tóc, nhìn chăm chăm vào thẻ tre trước mặt, bắt đầu cắn móng tay: “Vì sao cha không dạy Ứ Thiên? Ứ Thiên mới là học trò của cha, hoặc cha có thể bắt Y Trĩ Tà học thuộc lòng cũng được, huynh ấy chắc chắn sẽ rất vui, huynh ấy thích nhất là đọc sách của người Hán, còn con chỉ thích theo Y Trĩ Tà đi săn thôi.” Lời vừa dứt đã nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cha gay gắt trừng lại, tôi không chịu thua nói tiếp: “Ứ Thiên không cho con gọi gã là thái tử, Y Trĩ Tà cũng nói con có thể không cần gọi huynh ấy là vương gia. Bọn họ đã có thể trực tiếp gọi tên con, vì sao con lại không được?”

Cha hình như khẽ thở dài một tiếng, đi đến trước mặt tôi, ngồi xuống nói: “Bởi vì đây là quy củ của nhân gian, bọn họ có thể trực tiếp gọi tên của con, nhưng con bắt buộc phải dùng cách xưng hô cung kính với họ. Trong bầy sói, sói con không có kinh nghiệm không phải cũng rất tôn kính với sói lão thành sao? Không nói đến thân phận, chỉ nói đến tuổi tác, ước chừng thái tử Ứ Thiên lớn hơn con bốn năm tuổi, Tả Cốc Lễ vương lớn hơn con bảy tám tuổi, con nên tôn kính bọn họ.”

Tôi nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy cha nói có lý, gật gật đầu: “Thế được rồi! Lần sau con sẽ gọi Ứ Thiên thái tử, cũng sẽ gọi Y Trĩ Tà là Tả Cốc Lễ vương gia. Nhưng mà tối nay con muốn ăn thịt dê nướng, muốn tham gia dạ tiệc, con không muốn học thuộc Quốc sách, Ứ Thiên mới là học trò của cha, cha bắt gã học đi.”

Cha kéo bàn tay tôi ra khỏi miệng, lấy khăn lau tay cho tôi: “Mười tuổi đến nơi rồi, sao mà vẫn trẻ con thế hả? Tả Cốc Lễ vương bằng tuổi con đã ra chiến trường rồi đấy.”

Tôi ngẩng đầu lên, đắc ý hừ một tiếng: “Lúc bọn con đuổi bắt thỏ, huynh ấy không nhanh bằng con.” Chợt nhớ ra lời hứa giữa tôi và Y Trĩ Tà, vội hối hận che miệng lại, lâu lâu nói: “Con hứa với vương gia sẽ không nói cho ai khác, nếu không sau này huynh ấy sẽ không dẫn con ra ngoài chơi nữa, cha nghìn vạn lần đừng để huynh ấy biết.”

Cha mỉm cười hỏi: “Quốc sách?”

Tôi ảo não đập thùm thụp, trừng mắt nói với cha: “Tiểu nhân, cha chính là tiểu nhân trong sách, con sẽ học thuộc bây giờ đây.”

Thiên vu phái người đến gọi cha, tuy trước khi đi cha đã dặn đi dặn lại tôi phải ngoan ngoãn đọc sách, nhưng tôi biết, cha càng biết, những lời ông nói hoàn toàn là gió thổi ngoài tai. Cha bắt lực nhìn tôi một hồi, lắc đầu rời đi. Cha vừa mới ra khỏi cửa, tôi lập tức mừng rỡ nhảy khỏi phòng, đi chơi thôi!

Trên sườn núi yên tĩnh, Y Trĩ Tà lặng lẽ ngồi giữa bụi cỏ, tôi rón ra rón rén đi đến bên cạnh hắn, đang định dọa hắn giật mình, chẳng ngờ hắn bỗng nhiên bật dậy vỗ ngược lấy tôi, làm tôi giật nảy cả người. Tôi cười khanh khách, ôm lấy cổ hắn: “Y... vương gia, huynh sao lại ngồi đây?”

Y Trĩ Tà bế tôi ngồi lên đùi hắn: “Lại bị cha của muội giáo huấn à? Nói với ông ấy mấy trăm lần rồi, người Hung Nô bọn ta không quan tâm mấy chuyện này, ông ấy vẫn cứ cẩn thận đa lễ.”

Tôi thề lười, cười hỏi: “Muội nghe nói huynh sắp cưới vương phi rồi, dạ tiệc hôm nay là đặc biệt dành cho huynh.”

“Phải, sắp cưới vương phi rồi.”

Tôi nhìn nhìn sắc mặt hắn: “Huynh không vui sao? Vương phi không xinh đẹp ư? Nghe U Thiên nói đây là con gái duy nhất của Đại tướng quân, rất nhiều người muốn cưới nàng ấy! Nếu không phải vì U Thiên tuổi còn nhỏ, thiên vu chắc hẳn đã gả nàng ấy cho U Thiên rồi.”

Hắn cười nói: “Ngọc Cẩn ngọc, xinh đẹp không phải tất cả. Không phải ta không vui, chỉ là cũng không có gì đáng để đặc biệt vui vẻ.”

Tôi cười nói: “Cha nói, chồng và vợ là người sẽ sống với nhau cả cuộc đời, sống với nhau cả đời nghĩa là ngày nào cũng phải nhìn nhau, thế thì có thể không xinh đẹp được sao? Khi nào muội tìm phu quân, muội sẽ tìm một người đẹp trai nhất, ừm...” Tôi đánh giá khuôn mặt góc cạnh của hắn, do dự nói: “Ít nhất không thể kém huynh được.”

Y Trĩ Tà cười phá lên xoa hai má tôi: “Muội mấy tuổi rồi? Sốt ruột muốn bỏ rơi cha thế này cơ à?”

Nụ cười cứng đờ trên mặt, tôi rầu rĩ hỏi: “Có phải huynh và U Thiên đều biết mình mấy tuổi không?” Hắn khẽ gật đầu. Tôi thở dài nói: “Nhưng mà muội không biết này! Cha cũng không biết muội rốt cuộc mấy tuổi, sau này khi người khác hỏi muội mấy tuổi, muội cũng không trả lời được.”

Hắn cười nắm lấy tay tôi: “Đây là chuyện tốt nhất trên đời, sao muội lại không vui? Muội nghĩ xem, lúc người khác hỏi bọn ta mấy tuổi, bọn ta đều chỉ có thể thật thà trả lời, chỉ có một lựa chọn, nhưng muội có thể tự mình chọn, chẳng lẽ không tốt à?”

Tôi lại sáng mắt lên, hưng phấn nói: “Ừ nhỉ! Đúng rồi! Muội có thể tự mình quyết định mình mấy tuổi! Thế muội nên chín tuổi hay mười tuổi nhỉ? Ừm... muội muốn mười tuổi, có thể bắt Mục Đạt Đóa gọi muội là tỷ tỷ.”

Hắn cười cười, xoa đầu tôi, nhìn về phía xa. Tôi kéo kéo cánh tay hắn: “Chúng ta đi bắt thỏ đi!” Hắn không sáng khoái đáp ứng tôi như thường ngày, mà chỉ dỗi mắt nhìn về phía Đông Nam, lặng lẽ thất thần. Tôi cũng rướn cổ ra sức nhìn về phía xa, thấy chỉ có trâu và dê, thi thoảng còn có chim ưng lượn đường chân trời, không có gì khác với thường ngày: “Huynh đang nhìn gì thế?”

Y Trĩ Tà không trả lời mà hỏi: “Đi về hướng Đông Nam sẽ có gì?”

Tôi chau mày nghĩ ngợi một lúc: “Sẽ gặp trâu dê, sau đó có núi, có thảo nguyên, còn có sa mạc Qua Bích, tiếp tục đi nữa có thể sẽ quay về Hán triều, quê hương của cha, nghe nói chỗ ấy đẹp vô cùng.”

Trong mắt Y Trĩ Tà lóe lên nét ngạc nhiên pha lẫn ngỡ vực: “Là cha muội kể uội à?”

Tôi gật gật đầu. Khóe môi hắn hơi nhếch lên, để lộ nụ cười lạnh lạnh: “Thảo nguyên, ao hồ, núi non của chúng ta cũng rất đẹp.”

Tôi gật gù tán thành, lớn giọng nói: “Núi Yên Chi của chúng ta đẹp nhất, núi Kỳ Liên của chúng ta giàu có nhất.”

Y Trĩ Tà cười nói: “Nói rất đúng. Đi thẳng về hướng Đông Nam chính là Hán triều, Hán triều chẳng có gì hay ho cả, nhưng hoàng đế hiện giờ của Hán triều thì không tầm thường đâu.”

“Hắn đẹp trai hơn huynh à?” Tôi tò mò hỏi nhìn về hướng Đông Nam.

“Đáng hận là ta sinh muộn quá nhiều năm, giờ chỉ có thể nhìn Hán triều dần dần hùng mạnh. Một tên Vệ Thanh đã khiến chúng ta rất đau đầu, nếu trong tương lai lại có thêm vài viên đại tướng nữa, với tính cách của hoàng đế Hán triều bây giờ, sợ rằng chúng ta sớm muộn cũng sẽ phải chiến đấu bảo vệ núi Yên Chi và núi Kỳ Liên của mình, đến lúc đó chúng ta không thể ngồi đây ngắm mảnh đất dưới chân nữa rồi. Thật đáng hận, người trong bộ tộc đã mờ mắt vì vẻ phồn hoa sung túc của Hán triều và sự hậu đãi của hoàng đế bọn chúng, họa diệt tộc ở ngay trước mắt mà vẫn một lòng thân Hán.” Đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm về phía trước, chậm rãi nói với vẻ tựa lãnh đạm, lại tựa như đau lòng.

Tôi nhìn về phía xa, rồi lại nhìn hắn, lại vô thức đưa tay lên miệng, vừa cắn móng tay, vừa lom lom nhìn hắn không chớp mắt. Hắn nhẹ nhàng chạm vào mắt tôi, ngón tay ấn xuống môi tôi, lắc lắc đầu bật cười: “Hy vọng mấy năm nữa, muội hiểu được những lời ta nói, cũng vẫn bằng lòng ngồi bên cạnh nghe ta nói chuyện.”

Hắn kéo tay tôi, dùng vạt áo mình lau sạch giúp tôi, đoạn kéo tôi đứng dậy: “Ta phải quay về rồi, dạ tiệc hôm nay được cử hành cho ta, cần phải chỉnh trang một tí, tuy chỉ là làm dáng, nhưng nếu không làm dáng, hắn sẽ có không ít người mất vui đấy. Muội thì sao?”

Tôi nhìn quanh một lượt, nhàm chán nói: “Muội đi tìm Ư Thiên, buổi chiều có cuộc thi cưỡi ngựa bắn tên, muội đi xem náo nhiệt, chỉ mong không đụng phải cha.”

Thảo nguyên, dạ tiệc.

Không khí vốn thoải mái vui vẻ, nhưng lại vì tôi mà lặng phắc.

Hai tay tôi bưng một chiếc khay có đầu dê, quỳ trước mặt Y Trĩ Tà, hoang mang nhìn thiên vu đang gương cười, nhìn về mặt bất đắc dĩ của cha, rồi nhìn Ư Thiên tức giận đùng đùng, cuối cùng lại ngược nhìn Y Trĩ Tà. Lòng mày hắn khẽ nhíu lại trong nháy mắt rồi chậm chậm giãn ra, gương mặt không lộ cảm xúc, nhưng ánh mắt lại dường như có hơi ấm, khiến bàn tay tôi đang run rẩy trước ánh mắt của mọi người từ từ vững lại.

©STENT

Y Trĩ Tà đứng dậy hành một lễ với thiên vu: “Vua của chúng thần, Ngọc Cẩn chưa từng nhìn thấy tư thế như hùng ưng của thiên vu, không ngờ thấy con nhạn lớn lại tưởng là hùng ưng. Thần đệ nghĩ, hôm nay vị anh hùng trong lòng mọi người ở đây rõ ràng chính là thái tử Ư Thiên, thái tử chiều nay bách phát bách trúng, công phu trên lưng ngựa lại càng vượt trội, sau này nhất định sẽ là một con sói đầu đàn nữa của thảo nguyên.” Lúc hắn cúi người lấy cái khay trong tay tôi, đã nháy mắt rất nhanh một cái, đoạn quay người đi đến chỗ Ư Thiên, quỳ một chân trước mặt gã, cúi thấp đầu, hai tay dâng đầu dê lên.

Đám người cười ầm ĩ vỗ tay hoan hô, nhao nhao tán dương Ư Thiên có khí phách thời trẻ của thiên vu, lần lượt tiến lên phía trước kính rượu cho gã ta.

Ư Thiên đứng trước mặt Y Trĩ Tà đang quỳ dưới đất, lấy con dao bạc mà nô tỳ dâng lên, cắt một miếng thịt từ đỉnh đầu dê trên khay, bỏ vào miệng, từ đầu đến cuối, dáng vẻ Y Trĩ Tà vẫn một mực khiêm nhường, chỉ yên lặng quỳ.

Khóe miệng thiên vu cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, cầm chén rượu tiến lại đỡ Y Trĩ Tà đứng dậy, Y Trĩ Tà mỉm cười rồi cùng thiên vu nâng chén uống rượu.

Tôi có lẽ là người duy nhất ở đây không cười, khó chịu dựa vào người cha nhìn cảnh tượng mình nửa hiểu nửa không ở trước mặt. Nếu không phải vì hành động lỗ mãng của tôi, Y Trĩ Tà không cần phải ở trước mặt bao nhiêu người, khom lưng cúi đầu, quỳ xuống trước một người trẻ tuổi hơn mình, vai về thấp hơn mình, chiều cao không bằng mình như Ư Thiên.

Cha cười vỗ vỗ má tôi, nhỏ giọng nói: “Con gái ngoan, đừng ủ rũ mặt mày nữa, cười xem nào. Có sức ả não, chi bằng hãy ngẫm nghĩ lại những lỗi lầm vừa phạm phải, tránh để sau này lại tái phạm. Hãy để tâm nghĩ xem con đã làm sai điều gì, rồi nghĩ xem vì sao vương gia phải làm thế. Học thuộc Thuật quyền mưu trong Quốc sách, mà vẫn làm ra chuyện thế này, xem ra ta đã thật sự thất bại trong việc dạy con gái rồi, ta cũng phải tự kiểm điểm lại bản thân thôi.”

Sau buổi dạ tiệc, tôi bị cha cấm túc, cha muốn tôi phải nghĩ lại chuyện đã qua.

Tôi không biết cười ngựa, không thể đi chơi đâu xa. Trong hai người có thể phớt lờ ràng buộc của cha, bằng lòng dẫn tôi ra ngoài chơi, một người vì tôi mà chuốc họa, tôi không dám đi tìm hắn, một người thì đang giận tôi, không đến gặp tôi, tôi đành một mình loanh quanh gần khu trại.

Khi đến bên hồ, thấy Ư Thiên đang cho ngựa uống nước ven mép nước, tôi khẽ hứ mũi một tiếng, một mình đi đến một chỗ khác ven hồ nghịch nước. Ư Thiên trừng mắt nhìn tôi hồi lâu, tôi vẫn cứ giả bộ như không thấy. Ư Thiên nói: “Người không biết bơi, đừng ngồi gần hồ như thế, cẩn thận rơi xuống đấy.”

Tôi tiến về phía trước hai ba bước, cẩn thận thăm dò xem nước có sâu không, có thể đi tiếp không. Ư Thiên lao đến, tóm lấy cổ áo tôi, kéo tôi tránh xa bờ hồ. Tôi tức giận nói: “Có mà người không biết bơi ấy, đồ nhát gan, ta chẳng sợ.”

Ư Thiên bực mình phì cười: “Rõ ràng người nên giận là ta, người lại đi cau có là sao!”

Nhớ lại chuyện hôm đó, trong lòng tôi quả thật cũng thấy hơi ngại ngùng. Ư Thiên chọn tôi đi dâng đầu dê, tôi không dâng cho thiên vu, lại dâng cho Y Trĩ Tà. Kết quả là vừa đắc tội với thiên vu, lại chuốc phiền phức cho Y Trĩ Tà. Tôi cúi đầu, không nói gì.

Ư Thiên cười cười, kéo tay tôi nói: “Nếu không tức giận nữa, chúng ta kiếm chỗ nào đi chơi đi.”

Tôi mím môi cười gật gật đầu, hai người tay trong tay chạy như bay. Tôi ngửa mặt đón gió, lớn giọng nói: “Vì sao người không thích Y Trĩ Tà thế? Bằng không, chúng ta đã có thể cùng nhau đi bắt thỏ rồi.”

Ư Thiên cười lạnh tanh: “Chỉ cần hắn không muốn ăn đầu dê, ta đương nhiên có thể cùng hắn đi chơi.”

Tôi đang định nói Y Trĩ Tà tất nhiên có thể không cần ăn đầu dê, bỗng nhiên nhớ ra, sau khi bày sới bắt được con mồi, đều để cho Lang vương ăn miếng đầu tiên, đầu dê liệu có phải cũng chỉ có vua của loài người mới được ăn? Y Trĩ Tà thật sự không muốn ăn miếng thịt trên đỉnh đầu dê ấy sao? Lời đã ra đến miệng lại bị tôi nuốt ngược trở vào...

Năm đó, tôi mười tuổi. Vì một cái đầu dê, lần đầu tiên tôi nghiêm túc suy ngẫm về những bài văn mà cha bảo tôi học thuộc mỗi ngày, cũng là lần đầu tiên nghĩ kỹ về thiên vu, Y Trĩ Tà và Ư Thiên, bắt đầu lờ mờ hiểu ra bọn họ tuy là những người thân thiết nhất, nhưng cũng rất có thể sẽ trở thành kẻ thù cốt nhục tương tàn như trong sách người Hán miêu tả.

Tôi ôm tâm sự nặng nề đi đến bên lều trại, bên tai vẫn văng vẳng lời nói của Ư Thiên, chần chừ chưa vào ngay.

Vương phi của Y Trĩ Tà chải tóc xong, nghiêng đầu mỉm cười hỏi hắn: “Vương gia, thiếp mới học được cách búi tóc này của yện chi[1], có đẹp không?”

[1] Yện chi là từ chỉ chính cung của thiên vu Hung Nô.

Y Trĩ Tà đang đọc sách, nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn vương phi, vẻ mặt dừng dừng, nụ cười trên mặt vương phi dần dần phai nhạt, giữa lúc nàng thấp thỏm không yên, Y Trĩ Tà tiện tay ngắt một đóa hoa bày trên bàn, đứng dậy đi đến cạnh vương phi, mỉm cười nói: “Thế này mới xứng với vẻ đẹp của nàng.” Gò má vương phi đỏ hồng lên, ngẩng đầu nhoẻn cười nhìn Y Trĩ Tà, cả người mềm nhũn dựa vào người hắn.

Tôi chau mày thở hắt ra một hơi, xoay người định đi, chợt đằng sau vang lên tiếng trách êm ái: “Ai nhìn trộm ở ngoài đấy?”

Y Trĩ Tà lên giọng gọi: “Ngọc Cẩn, vào đi.”

Tôi đứng bên ngoài lều một lúc, véo véo má mình, ép bản thân phải nặn ra một nụ cười thật ngọt ngào rồi mới đi vào trong, hành lễ với vương phi. Mắt Y Trĩ Tà thoáng lướt qua một tia ngạc nhiên, nhưng chỉ cười nhạt nhìn tôi và vương phi trò chuyện.

Vương phi cười hỏi: “Vương gia sao lại biết là Ngọc Cẩn đang ở bên ngoài thế?”

“Chỉ có muội ấy hay tự do ra vào giữa các lều trại quen rồi, binh sĩ nhìn thấy cũng không hỏi han nhiều. Ngoại trừ muội ấy ra, còn ai có thể không một tiếng động đứng bên ngoài nhìn lên?” Y Trĩ Tà đi đến trước bàn ngồi xuống, lại cầm cuốn sách thẻ tre lên.

Vương phi đứng dậy nói: “Ngọc Cẩn, cùng ta đi gặp yên chi đi! Bà là người Hán, biết rất nhiều điều thú vị, chúng ta sang học theo, giúp muội chải một kiểu tóc thật đẹp, có được không?”

Tôi cười lắc đầu: “Mấy kiểu tóc đấy phải người nào tay rất khéo, rất thông minh mới học được, muội ngốc lắm, không học nổi, muội chỉ thích đuối bắt thỏ thôi.”

Vương phi bật cười, khom người xuống thơm vào mặt tôi một cái: “Mồm miệng thật là lanh lợi, sao trước đây toàn nghe người ta nói tính khí muội rất ngang ngược nhỉ? Ta càng nhìn càng thích muội đấy. Muội không đi, ta đành đi một mình vậy, nhưng mà sợ là hôm nay vương gia cũng không có thời gian cùng muội cười ngửa đi săn đâu!”

Vương phi hơi khom người chào Y Trĩ Tà rồi vén rèm đi luôn. Tôi lúc này mới nhấc ống tay áo lên ra sức lau chỗ vương phi vừa thơm vào, Y Trĩ Tà nhìn tôi, đưa tay chỉ chỉ tôi từ xa, lắc đầu cười. Tôi khẽ thở dài, quay người định đi, Y Trĩ Tà chợt đứng dậy nói: “Đợi ta với.” Tôi ngoái đầu lại nhìn, hần rảo chân mấy bước, nắm lấy tay tôi: “Vẫn còn thời gian ra ngoài đi dạo.”

Hần dắt tôi men theo sườn núi, đi thẳng lên nơi cao: “Lâu lắm rồi chưa gặp muội, lúc đi gặp cha muội cũng không thấy bóng dáng muội đâu, muội và Ư Thiên làm hòa rồi à?” Tôi vừa gật đầu, lại lập tức lắc đầu.

“Hai người lại cãi nhau rồi sao? Muội mà chịu bỏ chút công phu giả vờ giả vịt như vừa nãy với Ư Thiên, đảm bảo có thể làm cho Ư Thiên cực kỳ vui vẻ.” Y Trĩ Tà nói đùa.

Sau ngày hôn lễ, cả thảo nguyên này ai cũng biết sự sủng ái của huynh dành cho vương phi, muội vì không muốn làm khó huynh, nên mới cố ý lấy lòng vương phi, nhưng huynh thì vì cố gì? Chẳng lẽ đúng như Ư Thiên đã nói, huynh vô cùng thương yêu vương phi chỉ vì cha nàng ấy đang nắm trọng binh? Hay vì huynh chỉ muốn khiến nàng ấy vui, cho nên chớ phải kiểu tóc huynh thích hay không cũng chẳng hề quan trọng? Tôi u uất nhìn phía trước, ừ ừ nói: “Huynh cũng giả vờ giả vịt, rõ ràng không thích kiểu tóc người Hán mà vương phi chải, nhưng lại nói là thích.”

Y Trĩ Tà vén vạt áo ngồi xuống đất, kéo tôi ngồi xuống bên cạnh. Hắn nhìn tôi một lúc lâu, khẽ thở dài: “Ngọc Cẩn, muội bắt đầu trưởng thành rồi.”

Tôi ôm gối, cũng thở dài nói: “Buổi tối hôm ấy trong lòng huynh có khó chịu không? Đó là lỗi của muội, muội đã nghe lời cha cần thận tự kiểm điểm rồi.”

Y Trĩ Tà nhìn về phía xa cười nhạt, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận. Tôi chăm chú quan sát gương mặt nghiêng của hắn, muốn nhìn xem hắn hiện giờ rốt cuộc đang vui hay không vui.

“Lần này sao lại cãi nhau với Ư Thiên?” Hắn lơ đãng hỏi.

Tôi bĩu môi, chau mày, hồi lâu vẫn không nói gì. Hắn ngạc nhiên quay đầu lại với vẻ ngờ vực, cười hỏi: “Ngượng nghịu thế này từ lúc nào vậy?”

Tôi cắn môi: “Ư Thiên nói, vì cha nên huynh mới chịu dẫn muội ra ngoài chơi, huynh tiếp cận muội là có ý đồ, thật không?”

Y Trĩ Tà cúi đầu bật cười, tôi giương mắt nhìn hắn, lo lắng đợi câu trả lời, nhưng hắn chỉ cười rồi lại cười. Tôi phần nộ trừng mắt nhìn hắn, hắn khẽ ho mấy tiếng, thu nụ cười lại, nhìn chằm chằm vào mắt tôi một lúc lâu, đột nhiên cúi xuống bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Vì đôi mắt của muội.” Lúc hắn nhìn tôi chằm chằm, cực kỳ tập trung, dường như có vài thứ bị hắn chôn vùi sâu trong lòng dần dần thăm ra, tụ lại trong mắt, nồng đậm đến độ không tan đi nổi, song tôi nhìn mà không hiểu gì.

Đôi mắt của tôi? Tôi nghi hoặc sờ sờ vào mắt mình, tập trung tinh thần suy nghĩ một lúc, vẫn không hiểu gì cả, có điều, tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã rơi xuống, tôi nhoẻn miệng cười khanh khách. Chỉ cần không phải là vì cha là được, tôi chỉ muốn người khác đối xử tốt với tôi vì chính tôi thôi.

Trong lòng tôi thấy chua xót, vùi mặt vào đầu gối khẽ than thở. Ngọc Cẩn ngốc nghếch, cơ sao phải để chuyện xảy ra rồi mới hiểu, Y Trĩ Tà ngày hôm đấy có thể dễ cho vương phi vui vẻ, sao lại không thể dễ một tiểu cô nương như người chứ? Những lời của Ư Thiên có lẽ đều đúng cả, chỉ là tôi không để vào tai, mà cha cũng tin nhầm Y Trĩ Tà. Hóa ra, người có bề ngoài xốc nổi như Ư Thiên lại là người tinh táo nhất trong chúng tôi. Ư Thiên, Ư Thiên... vàng trắng sắp lại, ngọn lửa dần tàn, phát ra ánh sáng đỏ lóa mắt, song lại chẳng hề ấm áp, giống như ánh tà dương ngày Ư Thiên dẫn tôi đi một tổ chim.

* * *

Thượng thư, Xuân Thu, Quốc sách, Binh pháp Tôn Tử... Tôi kinh sợ thầm nghĩ, chẳng lẽ cả đời này tôi đều phải học thuộc lòng hết hay sao? Cha rốt cuộc có bao nhiêu sách muốn tôi học thuộc? Việc gì tôi phải cả ngày ngồi học thuộc những chuyện quốc gia tranh đấu, thần tử không chế quyền mưu ấy?

“Ngọc Cẩn.” Ư Thiên ở bên ngoài vỗ tay gọi tôi. Tôi ném đồng tre xuống đất, nhảy ra khỏi lều: “Chúng ta đi đâu chơi?” Vừa hỏi xong, mới nhớ ra mình lại quên không hành lễ với hắn, tôi vội vã bổ sung một lễ qua loa.

Ư Thiên cốc vào đầu tôi một cái: “Chúng ta không có lễ nghĩa như người Hán, đừng học theo tiên sinh trở thành một cô gái ngốc nghếch chứ.”

Tôi đắm lại cho hắn một đắm: “Mẫu thân của người chính là người Hán, bà ấy cũng ngốc nghếch chắc?”

Ư Thiên nắm tay tôi, vừa chạy vừa nói: “Mẹ được gả cho phụ vương, sớm đã là người Hung Nô rồi.”

Ư Thiên kéo tôi lên ngựa, hai người cưỡi chung một con ngựa: “Tiên sinh sao vẫn không chịu cho người học cưỡi ngựa?”

“Hai năm đầu ta toàn bỏ trốn, sao có thể để ta học cưỡi ngựa được? Người còn giúp cha đuổi theo ta cơ mà! Bây giờ có lẽ ông ấy cảm thấy ta không biết cũng chẳng sao cả, nếu có thời gian thì chi bằng đọc thêm sách.”

Ư Thiên cười nói: “Phụ vương nói năm sau ta có thể cưới vợ, hỏi ta con gái của Hữu Hiền vương có được không. Ta muốn nói với phụ vương, để người làm vương phi của ta.”

Tôi lắc đầu nói: “Không làm, khi nào cao lên chút nữa, võ công khá lên chút nữa, ta sẽ du ngoạn thiên hạ, đi chơi khắp nơi. Huống hồ cả thiên vu và cha ta thể nào cũng không đồng ý cho người cưới ta đâu, người là thái tử, tương lai sẽ làm thiên vu, con gái của Hữu Hiền vương mới xứng đôi với người.”

Ư Thiên ghì cương, bế tôi xuống ngựa: “Đằng phụ vương ta có thể cầu xin được. Người gả cho ta, sẽ là yên chi tương lai của Hung Nô, muốn đi đâu chơi cũng được, không ai có thể quản người, cũng không ai dám ép người phải đọc sách.”

Ta cười cười hỏi ngược lại: “Nhưng mẫu thân của người có đi chơi đâu đâu! Ta thấy bà ấy rất ít khi cười, hình như không vui vẻ lắm. Trong sách của người Hán đã viết rồi, ngay cả tôn quý như vua một nước cũng không thể muốn gì làm nấy được.”

Ư Thiên khinh khỉnh nói: “Đấy là vì bọn họ ngốc, ta sẽ không chịu bị quản chế như thế đâu.”

Tôi lắc đầu cười nói: “Tả Cốc Lễ vương gia ngốc sao? Nhưng huynh ấy cũng từng nói với ta, người sống trên thế gian này chẳng thể tránh nổi một chữ nhẫn, huynh ấy còn khen người Hán nói có lý đấy!”

Ư Thiên bực mình trừng mắt nhìn tôi, rồi cúi đầu bước nhanh: “Y Trĩ Tà, Y Trĩ Tà, hừ!”

Tôi làm mặt hề với bóng lưng gã, rồi vừa nhảy vừa chạy đuổi theo sau: “Huynh ấy là tiểu vương thúc của người, dù người là thái tử, cũng không thể trực tiếp gọi thẳng tên của huynh ấy, cha ta nghe được sẽ nói cho đấy.”

Ư Thiên hậm hực hỏi: “Vì sao ai ai cũng khen ngợi hắn? Tả Cốc Lễ vương anh dũng thiện chiến, Tả Cốc Lễ vương chân thành rộng rãi, Tả Cốc Lễ vương thông minh hiểu học...”

Tôi vỗ tay, bật cười ha hả: “Mắt của người nào đó sắp đỏ rồi[2].”

[2] Ý nói Ư Thiên đỏ mắt vì ghen tị.

Ư Thiên cười gần mấy tiếng nói: “Mắt ta đỏ vì cái gì? Ta là thái tử, sớm muộn gì hần cũng phải quỳ lạy mỗi khi gặp ta.”

Trong lòng tôi bỗng run lên, vội nắm lấy tay gã nói: “Đừng giận, ta đâu có nói là huynh ấy giỏi hơn người, huynh ấy tuy giỏi, nhưng dĩ nhiên người cũng có chỗ hơn người của người, hiện giờ người không thua kém gì huynh ấy, tương lại chắc chắn sẽ giỏi hơn nữa.”

Ư Thiên đổi giận làm vui: “Đừng nhắc đến hần nữa, ta dẫn người đi xem tổ chim, không nói chuyện vương gia gì đó nữa.”

Chúng tôi lom khom đi chuyển trong bụi cây, cố gắng không phát ra một tiếng động nào. Lặng lẽ đi được một đoạn đường, chợt nghe thấy bên cạnh có tiếng động rất khẽ, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, kín đáo tiến lên, song những gì trông thấy lại khiến cả tôi và Ư Thiên không dám nhúc nhích.

Mẹ Ư Thiên và cha tôi đang ngồi kề vai nhau, sắc mặt hai người đều nhợt nhạt. Nước mắt rơi lã chã, mẹ Ư Thiên thỉnh thoảng dựa vào vai cha tôi, cố nén tiếng khóc.

Tôi đang băn khoăn không hiểu ai bắt nạt bà, vì sao không đi tìm thiên vu mà mách thì Ư Thiên đã run rẩy nắm lấy tay tôi, toàn kéo tôi rời đi. Nghe tiếng động, cha đứng bật dậy hỏi lớn: “Ai?” Tôi hoảng sợ muốn chạy đi cho nhanh, nhưng kỳ quái thay, Ư Thiên lúc này lại không chịu chạy, gã kéo tôi đi ra khỏi bụi cây, gương mặt đanh lại, lặng lẽ đứng trước mặt cha và yên chi.

Cha nhìn Ư Thiên và tôi, trong mắt hiện lên vẻ khổ sở. Nhưng thần sắc yên chi vẫn bình tĩnh, lãnh đạm nhìn chúng tôi trong giây lát, rồi đi lướt qua bên người chúng tôi, không quay đầu lại.

Tôi nhìn cha, lại nhìn Ư Thiên, nỗi sợ hãi mơ hồ ban đầu sớm đã không còn, chỉ cảm thấy sốt ruột, bèn giẫm chân nói: “Mọi người nhìn gì mà nhìn? Có phải chọi để đầu mà cứ người nhìn ta, ta nhìn người như thế. Ư Thiên, người muốn biết cái gì thì hỏi đi, cha, cha muốn giải thích gì thì nói đi.”

Cha mở miệng, đang định nói, bỗng nhiên Ư Thiên hất tay tôi ra, thoát cái đã chạy mất hút như làn khói. Cha khẽ thở dài, trầm mặc đứng đấy một hồi lâu, đoạn kéo tôi ra ngoài: “Bảo con chăm chỉ đọc sách, sao lại chạy ra ngoài rồi?”

Tôi khoác tay cha, cả người đeo hần lên người ông, chỉ dùng một chân nhảy từng bước một: “Đọc sách đến phát ngán lên rồi, vừa đúng lúc thái tử đến tìm con đi chơi, con liền đi luôn. Vừa này sao yên chi lại dựa vào người cha khóc thế? Thái tử vì sao lại tức giận?”

Cha gượng cười: “Những chuyện nam nữ này, giờ có giải thích thì con cũng không hiểu.”

“Cha không giải thích thì con càng không thể hiểu, chẳng phải cha thường nói con không hiểu nhân tình thế thái đó sao? Giờ chính là cơ hội để cha dạy con đấy!”

Cha khẽ vuốt tóc tôi, kéo tôi đi đến bờ hồ ngồi xuống, ánh mắt hướng về mặt hồ, nhưng trong mắt chỉ thấy một mảng thê lương trống rỗng: “Cha và yên chi đã quen biết từ thuở thiếu niên, lúc đó nàng ấy vẫn chưa là công chúa gì cả, chỉ là con gái của một gia đình quan lại bình thường, cha cũng không phải cha bây giờ, mà là một thiếu niên một lòng muốn xây dựng sự nghiệp, ta và nàng... ta và nàng...”

Tôi nhỏ giọng giúp cha nói nốt: “Duy sĩ dữ nữ, y kỳ tương hước, tặng chi dĩ thực được[3], cha và bà ấy đã từng tặng nhau thực được.”

[3] Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thực được tặng cho nhau.

Cha vỗ lưng tôi nói: “Đọc hiểu cả Kinh Thi rồi, cha và nàng không tặng nhau thực được, nhưng ý tứ thì giống như thế.”

“Thế sao bây giờ bà ấy lại làm vợ của thiên vu ạ? Vì sao không làm vợ của cha? Không phải tặng nhau thực được rồi thì ‘cùng chấp cánh bay’ ư?”

Cha khẽ bật cười: “Vì sao? Nên nói từ việc lớn, hay từ việc nhỏ đây?” Tuy cha đang cười, nhưng tôi nghe mà cảm thấy hơi sờ sợ, tôi dựa vào lòng, vùi đầu vào gối ông.

“Nói từ đại nghĩa dân tộc quốc gia, vì Hán triều năm đó đánh không nổi Hung Nô, vì sự bình yên của bách tính, để giảm thiểu thương vong, hoàng gia đã thực hiện chính sách hòa hiếu kết giao với Hung Nô, nhưng lại không nỡ lìa xa con gái mình, cho nên đã chọn ra trong đám con gái của các thần tử một người dung mạo xinh đẹp, tài đức xuất chúng phong làm công chúa, gả cho Hung Nô. Nói từ bản thân bọn ta, là ta nhất gan sợ sệt, không dám kháng chỉ dẫn nàng ấy phiêu bạt chân trời góc biển, nàng ấy cũng không thể bỏ mặc cha mẹ, cho nên nàng chỉ đành làm vợ của thiên vu. Nếu thiên vu đối đã tử tế với nàng ấy, cho dù Hung Nô đã man lạc hậu, không biết lễ nghi, thì cũng còn chấp nhận được, nhưng thiên vu lại là một người không biết thưởng hoa. Nàng khóc chỉ vì bất lực với vận mệnh của chính mình. Thái tử tức giận vì nghĩ ngợi nhiều thôi, dẫu sao thái tử vẫn là người Hung Nô, rất nhiều chuyện không thể đồng cảm, có rất nhiều chuyện cậu ấy không thông cảm, không thể hiểu được nỗi đau của mẫu thân mình.” Cha khẽ thở dài, “Nếu chúng ta sinh muộn mấy năm nữa, vào thời đương kim hoàng đế chấp chính, có lẽ mọi chuyện sẽ khác đi.”

Tôi cảm thấy mấy lời này nghe có vẻ quen tại, nghĩ ngợi một lúc, mới nhớ ra ngày Y Trĩ Tà đính hôn hai năm trước, hẳn cũng ngồi trên sườn núi cảm thán mình sao không sinh sớm hơn mấy năm, không thể cùng tranh đấu với hoàng đế Hán triều, chỉ có thể đứng nhìn Hán triều mở rộng về phía Tây. Cùng một hoàng đế Hán triều, không ngờ lại khiến cha và Y Trĩ Tà, một người muốn sinh muộn, một người muốn sinh sớm.

Cha thấy tôi suy tư, liền hỏi: “Nghe hiểu gì không?”

“Nửa hiểu nửa không ạ, cha nói chuyện hoàng đế, thiên vu, Đại Hán, Hung Nô con đều hiểu, nhưng con không hiểu vì sao Ư Thiên lại tức giận, quay về con sẽ từ từ nghĩ tiếp, con sẽ khuyên Ư Thiên không tức giận. Cha, cha bảo con học thuộc những sách vở ấy, có phải vì không muốn con chỉ làm một bông hoa?”

“Ừm, không tìm người dạy con may vá thêu thùa, cũng không dạy con nấu cơm dọn nhà, cha cũng không biết có đúng hay không. Những việc này nàng đều khéo cả, nhưng nàng vẫn bị ức hiếp, trên triều đình cha có thể ra sức giúp Ư Thiên tranh giành lợi ích, nhưng chuyện hậu cung cha có lòng mà bất lực.”

Tôi lắc lắc cánh tay cha, ngẩng đầu lên nhìn cha nói: “Con không làm bông hoa xinh đẹp nhu mì, con muốn làm cây cao to lớn, không để cho người khác bắt nạt.”

Cha xoa đầu tôi: “Tính cách của con đích thực không giống, nhưng chính vì tính tình con thế này, ta mới càng muốn con có tâm tư nhạy bén, biết suy xét lòng người, quyết đoán và giỏi mưu lược, chứ còn một mực hiếu thắng, không biết nhẫn nhịn, lại không bảo vệ được chính mình, thì thà thả con quay lại bầy sói còn hơn.”

Tôi thấp giọng lầm bầm: “Ai muốn làm người đầu!”

Cha cười nói: “Lại đang oán cha đấy, con hiện giờ đã là người rồi, không quay lại quá khứ được đâu, cứ yên tâm cố gắng làm người đi!”

Tôi lặng lẽ nghĩ ngợi một lúc, bỗng vui mừng nói: “Khi nào Ư Thiên làm thiên vu, có phải yên chi có thể gả cho cha không ạ?”

Cha nhìn chăm chú xuống mặt hồ, chậm rãi lắc đầu: “Đến khi Ư Thiên lên làm thiên vu, ta sẽ dẫn con quay về Trung Nguyên, con đã là con gái của ta, là người Hán, dĩ nhiên không thể sinh sống lâu dài ở Hung Nô, ta chỉ dạy con viết chữ Hán, đọc sách chữ Hán, không cho con học văn tự Hung Nô cũng chính là vì nguyên nhân này. Còn nàng... nàng sẽ làm thái hậu, Ư Thiên là một đứa bé lương thiện hiếu thuận, nàng sẽ sống rất tốt.”

Tôi băn khoăn hỏi: “Vì sao không cưới yên chi ạ? Cha không muốn cưới bà ấy sao? Hung Nô đâu có nhiều quý củ như người Hán, yên chi của Hung Nô có thể tái giá mà!”

“Nhất thời dễ lỡ, là sẽ lỡ cả đời, đời người có rất nhiều chuyện không có cơ hội quay đầu làm lại.” Cha gần như đang tự nói một mình, tôi lay lay cánh tay cha: “Vì sao không thể quay đầu làm lại?”

“Đợi chúng ta quay lại Trung Nguyên, khi nào con trưởng thành thì hãy hỏi lại ta.” Cha kéo tôi đứng dậy, “Về thôi! Bài học hôm nay không được phép sai sót chút nào, nếu không đừng nghĩ đến việc ăn cơm.”

Sau đó, chưa đến một năm, Quân Thần thiên vu bất ngờ qua đời, Y Trĩ Tà phát động chính biến...

Tôi đứng bật dậy, hít vào một hơi thật sâu, chăm chú nhìn mặt trời đang lên đằng Đông, hít vào đến khi lồng ngực cảm thấy đau tức, mới chậm chậm thở ra.

Hóa ra, tôi vẫn không thể thần nhiên hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ, vẫn cảm thấy nhói đốn đau.

Quá khứ như đồng lửa đã tắt rụi trên đất, chỉ còn lại tro tàn xám đen, nhưng nếu muốn quét dọn ngay đám tro tàn đi, có thể bắt cần làm bỏng tay, rồi thế nào cũng có ngày tro tàn nguội lạnh.

Những lời cha dặn dò trước lúc tự tận lại vòng về bên tai: “Ngọc Cẩn, cha xin lỗi, cứ tưởng có thể nhìn thấy con lấy chồng sinh con, nhưng mà bây giờ... bây giờ cha không thể cùng con quay về Trung Nguyên nữa, con tự mình quay về đi. Lần này con là thổ, bọn họ là sói, con phải chạy, chạy thực mạng, chạy về Trung Nguyên con sẽ an toàn. Con nhất định phải sống, hứa với cha, cho dù gặp phải bất kỳ chuyện gì cũng phải nỗ lực mà sống, sống thật vui vẻ, tâm nguyện duy nhất của cha chính là con sống thật tốt.”

Mặt trời hân hoan nhảy lên mặt đất, tôi ngửa mặt đón ánh nắng từng bừng, khẽ nói: “Cha, con sẽ sống rất tốt, rất vui vẻ, cha và yên chi cũng phải vui vẻ nhé! Ư Thiên, người cũng thế.”

Cha luôn không muốn tôi làm sói, luôn mong mỗi có thể đưa tôi về Hán triều, thật ra tôi không cần chạy trốn về Trung Nguyên cũng rất an toàn. Ở Tây Vực, không có ai có thể bắt được tôi của hôm nay, kể cả Y Trĩ Tà, đương kim thiên vu của đế quốc Hung Nô.

2. Q.1 - Chương 2: Lần Đầu Gặp Mặt

Lang huynh đứng dậy, hướng về phía mặt trời, bộ lông bạc trên mình lấp lánh nghìn vạn điểm sáng mờ mờ dưới nắng. Nó ngửa đầu, vươn cổ tru, tiếng tru thật dài vang vọng giữa trời đất. Tôi cũng cất tiếng tru theo Lang huynh, dang rộng hai tay, tựa như muốn ôm lấy vàng dương mới nhú, ôm lấy một ngày mới.

Chim trong rừng vỗ cánh nháo nhác bay lên, kêu thảng thốt lao vút vào bầu trời xanh lam. Trong màn sương mù mỏng mảnh se lạnh, nắng sớm cùng lá rụng hân hoan nhảy múa trong rừng, áng mây ngũ sắc cũng theo lũ chim vờn bay trên trời. Tôi cười khanh khách đá Lang huynh một cái: “Xem ai đến tuổi Nguyệt Nha trước,” chưa dứt tiếng, người đã phóng vọt đi.

Ba năm qua, Lang huynh đã cao ngang eo tôi. Tôi gọi nó là Lang huynh không phải vì nó lớn hơn tôi, Lang huynh chỉ là danh xưng tôi thuận miệng đặt cho nó. Thật ra lúc tôi trở về bầy sói, nó còn chưa đến một tuổi, chỉ là chú sói con mới biết tự mình đi săn mồi, nhưng giờ nó đã là Lang vương của chúng tôi. Mặc dù khi khuất mắt bầy sói, tôi thường hay đá đập Lang huynh, nhưng thật lòng tôi vẫn rất tôn kính nó.

Như thể cảm nhận được tôi đang nghĩ gì, Lang huynh bắt mắt gừ lên mấy tiếng. Nó vẫn luôn cho rằng mình là anh tuấn bậc nhất thiên hạ, dùng mảnh có một không hai, sói đực nhìn thấy liền khuất phục, sói cái nhìn thấy liền xiêu lòng, chẳng ngờ lại chạm trán một con sói không chịu lép vế nó như tôi đây, chỉ đành cảm thán trời đã sinh ra nó, sao còn sinh Ngọc Cẩn.

Để dễ phân biệt, tôi cũng từng thử đặt tên cho các con sói lớn sói nhỏ sói đực sói cái khác trong đàn, lần lượt là Lang Nhất, Lang Nhị, Lang Tam... và cứ thế cho đến vô hạn. Lúc tôi mới đến, chỉ cần đặt đến “Lang Cửu Thập Cửu” là xong, nhưng giờ đây, theo quá trình vận dụng chiến thuật “xa thân gần đánh” của tôi và Lang huynh, tôi đã hoàn toàn rối loạn, chỉ nhớ lần gần đây nhất đặt tên là đã đến “Lang Nhất Vạn Cửu Thiên Cửu Bách Cửu Thập Cửu[1]”, mà đó đã là chuyện của gần hai năm về trước rồi. Khi nhận ra hề nhìn một con sói nào đều phải nghĩ rất lâu mới nhớ ra tên gọi, tôi đành buộc lòng từ bỏ thử nghiệm đặt tên của mình. Tôi dù gì vẫn là người, khứu giác không nhạy bén bằng Lang huynh, ghi nhớ diện mạo loài sói thực cũng có đôi chút khó khăn.

[1] Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.

Năm xưa nhà Tần dựa vào thuật tung hoành “xa thân, gần đánh”, cuối cùng đã “tập hợp chư hầu, thống nhất thiên hạ,” tôi đoán chừng bá nghiệp “thống nhất tộc sói” của tôi và Lang huynh cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Nếu cha biết tôi đem thuật quyền mưu ông đã dạy để ứng dụng với bầy sói trước tiên, không hiểu ông sẽ cười hay mỉa đây? Năm đó, nếu tôi có thể hiểu chuyện sớm hơn một chút, hiểu hết những thứ này sớm hơn một chút, có thể giúp cha một tay, mọi chuyện liệu có khác đi không?

Lát sau, tôi và Lang huynh đã chạy đến bên suối Nguyệt Nha. Suối Nguyệt Nha là một kỳ cảnh trong sa mạc: giữa đại mạc vô biên, một dòng suối trông tựa mảnh trăng khuyết, bốn phía là núi cát nhấp nhô trải dài, chỉ có dòng suối xanh biếc như ngọc, lặng lẽ nằm trong vòng tay của núi Minh Sa, dù bão cát lớn đến đâu, nó vẫn quanh năm không khô cạn, đối với đám dân du mục, đây chính là kỳ tích của thần.

Trên trời có một vầng trăng

Dưới đất có một con suối

Trăng trên trời chiếu rọi suối dưới đất

Suối dưới đất in bóng trăng trên trời

...

Tôi vừa ngâm nga bài hát ca dao nghe được của những người dân du mục, vừa lấy mặt nước làm gương, bắt đầu chải tóc. Lang huynh lười biếng nằm bên cạnh lạnh nhạt lườm tôi một cái, phì mũi một tiếng rõ to rồi khinh thường nhắm mắt lại, cũng nhưng tôi không cho rằng nó anh vũ bất phàm, Lang huynh chắc chưa bao giờ nghĩ tôi có chút gì xinh đẹp, so với đám sói cái có bộ lông óng ánh trơn mượt, có khi tôi xấu đến mức khó mà lọt vào mắt sói.

Tôi hằm hừ trợn mắt nhìn Lang huynh, vừa tết tóc, vừa tiếp tục hát:

Lòng chàng như trăng trên trời

Lòng em tựa suối dưới đất

Trăng chiếu suối, suối chiếu trăng

Lòng chàng lòng em hai mảnh soi nhau

...

Soi mình bên bờ, mặt nước lặn tẩn phản chiếu bóng hình xinh xắn. Thời gian ba năm qua, tiểu cô nương của cha đã trở thành một thiếu nữ yếu điệu, tuy không thể tự khen là thực nữ, nhưng tôi biết mình xinh đẹp. Tôi nhìn mặt với cái bóng dưới nước, hài lòng gật đầu, hét to một tiếng, ra hiệu với Lang huynh có thể quay về được rồi. Lang huynh vươn mình, đứng dậy chậm rãi chạy phía trước.

Chúng tôi đứng ở một nơi cao trên núi Minh Sa, nhìn về hướng một đoàn buôn nhỏ phía xa, trông bộ dạng bọn họ chắc đang chuẩn bị hạ trại nghỉ ngơi. Nhớ đến số muối sắp dùng hết và bộ váy đã tả tơi, tôi cúi thấp người xuống, trưng ra bộ mặt tươi cười đầy nịnh nọt nhìn Lang huynh, nhưng Lang huynh không hề tiếp nhận thái độ lấy lòng của tôi, trái lại còn hoảng hốt như gặp phải quái vật, bước giật lùi, mặt mày nhăn nhó, trừng mắt nhìn tôi với vẻ bực bội.

Tôi khẽ gầm gừ mấy tiếng, bảo nó quay về trước, tôi định đi trộm đồ của đoàn buôn. Nó nhìn tôi một lúc với vẻ cam chịu, đoán rằng tôi nhất quyết không chịu nhượng bộ, cuối cùng nó đành tỏ ý sẽ đi cùng. Tôi nhào vào ôm chầm lấy cổ nó bật cười, nó nhắm mắt lại, làm bộ như đang phải gắng hết sức chịu đựng tôi, nhưng thân mình thì lại áp chặt vào người tôi.

Từ khi rời xa cha, chưa từng có ai dang rộng tay ôm tôi vào lòng. May mà còn có Lang huynh, tuy nó không thể ôm tôi, nhưng tôi ôm nó thì cũng vậy.

Hai chúng tôi lén lút đến gần lều trại của đoàn buôn. Đây là một đoàn buôn rất nhỏ, đoán chừng chỉ khoảng hai mươi người. Tôi thoáng ngạc nhiên, trước đây chưa từng nhìn thấy đoàn buôn nào nhỏ thế này, bọn họ

buôn bán gì vậy nhỉ? Trong lúc tôi mải mê nghĩ ngợi, Lang huynh đã hơi sốt ruột, khẽ cắn vào móng tôi từ phía sau, tôi vừa thẹn vừa giận, bèn quay đầu véo tai nó.

Nó thấy tôi thật sự tức giận, liền nghiêng đầu, chớp chớp hai mắt, tỏ vẻ khó hiểu. Tôi bắt lực thở dài, đường đường là Lang vương lại cùng tôi đi trộm gà trộm chó ở đây, tiểu nữ như tôi không nên so đo với đại lang, bỏ qua cho nó lần này vậy. Tôi chỉ hung hăng cảnh cáo nó không được phép chạm vào móng tôi, bằng không sẽ không nướng thịt cho nó nữa, nói xong liền quay đầu lại tiếp tục quan sát đoàn buôn.

Một đại hán mặc đồ đen tay chân nhanh nhẹn nhấc một chiếc xe lăn đặt xuống đất, một đại hán khác mặc đồ tím khom mình vén rèm cửa xe ngựa, một vật áo trắng đập vào mắt tôi.

Màu trắng ấy không phải trắng sáng như tuyết, mà rất dịu dàng, thân thiết, thoải mái, tựa như vừa đập vỡ sắc trắng đêm thu mà nhuộm nên, trong màu trắng có ửng chút ánh vàng. Gương mặt người thiếu niên dần dần hiện ra, mặt mày sáng sủa như hồ nước tĩnh lặng trong veo, đáng người anh tuấn nho nhã tựa cây ngọc nhàn lan. Người ấy chỉ lặng lẽ ngồi, tôi đã cảm thấy dường như vừa nhìn thấy trăng sáng trên núi Thiên Sơn, gió xuân thổi qua Mạc Bắc.

Hán tử áo tím đưa tay ra định đỡ thiếu niên ngồi trong xe ngựa xuống, nhìn thiếu niên chỉ bình thản mỉm cười, ôn hòa đẩy tay người kia ra, tự mình chống hai tay chậm chậm di chuyển từng chút một trên xe ngựa. Tôi trừng to hai mắt kinh ngạc, phải chăng ông trời luôn ghen tị với những thứ hoàn mỹ trên nhân gian này?

Lúc chuyển từ mép khoang xe ngựa xuống xe lăn, xe lăn trượt một đoạn ngắn trên mặt cát, khiến thiếu niên áo trắng suýt nữa ngã xuống cát, may mà kịp thời túm vào thanh rui của xe ngựa nên mới trụ vững lại được. Đại hán áo tím mấy lần định giơ tay ra giúp, nhưng bất gặp ánh mắt ra hiệu của hán tử áo đen, nên lại rút tay lại.

Người bình thường xuống xe ngựa thì chỉ cần nhảy một cái là xong, còn thiếu niên này mất thời gian đến nửa tuần trà. Nhưng khóe miệng người ấy từ đầu đến cuối vẫn nở một nụ cười, động tác vốn nhếch nhác chật vật, người ấy lại làm cho trở nên đẹp mắt dễ nhìn, ngay cả trong lúc hoảng loạn, vẫn toát ra vẻ bình tĩnh ung dung.

Thiếu niên ngửa đầu nhìn dãy Minh Sa trùng điệp xung quanh một lúc, lại chậm chậm đảo mắt hướng sang suối Nguyệt Nha như một mảnh trăng khuyết nằm yên trong lòng núi cát. Nước suối phản chiếu màu xanh thẳm của da trời, hắt ánh xanh biếc trong trẻo. Trong mắt người ấy lộ ra vẻ cảm thán, trăm nghìn năm nay, sa mạc cát vàng cuộn cuộn vẫn không thể nuốt chửng mảnh suối như vàng trắng khuyết này.

Trời xanh, cát vàng, nước biếc, gió lặng, không một tiếng động, cảnh sắc quạnh quẽ buồn tẻ tôi nhìn đã quen mắt, lại chỉ vì một vật áo trắng của người ấy, mà thêm vẻ ôn hòa, thì ra núi sông cũng biết cô quạnh.

Tôi mải mê nhìn chăm chăm vào người ấy, quên khuấy cả mục đích đến đây. Giật mình sức nhớ ra lý do mình ở đây, tôi đột nhiên lại thoáng do dự, trộm hay không trộm? Lập tức cảm thấy có lý do gì mà tôi không trộm? Sự hiện diện của thiếu niên này, ắt hẳn sẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, cơ hội tốt như thế sao có thể bỏ qua được?

Đại hán áo đen và đại hán áo tím như hai toàn tháp đứng sau lưng người thiếu niên không nhúc nhích. Mấy người đàn ông còn lại đều vội vã bận rộn, dựng lều trại, đốt lửa nấu cơm. Khi chắc chắn sẽ không ai chú ý đến mình, tôi liền ra hiệu cho Lang huynh ở đây đợi, còn mình chậm chậm bò về hướng bầy lạc đà của bọn họ. Trước hết phải tìm hiểu xem rốt cuộc bọn họ bán cái gì, có thứ nào tôi cần không, còn muối e rằng phải đợi đến khi bọn họ nấu cơm mới biết được cất ở đâu, nếu không rất khó tìm.

Các đoàn buôn qua lại trên sa mạc Qua Bích đều dựa vào lạc đà chở đồ vượt đường sa xa xôi. Lạc đà thường ôn hòa ngoan ngoãn, tôi sớm đã nắm rõ tính nết của chúng, xưa nay chưa từng sảy tay lần nào. Mà khi ở giữa đàn sói, tôi đã luyện được cách di chuyển lặng lẽ, con người cũng khó mà phát hiện được, nhưng tôi lại sơ ý quên mất con ngựa kéo xe. Nó đã được tháo dây cương, đang ở cạnh đó thông dong ăn cỏ khô. Tôi vừa tiếp cận được lũ lạc đà thì con ngựa đáng ghét trông như thể vẫn chưa hề chú ý đến tôi tự nhiên vươn cổ hí lên một tiếng lanh lảnh. Không ngờ ngựa cũng biết dùng binh pháp, lại hiểu cả phép lừa địch vào sâu để trở tay bất sống.

Đại hán áo tím và đại hán áo đen nhanh chóng lấy thân mình che chắn cho thiếu niên áo trắng, mấy người còn lại thì chạy đến vây quanh tôi. Tôi trừng mắt nhìn con ngựa xấu xa kia, cảm nhận rõ ràng sự khoái trá trong mắt nó, nhưng hiện giờ không rảnh tính nợ với nó, phải chạy cho nhanh thôi. Tôi nhón nhác lao ra ngoài, Lang huynh bỗng lảng lảng nhảy bổ tới, giúp tôi xua hai hán tử tránh ra, ngăn chặn truy binh.

Tôi và Lang huynh đang định phóng đi thì một giọng nói ôn hòa, có phần thờ ơ vang lên từ sau lưng: “Nếu cô nương dám chắc mình chạy nhanh hơn cây nỏ bắn liền bảy mũi tên trên tay ta, có thể thử xem.”

Tôi khựng lại, dừng chân. Lang huynh quay ngoắt lại gầm gừ, hoàn toàn không hiểu tình thế khó khăn mà chúng tôi đang phải đương đầu. Tôi bất đắc dĩ chau mày, xua nó đi trước, đoạn quay người che chắn cho nó.

Trên tay thiếu niên áo trắng cầm một chiếc nỏ thép được chế tác tinh xảo. Người ấy thấy tôi quay lại, bèn hạ chiếc nỏ đang nhắm vào tôi xuống, chăm chú quan sát tôi. Hán tử áo tím đứng bên cạnh chỉ vào dấu ấn hình đầu sói trên móng mấy con lạc đà, cười giễu: “Người mù mắt hay ăn gan hùm mà dám rình mò bọn ta? Ngay cả bọn trộm cướp trên sa mạc thấy bọn ta cũng phải né càng xa càng tốt đấy.”

Thấy tôi không chịu theo nó, Lang huynh bắt đầu sốt ruột, nhưng vẫn không chịu rời đi một mình mà tung chân nhảy tới phía trước tôi, hung hãn trừng mắt nhìn đám người đối diện, sẵn sàng tung đòn chí mạng bất cứ lúc nào.

Hán tử áo tím liếc nhìn Lang huynh, kinh ngạc kêu lên: “Đây là sói, không phải chó săn!”

Mọi người nghe vậy, liền đổi sắc mặt, căng thẳng nhìn quanh. Sói sa mạc thường xuất hiện theo bầy, một con thì không đáng sợ, nhưng nếu vô số con sói tập hợp lại, thậm chí có thể tiêu diệt một đội quân nhỏ. Nhưng hôm nay họ lo hãi rồi, vì tôi sơ suất, nên quanh đây chỉ có tôi và Lang huynh, muốn gọi các con sói khác đến cũng phải mất một thời gian ngắn.

Thiếu niên áo trắng chìa nỏ về phía Lang huynh, nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi chằm chằm. Tôi vội lách người lên chắn trước mặt Lang huynh: “Xin đừng... làm nó bị thương, là tôi... tôi muốn ăn trộm... đồ của các người, không phải nó.”

Từ khi trở về đàn sói, trừ việc thỉnh thoảng nghe lỏm người trong các đoàn buôn nói chuyện, đã hơn ba năm tôi chưa nói chuyện với loài người. Tuy thường tự lẩm bẩm một mình với Lang huynh, nhưng không biết vì căng thẳng hay là gì mà lúc này một câu tôi nói cũng ấp a ấp úng.

Thiếu niên áo trắng ôn hòa hỏi: “Chỉ có một con sói này thôi chứ?”

Tôi thầm oán thán, nếu còn những con khác, ta có thể để các người hỏi này hỏi nọ sao? Trong đầu tôi nhanh chóng suy tính, nói thật? Nói dối? Sau mấy phen cân nhắc, cảm thấy người thiếu niên này không dễ lừa, vả lại trực giác của phụ nữ mách bảo tôi, thật ra người này sớm đã đoán được chân tướng, hỏi han như vậy chỉ để trấn an mấy hán tử bên cạnh mà thôi.

“Chỉ có... một con này.”

Tôi vừa buông tiếng, vẻ mặt của đám người kia đều nhẹ nhõm hẳn, sau đấy lại ngạc nhiên nhìn Lang huynh và tôi, chắc không hiểu vì sao tôi có thể đi cùng với sói.

Thiếu niên áo trắng vừa thu chiếc nỏ lại, vừa nói: “Quản con sói chặt vào.”

Tôi gật gật đầu, quay lại dặn Lang huynh rằng, khi nào tôi bảo tấn công thì hãy tấn công. Tôi hỏi thiếu niên: “Các người muốn chặt bàn tay nào của tôi?” Tôi từng nghe đám lái buôn nói chuyện, kẻ nào mưu đồ ăn trộm mà bị bắt, sẽ bị chặt tay để trừng phạt.

Hán tử áo tím hỏi: “Người muốn trộm gì?”

Tôi cúi đầu nhìn bộ váy tả tơi trên người, nghĩ đến bộ y phục tinh tế của thiếu niên áo trắng, đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, lúng búng nói: “Tôi muốn... tôi muốn... trộm một bộ váy.”

Hán tử áo tím ngạc nhiên trợn trừng mắt, hỏi với vẻ khó tin: “Chỉ thế thôi?”

Tôi nói: “Cả muối nữa.”

Hán tử áo tím lạnh lùng nói: “Bọn ta có mấy trăm cách bắt người nói thật, người tốt nhất...”

Thiếu niên áo trắng ngắt lời hắn: “Đi lấy bộ váy Thiện Thiện Hải Tử tặng tôi đây, rồi giữ lại một lượng muối đủ cho chúng ta dùng hôm nay, còn lại đưa cả cho cô nương này.”

Hán tử áo tím hơi biến sắc mặt, ấp úng: “Cửu gia...”

Thiếu niên liếc mắt nhìn, hắn lập tức cúi đầu ngậm miệng lại. Không lâu sau, một hán tử bưng chiếc khay đựng tấm váy màu xanh nhạt đưa cho tôi, tôi ngẩng người nhận lấy, lại cầm một hũ muối, ngơ ngẩn nhìn thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng khẽ cười: “Bọn ta đều là nam nhân, không có y phục phụ nữ, chỉ có bộ này, là lúc đi qua Lâu Lan, một người bạn tặng ta, hi vọng cô nương thích.” Tôi sờ lớp vải trơn mềm như mỡ dê trong tay, đoán đây là loại tơ lụa quý báu nhất, cảm thấy món quà này quá đắt giá, đã định từ chối, nhưng cuối cùng vẫn không kìm được bị mê hoặc, đành ngượng ngùng khẽ gật đầu.

Thiếu niên khẽ gật đầu: “Cô nương có thể đi rồi.” Tôi ngẩn người một lúc, hành lễ với người ấy, rồi gọi Lang huynh rời đi.

Có tiếng ngựa hí từ sau lưng truyền đến, tôi quay người bực bội trừng mắt nhìn con ngựa kia, nhưng lại há miệng mắc quai, bây giờ còn chủ nhân nó ở đây, không thể so đo tính toán với nó được. Nhưng Lang huynh chẳng thèm để ý chuyện nhân tình thế diện gì, đột nhiên quay ngoắt lại, lông lá khắp thân dựng đứng lên, ngẩng đầu tru một tiếng thật dài, tiếng tru chưa dứt, mấy con lạc đà đã mềm nhũn chân ngã xuống cát, con ngựa kia tuy không ngã xuống, song bốn chân cũng run bần bật.

Tôi không nén được bật cười thành tiếng, không cho người biết uy của sói, người còn tưởng rằng mình là đại vương trong sa mạc chắc? Lang vương thống lĩnh mấy vạn con sói, làm sao người chọc vào nổi? Chừng như kinh ngạc vì tiếng cười khanh khách không chút ngại ngùng của tôi, thiếu niên áo trắng lộ vẻ sửng sốt, nhìn tôi chằm chằm, tôi bị người ấy nhìn đỏ cả mặt, vội tắt hẳn tiếng cười. Thiếu niên cũng lập tức dịch chuyển tầm mắt, nhìn Lang huynh với vẻ tán thưởng: “Con ngựa này tuy không phải hãn huyết bảo mã[2], nhưng cũng là giống tốt vạn con chọn một, nghe nói có thể một mình đấu lại hổ báo, xem ra toàn bịa đặt cả.”

[2] Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ như máu.

Tôi ấy này nói: “Chưa chắc đã là bịa đặt đâu, hổ báo bình thường không thể so sánh với Lang huynh của tôi được.” Nói xong, tôi vội vã giục Lang huynh đi, tôi thấy bộ dạng nó có vẻ rất hứng thú với con ngựa tốt chọn trong vạn con kia, nếu không đi không biết sẽ còn gây ra tai họa gì nữa.

Đi xa rồi, quay đầu lại nhìn bọn họ, chỉ thấy tà áo trắng bên cạnh cát vàng nước biếc kia dường như cũng trở thành một cảnh sắc khó quên trong sa mạc. Tôi không biết liệu người ta có nhìn thấy mình không, nhưng vẫn ra sức vẫy vẫy tay về phía người ấy, đoạn đi khuất vào núi cát.

Bên đồng lửa chỉ có tôi và Lang huynh, những con sói khác đều sợ lửa nên đã tránh ra xa. Lang huynh lúc đầu cũng sợ lửa, về sau tôi đã dạy nó từ từ thích ứng với lửa, nhưng những con sói còn lại thì không có dũng khí thế này. Tôi bắt bọn Lang Nhất, Lang Nhị nằm xuống bên đồng lửa, chẳng những chưa từng thành công, ngược lại hành vi dọa dẫm của tôi còn được lưu truyền rộng rãi trong đàn, tôi đã trở thành một thứ bảo bối độc nhất vô nhị mà lũ sói mẹ dùng để dọa sói con không chịu đi ngủ buổi tối, hề nhắc đến việc giao chúng cho tôi, đám sói con dù bú dưỡng bình, nghịch ngợm đến đâu cũng lập tức sợ hãi mà ngoan ngoãn nằm xuống.

Tôi trải bộ váy ra, cẩn thận ngắm nghía. Không biết phải nhuộm bằng thứ cây gì mới có được một màu xanh lam mơ mộng thế này. Tay nghề thợ may cực kỳ tinh tế, bên tay áo còn thêu những áng mây dày đặc. Đai lưng đính tua rua chân trâu, nếu cài vào, lúc đi lại, những tua ngọc ấy chắc chắn sẽ tôn lên dáng eo yếu điệu. Phụ nữ Lâu Lan phải đeo mạng quanh năm, cho nên bộ váy còn kèm theo một mảnh khăn che mặt bằng sa mỏng đồng màu, góc khăn có một chuỗi chân trâu to tròn. Lúc đeo khăn che mặt lên, chuỗi trân châu vừa hay sẽ cố định trên tóc, tự nhiên lại thành chiếc bờm. Lúc ở nhà không cần đeo mạng, thì chiếc khăn được buông ra sau đầu, sẽ tôn thêm mái tóc đen nhánh, kết hợp với chuỗi trân châu trên đỉnh đầu, lại thành một món trang sức độc đáo.

Tôi nghiêng đầu nhìn Lang huynh, hỏi: “Bộ váy này có phải quý giá quá không? Người nói xem vị Cửu gia kia vì sao lại tặng cho người lạ một thứ quý giá thế này? Bao nhiêu năm nay, ta vẫn không sửa được tật xấu vừa nhìn thấy thứ gì xinh đẹp là không có cách nào từ chối...” Lang huynh sớm đã quen với thói lải nhải luôn miệng này, tiếp tục nhắm mắt ngủ một cách thản nhiên, không để ý đến sự tồn tại của tôi.

Tôi túm lấy tai nó, nhưng Lang huynh vẫn không thèm cử động, tôi đành thôi huyền thuyên, dựa vào mình nó chậm chậm chìm vào giấc mơ.

* * *

©STE.NT

Lại đến một ngày trăng rằm.

Tôi vẫn luôn thắc mắc trước tình cảm của sói đối với ánh trăng. Hễ tới ngày này là chúng lại đặc biệt kích động, có con thậm chí còn ngửa mặt nhìn trăng tru lên suốt cả đêm. Vì thế, khắp sa mạc hiện giờ đều vang tiếng sói tru quỷ khóc. Những kẻ lữ hành nhát gan chỉ sợ mất ngủ cả đêm nay.

Màn đêm thăm thẳm, ánh trăng dào dạt như nước trải dài trên sa mạc mênh mông nhấp nhô, ánh lên sắc trắng bạc êm đềm. Tôi mặc bộ váy quý trong nhất của mình, cùng Lang huynh thẩn thờ rảo bước trong sa mạc.

Tà váy xanh lam dập dềnh phiêu đảng theo bước chân tôi. Muôn ngàn sợi tóc xanh được buộc lại sau gáy bằng dây trâu châu, lất phất tung bay trong gió cùng chiếc mạng che. Tôi tháo giày ra, để chân trần giẫm lên mặt cát mịn vẫn còn chút hơi ẩm, cảm giác ấm áp từ lòng bàn chân lan đến tận trong tim. Trải hết tầm mắt có thể thấy bầu trời vô tận, trong khoảnh khắc ấy, tôi có cảm giác trời đất này dường như đều thuộc về tôi, tôi có thể tự do bay lượn trong đây. Tôi không nhịn được ngẩng đầu hướng về ánh trăng sáng cất tiếng tru, Lang huynh lập tức hòa theo, trong màn đêm mênh mông, vô số con sói cũng cất cao tiếng tru đáp lại.

Tôi nghĩ, mình phần nào đã hiểu được sự khác thường của lũ sói trong đêm nay, trăng sáng thuộc về chúng tôi, sa mạc thuộc về chúng tôi, nỗi cô độc, vẻ kiêu ngạo, nét bi thương, sự cô quạnh đều nằm trong từng tiếng từng tiếng tru dài hướng về ánh trăng kia.

Tôi và Lang huynh leo lên một gò đất cao đã bị phong hóa xói mòn ra hàng trăm nghìn lỗ hổng. Lang huynh đứng hiên ngang, đưa mắt nhìn xuống toàn bộ sa mạc. Là vương giả của mảnh đất này, nó đang duyệt qua mọi thứ thuộc về mình. Tuy tôi đang bồi hồi cảm khái, nhưng cũng không muốn làm phiền nó lúc này, nên chỉ lặng lẽ đứng đằng sau, ngẩng đầu thưởng thức ánh trăng.

Nghe Lang huynh thấp giọng gọi một tiếng, tôi vội đảo mắt nhìn ra phía xa, nhưng thị lực của tôi không bằng nó, thính lực cũng không bằng, nhìn không thấy, nghe không nổi những thứ bất thường nó đã phát hiện, ngoài tiếng tru truyền tin của đàn sói, với tôi, đó vẫn là một màn đêm yên tĩnh tuyệt đẹp.

Một lúc lâu sau, tôi dần nghe được những âm thanh ẩn giấu trong màn đêm.

Càng lúc càng gần, hình như có đến hàng nghìn con ngựa đang phi nước đại.

Lang huynh cười giễu bảo, không nhiều như tôi đoán đâu. Lại một lúc nữa, tôi dần nhìn rõ, quả như lời nó, trong màn đêm một đội thương nhân khoảng mười mấy người đang phi nhanh phía trước, đằng sau là một toán chừng một hai trăm người đang đuổi theo, nhìn có vẻ không phải quân đội, chắc là sa tặc.

Cát vàng bốc mù trời, vó ngựa lộp cộp, ánh trăng cũng nhạt nhòa hẳn đi. Lang huynh hiển nhiên rất ghét đám người phía xa kia, vì bọn họ đã phá hỏng màn đêm tĩnh lặng chỉ thuộc về loài sói hôm nay, nhưng vì không muốn tranh đấu, nó chỉ lắc đầu một cái, nằm rạp xuống. Bầy sói có quy tắc sinh tồn của bầy sói, một trong các quy tắc đó là nếu không thiếu thức ăn đến cùng cực, hoặc vì tự bảo vệ mình, chúng sẽ cố gắng tránh tấn công con người, không phải chúng sợ, chỉ là chúng muốn bớt phiền phức.

Tôi đi giày, cài khăn che mặt lên, ngồi xuống, quan sát cuộc chém giết sớm đã định sẵn kết cục ở đằng xa. Tương truyền, sa tặc đã nhằm vào ai thì không chết không thôi, huống hồ lực lượng hai bên lại chênh lệch thế này. Trong đội thương nhân đằng trước đã có hai người bị chém rơi khỏi ngựa, những thớt ngựa đằng xa lập tức đạp lên xác bọn họ, tiếp tục hí vang lao lên.

Đột nhiên một con ngựa bị đám sa tặc ném đao ra chém đứt chân, máu tươi bắn tung tóe, nó lao đảo, bổ nhào về phía trước, ngã chúi xuống. Người ngồi trên lưng ngựa cũng văng xuống đất, mắt thấy sắp bị vó ngựa phía sau giẫm chết, bỗng nhiên một người ở đằng trước ghìm ngựa quay lại, kéo kễ ngã ngựa dưới đất lên, tiếp tục lao nhanh về phía trước, nhưng tốc độ đã chậm hẳn lại. Người được kéo lên giãy giụa toan nhảy xuống, nhưng người cứu hấn cơ hồ đã hết kiên nhẫn, vung tay chặt vào sau gáy hấn một cái, hấn lập tức ngất xỉu, mềm oặt người rũ trên lưng ngựa.

Trước mắt tôi như phủ mờ một màn máu mờ mịt, mũi tựa hồ còn ngửi thấy mùi tanh lờ lợ. Tiếng vó ngựa dậy đất ba năm trước một lần nữa văng vẳng bên tai. Tôi thỉnh linh đứng bật dậy, thất thần nhìn xuống phía dưới.

...

Ư Thiên và tôi cưỡi con ngựa tốt nhất của bộ tộc Hung Nô, tháo chạy hai ngày hai đêm, nhưng vẫn chưa đến được Hán triều, chưa thoát khỏi truy binh. Hộ vệ của Ư Thiên lần lượt từng người một chết đi, cuối cùng chỉ còn lại chúng tôi. Tôi hoảng sợ thầm nghĩ, chúng tôi chắc cũng sắp rơi khỏi lưng ngựa, không biết những vó ngựa kia giẫm lên người có đau không. Y Trĩ Tà huynh thật sự muốn giết cha và bọn muội sao? Nếu huynh giết cha, muội sẽ hận huynh!

“Ngọc Cẩn, ta sắp đâm dao vào móng ngựa, nó sẽ chạy rất nhanh. Khi nào chúng ta bỏ xa được truy binh, ta sẽ để người xuống ngựa, người tự mình chạy đi. Lúc còn bé không phải người đã từng làm sói giữa hoang mạc này sao? Lần này người lại làm sói nữa đi, nhất định phải thoát khỏi tay đám thợ săn sau lưng kia nhé!”

“Người thì sao? Cha nói chúng ta cùng nhau chạy đến Trung Nguyên cơ mà.”

“Ta có ngựa mà! Chắc chắn là chạy nhanh hơn người, khi nào người đến Trung Nguyên, ta sẽ đến đón người.” Nụ cười của Ư Thiên vẫn rạng rỡ, tôi nhìn nụ cười của gã, bỗng cảm thấy sợ hãi, vội lắc đầu lia lịa.

Ư Thiên ép tôi xuống ngựa, tôi chạy đuổi theo gã trong sa mạc, khóc nức nở: “Đừng bỏ rơi ta, chúng ta cùng nhau chạy.”

Ư Thiên quay người cầu xin: “Ngọc Cẩn, nghe lời ta một lần này được không? Chỉ một lần này thôi, ta nhất định sẽ đến đón người, mau chạy đi!”

Tôi ngơ ngẩn nhìn gã trong khoảnh khắc ấy, hít một hơi thật sâu, ra sức gật gật đầu, rồi quay người chạy như điên, Ư Thiên ở sau lưng thúc ngựa chạy ngược hướng với tôi. Lúc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy dưới màn đêm mênh mang mù mịt, hai người cách nhau càng ngày càng xa, gã quay người nhìn về phía tôi, cười vẫy vẫy tay, cuối cùng chúng tôi đều biến mất giữa sa mạc.

Tôi chỉ nhớ ngựa chạy rất nhanh, nhưng quên mất nó đã chạy hai ngày hai đêm, trên móng ngựa lại không ngừng chảy máu, liệu còn cầm cự được bao lâu? Lại còn mùi máu tươi đó, khiến đám truy binh không biết tôi đã bỏ chạy một mình ắt hẳn sẽ chỉ đuổi theo gã.

...

Bọn sa tặc hình như càng lúc càng hứng thú với trò chơi đuổi bắt này, không thèm chém giết nữa, chỉ chậm rãi từ hai bên nhao ra, bắt đầu bao vây đoàn buôn.

Mắt thấy vòng vây từ từ khép lại, tôi bỗng nhiên đưa ra quyết định, lần này tôi phải xoay chuyển số mệnh ông trời đã định. Liếc nhìn Lang huynh, tôi hướng về phía trước, tru lên một tiếng. Lang huynh rùng mình, chậm chậm đứng lên, hơi ngửa cổ, tiếng tru lớn dần, nó đang triệu hoán con dân của mình.

Trong nháy mắt, giữa chốn hoang dã mênh mông tiếng sói tru lũ lượt vọng lên, vô số con sói xuất hiện trên các ụ cát cao thấp, những mảng tường vỡ. Càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đông, trong màn đêm, những cặp mắt lấp lánh ánh sáng xanh tựa hồ thấp lên những ngọn đèn dẫn đường thông thẳng đến cửa Địa Ngục.

Không biết đám sa tặc là người tộc nào, chúng gào to những tiếng tôi nghe không hiểu. Bọn chúng thôi không truy kích đoàn buôn nữa, bắt đầu nhanh chóng tụ tập lại, hơn một trăm người quây thành một đội ngũ, tìm đường tháo chạy, nhưng bốn bề toàn là sói, chẳng có chỗ nào ít hơn chỗ nào. Bầy sói trùng mắt

nhìn bọn chúng từ xa, bọn chúng cũng không dám mạo phạm tấn công bầy sói. Sa tặc trong sa mạc còn được gọi là Lang tặc, hẳn rất hiểu một cuộc sống bất tận đáng sợ nhường nào.

Đoàn buôn kia cũng nhanh chóng co cụm lại, tuy yếu ớt, nhưng bọn họ đều có ý chí cầu sinh cực kỳ kiên cường. Tôi bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, một bên là sa tặc khiến khiến người ta nghe tiếng là mất vía, xung quanh là hàng vạn con sói đang bao vây, một đoàn buôn bình thường đối diện với tình hình đó mà vẫn có thể giữ đội ngũ chỉnh tề như vậy ư?

Tiếng tru của bầy sói đã ngừng, đám sa tặc cũng không gào thét ầm ĩ nữa, màn đêm yên tĩnh chợt toát lên vẻ gì đó tức cười, mới đây mà đám sa tặc đã từ thợ săn biến thành con mồi, đời người quả là vô thường! Tôi đoán chừng bọn chúng muốn dùng lửa, đáng tiếc xung quanh không có cây, cho dù chúng có mang theo đuốc thì mấy đốm sáng như đom đóm đó cũng không dọa được bầy sói.

Cuối cùng bọn sa tặc cũng châm được đuốc, tôi vỗ vỗ Lang huynh: ‘Chắc chúng không còn hứng thú truy sát người khác nữa rồi, để bầy sói tản ra tránh đường cho bọn chúng đi.’ Lang huynh đã thể hiện đủ uy phong, cảm giác khó chịu vì lũ khách không mời này giờ cũng đã tiêu tan, nên không phản đối gì, liền cất tiếng tru, lệnh cho bầy sói tránh đường.

Từ lúc hỗn loạn ban đầu đến giờ, vẫn không ai chú ý đến những kẻ ẩn mình ở trên cao như chúng tôi, lúc này tiếng tru của Lang huynh bỗng nhiên vang lên giữa khung cảnh tĩnh mịch, mọi người lập tức lần theo âm thanh nhìn về phía chúng tôi. Lang huynh nghênh ngang bước lên mấy bước, đứng trên vách đá cao, ngạo nghễ nhìn xuống đám người phía dưới, những chiếc lông bạc nhọn hoắt như kim, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng bàng bạc, khí thế phi phàm.

Tôi bực mình đá cho nó một cước, lại bắt đầu khoe khoang rồi. Trời ơi! Đêm nay không biết lại có bao nhiêu sói cái ôm trái tim thiếu nữ hồn nhiên tan vỡ nơi đây.

Lúc này, bầy sói đã tránh ra tạo thành một con đường. Lũ sa tặc ngơ ngẩn sững sờ, hết ngẩng đầu lên nhìn về phía chúng tôi, rồi lại nhìn chăm chăm vào con đường không có sói, không biết đang nghĩ về tôi và Lang huynh, hay đang suy đoán liệu con đường kia có an toàn hay không.

Tôi nóng ruột đứng dậy, mặc kệ bọn chúng có hiểu tiếng Hán không, quát to: ‘Đã cho các ngươi đường sống rồi, các ngươi còn chưa đi?’ Đám sa tặc yên lặng giây lát, rồi bỗng nhiên khua mã tấu reo hò, nhảy xuống ngựa, hướng về phía chúng tôi quỳ vái. Tôi ngăn người, nhưng rồi lập tức hiểu ra. Sa tặc tuy sợ sói, nhưng chúng đồng thời sùng bái sức mạnh cùng sự tàn nhẫn và kiên nhẫn của loài sói, bọn chúng tự xưng là Lang tặc, sói chính là vật tổ của chúng, đêm nay náo loạn một trận thế này, không khéo bọn chúng đã coi tôi là Lang thần rồi cũng nên.

Lũ sa tặc dập đầu vái lạy xong, nhanh chóng nhảy lên ngựa, men theo con đường không có sói tháo chạy thật xa.

Đợi khi bụi mù cuộn cuộn tan đi, tôi bèn hú một tiếng dài bảo bầy sói bên dưới cần làm gì thì đi làm nấy, vẫn chưa đến nửa đêm, đứa nào bị thương tiếp tục bị thương, vui vẻ thì tiếp tục vui vẻ, muốn yêu đương gì thì cũng tiếp tục đi, coi như ta chưa làm phiền gì đến các ngươi. Bầy sói không khách sáo với tôi như với Lang huynh, nhất tề gừ gừ một tiếng, lại nhe răng trợn mắt với tôi, rồi mới lần lượt tản đi. Những âm thanh ấy lọt vào tai con người, lại thành một phen quỷ khóc sói gào nữa.

Đoàn buôn phía dưới cũng đều ngửa mặt lên, thẳng thốt nhìn tôi. Tôi liếc bọn họ, cũng chẳng có tâm trạng chuyện trò, bèn kêu Lang huynh bỏ đi. Chúng tôi vừa nhảy xuống khỏi gò đất, chưa đi được bao xa, đã nghe tiếng vó ngựa gấp rút vang lên đằng sau: ‘Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.’

Tôi quay người khẽ gật đầu, nhưng chân vẫn rảo chạy nhanh, muốn bỏ bọn họ lại phía sau.

‘Cô nương, làm ơn đợi đã! Trong lúc bị bọn sa tặc truy đuổi, chúng ta đã mất phương hướng, xin cô nương chỉ giúp một con đường.’

Bọn họ đã nói như thế, tôi đành bảo Lang huynh dừng lại. Ngựa của họ còn cách Lang huynh một quãng xa đã giậm vó hí vang, sống chết không chịu bước thêm nữa. Tôi bảo Lang huynh đứng nguyên tại chỗ, thu bớt bá khí ngùn ngụt trên mình, bản thân tôi cũng thu lại hơi sói trên người mình, tiến về phía bọn họ, bọn

họ lập tức nhao nhao xuống ngựa. Có lẽ tôi đang mặc váy kiểu Lâu Lan, để biểu thị sự tôn kính với tôi, họ cũng hành lễ kiểu Lâu Lan, lại dùng tiếng Lâu Lan chào tôi.

Tôi kéo khăn che mặt xuống: “Tuy ta mặc y phục của Lâu Lan, nhưng không phải người Lâu Lan, các người nói gì ta không hiểu.”

Một người đàn ông hỏi: “Cô nương là người Hán?”

Tôi hơi phân vân, tôi có phải không? Mặc dù tôi chưa từng đến Hán triều, nhưng cha tôi từng nói con gái của cha dĩ nhiên là người Hán, thế nên tôi chắc là người Hán rồi, nghĩ đoạn, bèn gật gật đầu.

Một giọng nói vang lên từ phía sau đám người: “Bọn ta là đoàn buôn từ thành Trường An qua đây mua hương liệu, không biết cô nương từ đâu đến?” Nhìn về hướng có tiếng nói, tôi nhận ra hẳn chính là kẻ cứu người ban nãy.

Không ngờ đó chỉ là một thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, dáng người thẳng tắp như tùng xanh, khí thế mạnh mẽ tựa ánh nắng gay gắt, dưới cặp mày kiếm là một đôi mắt sáng rực như sao đêm, đang chăm chăm nhìn tôi đầy vẻ dò xét, nụ cười trên mặt đầy vẻ bất cần. Tôi né tránh ánh mắt sắc bén như lưỡi đao của hắn, cúi đầu nhìn xuống đất.

Hắn cảm nhận được tôi không hài lòng, nhưng vẫn chẳng hề để tâm, cứ nhìn tôi chăm chăm. Một hán tử trung niên bên cạnh hắn vội tiến lên mấy bước, cười trừ: “Đại ân khó nói lời cảm tạ, cô nương trang phục lộng lẫy, phong thái siêu phàm thoát tục, vốn không dám dùng vật thể tục khinh nhờn, nhưng vừa may chúng ta có một đôi khuyên tai trân châu, hết sức hài hòa với bộ váy của cô nương, mong cô nương vui lòng nhận cho.” Vừa dứt lời, hai tay đã bưng một chiếc hộp gấm nhỏ, đưa đến trước mặt tôi.

Tôi lắc lắc đầu: “Ta lấy cái này cũng vô dụng, các người nếu có váy áo nữ tử thì cho ta một bộ.” Mấy gã đàn ông ngơ ngác nhìn nhau.

Tôi nói: “Không có thì thôi, các người muốn đi đâu?”

Người trung niên nói: “Bọn ta muốn đến Đôn Hoàng, từ đó quay lại Trường An.”

Tôi thoáng trầm ngâm: “Từ đây đến núi Minh Sa suối Nguyệt Nha mất bốn ngày đường, ta chỉ có thể dẫn các người đến đây thôi.”

Đám người nghe thấy thế đều lộ vẻ lo lắng, chỉ có thiếu niên kia vẫn mỉm cười như không hề để tâm. Người trung niên hỏi: “Có đường gần hơn không? Lạc đà của bọn ta đã bị giết hết lúc bọn sa tặc truy kích rồi, đa số lương thực và nước cũng hết theo, nếu không đi nhanh hơn, ta sợ bọn ta không đủ nước để cầm cự đến suối Nguyệt Nha đâu.”

Tôi đáp: “Ta nói thế là tính theo tốc độ của mình, các người có ngựa, chắc có thể đến sớm hơn một hai ngày.” Bọn họ nghe thấy thế, sắc mặt lập tức dịu đi nhiều.

Bọn họ quyết định trước hết nghỉ ngơi ăn uống, khôi phục thể lực vừa bị sa tặc truy đuổi suốt một ngày một đêm rồi sẽ lên đường. Lúc họ hỏi ý kiến, tôi nói: “Ta suốt ngày lang thang trong sa mạc, cũng chẳng có việc gì cả, tùy các người thu xếp.” Trong lòng tôi thầm kinh ngạc, chỉ có mấy người thế này mà có thể chạy trốn dưới sự truy đuổi của sa tặc suốt một ngày một đêm, nếu không phải sa tặc chiếm ưu thế về địa bàn, hai bên cũng thật khó nói ai thắng ai thua.

Tôi bảo Lang huynh về trước, nhưng đồng ý cho nó phai vài con sói kén đáo đi theo. Lang huynh vẫn thắc mắc về mối quan hệ rắc rối giữa tôi với loài người, nhưng chỉ liếm liếm tay tôi, rồi ung dung rời đi.

Đoàn buôn lấy đồ ăn và nước ra ngồi xuống, tôi cách bọn họ một khoảng, bó gối ngồi trên đụn cát. Người tuy nhiều, nhưng bầu không khí vẫn trầm mặc ngưng ngập, tôi đoán bọn họ không phải đoàn buôn bình thường, nhưng chẳng liên quan gì tới mình, nên cũng lười chẳng muốn thăm dò xem bọn họ rốt cuộc là hạng người gì. Mà bọn họ cũng hết sức kiêng dè tôi, không biết vì tôi đi chung với lũ sói, hay vì thân phận tôi đáng nghi, một nữ tử xuất hiện ở Tây Vực, mặc bộ phục sức Lâu Lan quý giá, lại tự xưng là người Hán, mà không nói ra mình đến từ đâu.

Người trung niên lúc trước muốn tặng tôi khuyên tai trân châu cười cười, đi đến trước mặt, đưa tôi một chiếc bánh. Ngửi thấy mùi thơm của thì là[3], tôi không kìm được nuốt nước miếng, ngại ngần nhận lấy:

“Cảm ơn đại thúc.”

[3] Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.

Người trung niên cười nói: “Chúng ta mới phải nói cảm ơn, gọi ta là Trần thúc là được rồi.” Rồi chỉ vào từng người một giới thiệu với tôi: “Đây là Vương bá, đây là Thổ Trụ Tử, đây là...” Trần thúc lần lượt giới thiệu mọi người với tôi, cuối cùng mới nhìn về phía người thiếu niên trầm lặng đang ngồi phía trước đám người, thoáng vẻ do dự. Tôi bắn khoắn nhìn gã thiếu niên, đột nhiên khoe miệng hân lộ ra nét cười, nói: “Gọi ta là Tiểu Hoắc.”

Tôi thấy bọn họ đều nheo mắt nhìn tôi, thì nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Ta tên là Ngọc... tên là Kim Ngọc, mọi người có thể gọi ta là A Ngọc.” Ngoại trừ vị Cửu gia tình cờ gặp gỡ bên suối Nguyệt Nha, ba năm rồi tôi chưa giao tiếp với loài người. Trong khoảnh khắc buột miệng nói tên, tôi chợt quyết định đặt mình một cái tên mới, từ giờ trở đi không còn Ngọc Cẩn, chỉ có Cẩn Ngọc, Kim Ngọc[4].

[4] Trong tiếng Trung, chữ Cẩn và Kim cùng đọc là jin.

Sau khi nghỉ ngơi, đoàn buôn chuẩn bị lên đường, bọn họ để hai người thân hình tương đối nhỏ cùng cưỡi một con ngựa, chừa lại một con cho tôi. Tôi nói: “Ta không biết cưỡi ngựa.” Mười mấy người nghe vậy đều im lặng nhìn tôi. Tiểu Hoắc nghĩ ngợi giây lát, đoạn hờ hững nói: “Cô nương và ta cưỡi chung một con ngựa vậy!” Hân vừa nói dứt lời, đám người bỗng căng thẳng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi hơi do dự, gật gật đầu. Vẻ nặng nề trên mặt bọn họ bấy giờ mới tan đi, ai nấy vui vẻ nhìn nhau, rồi ngay sau đó lại nghĩ đến tôi, họ nhìn tôi với vẻ áy náy. Dân tình Tây Vực tuy cởi mở, nhưng nam nữ xa lạ cưỡi chung một ngựa vẫn là hiếm thấy. Tiểu Hoắc vẫn thản nhiên, chỉ cười cười hành lễ với tôi: “Đa tạ A Ngọc cô nương!”

Tiểu Hoắc lên ngựa, giơ tay kéo tôi. Tôi nắm tay hân, lòng thầm nghĩ, đây là bàn tay quanh năm cầm dây cương và binh khí, chai tay thô ráp, toát lên sự cứng cỏi dũng mãnh, hơn nữa xét từ vị trí vết chai tay, hân chắc hẳn đã luyện bắn cung rất nhiều năm rồi. Tôi ngồi sau hân, hai người đều ưỡn thẳng lưng, con ngựa không hề nhúc nhích, những người khác len lén liếc chúng tôi, lại không tiện giục giã, chỉ chằm chằm ruổi ngựa đằng trước.

Tiểu Hoắc nói: “Chúng ta thế này không được, ta thúc ngựa một cái, cô nương sẽ ngã mất.” Giọng hân tuy thoải mái, nhưng tấm lưng cứng đờ đã bán đứng hân, nó toát lên vẻ căng thẳng. Tôi thầm tức cười, cảm giác không thoải mái trong lòng đã biến thành giễu cợt, hóa ra người đầu có trấn tĩnh như vẻ bề ngoài. Tôi khê dịch người về phía trước, giơ tay túm lấy vạt áo hai bên eo hân: “Được rồi.”

Hân lập tức thúc ngựa xông lên, đám người vội vã ruổi theo. Chạy được một lúc, hân bỗng thấp giọng nói: “Cô nương phải nghĩ ra cách khác thôi, y phục của ta cứ bị cô nương giằng thế này, e rằng ta phải cởi trần vào thành Đôn Hoàng mất.”

Thật ra tôi sớm đã nhận thấy y phục của hân bị tôi kéo gần tuột ra đến nơi, nhưng muốn xem xem hân định thế nào, nên chỉ âm thầm đề phòng ngộ nhỡ bị hất xuống ngựa. Tôi cố nhịn cười nói: “Sao lại muốn ta nghĩ? Vì sao người không nghĩ đi?”

Hân cười khê: “Ta đương nhiên có cách, nhưng nói ra lại có vẻ như ta bắt nạt cô nương, cho nên để xem cô nương có cách nào tốt hơn không.”

Tôi nói: “Ta không có ý nào cả, người nói thử xem cách của người đi, nếu được dĩ nhiên sẽ làm theo, nếu không được thì người cứ ở trần thôi!”

Hân không nói câu nào, đột nhiên vươn tay ra túm lấy cánh tay của tôi, kéo giằng tới vòng quanh eo hân. Tôi không quen tính ngựa, không dám giãy giụa mạnh, bị hân kéo cho cả người nghiêng về phía trước, áp chặt vào lưng hân. Lúc này, một cánh tay bị hân kéo lấy, vẫn ôm eo hân, nghiêng ngả lắc lư theo đà phi của ngựa, cơ thể cọ xát vào nhau, tư thế hai người trông vô cùng mờ ám.

Vành tai nóng bừng, tôi vừa ngượng, vừa giận, vịn vào eo hân rồi ngồi thẳng dậy: “Người Trường An các người đối xử với ân nhân cứu mạng thế này à?”

Hân hờ hững nói: “Vẫn tốt hơn để cô nương ngã ngựa nhiều.”

Tôi muốn phản bác lại hắn, nhưng không tìm được lý do nào thích hợp, đành lạnh lùng “ừ” một tiếng, ngồi im, ôm cục tức trong lòng. Tay không nhịn được hung hăng cấu mạnh vào eo hắn, nhưng hắn lại vẫn như không thấy gì, chỉ chuyên tâm thúc ngựa. Tôi phồng má nghĩ thầm, kẻ này không ngờ rất giỏi chịu đau. Hồi lâu sau, bản thân tôi dần dần cảm thấy hơi ngái ngái, lại từ từ thả lỏng ra.

Một lần nữa cười chung một ngựa với người khác, tâm tư tôi thoáng ngơ ngẩn, cả đêm không ngủ, thời gian kéo dài, không ngờ lại như thuở bé, vô thức ôm lấy eo Tiểu Hoắc, dựa vào lưng hắn mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. Lúc giật mình tỉnh dậy, trong khoảnh khắc từ gò má đến cổ tôi đều nóng bừng lên, tôi lập tức thẳng lưng lại, toan buông hắn ra. Tiểu Hoắc tựa như đoán được tâm tư tôi, liền giữ tay tôi bảo: “Cẩn thận kéo ngã.” Tôi ra sức dần nổi ngưỡng ngừng xuống, giả bộ thản nhiên, vịn hờ vào eo hắn, trong lòng nổi lên những cảm xúc khó tả.

Phi ngựa gần một ngày trời, trong lúc dừng lại để nghỉ ngơi, Tiểu Hoắc thấy tôi cúi đầu một mực không nói gì, bèn ngồi xuống bên cạnh tôi thấp giọng cười nói: “Ta thấy cô nương rất cảnh giác, sao lúc cưỡi ngựa lại tin tưởng ta thế? Không sợ ta đem cô nương đi bán à?”

Mặt tôi đột nhiên lại nóng bừng lên, tôi trừng mắt với hắn một cái, đứng dậy bỏ đi, tìm một chỗ khác ngồi. Nói ra cũng thấy lạ, mặc dù biết rõ thân phận của hắn có vấn đề, nhưng tôi lại vẫn cảm thấy hắn sẽ không làm hại tôi, luôn cảm thấy với sự cao ngạo ấy, con người này chắc chắn sẽ coi thường dùng những thủ đoạn đê tiện.

Hắn mang đồ ăn lại ngồi xuống bên cạnh tôi, lặng lẽ đưa tôi vài miếng bánh được chia phần. Tôi liếc hắn, lặng lẽ nhận lấy, không biết lúc nào, mấy phần cảnh giác trong mắt hắn đều đã biến mất, lúc này chỉ còn lại nét cười.

Có lẽ do nhớ nhà, người trong đoàn buôn bắt đầu kể chuyện thành Trường An, miêu tả tỉ mỉ sự phồn hoa thịnh vượng của thành Trường An, đường phố nơi đó rộng rãi, sạch sẽ biết bao, phòng ốc nơi đó được xây dựng khéo léo tuyệt vời nhường nào, chợ phiên nơi đó náo nhiệt và thú vị ra sao, nơi đó còn có những tài tử tài hoa nhất, ca kỹ xinh đẹp mê hồn nhất, tướng quân anh dũng nhất, những mỹ nữ cao quý nhất, loại rượu thơm nhất, đồ ăn ngon nhất, những thứ tốt đẹp nhất trên đời đều có thể tìm thấy ở đó, nơi đó gần như có mọi thứ mà người ta muốn.

Tôi ngơ ngẩn lắng nghe, tâm trạng phức tạp lạ thường, mọi thứ ở đó với tôi mà nói, vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Nếu mọi chuyện diễn ra như cha mong đợi, có lẽ bây giờ tôi đã cùng cha ở thành Trường An, chứ không phải đơn độc lang thang giữa sa mạc Qua Bích này.

Lúc đông người, Tiểu Hoắc rất ít nói, chỉ trầm mặc nghe những người khác thao thao bất tuyệt, cuối cùng hai người ở trên lưng ngựa, hắn mới nói riêng với tôi: “Những chuyện bọn họ kể chỉ là vẽ bề ngoài tươi sáng đẹp đẽ của Trường An thôi, không phải người nào cũng được hưởng thụ mọi thứ họ nói đến đâu.”

Tôi “ừ” một tiếng, ra ý đã hiểu.

Hai ngày sau, chúng tôi vẫy tay tạm biệt bên suối Nguyệt Nha. Vì đã có chủ ý mới, nên khi họ cảm ơn tôi lần nữa, tôi thẳng thắn nói nếu họ có nhiều lộ phí, thì cứ cho tôi một ít tiền coi như quà cảm ơn tôi đã dẫn đường.

Tiểu Hoắc hơi ngẩn ra, rồi nhướn mày bật cười, đưa tôi một túi tiền, do dự muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi, khuyên nhủ bằng giọng chân thành: “Đối với cô nương thì Trường An không bằng Tây Vực đâu, cô nương nên cẩn thận mọi chuyện.” Tôi gật gật đầu, nhận món tiền mới kiểm được rồi đi.

Đi một quãng xa, cuối cùng vẫn không kìm được, tôi ngoảnh đầu nhìn lại. Vốn tưởng rằng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng đã xa dần, không ngờ hắn vẫn chưa bỏ đi, cứ ngồi yên trên lưng ngựa, tiễn tôi bằng ánh mắt từ đằng xa. Bất chợt, ánh mắt hai người chạm nhau, gương mặt hắn thoáng hiện lên nét mừng rỡ pha lẫn kinh ngạc, trái tim tôi run lên, vội vàng quay đầu, cuống quýt chạy về phía trước.

* * *

Sau khi chia tay đoàn buôn của Tiểu Hoắc, tôi cùng đàn sói đi từ Qua Bích đến thảo nguyên, từ thảo nguyên đến sa mạc, đêm xuống lại nhấc túi tiền ra ngắm người ngắm.

Tôi lưu luyến Lang huynh và đàn sói, cũng không nỡ rời xa sa mạc cát vàng, cỏ xanh và rừng hồ dương. Nhưng chẳng lẽ tôi sẽ sống cùng bầy sói ở đây suốt đời sao? Đúng như lời cha nói, tôi chung quy vẫn là người, tôi đã không thể hoàn toàn làm sói nữa rồi.

Sau khi nghĩ kỹ, tôi quyết định ra đi. Cuộc sống sói của Lang huynh đang bốn bề sóng dậy, phía trước còn có vô số thử thách, có lẽ có một vương quốc lớn nhất trong lịch sử loài sói ở Tây Vực đang chờ đợi nó. Nhưng đời người của tôi vừa mới bắt đầu, tính mạng này của tôi không dễ gì giữ được, cho dù phía trước là chua hay ngọt, đắng hay cay, tôi cũng sẽ đi ném thử xem sao. Đúng như những người dân du mục kia vẫn hát: “Bảo đao không mài không sắc, cổ họng không hát không trong.” Đời người không có trải nghiệm thì u ám biết bao? Giống như bầu trời đêm mất đi ánh sao. Tôi muốn đến thành Trường An xem sao, xem Đại Hán trong lời kể của cha, có lẽ tôi có thể làm một cô gái người Hán xinh đẹp như lòng cha mong muốn.

3. Q.1 - Chương 3: Gặp Lại

Ở thành Đôn Hoàng, sau khi trả đủ tiền, tôi được một đoàn buôn đồng ý dẫn theo cùng về Trường An.

Tôi mang theo toàn bộ gia tài chen chúc với bốn người khác trên xe ngựa. Gọi là toàn bộ gia tài, chẳng qua chỉ có một bộ váy Lâu Lan là đáng giá.

Cha từng kể cho tôi rất nhiều về cảnh vật Trường An, tôi cũng từng vô số lần tưởng tượng về Trường An, nhưng khi tận mắt nhìn thấy nó, tôi vẫn bị chinh phục trước vẻ hùng vĩ trang nghiêm ấy. Dừng mắt ngắm chừng con đường đang đi, đại khái rộng khoảng mười lăm trượng, mặt đường có hào nước chia thành ba làn, làn đường ở giữa rộng sáu đến bảy trượng, hai bên rộng khoảng bốn trượng. Lúc mới vào thành, hán tử đánh xe nói với tôi đây về tự hào, rằng làn ở giữa là ngự đạo dành cho thiên tử Đại Hán, hai bên thì để quan lại và dân thường đi lại.

Trải hết tầm mắt là những phủ đệ lộng lẫy, san sát nối tiếp nhau, mái hiên tưởng chừng như nối liền đến tận chân trời, hai bên con đường rộng rãi trồng các loại cây như hòe, du, tùng, bách, rậm rạp tươi tốt, cảnh lá sum suê, tăng thêm nét đẹp dịu dàng cho tòa hoàng thành.

Tôi ôm bọc đồ của mình, mãi miết đi dọc con đường, chìm đắm trong cảm giác hưng phấn của người lần đầu đến Trường An. Mỗi góc nhà, mỗi cây cầu đều khiến tôi cảm thấy không thôi, tôi nghĩ mình bắt đầu hiểu được tình cảm của cha rồi, một người từ bé đã nhìn quen sự phồn hoa đẹp đẽ này chỉ sợ khó lòng yêu thích nổi lều trại đơn sơ và vùng đất nhìn trái nhìn phải không trâu thì dê kia.

Không biết đi mất bao lâu, lúc trời sấm sấm tối, tôi mới ý thức được mình cần phải tìm nơi nghỉ ngơi. Mặc dù đã chọn lữ quán rẻ nhất, nhưng tiền trong tay tôi cũng chỉ đủ ở mười mấy ngày. Tôi ngồi dưới ánh đèn cẩn thận đếm lại số tiền, bất giác nhớ nhung ngày tháng không phải tiêu tiền ở Tây Vực, sau này tôi sẽ sống kiểu gì đây?

Đang ngồi chờ dẫn dưới ánh đèn, bỗng nhớ ra dùng đèn lại phải trả thêm tiền dầu nữa, tôi vội vã dọn dẹp đồ đạc, tắt đèn đi ngủ. Trong bóng tối, tôi thù người lo lắng, rồi lại phá lên cười. Thành Trường An lớn thế này, có thể nuôi sống bao nhiêu người, chẳng lẽ tôi không bằng những người khác? Tôi có tay có chân, lẽ nào còn sợ chết đói? Thật là lo sợ hoang đường!

Thế nhưng, lúc đi loanh quanh khắp thành Trường An, tôi bắt đầu ngờ vực, tôi thật sự nuôi sống được bản thân ư? Tỳ nữ, ca kỹ, mấy thứ này đều phải bán thân, tôi chắc chắn sẽ không bán mình, để cho kẻ khác kiểm soát cuộc sống của mình. Thêu thùa may vá tôi đều không biết. Những thứ con gái cần biết thì tôi lại không biết, thêm nữa phiền phức nhất là tôi không có người bảo lãnh, có một quán nợ nghe nói tôi biết chữ biến tính tiền, tiền công chỉ bằng một phần ba của đàn ông, bà chủ khôn ngoan ấy đã hơi xiêu lòng, nhưng khi bà ấy hỏi tôi “Có ai ở thành Trường An có thể bảo lãnh cho cô không,” thấy tôi lắc đầu, bà ta cũng đành lắc đầu tiếc nuối. Họ không thể thuê một người không rõ lại lịch.

Tôi thử đi tìm bọn Tiểu Hoắc, nghĩ rằng ít nhất bọn họ cũng có thể bảo lãnh cho tôi, nhưng đi hỏi hết nhà buôn này đến nhà buôn khác, tất cả đều lắc đầu, nói chưa từng thấy thương nhân buôn bán hương liệu như thế. Tôi bất lực và thất vọng, thậm chí oán trách, quả nhiên Tiểu Hoắc đã lừa tôi.

Sắp đến Tết Trùng Cửu, các cửa hàng sốt ruột đã đặt cây thù du trước cửa[1], trên các sạp bán hoa cũng trải thêm thù du, các tiểu điểm chất đầy những vò rượu hoa cúc ra bên ngoài hồng thu hút sự chú ý của người qua lại, người người đều đắm chìm trong niềm hân hoan của ngày lễ, còn tôi thì đã không một đồng dính túi. Từ hôm qua đến giờ, tôi chưa ăn tí gì, tối nay cũng không biết sẽ trú thân ở đâu nữa.

[1] Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mừng chín tháng Chín, dầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.

Không khí phảng phất mùi hương thù du nồng nàn, hoa cúc dịu dịu, và niềm hân hoan trên mặt mọi người tất thấy không liên quan gì đến tôi, giữa phố xá phồn hoa người qua kẻ lại ấy, tôi chỉ có một thân một mình.

Tôi ôm bọc đồ đi ra ngoại thành. Phía Tây có một cánh rừng bạch dương, tối nay tôi định ở đây, ít nhất có thể đốt lửa sưởi ấm, nếu may mắn sẽ bắt được một con thỏ hay con gì đó. Ngủ ngoài đồng hoang đối với tôi là chuyện bình thường như cơm bữa, nhưng đói bụng thật sự chẳng dễ chịu chút nào.

Lúc tâm tình ủ rũ, tôi từng nghĩ phải chăng mình đã sai lầm, cũng từng cân nhắc đem cầm bộ váy Lâu Lan lấy tiền quay về Tây Vực. Nghĩ tới nghĩ lui lại thấy không cam lòng, chắc cha không ngờ được cô con gái người Hán được mình nuôi dạy cẩn thận lại không sống nổi trong thành Trường An của Hán triều.

Đến rừng bạch dương, tôi phát hiện có không ít người suy nghĩ giống mình, rất nhiều ăn mày đều chọn nơi đây nghỉ ngơi, bọn họ túm năm tụm ba quây quần quanh đồng lửa ăn uống nói chuyện.

Tôi lặng lẽ đi xuyên qua từng đồng lửa, mùi đồ ăn làm cho bụng tôi bắt đầu đau. Tôi nhắm trúng một cái cây to, đang chuẩn bị tối nay nằm ngủ một giấc ở đó, thì một gã ăn mày ngồi bên đồng lửa đã hét lên rồi nhảy ra, giọng miêng mắng mỏ: “Con nha đầu chết tiệt, không hiểu quy củ à? Đây là địa bàn của gia gia người đây.”

Tôi quay người trừng mắt tức giận nhìn kẻ đó, sao hắn không dùng nước tiểu đánh dấu phạm vi thế lực của mình như loài sói đi, mà cho dù tôi có vô tình mạo phạm, cũng không nên nói ác như thế chứ. Nhưng nghĩ kỹ lại thấy hà tất so đo với một kẻ hèn kém thế này, tôi chỉ cúi đầu đi tìm chỗ khác.

Hắn tử bên cạnh chằm chằm nhìn tôi với ánh mắt xấu xa, đoạn liếm môi dưới nói: “Tiểu nương tử, bên đó cũng có người chiếm rồi, nhưng nếu nàng chịu hát cho lão gia nghe một bài, biết đâu lão gia vui vẻ lại chia chỗ nằm cho, cho nàng ngủ cùng một đêm.” Cả đám ăn mày phá lên cười ầm ĩ.

Tôi quay người nhìn bọn họ, chực ngồi xổm xuống đất rút thanh chuỷ thủ giấu trong giày ra, thì một kẻ ăn mày còn ít tuổi, tay bưng vò rượu, nghênh ngang đi về phía ba tên vô lại kia, hồ hững nói: “Này đầu hói, tiểu gia hôm nay may mắn, không ngờ lại xin được một vò rượu hoa cúc thượng hạng ở Nhất phẩm cư này.”

Bọn ăn mày nghe thấy thế đều rời mắt khỏi tôi, nhìn chằm chằm vào vò rượu trên tay gã kia. Gã mắng tôi lúc đầu cười ha hả: “Tiểu tử nhà ngươi còn nhỏ mà lanh lợi lắm cá ghê, đám ăn mày ở đây chẳng ai bằng ngươi cả.”

Gã ăn mày nhỏ khoan thai ngồi xuống, đưa vò rượu trên tay cho người kia: “Các người cùng uống một ít đi, đừng khách khí với tiểu gia, mấy anh em chúng ta hôm nay cùng vui, học theo các đại lão gia ăn Tết nào.” Ba gã ăn mày lập tức tươi tỉnh, mặt mũi nở nang cả ra, hò hét ầm ĩ đánh toan phạt rượu, đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi.

Một lão ăn mày đầu tóc bạc trắng đi đến bên cạnh tôi nói: “Khuê nữ à, đời người ta không có cái hồ nào là không vượt qua nổi, cũng không có nỗi bức nào không chịu nổi. Bọn họ nói chuyện đều bừa bãi vô tâm, cháu đừng để trong lòng. Nếu cháu không ngại, cùng lão đi đốt lửa sưởi ấm đi.”

Mấy ngày qua đã nếm trải đủ nhân tình ấm lạnh, vài câu nói dịu dàng đã khiến nỗi giận trong lòng tôi lập tức biến mất. Tôi cẩn thận gật đầu, đi theo sau lưng lão ăn mày đến bên đồng lửa. Ông ta cười híp mắt lấy trong túi ra hai chiếc bánh, đặt lên nướng trên lửa, lại đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy không ai chú ý, mới đưa cho tôi một cái hồ lô: “Uống ngụm rượu hoa cúc trước cho ấm người, bánh một lát nữa sẽ được.”

Một bọc vàng với người giàu chưa chắc đã là gì, nhưng đồ ăn trong tay ăn mày thì còn quý hơn vàng nên tôi lưỡng lự chưa giơ tay ra. Lão ăn mày nghiêm mặt nói: “Cháu chê đồ của ăn mày?” Tôi lắc lắc đầu, lão lại nói: “Cháu sợ rượu nặng? Yên tâm, đây là rượu hoa cúc của Nhất phẩm cư ử riêng cho Tết Trùng Cửu, thích hợp ọi người già trẻ trong nhà uống, hương vị ngọt thuần, cũng không nặng đâu.”

Tôi nói: “Chúng ta không quen không biết, lúc này vị tiểu huynh đệ kia giải vây giúp cháu, cháu đã cảm kích lắm rồi.”

Lão ăn mày đưa mắt đánh giá tôi kỹ lưỡng, cười nói: “Trên đời ai mà chưa từng gặp khó khăn này nọ, ngay cả hoàng đế còn phải cần tể tướng giúp cơ mà!” Nói rồi, lão cúi luôn hồ lô vào tay tôi, tôi đành cầm lấy bầu rượu thấp giọng nói: “Cháu cảm ơn ông.”

Ông lão vừa đưa bánh đã nướng xong cho tôi, vừa thấp giọng cười nói: “Cầu Oa Tử đâu để người ta trực lợi dễ dàng thế, trong vò rượu ấy có pha lẫn cả nước đấy.”

Buổi tối tôi trần trọc mãi không ngủ được. Sau đó Cầu Oa Tử bảo, nếu tôi không sợ khổ, có thể đến các nhà gõ cửa sau hỏi xem có cần người giặt y phục không, vì lúc già đi ăn xin từng nhìn thấy có người đàn bà gõ cửa nhận y phục về giặt cho người ta. Sức lực tôi có, khổ cũng không sợ, chỉ cần có thể nuôi sống bản thân trước. Trong lòng tôi thầm cầu nguyện ngày mai được may mắn.

Trời vừa tờ mờ sáng, tôi đã vào thành thử vận may, vào thành rồi mới nhớ ra, lúc đi vội vã, không ngờ lại để quên bọc đồ ở chỗ gia gia và Cầu Oa Tử. Sau đó nghĩ lại, trong đó cũng chỉ có mỗi bộ váy là đáng tiền, dù gì bọn họ đều là người đáng tin cậy, tối qua đã hẹn sẽ quay lại gặp họ, chuyện quan trọng trước mắt là phải đi tìm việc làm đã.

Gõ cửa nhà nào tôi cũng bị từ chối. Sau đó một vị đại nương tốt bụng nói với tôi, việc giặt đồ đều là người quen đến nhà gõ cửa nhận làm, chứ không phải tùy tiện đưa cho người ngoài. Tôi không bỏ cuộc, vẫn đi gõ cửa hết nhà này đến nhà khác.

“Y phục trong nhà bọn ta có người giặt rồi.” Một hán tử thân hình khô vĩ xua tay bảo tôi đi, bấy giờ một người đàn bà trang điểm xinh đẹp đang định ra ngoài, lúc cô ta lướt qua người tôi, tôi đang hỏi: “Thế còn việc vặt nào khác không? Việc gì ta cũng làm hết, chỉ cần cho ta ăn bữa cơm là được rồi.”

Hán tử còn chưa lên tiếng, người đàn bà nọ đã dừng chân lại, đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, vẻ hơi suy tư, rồi hỏi: “Người là người nơi khác đến à?” Tôi gật đầu.

Bà ta hỏi: “Đến đây bao lâu rồi? Tiếng Trường An nói khá lắm, ta không nhận ra là giọng vùng ngoài.”

Vì cơ hội việc làm này, tôi thành thật trả lời: “Khoảng nửa tháng rồi, ta học tiếng rất nhanh.”

Người đàn bà kinh ngạc gật đầu: “Xem ra là người thông minh. Ở Trường An không có họ hàng thân thiết à?”

Thấy tôi cười khổ lắc đầu, bà ta cười nói: “Cũng phải, nếu có bạn bè thân thiết làm sao có thể rơi vào cảnh này. Thế này đi! Người giúp quét dọn nhà cửa sạch sẽ, ta sẽ cho người mấy cái bánh ăn. Người bằng lòng không?”

Tôi mừng rỡ ra sức gật đầu: “Cảm ơn phu nhân.”

Bà ta cười nói: “Gọi ta là Hồng cô là được rồi. Làm cho tốt, biết đâu sau này còn gặp mặt lâu dài!”

Khi tôi làm việc xong, Hồng cô cười cười khen tôi tay chân lanh lợi, đặt đĩa bánh lên trên bàn, lại đưa tôi một bát canh nóng. Tôi từ sáng đến giờ chưa ăn gì, bụng đói lép kẹp, vội vàng nhặt lấy một cái cho vào miệng. Hồng cô ngồi bên cạnh cười vui vẻ nhìn tôi ăn, thi thoảng hỏi đôi câu chuyện.

Ăn đã lưng lửng dạ, tôi nhớ đến Cầu Oa Tử và ông lão ăn mày, bèn hỏi Hồng cô: “Ta có thể mang số bánh còn lại về không?”

Hồng cô lộ vẻ ngạc nhiên: “Sao thế?”

Tôi nói: “Ta muốn giữ lại để buổi tối đói ăn tiếp.”

Bà ta bật cười thoải mái: “Tùy người! Uống mấy ngụm canh nóng trước, ta bảo người giúp người gói lại.”

Ta uống mấy ngụm canh, bỗng cảm thấy không ổn. Đầu bắt đầu mơ hồ, tay chân cũng hơi bủn rủn, trong lòng tôi đã hiểu, đành giả vờ không để ý đứng dậy: “Gia gia đang đợi ta quay về, nếu bánh đã gói xong thì ta về trước đây.”

Hồng cô cũng đứng dậy, cười nói: “Thế người đi thông thả, ta không tiễn nữa.”

Tôi sải bước nhanh ra ngoài, thấy ngoài cổng có hai gã đại hán đang đứng. Tôi không nói không rằng, lập tức rút dao găm ra, nào ngờ thân hình đã loạng choạng ngã xuống. Hồng cô dựa cửa cười nói: “Mệt rồi thì ở lại chỗ ta nghỉ ngơi đi! Đoán chừng người cũng không có gia gia nào đợi đâu, sốt ruột làm gì chứ?”

Hai gã đại hán đi đến, tôi muốn hạ sát bọn chúng, nhưng mắt chợt tối sầm, dao găm trong tay bị chúng đoạt mất, người mềm nhũn ngã xuống đất, trong khoảnh khắc tỉnh táo cuối cùng còn nghe thấy Hồng cô nói: “Tiểu nương tử lạnh lợi lắm! Chắc cũng biết võ công đây, trúng thuốc mê mà vẫn có thể chịu được lâu như thế mới ngất. Các người đổ cho ả thêm mấy chén nữa, rồi giam vào cho ta, cẩn thận ta lột da các người đó!”

* * *

Không biết hôn mê bao lâu, lúc tôi tỉnh lại, nhận ra không chỉ có mình mình mà còn một cô gái khác bị giam cùng, dung mạo thanh tú, khí chất nhả nhặn. Thấy tôi tỉnh dậy, cô ta vội rót một chén nước đưa cho. Tôi chỉ lặng lẽ nhìn, không nhận lấy chén nước.

Mắt cô gái đỏ hoe: “Trong nước này không có thuốc đau, huống hồ cũng không cần phải làm thế. Ở đây canh giữ rất nghiêm, người chạy cũng không thoát.”

Tôi nói: “Ta không uống.” Cô gái xoay người đặt lại chén nước lên bàn, rồi rút trở về chiếc giường nhỏ đối diện.

Tôi thử động dậy, thấy cử động vẫn bình thường không có vấn đề gì, nhưng tứ chi vẫn yếu ớt, xem ra bọn họ còn cho tôi thêm thuốc khác.

Ngồi yên lặng một lúc, sắp xếp lại những dòng suy nghĩ trong đầu, tôi hỏi cô gái đối diện: “Ta tên là Kim Ngọc, bị một người tên là Hồng cô hạ thuốc mê, người thì sao?”

Cô ta nói: “Ta tên Phương Như, bị mẹ ghẻ bán vào đây.” Nói rồi, mắt rưng rưng lệ.

Tôi không có bụng dạ nào an ủi cô ta nữa, chỉ hỏi tiếp: “Người biết chỗ này là đâu không? Vì sao bọn họ bắt ta đến đây?”

Nước mắt lăn lăn, Phương Như nghẹn ngào nói: “Chỗ này là Lạc Ngọc phường, phường ca múa rất có danh tiếng trong thành Trường An, người ta bắt cóc người chắc vì người xinh đẹp.”

Tôi nghe thế không biết nên mừng hay lo, từ một con sói con thô bạo hoang dã đến một thiếu nữ yếu điệu hôm nay, bao công sức của cha cuối cùng được người ngoài công nhận, mà người ấy lại còn là một nữ nhân xinh đẹp như Hồng cô nữa, hóa ra vẻ đẹp của tôi cũng có tư cách làm hồng nhan họa thủy, nhưng hồng nhan chưa kịp gây họa cho người khác thì đã làm hại chính mình. Nếu có thể được như Muội Hỉ, Đất Kỷ, Bao Tự, ăn ăn uống uống, nói chuyện tình yêu, chơi cũng chơi rồi, vui cũng vui rồi, cuối cùng còn khiến cả một quốc gia vì các nàng ấy mà điêu tàn, thì gây họa cũng được, tôi nhận hết, nhưng tôi đây đã được gì chứ?

Tôi hỏi: “Bọn chúng muốn chúng ta bán thân sao?”

Phương Như nói: “Chỗ này là phường ca múa, không phải phường kỹ nữ, cô nương ở đây chỉ bán tài nghệ ca múa. Nhưng nói thì nói thế, chỉ cần có người bỏ đủ tiền hoặc gặp phải nhân vật quyền thế, thì dù người không chịu, vẫn khó thoát được số mệnh. Trừ khi có người chuộc thân cho người, hoặc tài nghệ ca múa của người xuất chúng, địa vị đặc biệt, nghệ nhân xuất sắc nhất trong thành Trường An thậm chí có thể ra vào hoàng cung đấy.”

Ta lắc đầu cười khổ, đang muốn hỏi thêm, thì cửa đột nhiên bật mở, hai gã đại hán đi vào. Phương Như lập tức gào khóc: “Ta không đi, ta không đi.”

Hồng cô yếu điệu đi vào, êm ái cười nói: “Đã tự tử bao nhiêu lần rồi? Bị đánh cũng không ít lần, sao vẫn chưa nhớ đời hả? Hôm nay không chiều ý người nữa, trang điểm đẹp rồi ra học hỏi đám tỷ muội chút đi.”

Nói xong liền đưa mắt ra hiệu với hai gã đại hán, bọn chúng lập tức kéo Phương Như ra ngoài.

Phương Như khua loạn hai tay, ra sức bám vào mọi thứ có thể, như thể làm thế có thể thay đổi số phận của mình, nhưng vô hiệu. Đem chân bị cô ta kéo tụt khỏi giường, rồi lại bị gã đại hán tuốt khỏi tay. Khung cửa chỉ lưu lại năm vết móng tay mờ mờ, cuối cùng Phương Như cạn sức đành buông ra.

Tôi nhìn cảnh ấy không chớp mắt.

Hồng cô nhìn tôi dò xét, đoạn tắc lưỡi cảm thán: “Người chắc đã biết đây là chỗ nào, ấy thế mà vẫn không kinh không hoảng, không khóc không gào, chấp nhận số mệnh rồi sao, hay còn tâm tư khác?”

Tôi trả lời: “Sợ có ích không? Khóc có ích không? Kinh hoảng và nước mắt có thể khiến bà thả ta đi không? Sợ rằng chỉ đổi lấy một trận roi da hoặc hình phạt gì khác. Kết quả cuối cùng đã như nhau, vậy ít nhất ta cũng có thể chọn con đường bớt đau khổ hơn. Sau này ta bằng lòng nghe theo lời bà.”

Hồng cô sững sờ giây lát, neho mắt nhìn tôi chăm chăm: “Người từng nhìn thấy người bất cẩn rơi xuống nước chưa? Bọn họ không biết bơi nên hoảng loạn, giây giữa hy vọng có thể nổi lên mặt nước, nhưng trên thực tế càng giây giữa, sẽ càng chìm nhanh, cuối cùng bọn họ không chỉ chết chìm, mà trong lúc giây giữa còn bị nước tràn vào trong mũi mà chết sặc. Thật ra họ không biết, nếu thả lỏng cơ thể mình ra, cho dù người không biết bơi cũng có thể nổi lên trên mặt nước. Càng tức cười hơn chính là, rất nhiều người bị rơi xuống nước thực ra cách bờ rất gần, chỉ cần nín một hơi thật sâu là có thể bơi vào bờ rồi.”

Tôi và Hồng cô nhìn nhau rất lâu, khoe môi hai người đều nhếch lên người, chỉ là hàm ý khác nhau. Bà ta đưa ngón tay thon dài như ngọc vén lọn tóc mai: “Người tên là gì?”

Tôi nói: “Kim Ngọc.”

Hồng cô gật đầu: “Lát nữa ta sai tỳ nữ dẫn người đến phòng của mình, người cần cái gì có thể nói với nó. Bây giờ ta còn việc phải làm.” Nói rồi, bà ta yếu điệu quay người định đi, lại chợt dừng bước, nghiêng đầu quay lại nói: “Kỳ thực, nên coi là ta đã cứu người một mạng. Nếu không có ta, người hoặc là chết đói bên đường, hoặc là ăn xin kiếm sống, nhưng dung mạo của người chắc chắn sẽ khiến người không thoát nổi vận xấu, đó mới thực sự là dơ bẩn ô uế.” Dứt lời, bà ta cũng không quan tâm phản ứng của tôi, xoay người uốn éo rồi đi.

* * *

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Tôi bắt đầu học nhảy múa, học ca hát, học thổi sáo, thậm chí học thêu thùa.

Đối với tôi, múa hát là dễ nhất, tính cách người Hung Nô nhiệt tình sôi nổi, yêu thích ca múa, tôi từ bé đã quây quần quanh lửa trại nhảy nhót cả trăm nghìn lần, còn được vũ công xuất sắc nhất trong vương cung Hung Nô chỉ dẫn, mặc dù vũ điệu tư thế không giống Hán triều, nhưng về lý thuyết cũng tương tự nhau. Ngược lại, thổi sáo, thêu thùa khiến tôi bỏ rất nhiều công sức.

Không biết những cô gái khác coi việc này thế nào, còn bản thân tôi lại dần dần cảm thấy thú vị, thường thường những lúc ngồi một mình lại í ỉ a a luyện thổi sáo. Đặc biệt khi đêm xuống, tôi thích thổi sáo dưới ánh trăng, tiếc thay hiện giờ tôi chưa thổi được đến đâu đến đâu một khúc nhạc nào, cũng chẳng biết khúc nhạc tôi thổi ra nên gọi là âm nhạc hay tiếng quỷ khóc nữa. Nhưng tôi vẫn lấy làm vui, luôn nghĩ không biết Lang huynh liệu có thích không, sau này tôi sẽ thổi sáo cho nó nghe vào ngày trăng tròn.

Các cô nương trong phường hát ghét tôi ồn ào, đã phàn nàn rất nhiều lần với Hồng cô. Hồng cô lại một lòng bênh vực tôi, thậm chí nặng lời mắng nhiếc một kẻ mách lẻo, nói chỉ cần chăm chỉ bằng nửa tôi, bọn họ sớm đã nổi tiếng khắp Trường An rồi. Về lý mà nói, tôi nên ghét Hồng cô, nhưng con người này dung mạo tươi tắn mê hồn, tính cách tinh minh lại không nhỏ nhen, đôi lúc nói chuyện còn khiến người ta suy nghĩ sâu xa, tôi thật sự không thể ghét nổi bà ta.

Ngày tháng trôi qua không dấu vết, đến khi tôi võ vẽ thổi được khúc Bạch đầu ngâm, một năm mới đã sắp đến.

Tết là ngày lễ thuộc về người thân gia đình, chính là lúc những nam nhân phong lưu nhất cũng muốn về nhà đoàn tụ, sân vườn phường hát thường hoạt náo đêm ngày đột nhiên trở nên lạnh lẽo vắng vẻ. Cả phường

toàn những nữ tử không người thân thích, hoặc có cũng như không, có lẽ chính vì vẻ lạnh vắng này mới càng muốn mừng năm mới thật náo nhiệt. Không biết là đang thuyết phục chính mình hay là chứng minh cho người khác xem, đến Hồng cô dường như sớm đã nhìn thấy thế sự cũng không ngoại lệ, vung ra rất nhiều tiền, trang trí phòng trong phòng ngoài xanh xanh đỏ đỏ, không thể nói là đẹp mắt, nhưng tuyệt đối đủ náo nhiệt, đủ vui vẻ.

Đêm ba mươi Tết, Hồng cô ở trước mặt tôi cao giọng dặn đóng hết cửa sổ, khóa cổng thật chặt. Sau đó lại sai một vú già làm ấm phòng, tập hợp hai mươi mấy cô nương trong phường quây quần trên giường lớn, bày đủ đồ ăn, ngồi chơi trò phạt rượu. Cả bọn hoặc vì vui vẻ, hoặc vì buồn chán, ai nấy đều uống rượu bạt mạng, đến cả Phương Như vẫn luôn u sầu kém vui, không mấy hòa đồng cũng thấy rượu là uống, không hề từ chối.

Tôi vốn kém khoản tửu lượng, lại uống rượu cao lương ngâm lâu ngày, mới vài ba chén vào bụng đã mềm nhũn cả chân, đầu óc choáng váng, mơ hồ bò ra mép giường nằm lẩn ra, đến lúc hơi tỉnh táo lại, chỉ thấy bức bối đến khó chịu, mở mắt ra nhìn, hóa ra Phương Như đang gối đầu lên bụng tôi ngủ rất say, không ngờ lại biến tôi thành cái gối.

Đưa mắt nhìn quanh, thấy ai nấy đều nghiêng ngả nằm ngủ, người dề lên chân ta, ta dựa vào lưng người, chân cũng nửa đắp nửa không, may mà trong phòng đã được sưởi ấm, nếu không chắc lạnh cóng rồi, cảnh bữa bãi trong phòng toát lên một cảm giác yên bình. Tôi lặng lẽ nâng đầu Phương Như lên, chèn gối vào cho cô, rồi lại nhắm mắt ngủ khò khò.

Đang mơ mơ màng màng, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, rồi lát sau có người đến đập cửa, nhưng cả đám chỉ ứ ở mấy tiếng, đoạn lại kéo kéo chăn ngủ tiếp. Hồng cô lập tức nhảy xuống giường, liếc tôi mỉm cười, ra hiệu cho tôi cứ ngủ tiếp, còn mình thì vuốt lại tóc, choàng áo khoác, rảo chân ra khỏi phòng.

Tôi chỉnh lại váy áo, xuống giường đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Hồng cô đang hành lễ với hai người đàn ông một già một trẻ. Người lớn tuổi vẻ mặt kiêu căng, chỉ khẽ gật gật đầu. Người trẻ tuổi hỏi Hồng cô gì đó, tôi lảng máng nghe được mấy tiếng “... nữ tử... ngoại hình... ba tháng trước... thuyền chủ...” Nhìn không rõ vẻ mặt của Hồng cô, nhưng cảm thấy dường như kinh hoảng. Nói xong, hai người đàn ông rảo bước đi vào trong, Hồng cô muốn cản lại, nhưng lại sợ hãi rút tay về, vừa chạy nhanh tới, vừa gọi to: “Dậy cả đi nào! Mau mau dậy!”

Đám cô nương trên giường lười nhác trở mình, mấy người chỉ hơi say rượu nhẹ, bèn mềm nhũn bò dậy, mặt mũi mơ màng nhìn xung quanh, còn mấy người say khướt thì vẫn nằm im. Tôi thấy tình thế không ổn lắm, vội giục bọn họ: “Mau mau tỉnh dậy, có chuyện không ổn!” Bọn họ bấy giờ mới từ từ tỉnh táo lại.

Hồng cô vén rèm cửa lên, hai người đàn ông một trước một sau đi vào, ánh mắt đảo qua tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt của các cô nương trong phòng. Song Song hát hay nhất phường hiển nhiên đã nhận ra hai người nọ, cô ta vốn tính lãnh đạm xa cách, không ngờ lại mỉm cười hành lễ với hai người kia: “Đầu năm mới đã có khách quý đến thăm, xem ra năm nay phường hát chúng ta sẽ được mọi chuyện thuận lợi, Song nhi chúc tết Ngô gia, xin chúc Ngô gia an khang!”

Bộ mặt ngông nghênh của Ngô gia hơi dịu đi, rồi lại lập tức vênh lên. Y khẽ gật đầu với Song Song, ánh mắt vẫn đánh giá từng người một.

Tôi này giờ vẫn nấp ở góc nhà, lúc Ngô gia nhìn đến, tôi khẽ mỉm cười chỉnh vạt áo hành lễ, vẻ mặt y lập tức biến đổi, mắt nhìn rồi chăm chăm không rời. Y vừa chăm chú nhìn tôi, vừa hỏi Hồng cô: “Cô nương này từ đâu đến? Vào phường hát lúc nào?”

Sắc mặt Hồng cô tái xanh, do dự không dám nói, Ngô gia quát lên: “Lúc này ngươi còn không nói thực? Thật không muốn sống nữa à?”

Hồng cô run rẩy, cúi đầu trả lời: “Cô ấy là người nơi khác đến, vào phường hát từ ba tháng trước ạ.”

Ngô gia nhìn tôi hỏi: “Hồng cô nói có đúng không?”

Tôi nghĩ ngoài điều quan trọng nhất Hồng cô đã không nhắc đến, còn lại thì đều là nói thật, nên trả lời: “Đúng thế!”

Ngô gia lại cẩn thận nhìn tôi mấy lần, lẩm bẩm: “Chắc không thể sai được, đáng đáp, thời gian, thân phận đều thích hợp.” Y nghiêng đầu dò hỏi Hồng cô: “Người mà thuyền chủ tìm nửa tháng nay chắc là cô nương này. Rốt cuộc là vì chuyện gì, ta không phải người bên cạnh chủ nhân nên không biết được, cũng không dám đoán mò lung tung. Người tự gây họa thì tự tìm cách giải quyết, ta đợi bên ngoài.” Người thiếu niên vội vén rèm lên, Ngô gia vội chân ra khỏi phòng.

Hồng cô hành một lễ thật sâu với bóng lưng Ngô gia: “Đại ân đại đức của Ngô gia, Hồng nhi ghi nhớ.”

Hồng cô lặng thinh trong chốc lát, đoạn quát: “Trừ Tiểu Ngọc, tất cả ra ngoài hết đi.” Song Song liếc mắt nhìn tôi, rồi dẫn mọi người nhanh chóng ra ngoài.

Hồng cô vội chân đến trước mặt tôi, thần sắc rất phức tạp, bỗng nhiên quỳ xuống.

Tôi vội cúi xuống đỡ bà ta dậy: “Hồng cô, bà không phải sợ. Tôi không biết vị Ngô gia kia từ đâu đến, cũng không biết vị thuyền chủ mà hần nói có ý gì. Dù gì bà cũng cứ yên tâm, tôi không oán giận gì bà, chỉ biết mấy tháng qua được bà cho ăn ngon sống khỏe chơi vui, lại học được không ít thứ mới mẻ.” Tôi mới đến Trường An, thêm một người bạn tương lai sẽ thêm một phần thuận tiện, huống hồ Hồng cô chưa hề làm tổn thương gì tôi, bỏ qua được thì nên bỏ qua.

Hồng cô bỗng ngân ngân nước mắt nghẹn ngào nói: “Tiểu Ngọc, hiếm có người rộng lượng như cô. Lời thừa thãi ta cũng không nói nhiều nữa, lần này Hồng cô nợ cô, Hồng cô sẽ ghi nhớ.” Dứt lời, bà ta liền lấy trong người ra một lọ thuốc, dốc một viên đưa cho tôi. Tôi nhận lấy bỏ vào miệng, Hồng cô vội giúp tôi rót nước, thấy tôi nuốt xong rồi nói: “Sau một tuần trà, sức lực của cô sẽ từ từ khôi phục lại. Có điều, vì cô đã dùng thuốc khá lâu rồi, cho nên sợ phải mất bốn năm ngày mới khôi phục được như bình thường.”

Tôi cười nói: “Tôi đợi được.”

Hồng cô cảm kích gật gật đầu, vò khăn để tôi lau mặt, giúp tôi chỉnh lại đầu tóc, sửa sang váy xống, rồi nắm tay tôi đi ra ngoài. Ngô gia thấy chúng tôi đi ra, ánh mắt đảo qua bàn tay đang nắm của tôi và Hồng cô, vẻ mặt hòa hoãn đi nhiều, thoáng mỉm cười, nói: “Đi thôi!”

Tôi và Hồng cô ngồi chung xe ngựa, đi sau xe của Ngô gia. Đến tận lúc này, tôi vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết chúng tôi đang đi gặp một người, người này hình như đang tìm một người giống tôi, mà người này hình như rất có địa vị trong thành Trường An, bởi vì đến một thủ hạ chưa từng được tiếp cận y như Ngô gia đã đủ khiến Song Song nổi danh trong thành Trường An phải khách khí, khiến cho người tinh minh lợi hại như Hồng cô phải hoảng sợ.

“Hồng cô, thuyền chủ mà Ngô gia nhắc đến ấy rốt cuộc là ai?”

Hồng cô nói: “Cô thật sự không quen chủ nhân Thạch phảng ư?”

Tôi lắc lắc đầu: “Tôi đến Trường An lần đầu, lại không có ai thân thích, làm sao có thể quen một quý nhân như thế? Tôi mà biết rồi, còn tò mò thế này sao?”

Hồng cô ngạc nhiên nói: “Thật là kỳ lạ, chủ nhân Thạch phảng mấy năm nay đã không hỏi thăm đến việc làm ăn lớn bé trong thành Trường An nữa. Phưởng hát ta đang điều hành cũng là sản nghiệp của Thạch phảng, hằng năm căn cứ theo tình hình làm ăn mà nộp lại một khoản tiền nhất định, trước đây Thạch phảng còn can thiệp vào việc kinh doanh của đám người dưới bọn ta, nhưng mấy năm nay chỉ cần bọn ta tuân theo quy củ, các chuyện khác Thạch phảng đều không quản.”

“Quy củ gì?” Tôi hỏi.

Hồng cô liền đỏ mặt: “Quy củ không ít, ví dụ như, không được phép lừa gạt nữ tử vào nghề.”

Tôi muốn cười nhưng nhanh chóng nén lại, chẳng trách Hồng cô sợ thế, hóa ra đã phạm phải điều cấm kỵ, tôi nắm lấy tay bà ta: “Chuyện này tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai, nhưng sau này...”

Hồng cô vội nói: “Một lần là đủ lắm rồi, sau này sẽ không thế nữa. Cũng tại ta quá nôn nóng, luôn muốn gây dựng được phường ca múa nổi tiếng nhất thành Trường An, tài hát của Song Song tuy xuất chúng, nhưng những mặt còn lại thì hơi kém, nên ta vẫn luôn muốn đào tạo ra một vài nhân tài vượt trội, song lần nào cũng không được như ý, hễ dung mạo xinh đẹp thì vóc dáng lại không tốt lắm, còn nếu được cả hai, thì

ứng biến lại kém. Ngày ấy vừa nhìn thấy cô, ta liền động lòng tham, bị ma xui quỷ khiến mà phạm vào lỗi lớn, sau đó mới bắt đầu lo lắng hậu quả nếu chẳng may bị chủ nhân biết, nhưng sai đã sai rồi.”

Tôi thấy giọng điệu Hồng cô thành thật, vội cười chuyển chủ đề: “Hồng cô thế này là đang nghĩ cách khen tôi rồi! lát nữa tôi phải gặp chủ nhân Thạch phảng, nhưng không biết gì về Thạch phảng cả, Hồng cô có thể kể cho tôi nghe chuyện về Thạch phảng không?”

Hồng cô nghe xong, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Thật ra ta cũng biết rất ít, vì Thạch phảng luôn hành sự kín đáo, ta từ bé đã sống ở thành Trường An, cũng coi là người quen biết rộng rãi, nhưng chưa từng nhìn thấy chủ nhân Thạch phảng bao giờ. Nghe người già kể, Thạch phảng hình như khởi nghiệp bằng kinh doanh ngọc thạch, đây là chuyện từ thời Văn Đế gia[2] tại vị. Sau này việc làm ăn của Thạch phảng ngày càng lớn, đến khi Cảnh Đế gia[3] lên ngôi, thời kỳ Đậu thái hậu nhiếp chính, trong thành Trường An gần như tất cả các chỗ làm ăn lớn về bảo thạch ngọc khí, quây vãi lụa hương liệu, tửu lầu, sòng bạc, phường ca múa, nếu không phải do Thạch phảng tự mình điều khiển, thì cũng là hợp tác giữa Thạch phảng và thương gia khác. Về sau, Thạch phảng đột nhiên dừng mở rộng làm ăn, các đầu mối trước đó đều dần dần buông tay, hành sự cũng ngày càng kín đáo bí mật, ba bốn năm qua cơ bản không nghe ngóng được động tĩnh gì, nếu không phải hằng năm đều phải đi báo cáo nộp tiền cho Ngô gia, ta cũng quên mất phường hát nhà mình là của Thạch phảng rồi. Nhưng chung quy lạc đà gầy to hơn ngựa, mặc dù nhìn bề ngoài Thạch phảng ở Trường An không còn lớn mạnh như trước, nhưng cũng không có thương gia nào dám tùy tiện đắc tội với Thạch phảng.”

[2] Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.

[3] Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.

Vừa nghe Hồng cô kể, tôi vừa tập trung suy nghĩ những chuyện từ trước đến giờ, vị thuyền chủ kia sai người đi tìm tôi, lại có thể tả ra dung mạo của tôi, chắc chắn đã gặp tôi rồi. Thương nhân thành Trường An, lại thân bị như thế, trong đầu tôi bỗng nhiên lướt qua hình ảnh tôi và Tiểu Hoắc cùng cười một ngựa, lẽ nào là hấn?

Xe ngựa từ từ dừng lại trước một tòa phủ đệ. Sắc mặt Hồng cô lập tức nghiêm túc hẳn, trở nên đoan trang đúng mực, đuôi mày khoe mắt cũng không còn vẻ lúng liếng đa tình thường ngày.

Ngô gia thấy chúng tôi xuống xe, liền tiến lên gõ cửa. Nhìn bên ngoài hoàn toàn không thấy tòa phủ đệ này có gì khác với trang viện của phú thương, trên biển chỉ khắc hai chữ “Thạch phủ” rất đơn giản.

Ngô gia khẽ đập cửa hai lần, rồi lập tức lùi sang một bên đứng khom người. Hồng cô vội vùi ra sau lưng Ngô gia, xuôi tay đứng nghiêm.

Quy củ gì thế? Tôi bĩu môi, cũng làm theo đúng bên dưới Hồng cô.

Cửa lặng lẽ mở ra, một ông lão râu dài thò đầu nhìn chúng tôi. Ngô gia lập tức khom người hành lễ: “Lão gia, Tiểu Ngô bái kiến.” Hồng cô cũng hành lễ chào theo.

Ông lão xua tay cho y đứng dậy, đưa mắt nhìn đến tôi: “Đây là người ngươi tìm được?”

Ngô gia cười đáp: “Dạ, lục lợi sục sạo mãi, không ngờ lại nằm ngay trước mắt mình, chắc là đúng rồi đây, lão gia xem có đúng không ạ?”

Ông lão nói: “Đúng hay không ta cũng không biết, hai người đến trước vừa vào cửa đã bị đuổi ra cả.” Vừa nói vừa quay người đi trước dẫn đường.

Ngô gia vội cúi đầu đi theo, Hồng cô và tôi cũng theo sau bước vào trong cánh cửa lớn. Ông lão dẫn chúng tôi đến một phòng khách nhỏ: “Ngồi cả đi!” Nói xong liền quay người ra khỏi phòng. Một tiểu đồng khoảng mười tuổi bưng khay trà vào mời, Ngô gia không ngờ lại đứng dậy, khom người cảm ơn. Hồng cô và tôi tuy trong lòng ngạc nhiên, nhưng cũng bắt chước làm theo.

Tiểu đồng mời trà xong, mỉm cười lùi đi. Nó vừa ra khỏi cửa, ông lão kia lại đi vào, vẻ mặt tươi cười. Ngô gia lập tức đứng dậy hỏi: “Có đúng không ạ?”

Ông lão nói: “Đúng rồi! Các người đi về trước đi, sau này thưởng hay phạt, chủ nhân sẽ tự quyết định.” Nói xong cũng không để ý đến Ngô gia và Hồng cô, quay sang bảo tôi: “Đi theo ta!”

Tôi nhìn Hồng cô, Hồng cô gật đầu, ra hiệu tôi mau đi theo, tôi cũng rất tò mò, muốn biết chủ nhân Thạch phảng kiêu cách nghiêm trang thần bí này rốt cuộc có phải là Tiểu Hoắc không, nên cũng không chần chừ nữa, lập tức đi theo ông lão.

Rẽ qua căn nhà trước mặt, đi qua một cánh cổng tròn nhỏ, đi giữa hai bức tường một lúc, trước mắt trở nên rộng rãi sáng sủa. Hành lang quanh co, vắt ngang qua mặt hồ, không biết thông tới đâu, vì là ngày đông giá rét, nên chỉ thấy băng đóng bóng loáng và liễu đào trụi lá bên bờ, nhưng tầm nhìn lại thành ra bao la khoáng đạt, khiến tinh thần người ta phần chấn rộng mở.

Không ngờ trong nhà này lại có cảnh vật ngoạn mục như thế, mặt tiền thì giống như nhà một gia đình bình thường, vậy mà phía sau khi thể bất phàm nhường này, đi qua hồ, cảnh sắc xung quanh liền sinh động hẳn, mặc dù đang là ngày đông tháng giá, rừng trúc vẫn bừng bừng sức sống, sắc màu xanh biếc khiến cho tâm trạng người ta cũng thư thái hơn lên.

Ông lão quay đầu lại thấy vẻ mặt của tôi, cười nói: “Nếu cô nương thích, sau này cứ đến chơi, ta cũng yêu mảnh rừng trúc này, mùa hè mát mẻ, mùa đông lại tràn ngập sinh khí. Đây là Trúc Quán, dọc theo bờ hồ còn có Mai Viên, Lan Cư và Cúc Ốc.” Tôi cười gật đầu, chạy nhanh mấy bước, bắt kịp ông ta.

Phía cuối Trúc Quán là một tòa tiểu viện tinh xảo, cửa hé mở một nửa. Ông lão thấp giọng nói với tôi: “Vào đi!” Tôi thấy ông không có ý định đi vào, bèn hành lễ với ông, ông khoát tay bảo tôi đi.

Trong góc vườn có mấy khối đá to chồng chất lên nhau ngổn ngang, ở giữa trồng một bụi trúc lớn có vài con bồ câu trắng đậu bên trên, màu xanh của trúc và màu trắng của chim tương phản, càng tôn lên cảnh trúc xanh chim trắng.

Một nam tử áo xanh đang ngồi sưởi nắng, một chú chim bồ câu trắng nằm lên đầu gối người ấy, bên chân có đặt một bếp than, ấm nước bên trên không biết đã sôi bao lâu, hơi nước từng đợt từng đợt trào ra, giữa tiết trời giá rét nhanh chóng kết thành hơi khói, khiến hình ảnh đang ngồi yên lặng của người ấy trở nên hơi lay động.

Không ngờ lại là người ấy! Cho dù ở đại mạc, hay là ở Trường An, hễ có mặt người này, cảnh vật bình thường đến mấy cũng vì hắn mà trở thành một phong cảnh riêng, khiến người ta nhìn một lần là khó thể nào quên.

Cảnh trước mắt khiến tôi không dám lên tiếng quấy nhiễu, tôi thuận theo ánh mắt người ấy, ngửa đầu nhìn về phía vầng dương trên cao, dường là ánh nắng ngày đông, nhưng vẫn hơi lóa mắt. Tôi nheo mắt rồi lại ngoái đầu nhìn người ấy, thấy hắn đang nhìn tôi, trông mắt như viên bảo thạch màu đen, sáng chói rạng rỡ, tay trở vào cái ghế trúc bên cạnh, hắn mỉm cười hỏi: “Trường An có vui không?”

Một câu đơn giản mà thân thuộc ấy khiến trái tim tôi bỗng thấy ấm áp, nghi vấn tràn ngập trong lòng đột nhiên đều không muốn hỏi nữa, bởi những câu hỏi này căn bản không quan trọng, điều quan trọng là tôi và người ấy đã gặp lại ở đây.

Tôi nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh: “Lúc mới đến bạn kiếm miếng ăn cho no bụng, sau đó lại sống cả ngày trong nhà của Hồng cô, vẫn chưa được đi chơi đâu hết!”

Người ấy khẽ nhếch khóe môi cười nói: “Ta thấy cô sống cũng được đấy! Hồng cô dạy dỗ khá lắm, bây giờ ra ngoài, trông cũng có mấy phần giống khuê tú Trường An rồi.”

Tôi nhớ lại vẻ nhếch nhác của mình trong buổi đầu gặp gỡ bên suối Nguyệt Nha, vừa ngượng vừa giận: “Lúc nào tôi chẳng khá, chỉ là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân mà thôi.”

Một tiểu đồng cúi đầu bưng khay đồ ăn trong phòng ra đặt trước mặt chúng tôi, lại rót trà cho tôi. Lúc nhận lấy chén trà, tôi ngẫu nhiên nhìn lướt qua mặt gã, lập tức trợn to mắt: “Cẩu Oa Tử?”

Cẩu Oa Tử nghiêm mặt nói với tôi: “Sau này gọi đệ là Thạch Phong, đừng gọi là Cẩu Oa Tử nữa, đấy là chuyện khi hạo hán sa cơ thôi.”

Thấy bộ dạng vô cùng nghiêm chỉnh của gã, tôi cố nhin cười, đáp ngay: “Được, Thạch Phong, Thạch đại thiếu gia, người sao lại ở đây?”

Gã tức tôi trừng mắt nhìn tôi: “Cửu gia đưa đệ về đây.” Nói xong cúi đầu lại lùi xuống.

Cửu gia nói: “Tiểu Phong vì ông nội bị ốm, trong lúc bất đắc dĩ liền đem cầm bộ y phục cô để lại chỗ bọn họ, vừa hay chủ tiệm cầm đồ chính là người từng theo ta đến Tây Vực dạo nào, nhìn thấy bộ váy đấy, liền báo cáo lại mọi chuyện. Ta thấy tấm lòng Tiểu Phong hiếu thuận, con người lại nhanh nhẹn, có tố chất thương gia, bèn giữ nó lại bên cạnh.”

Tôi gật gật đầu, hóa ra từ Tiểu Phong, người ấy mới biết tôi “gặp nạn” ở Trường An: “Gia gia đã khỏi bệnh chưa?”

Cửu gia đưa tay lại gần bếp than sưởi ấm: “Người đã cao tuổi rồi, không nhà không cửa, ăn uống thất thường bữa no bữa đói, may mà ốm không nặng lắm, cẩn thận điều dưỡng là ổn. Nghe Tiểu Phong nói, ông lão lo lắng cho cô mãi, sau này cô nhớ đi thăm hỏi một tiếng.”

Tôi đáp: “Không nói tôi cũng sẽ đi.”

Cửu gia cười hỏi: “Hong cô có làm khó cô không?”

Tôi vội đáp: “Không.”

“Cô căng thẳng cái gì?” Cửu gia cười hỏi.

“Ai biết được quy củ của các người thế nào? Nhỡ lại giống như ở Tây Vực, hơi tí là chặt tay, với đại mỹ nhân như Hong cô thì đáng tiếc lắm.”

Cửu gia cup mi thoảng suy tư: “Chuyện này không đơn giản chỉ là ân oán giữa cô và Hong cô, nếu lần này bỏ qua không quản, sau này chỉ sợ lại có người vi phạm, rồi oan uổng ấy cô gái yếu đuối kia.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Cửu gia: “Hong cô đã hứa với tôi rồi, tuyệt đối sẽ không tái phạm. Nhưng có cách nào lưỡng toàn không?”

Cửu gia bỗng nhưn mày: “Chuyện này phải để lão Ngô đau đầu thôi! Người của hần xảy ra chuyện, ta không phí công giúp hần làm gì.” Về mặt hần vốn ôn hòa, nói mấy câu này lại mang nét đùa bỡn, như thể đang cười trên nỗi đau của người khác, khiến tôi phì cười.

Mặt trời ngày đông lặn sớm, giờ đã bắt đầu trở lạnh. Tôi đảo mắt nhìn chân của Cửu gia, cười nói: “Tôi thấy hơi lạnh.”

Cửu gia nâng chim bồ câu lên, vừa dang tay, bồ câu trắng liền vỗ cánh bay lên. Cửu gia giơ tay ra làm tư thế mời, đẩy xe lăn đi vào trong phòng. Tôi định giơ tay ra giúp, bỗng nhớ lại cảnh hần xuống xe ngựa lần đó, vội rút tay lại.

Lúc sắp đến cửa, cánh cửa bỗng nhiên chậm chậm mở ra, bên trong lại không có ai. Thấy tôi ngờ vực nhìn quanh, Cửu gia mỉm cười giải thích: “Đằng trước cửa có bố trí cơ quan, khi xe lăn đi qua, chạm vào chốt lẫy, cửa sẽ tự động mở ra.”

Tôi cẩn thận nhìn mặt đất dưới chân, nhưng không nhận ra điều gì khác thường, trong lòng thầm khen ngợi, theo Cửu gia vào phòng.

Cả căn nhà đều được thiết kế đặc biệt, không có bậc cửa, mọi thứ đều đặt ở nơi người ngồi có thể với được. Chiếc bàn không phải kiểu bàn thấp thịnh hành ở Hán triều, mà là bàn kiểu người Hồ, cao vừa đủ để người ngồi trên xe lăn có thể sử dụng. Không biết Cửu gia có phải người đầu tiên trong thành Trường An dùng bàn ghế kiểu người Hồ hay không.

Cửu gia mời tôi ngồi xuống, nhìn thấy bánh cuộn thừng trên bàn, mới nhớ ra từ sáng đến giờ mình vẫn chưa ăn cơm! Nuốt nuốt nước miếng, đang đánh giá đĩa bánh, bụng đã nôn nóng không đợi nổi, kêu “ọc ọc” mấy tiếng.

Hần đang đun trà, nghe thấy tiếng kêu liền quay đầu lại nhìn tôi. Tôi xấu hổ nói: “Chưa nghe thấy tiếng bụng kêu đói bao giờ à? Tôi muốn ăn đĩa bánh kia.”

Cửu gia mỉm cười: “Đây là đồ bày cho hợp cảnh Tết, ăn chơi còn được, ăn chính thì nhiều dầu mỡ quá. Để dẫn đầu bếp chuẩn bị cơm cho cô! Cô muốn ăn gì?”

Tôi còn chưa vui mừng được bao lâu, đã lại phải chau mày, ăn gì đây? Tôi không biết chọn đồ ăn. Nghĩ ngợi một lúc, tôi ừ ừ nói: “Tùy! Cần nhất là phải có thịt, một miếng thịt thật lớn. Đừng giống ở chỗ Hồng cô, miếng thịt ngon lành đều bị thái thành sợi li ti, ăn một hai lần còn thấy mới mẻ, ăn lâu ngày thật sự bực bội lắm.”

Cửu gia mỉm cười, kéo một sợi dây thừng ở góc tường, Tiểu Phong liền chạy nhanh như bay vào. Cửu gia căn dặn: “Bảo nhà bếp nấu một cái chân giò, chuẩn bị thêm hai đĩa rau mang tới.” Hắn nhìn tôi một thoáng, lại bổ sung: “Nhanh lên.”

Hắn đặt khay đựng trà lên đùi, chuyển động xe lăn tới.

Tôi nhìn Cửu gia, làm bộ như không nhìn thấy nước trà cơ hồ sắp bắn tung tóe ra ngoài, tự bốc một miếng bánh cuộn thừng ăn. Cửu gia đặt chén trà xuống trước mặt tôi, tôi lập tức bưng lên thổi thổi, uống một ngụm nhỏ với bánh cuộn thừng.

Cửu gia hình như rất vui vẻ, nâng chén khẽ nhấp một ngụm: “Ta rất ít khi có khách, đây là lần đầu tiên đun trà cho người khác, cô uống tạm!”

Miệng tôi đang bận nhai bánh, chỉ ậm ậm ờ ờ gật đầu: “Trong nhà có nhiều huynh đệ tỷ muội không? Bên dưới có Thạch gia không?”

Cửu gia hồ hững nói: “Trong nhà chỉ có mình ta. Phụ thân mong con cái đông đúc, từ bé đã bảo mọi người gọi ta là Cửu gia để lấy may mắn. Bây giờ gọi quen rồi, tuy không được như phụ thân mong ước, nhưng cũng lười chẳng muốn bắt bọn họ thay đổi.”

Tôi nuốt miếng bánh trong miệng vào: “Trong nhà ngoài tôi ra còn có một bầy sói, con sói gặp hôm ấy là đệ đệ của tôi.”

Trên mặt Cửu gia thoáng nét cười: “Ta nghe bọn họ nói, cô nương tên là Kim Ngọc?”

Tôi gật đầu: “Còn Cửu gia tên gì?”

“Mạnh Tây Mạc.”

Tôi kinh ngạc nói: “Cửu gia không phải họ Thạch à? Có phải chủ nhân của Thạch phủ không thể?”

“Ai nói với cô chủ nhân của Thạch phủ họ Thạch?”

Tôi lè lưỡi: “Tôi thấy biển ngoài cổng có viết Thạch phủ, nên nghĩ đương nhiên là thế. Tây Mạc, sa mạc ở phía Tây, cái tên này không gọi lên không khí Trung Nguyên chút nào.”

Cửu gia cười nói: “Cô tên Kim Ngọc, cũng không thấy có vẻ vàng ngọc phú quý gì.”

Tôi khẽ mỉm cười: “Bây giờ chưa phải, sau này thì sẽ.”

Tiểu Phong bưng một khay đồ ăn đi vào, vừa mở nắp ra, tôi đã ngửi thấy mùi thơm ngát xông vào mũi, đang lao tới bên bàn, bỗng nhớ ra chủ nhân còn chưa nói gì, vội ngoái đầu lại nhìn hắn. Hắn ôn hòa nói: “Mau ăn lúc còn nóng đi! Ta không đói, chỉ ngồi cùng cô thôi.”

Tôi ngồi xuống bàn nhai nhồm nhoàm, không hề động đến đĩa cơm kê và rau đặt bên cạnh, chỉ ăn mỗi khúc chân giò. Cửu gia dịch xe lăn ra phía đối diện, đẩy đĩa rau xanh bị gạt sang một bên lại trước mặt tôi: “Ăn chút rau đi.” Tôi liếc đĩa rau một cái, chẳng để tâm. Cửu gia liền nói: “Con gái ăn nhiều rau xanh, trông mới xinh đẹp.”

Tôi ngẩn người, có chuyện đó sao? Về mặt hắn nghiêm túc không giống như đang lừa tôi. Nhìn nhìn miếng chân giò thơm lừng hấp dẫn, lại nhìn đĩa rau hương vị nhạt nhẽo, đấu tranh giữa xinh đẹp và đồ ăn ngon một hồi lâu, cuối cùng tôi cũng gắp rau lên, Cửu gia cười cười nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người ăn no bụng bao giờ cũng rất hạnh phúc! Tôi xoa cái bụng tròn căng, ngửi hương trà trước mặt, cảm thấy niềm vui đời người chẳng qua chỉ cần thế này.

Tôi vừa uống trà, vừa thầm tính toán trong lòng, cuối cùng đặt chén trà xuống, hắng giọng cười nhìn Cửu gia. Cửu gia dùng ánh mắt ra hiệu tôi muốn gì cứ nói.

“Ừm! Ừm! Thế này... Cửu gia thấy đấy, tôi vốn ở chỗ Hồng cô sống cũng rất tốt mà ăn cũng rất ngon, lại có thể học nhiều thứ, nhưng giờ bị huynh làm nháo lên thế này, Hồng cô chắc chắn sẽ không dám giữ tôi lại nữa, giờ trên người tôi lại không có tiền. Tục ngữ nói, hảo hán dám làm dám chịu. Tôi thấy huynh khí phách phi thường, nhất định có thể chịu trách nhiệm về tôi phải không?” Tôi không hề đỏ mặt, nói liền một hơi xong, tròn mắt nhìn Cửu gia.

Cửu gia cười cười nhìn tôi chăm chăm, hồi lâu vẫn không nói gì. Mặt tôi trái lại càng lúc càng nóng bừng, tôi né tránh ánh mắt hắn, nhìn xuống đất: “Tôi biết chữ, biết tính toán sổ sách, có sức khỏe, cũng không ngốc ngếch, huynh xem việc làm ăn của huynh bên dưới có cần mời người giúp không?”

“Cô muốn ở lại Trường An?”

“Tôi vừa mới đến, bây giờ vẫn chưa muốn đi, khi nào đi không nói chắc được.”

“Cô cứ ở lại đây đã! Ta sẽ xem có gì thích hợp cho cô làm, bản thân cô cũng nghĩ xem mình thích làm gì, muốn làm gì.”

Trái tim lơ lửng của tôi liền hạ xuống, tôi đứng dậy hành lễ với Cửu gia: “Đa tạ huynh! Tôi sẽ không ăn không ngồi rồi đâu, những việc Tiểu Phong có thể làm tôi cũng có thể làm.”

Cửu gia cười lắc đầu: “Cô và Tiểu Phong không giống nhau, Tiểu Phong học việc ở Thạch phảng, giờ ta đang rèn giũa tính cách nó.”

Tôi nói: “Tôi thì sao?”

Cửu gia hơi chần chừ rồi nói: “Cô là khách của ta.” Trong lòng tôi thoáng chút thất vọng mơ hồ, Cửu gia lại bổ sung một câu: “Một người bạn cũ mới gặp lại.” Tôi cúi đầu bậm môi, không nói gì.

Mới mấy ngày, tôi đã tìm hiểu khắp việc trong việc ngoài của Thạch phảng, còn gặp cả hán tử áo tím và hán tử áo đen đã gặp ở suối Nguyệt Nha trước đây, một người tên là Thạch Cẩn Ngôn, một người tên là Thạch Thận Hành. Nghe tên bọn họ, tôi cười thầm trong bụng, quả là tên hay, một người cái tên bù cho chỗ thiếu sót, một người thì tên xứng với thực.

Thấy tôi ở trong Trúc Quán, Thạch Cẩn Ngôn làm ầm lên: “Sao có thể? Cửu gia thích yên tĩnh, bọn Tiểu Phong buổi tối cũng không thể ở lại đây, vậy mà người nói muốn ở lại Trúc Quán, Cửu gia liền cho người ở lại?” Thạch Thận Hành chỉ nhìn tôi với vẻ thâm trầm, sau đó cup mi nhìn chăm chăm xuống mặt đất, không nhúc nhích, y mà đổi tên thành “Bất Hành” cũng tuyệt không quá đáng.

Hai người bọn họ cộng thêm chương quản sổ sách tài vụ của Thạch phảng là Thạch Thiên Chiếu, chịu trách nhiệm gần như toàn bộ việc làm ăn của Thạch phảng. Ba người hằng ngày sáng sớm đều lục tục đến Trúc Quán báo cáo lại mọi chuyện cho Cửu gia, thời gian ngắn dài khác nhau. Tiểu Phong và ba tiểu đồng ngang tuổi gã, thường hay ngồi trong phòng lắng nghe, tên của bốn người vừa hay là Phong, Vũ, Lôi, Điện. Lúc bọn họ bàn chuyện làm ăn, tôi đều tự giác rời khỏi Trúc Quán, có thể tránh được bao xa thì tránh bấy nhiêu. Hôm nay vì nhớ đến đám Hồng cô, cho nên tôi dứt khoát đi thẳng ra bên ngoài Thạch phủ.

Hai ngày trước tuyết cứ rơi ào ạt mãi, ra đường không tiện. Hôm nay vừa hay tuyết đã ngừng rơi, có thể đi thăm bọn họ.

“Ngọc nhi, sao lại ăn mặc phong phanh thế này? Tuyết rơi không lạnh nhưng hoa tuyết lạnh, ta bảo tỷ nữ tìm y phục mặc thêm cho cô.” Thạch bá là người hôm trước đã dẫn chúng tôi vào trong nhà vừa ra lệnh cho người lái xe đưa tôi đi, vừa cầu nhàu.

Tôi nhảy nhót, khua tay cười nói: “Chỉ cần bụng không đói, cháu không sợ lạnh, trời này với cháu vẫn chưa là gì.” Thạch bá chỉ cười dặn tôi về sớm.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng trời chưa hửng lên, vẫn tích một tầng mây chì dày đặc bầu trời trắng xám hạ thấp như sắp sụp tới nơi. Tuyết đọng dày trên mặt đất, mỗi khi gió thổi qua, lại cuốn theo bột tuyết bắn lên người đi đường. Người trên đường phần lớn đều không có xe ngựa mà ngồi, ai ai cũng cuộn người lại,

rụt cổ vào, lần bước đi trong tuyết. Thỉnh thoảng có chiếc xe ngựa phóng nhanh qua làm tuyết bắn tung tóe, kẻ nào xui xẻo không tránh kịp thì sẽ bị dính đầy tuyết bắn gần tan chảy thành nước lên khắp người.

Tôi lên giọng dặn dò phu xe hò hét để người đi đường chuẩn bị, khi nào đi qua bên cạnh những người bộ hành thì chậm lại. Phu xe đáp vội một tiếng to và rõ.

Cửa đóng chặt, hai chiếc đèn lồng to mọi khi vẫn treo cao không quẩn đêm ngày giờ cũng không thấy đâu. Tôi đập đập cửa, mãi lâu trong nhà mới có người nói to: “Mấy hôm nay không mở cửa...” Đang nói dở, vù giã ra mở cửa nhìn thấy tôi liền im bật, vẻ mặt kỳ lạ ngoảnh đầu lại, cất tiếng gọi Hồng cô.

Hồng cô luống cuống chạy ra, nắm lấy tay tôi cười nói: “Cô thật có lòng, vẫn còn nhớ đến thăm ta.”

Tôi hỏi: “Sao rồi? Sao không làm ăn nữa?”

Hồng cô kéo tôi đi đến cạnh lò sưởi ngồi xuống, than thở: “Thì cũng tại ta gây họa đấy, Ngô gia đang lo lắng, không biết làm gì với ta. Y đang đoán ý bề trên, hình như làm nặng hay làm nhẹ đều không tiện ăn nói. Mấy hôm nay nghe nói y thậm chí chẳng ngủ yên được, mà cũng không có cách nào thỏa đáng. Nhưng lại không thể để ta mở cửa thoải mái làm ăn như trước, cho nên y mới bảo ta trước hết cứ đóng cửa đã.”

Tôi bật cười khanh khách: “Đấy là Ngô gia bệnh vực bà, không muốn để bà chịu khổ, cho nên mới khó nhĩ.”

Hồng cô giơ tay ra khê cốc vào trán tôi: “Thế thì cũng phải đa tạ cô, nếu không Ngô gia muốn bảo vệ ta cũng không được. Đúng rồi, cô gặp chủ nhân chưa? Vì sao chủ nhân tìm cô? Trông như thế nào? Khoảng bao nhiêu tuổi?”

Tôi nói: “Trong phường hát có bao nhiêu chị em đang trông vào bà kiếm miếng ăn kìa! Bà không lo chuyện làm ăn của mình đi, lại còn ở đây hỏi thăm mấy chuyện này.”

Hồng cô cười nói: “Được rồi! Cô không chịu nói, ta không hỏi nữa, nhưng tốt xấu gì cũng phải cho ta biết vì sao chủ nhân Thạch phảng lại tìm cô, không phải chính cô đã nói không có họ hàng ở Trường An, trong nhà sớm đã không còn người thân sao?”

Tôi nhếch môi cười: “Tôi và chủ nhân đã từng gặp nhau, cũng coi như bạn cũ, chỉ là tôi không biết Cửu gia cũng ở Trường An.”

Hồng cô dang hai tay ra, than thở: “Thật là người tính không bằng trời tính, ta có thông minh thế nào cũng không đo được với trời.”

Hai người đang ngồi bên lò sưởi cười nói, chợt một tỷ nữ vén rèm cửa xông vào, chưa kịp hành lễ đã vội nói: “Song Song tỷ ra ngoài rồi, nô tỷ không cản được, còn bị trách mắng một trận.”

Hồng cô nghiêm mặt hỏi: “Ả nói gì?”

Tỷ nữ cúi đầu thưa: “Tỷ ấy nói chẳng có lý gì phải vì một người mà không thể làm ăn nữa, hôm nay không làm, ngày mai cũng không làm, thế sau này tỷ ấy ăn cái gì? Còn nói... còn nói là Thiên Hương phường trả giá rất cao, tỷ ấy vốn còn nhớ tình xưa, nhưng bây giờ... bây giờ thấy bỏ đi vẫn tốt hơn, nói gái đẹp có thì, cả đời tỷ ấy chỉ trông vào mấy năm ngắn ngủi này, không được lãng phí.”

Sắc mặt Hồng cô vốn khó coi, nghe đến đoạn sau lại trở nên hòa dịu, khẽ thở dài một tiếng, bảo ả tỷ nữ đi ra. Tôi hỏi: “Thiên Hương phường cũng là của Thạch phảng à?”

©STENT: www.luv-ebook

Hồng cô nói: Trước đây thì phải, bây giờ không phải nữa, rốt cuộc có chuyện gì, ta cũng không biết. Hai năm nay bên ấy nổi lên càng ngày càng mạnh, các phường ca múa của Thạch phảng thì nhà nào chỉ quản chuyện của nhà nấy. Ta thấy không lâu nữa, Thiên Hương phường sẽ không còn đối thủ ở Trường An này rồi. Ta là người dưới, không biết chủ nhân rốt cuộc nghĩ gì, đành mặc bên ấy bành trướng.”

Hồng cô trầm mặc nhìn chằm chằm vào lò sưởi, bật cười nói: “Không nói mấy chuyện rầu rĩ này nữa, cũng chẳng đến lượt ta lo chuyện bao đồng. Mấy ngày qua, ta toàn khóa mình trong phòng, hiếm khi tuyết rơi suốt hai ngày, lại vừa đúng ngày tốt đi ngắm mai, đằng nào cũng không làm ăn, thôi thì gọi hết đám cô nương lại, ra ngoài cho thành thói.” Tôi liền đồng ý.

Tôi và Hồng cô ngồi một xe, Hồng cô sợ lạnh, trên người khoác một chiếc áo lông cáo, còn đeo đôi găng tay thêu hoa, nhìn thấy tôi chỉ khoác một chiếc áo bình thường bên ngoài thì tặc tặc lưỡi. Nhưng điều bà ta ghen tị không phải là sức khỏe của tôi, mà vì tôi vào ngày đông giá rét nhất, khi mọi người đều bọc mình như bánh tét, tôi vẫn có thể giữ “dáng hình yếu diệu”.

Xe ngựa sắp ra đến cổng thành đột nhiên xung quanh lao xao huyên náo hẳn lên. Từng tốp vệ binh cầm giáo dẹp đường, người qua lại lảo nháo đứng bước, tránh sang bên lề, xe tôi cũng mau chóng đậu lại trước một cửa tiệm, nhất thời người kêu ngựa hí, ồn ào hết cả lên. Tôi tò mò vén rèm thò đầu ra ngó. Hồng cô mỉm cười thấu hiểu: “Ngổ quá! Sau này ở Trường An còn gặp nhiều cảnh tương tự, muối chưa mục kích bệ hạ tuần du ngự đạo đây, cảnh tượng và khí thế ấy mới thật là rầm rộ!”

Bấy giờ, mấy người ở đằng xa đã phóng ngựa phi nước kiệu vào thành. Tôi thò đầu chăm chú quan sát, thấy toàn những người trẻ trung, ai nấy áo gấm bóng lộn, tuấn mã hiên ngang, khí thế hào hùng, bất giác cảm thán thiếu niên phú quý, tương lai rõ ràng, quả thật đã giành lấy mọi vẻ phong lưu của nhân gian.

Vừa quét mắt đến một người, tôi bỗng choáng váng, người đó... Khuôn mặt lạnh lùng kia, mày kiếm mắt sao kia chẳng phải Tiểu Hoắc thì ai? Lúc này phục sức thần thái hẳn đều khác xa hồi ở đại mạc, nhưng tôi tin mình không nhận lầm người. Mấy thiếu niên khác vừa cười ngựa vừa cười nói, riêng hắn chỉ mỉm chặt đôi môi, mắt nhìn ra xa, hiển nhiên người ở đây mà hồn lãng đãng nơi nào. Hồng cô có lẽ nhận ra vẻ mặt sững sốt của tôi, vội hỏi: “Sao thế?”

Tôi trở Tiểu Hoắc: “Ai kia?”

Hồng cô che miệng bật cười: “Tầm nhìn của Ngọc nhi quả không tầm thường! Mấy người này tuy đều là dòng dõi hoàng thân quốc thích, nhưng người đó đặc biệt nhất, đến nay vẫn chưa thành gia lập thất, thậm chí chưa dám hỏi nhà ai cả.”

Tôi lườm Hồng cô: “Hồng cô đúng là bà mối thượng hạng, thật tiếc, lại đã chọn nhầm nghề rồi.”

Hồng cô mỉm cười trở Tiểu Hoắc: “Di mẫu của người này là hoàng hậu, cứ cứ thì làm đến đại tướng quân, oai danh chấn động sang tận Hung Nô Tây Vực, thực ấp[4] tám ngàn bảy trăm hộ. Tên người ta là Hoắc Khứ Bệnh, kỵ mã võ nghệ đều siêu quần, là bá vương lừng danh của thành Trường An, bề ngoài trầm mặc ít nói, không tỏ lộ buồn vui, nhưng nghe đồn tính khí kiêu hãnh bướng bỉnh, còn dám cãi lại cữu cữu của y trước mặt bao nhiêu người. Người ta lại rất hợp tính bệ hạ, chuyện gì cũng bảo hộ cho y mấy phần, trong thành Trường An này chẳng ai dám làm méch lòng y cả.”

[4] Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.

Tôi nhìn dáng người trên yên ngựa, cảm xúc trong lòng thật khó tả. Ở thành Trường An này, khi bơ vơ trợ trợ nhất, tôi đã hy vọng tìm thấy hắn, nhưng không được. Khi vào Thạch phủ, tôi tưởng đi hết hành lang dài, người đợi tôi phía cuối rừng trúc kia là hắn, cũng vẫn không phải. Thế mà khi tôi không ngờ đến nhất, hắn lại xuất hiện. Tôi vẫn đoán thân phận hắn ắt không tầm thường, nhưng không sao tưởng được hắn là cháu trai bên ngoại của hoàng hậu và đại tướng quân.

Trên lưng ngựa, hắn như cũng linh cảm được, liền ngoảnh đầu về phía tôi, nhìn lướt qua đám đông. Tôi vội thả rèm xuống.

Dọc đường đi, đã mấy lần Hồng cô trêu chọc cho tôi nói chuyện, nhưng tôi chỉ cười nụ lắng nghe. Hồng cô cụt hứng, cũng thôi nói cười, chăm chú quan sát sắc mặt tôi một lúc, chợt hạ giọng hỏi: “Tại sao phải tự ti như thế? Đời ta thế này là do số mệnh chẳng ra gì, hồi trẻ chỉ cốt lòng thoải mái, thích sao làm vậy, không tính toán kỹ càng, đến nay hiểu lý lẽ ở đời thì lại già mất rồi. Bây giờ muối còn nhỏ, nhan sắc thế kia, chỉ cần muối có lòng, ở đất Trường An này có gì là không thể chứ? Nói ngay Vệ hoàng hậu đương triều, ngày xưa thân phận cũng chẳng cao quý hơn chúng ta là mấy. Mẹ bà ấy là nô tỳ trong phủ công chúa, tư thông với người ta sinh ra bà ấy, ngay cả cha là ai bà cũng không biết, đành lấy họ Vệ của mẹ. Khi trưởng thành, bà ấy vẫn chỉ là một ca nữ trong phủ công chúa, về sau nhờ dung mạo xinh đẹp mà được bệ hạ sủng ái, trở thành mẫu nghi thiên hạ. Nói sang Vệ tướng quân, cũng lại một đứa con rơi, thời thơ ấu phải đi chăn ngựa thuê, không chỉ đói ăn mà còn thường xuyên bị chủ nhân dùng đòn roi đánh đập, về sau chinh thảo Hung Nô lập được đại công, nay đã đứng đầu quần thần.”

Tôi quay sang, cười ôm Hồng cô: “Tỷ tỷ yêu quý ơi, muội không có tâm tư ấy đâu, chỉ đang nghĩ về một chuyện đã qua mà thôi. Ca nữ làm hoàng hậu, chặn ngựa thành tướng quân... muội hiểu lý lẽ của tỷ rồi. Chúng ta tuy là phận nữ nhi, nhưng sinh ra ở thời đại không đến nỗi bảo thủ về chuyện gốc gác, đàn bà lại thường xuyên nhúng tay vào việc triều đình, cũng có thể nói rằng, “Vương hầu khanh tướng, há cứ phải con dòng cháu giống?”[5]”

[5] Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.

Hồng cô ngơ ngẩn, lẩm bẩm mãi, “Vương hầu khanh tướng, há cứ phải con dòng cháu giống,” tựa hồ thăm thía sâu sắc ý vị của nó: “Muội nghe đâu ra những lời ấy thế? Hồi ta lớn bằng muội đây mà hiểu được lý lẽ này thì số phận bây giờ có khi đã khác.”

Hồng cô tự phụ bản thân xinh đẹp thông tuệ hơn người, đáng tiếc tuổi mỗi ngày một lớn mà vẫn phải lặn lội trong chốn phong trần, lòng dầu không muốn cũng chỉ còn nước ngâm ngùi bất lực.

Tuyết trắng mai đỏ soi nhau, cảnh sắc đẹp tuyệt vời, mắt tôi ngắm nhưng lòng không thưởng thức, chỉ nhoèn cười ngoài miệng. Hồng cô cũng đang nặng trĩu tâm sự, trông càng thêm phần quạnh hiu lạc lõng giữa cảnh ngàn hoa nở bừng diễm lệ.

Khi thưởng hoa quay về, trời đã tối mịt. Hồng cô đi chung xe với các cô nương khác, tôi ngồi xe còn lại trở về Thạch phủ. Ở Trúc Quán, Cửu gia đang đọc sách một mình dưới đèn, ánh nến vàng mờ phủ một làn ánh sáng ấm áp lên người hắn. Tôi bỗng cay cay mắt, trước đây tôi ra ngoài phá phách chơi bởi đến tối mịt, cha cũng ngồi dưới đèn thế này đọc sách đợi chờ. Một ngọn đèn, một bóng người, nhưng rất dịu dàng êm ả.

Tôi lặng lẽ đứng ở ngưỡng cửa, sự yên tĩnh ấm cúng trong nhà từ từ tràn vào trái tim, khiến cõi lòng nhộn nhạo suốt một buổi chiều dần yên ổn trở lại. Như cảm nhận được, Cửu gia mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn: “Sao lại đứng ngẩn ở đây?”

Tôi vừa tiến vào vừa nói: “Tôi đi thăm Hồng cô, sau còn cùng bà ta ra ngoài thành ngắm hoa mai.”

Cửu gia nhẹ nhàng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa chính thức ăn, nhưng Hồng cô đem theo rất nhiều quà vặt, vừa chơi vừa nhấm nháp cũng no bụng rồi.”

Cửu gia khẽ gật đầu, không nói gì nữa, tôi ngần ngừ một lúc lại hỏi: “Vì sao huynh để mặc các phường ca vũ của Thạch phảng thân ai nấy lo, không những không thể liên kết cạnh tranh với bên ngoài mà còn liên lụy lẫn nhau? Thiên hạ đều nghi ngờ nội bộ Thạch phảng rối loạn còn chủ nhân lực bất lòng tâm đấy!”

Cửu gia buông sách trúc trong tay xuống, hờ hững cười nói: “Họ đoán đúng, quả thật ta có lòng mà không đủ sức.”

Tôi lắc đầu, lặng im một lúc rồi hỏi: “Chẳng phải huynh bảo tôi tự xác định xem mình muốn làm gì đấy ư? Tôi nghĩ xong rồi, mọi việc tôi đều không thông, riêng ca vũ thì ít nhiều đã nắm bắt được đôi chút, chưa kể tôi là phận gái, làm nghề này cũng thích hợp, huynh cho tôi đến học việc ở giáo phường trước đi! Dù ghi sổ hay làm chân sai vặt cũng được.”

Cửu gia vẫn cười: “Nếu cô đã nghĩ kỹ thì để ngày mai ta nói với Thận Hành, xem hắn sắp xếp thế nào.”

Tôi thi lễ: “Đa tạ huynh!”

Cửu gia xoay xe lăn, lấy một gói nhỏ đưa ra: “Vật hoàn cổ chủ!”

Trong gói là bộ áo Lâu Lan xanh lam, tôi vuốt nhẹ tay trên bề mặt, muốn nói nhưng không nên lời, hai chữ “Cảm ơn” không sao diễn tả cho hết được.

4. Q.1 - Chương 4: Mỹ Nhân

Xe ngựa dừng lại trước cửa Lạc Ngọc phường lần nữa, tâm trạng tôi đã khác trước, lần này tôi bước vào Lạc Ngọc phường với tư cách chủ nhân.

Sáng sớm, lúc mới biết sự sắp đặt của Thạch Thận Hành, tôi thậm chí còn hoài nghi có phải y cố ý trêu chọc tôi không, nhưng nhìn vẻ mặt thần nhiên của y, tôi không nhận ra chút ác ý nào.

Cửu gia thấy tôi nhìn Thận Hành chăm chăm, bèn cười nói: “Cô yên tâm đi đi! Chuyện này là lão Ngô đề nghị với Thận Hành, chắc hẳn đã báo cho Hồng cô rồi, sẽ không làm khó cô đâu.” Lại nói với Thận Hành: “Lão Ngô mấy năm nay, ngày càng giỏi thói lươn lẹo.”

Thận Hành chỉ khom người, Cẩn Ngôn lại tỏ vẻ hơi bức mình, Thiên Chiêu vừa uống trà vừa khề khà nói: “Mấy năm nay hẳn cũng vất vả lắm, ôm một bụng khổ cực mà không nói được.”

Tôi còn đang nghĩ lại chuyện sáng sớm, tùy tùng của Ngô gia đã nhanh chân đến đập cửa. Cửa lập tức mở ra, Hồng cô trang điểm lộng lẫy, nụ cười như hoa, hành một lễ vấn an Ngô gia và tôi. Tôi vội bước tới đỡ bà ta dậy: “Hồng cô đừng trách muội được không? Muội cũng thật không lường được chuyện sẽ thế này.”

Hồng cô cười nói: “Ta đâu phải người hồ đồ, hôm nay ta vẫn có thể ăn mặc lộng lẫy đứng chân trong thành Trường An, có gì mà phải oán nào?”

Ngô gia nói: “Sau này hai người phải giúp đỡ nhau quản lý phường hát này cho tốt, ta còn phải xem các tiệm khác, đi trước đây.” Nó xong liền dẫn người đi luôn.

Hồng cô dẫn tôi tới khu nhà sau dùng để ăn ở trước: “Ta đã thu xếp dọn dẹp căn phòng gần chỗ ta nhất, trong phường hát thường hay xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thỉnh thoảng muội không thể quay về Thạch phủ thì cũng có chỗ nghỉ ngơi, sau này thiếu cái gì, muội cứ nói với ta.” Tôi gật đầu cảm ơn.

Chúng tôi vào phòng, Hồng cô chỉ chồng thẻ tre trên án thư “Sổ sách năm trước đều ở đây.” Tôi hỏi: “Song Song đã đi thật rồi à?”

Hồng cô thở dài, ngồi xuống giường: “Đi rồi, không chỉ ả bỏ đi, còn kéo theo cô bạn thân Linh Lung nữa. Tiểu Ngọc, cái gánh trên vai muội không nhẹ đâu! Nói thật, nghe Ngô gia nói muội sẽ đến, trong lòng ta còn mừng thầm, vì nghĩ dù gì muội cũng là người được chủ nhân thu xếp đến, coi như ta đã tìm được một cây đại thụ để dựa vào rồi.”

Tôi bây giờ mới ngẫm ra phần nào nguyên nhân tại sao lúc sáng sớm Cửu gia nói lão Ngô “lươn lẹo”, phỏng chừng tôi không chỉ giúp Ngô gia giải quyết một vấn đề khó khăn, mà còn phải giúp y thu dọn cục diện rối rắm này, hay là y đang muốn kéo luôn cả đám người Thận Hành xuống bùn? Cửu gia phớt mặc các phường hát tự sinh tự diệt, lão Ngô muốn lợi dụng tôi để xoay chuyển cục diện đang đi xuống của các phường hát, chắc chắn không phải vì tán thưởng năng lực của một tiểu cô nương như tôi, chẳng qua là y xem trọng quan hệ của tôi và Cửu gia mà thôi.

Chỉ sợ kết quả sẽ khiến y thất vọng. Cửu gia rõ ràng đã coi chuyện này như một trò chơi, để tôi nghịch thử mà thôi. Nhưng mà, mục đích cuối cùng của tôi và lão Ngô lại giống nhau, đều muốn Thạch phủ tốt lên, có thể “lợi dụng” lẫn nhau.

“... Song Song, Linh Lung đi rồi, các cô nương khác đều chỉ bình thường, không thể nổi lên được. Phương Như khá đấy, nhưng tâm tư không đặt ở đây, ca múa vô hồn, kỹ nghệ giỏi mấy cũng có hạn. Chúng ta cứ thế này cũng có thể sống qua ngày, nhưng ta đoán chừng tâm tư của muội ắt hẳn không chỉ muốn kiếm tiền ăn tiền tiêu, theo muội thấy, sau này thế nào thì tốt?”

Tôi vội định thần lại, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Chuyện của Phương Như thực ra không quá khó, đẩy vào đất chết rồi mới cứu sống, ột liều thuốc mạnh đi! Bảo cô ta đến gặp muội.” Hồng cô ngạc nhiên nhìn tôi, đoạn gọi tỷ nữ, sai đi gọi Phương Như.

“Những việc khác, nhất thời cũng không gấp rút được, một mặt thông thả tìm cô gái nào dung mạo đoan trang ưa nhìn, bỏ thời gian đào tạo. Mặc khác, chỉ dựa vào kỹ nghệ ca vũ để thu hút người ta thì hạn chế lắm, giai nhân thanh sắc tài nghệ vẹn toàn có thể gặp nhưng không thể cầu, đám người còn lại cơ hồ đều phải mượn các yếu tố bên ngoài mà bổ sung chỗ thiếu sót, chúng ta sao không thử bỏ công sức vào các yếu

tổ bên ngoài này. Nghĩ những cái người khác chưa nghĩ tới, nói những lời người khác chưa nói, tự nhiên sẽ được người ta chú ý, một khi nổi danh rồi, còn sợ không mời nổi nghệ nhân có tiếng sao?”

Hồng cô lặng lẽ nghĩ ngợi một lúc: “Đạo lý muối nói không sai, nhưng việc ‘nghĩ những cái người khác chưa nghĩ tới, nói những lời người khác chưa nói’ này nói thì dễ, làm mới khó.”

Tôi chỉ vào mình, lại chỉ vào Hồng cô: “Việc này phải dựa vào chúng ta. Mấy ngày tới tôi đưa muối đi thăm các phường hát xem sao, tiện thể giảng giảng quy củ ở đây, một người tính ngắn, hai người tính dài, thế nào cũng nghĩ ra gì đó.”

Hồng cô bị tôi ảnh hưởng, lập tức phấn chấn hẳn lên: “Có lý, ta trước đây chỉ mãi để tâm đào tạo cho được cô nương tên tuổi, chưa từng bỏ công sức vào mấy mặt này...”

Hồng cô chưa nói xong, đã nghe tiếng Phương Như khe khẽ bên ngoài: “Hồng cô, tôi đến rồi.”

Hồng cô nói: “Vào đi!”

Phương Như đi vào hành lễ với Hồng cô và tôi, tôi đứng dậy kéo cô ta ngồi xuống bên cạnh mình, cười nói: “Chúng ta cũng coi như có duyên có phận, gần như vào phường hát cùng lúc, lại cùng nhau học nghề.”

Thấy Phương Như cúi đầu không nói, Hồng cô liếc tôi làm ra vẻ bất lực. Tôi lại tiếp: “Ta biết người không muốn ở lại đây, hôm nay ta tiếp quản phường hát này, cũng không muốn miễn cưỡng người, nếu người muốn về nhà thì về đi!”

Phương Như ngẩng phắt đầu lên, tròn xoe hai mắt nhìn tôi, tựa hồ không dám tin. Tôi nói với Hồng cô đang ngăn người bên cạnh: “Lấy khế ước bán thân trả cho cô ta, mất bao nhiêu tiền chuộc thân thì tính hết vào chỗ muối, muối sẽ nghĩ cách bù vào.”

Hồng cô sững sốt một lát, mới vội vã bật dậy đi tìm khế ước bán thân, chỉ chốc sau bà ta đã cầm một mảnh vải đi vào, đưa cho tôi. Tôi đảo mắt nhìn một lượt rồi đưa cho Phương Như: “Từ giờ trở đi, người và Lạc Ngọc phường không còn quan hệ gì. Người có thể đi được rồi.”

Phương Như nhận lấy mảnh vải: “Vì sao?”

Tôi cười khê: “Không phải ta đã nói chúng ta có duyên sao? Thêm nữa phường hát của ta cũng không muốn giữ lại người không để tâm tư ở đây.”

Phương Như nhìn sang Hồng cô, rưng rưng lệ hỏi: “Tôi thực sự có thể đi sao?”

Hồng cô nói: “Khế ước bán thân đã nằm trong tay người, người đương nhiên có thể đi.”

Phương Như quỳ xuống dập đầu với tôi, tôi vội đỡ cô ta dậy: “Phương Như, tương lai nếu có chuyện gì cần, cứ đến tìm ta, chúng ta dù gì cũng từng là tỷ muội.”

Phương Như ra sức gạt đầu, nắm chặt khế ước bán thân trong tay, chạy từng bước nhỏ ra khỏi phòng.

Hồng cô than thở: “Từ lúc vào phường hát này, ta chưa từng thấy ả chạy nhanh như thế.” Tôi cũng khe khẽ thở dài.

Hồng cô hỏi: “Muội khẳng định Phương Như sẽ quay lại sao?”

Tôi lắc đầu nói: “Trên đời có chuyện gì hoàn toàn nắm chắc được đâu? Chỉ cần chắc được một nửa đã đáng để chúng ta thử sức rồi, huống hồ chuyện này còn bảy tám phần cơ hội thành công.”

Hồng cô cười nói: “Nợ ta sẽ không quên đâu, tiền chuộc Phương Như, tiền mấy tháng vừa rồi mời thầy dạy, tiền ăn tiền mặc, sẽ phải lật lại hết một lượt.”

Tôi đau đầu kêu lên: “Ta còn chưa kiếm được đồng nào, mà đã nợ đê lưng rồi, ôi! Hời ôi! Tiền ơi là tiền, nghĩ đến người mà ta đau lòng.”

Hồng cô cười trên nỗi đau khổ của tôi: “Muội đau lòng hay không, ta không biết. Nhưng đợi lát nữa, chắc chắn muội sẽ đau một chỗ.”

Thấy ánh mắt bà ta nhìn chăm chăm vào vành tai mình, tôi vội vã giơ tay chụp lấy tai, lùi lại mấy bước, nhìn bà ta với vẻ cảnh giác. Hồng cô nhún vai: “Cái này không thể trách ta, lẽ ra muội đã trốn được, kết

quả tự mình khẳng khái đòi quay lại, đã ăn bát cơm nghề này, mà muối sau này còn là bộ mặt của phường hát, dĩ nhiên không trốn được.”

Gió hiu hiu hắt, nước sông Dịch lạnh ghê, trăng sẽ một đi chẳng trở về. Nhớ năm xưa Đại Vũ trị thủy đi qua cửa nhà ba lần mà không vào, tôi chẳng qua chỉ hy sinh vành tai của mình một chút mà thôi.

Lúc quay lại Trúc Quán, tôi vui đầu rón ra rón rén lên vào trong phòng mình, thấp đèn cẩn thận soi lại gương. Xấu quá! Chẳng trách Thạch bá vừa thấy tôi, đôi mắt liền híp lại chỉ còn một đường chỉ.

Tôi khẽ chạm vào vành tai, trong lòng thầm than một tiếng, cha một lòng một dạ không muốn tôi làm một bông hoa, vậy mà bây giờ tôi lại đang làm việc kinh doanh hoa. Nhưng mà, nếu những gì tôi làm có thể giải tỏa bớt phần nào nỗi ưu tư trên trán Cửu gia, thì cũng đáng. Nếu năm đó tôi có thể suy nghĩ như bây giờ, nếu tôi có thể giúp cha nghĩ mưu định kế, thì mọi chuyện... Tôi bỗng nhiên lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói với chính mình trong gương: “Người đã mất không thể đuổi theo, người đã hối hận thương tâm hơn một ngàn ngày đêm rồi, nên quên đi và nhìn về phía trước. Cha không phải từng nói sao, lỗi lầm quá khứ là để sau này không tái phạm. Người đã lớn rồi, có thể giúp người mình quan tâm phân ưu giải sầu rồi đấy.”

Nghe thấy Tiểu Phong bưng đồ ăn đến, thường ngày tôi cứ nghĩ thấy mùi đồ ăn liền lao ra trước, vậy mà bây giờ cứ ngồi ì ra trên giường.

“Ngọc tử, tử ăn cơm hay không? Cửu gia đang đợi đấy!” Tiểu Phong thấy giọng gọi bên ngoài.

Tôi nhú mày: “Người giúp ta mang đại một ít đồ ăn vào đây, ta thấy không thoải mái cho lắm, muốn ngồi trong phòng ăn một mình.”

Tiểu Phong hỏi: “Tử bị ốm à? Để Cửu gia khám cho đi! Bệnh của gia gia đệ cũng nhờ Cửu gia chữa khỏi đấy.”

Tôi vội nói: “Không sao, không sao, không phải bệnh nặng, nghỉ ngơi một lát là được.” Trong lòng thoáng ngạc nhiên, Cửu gia lại hiểu cả y thuật.

Tiểu Phong lắm bầm: “Con gái các người thật lắm bệnh tật, lát nữa đệ sẽ mang đồ ăn vào.”

Tôi nghĩ thầm, đợi vành tai của ta khỏi rồi sẽ tính sổ với người, hôm nay cứ tạm gác món nợ này lại đây

Dùng xong bữa tối, tôi đang suy tính xem rốt cuộc nên kinh doanh phường hát thế nào, thì nghe ngoài cửa có tiếng gõ cửa vọng vào. Tôi vẫn mãi nghĩ ngợi, thuận miệng nói: “Mời vào.”

Nói xong lập tức cảm thấy không ổn, vội tìm xung quanh xem có gì có thể bọc đầu lại, nhưng nhất thời không tìm được thứ gì, Cửu gia đã đẩy xe lăn đi vào. Tôi luống cuống đưa hai tay che tai lại, ai dè động tác quá gấp, bất cẩn động vào sợi chỉ, đau đến nghẹt thở.

“Khó chịu ở đâu? Mặc ít áo quá nên bị lạnh à?” Cửu gia nhìn tôi hỏi. Tôi lắc lắc đầu, Cửu gia nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: “Hong cô xỏ lỗ tai cho cô à?” Tôi cắn môi gật gật đầu.

Cửu gia cười nói: “Bỏ tay xuống đi. Hong cô không nói với cô, nhanh phải mười ngày, lâu phải mười hai ngày, không được phép đụng tay vào à? Coi chừng bị viêm tấy lên là rắc rối đấy.”

Tôi nhớ Hong cô nói nếu bị viêm tấy sẽ phải thay sợi chỉ khác, đợi vành tai lành hẳn rồi làm lại lần nữa. Chẳng còn tâm trí đâu quan tâm chuyện xinh hay không xinh nữa, tôi vội buông tay xuống.

Cửu gia thấy tôi mặt mày ủ rũ, lắc đầu cười, xoay xe lăn ra ngoài. Không lâu sau, hắn quay vào, trên đùi có đặt một chiếc lọ nhỏ: “Đây là rượu được chưng cất nhiều lần, lại được cất giữ lâu năm nên rất mạnh, phòng vết thương bị viêm rất hiệu quả.”

Cửu gia vừa nói, vừa lấy một miếng vải trắng nhúng vào rượu rồi ra hiệu cho tôi nghiêng đầu. Tôi ngoan ngoãn quỳ lên giường, thẳng lưng ra, nghiêng về phía Cửu gia. Ngón tay lạnh lẽo của Cửu gia nhẹ nhàng lướt qua vành tai tôi, như có như không chạm vào gò má, vành tai và gò má tôi không hề thấy lạnh, trái lại chợt nóng bừng lên.

Cửu gia vừa giúp tôi thấm rượu vào, vừa nói: “Lúc bé ta cũng từng đeo khuyên tai.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Cái gì?” Ngóai đầu định nhìn vành tai của Cửu gia.

“Yên nào.” Cửu gia giơ tay muốn đỡ lấy đầu của tôi, lúc tôi xoay lại, môi vô tình chạm vào lòng bàn tay ấy, tôi cảm rung động trong lòng, vội ngoái đầu đi, cố gắng trấn tĩnh lại, cúi gằm mắt lặng lẽ nhìn vật vấy đang trải ra trên giường của mình.

Bàn tay của Cửu gia khẽ khựng lại giữa không trung trong nháy mắt, rồi nhanh chóng trở lại bình thường, lặng lẽ giúp tôi bôi thuốc lên tai phải: “Bên này được rồi.” Tôi vội quay người lại, đổi sang bên kia. Cửu gia vẫn không ngừng tay, miệng lại nói tiếp chủ đề hồi nãy: “Thuở bé ta ôm yếu hoài, mẫu thân nghe người ta nói, bắt chước con gái đeo khuyên tai sẽ khỏe lên cho nên lúc ta năm tuổi mẫu thân giúp ta xỏ khuyên tai... Bôi xong rồi, sau này hàng ngày trước khi đi ngủ nhớ bôi thuốc.”

Để khuyên tai rũ xuống, Hồng cô đặc biệt xâu một hạt cườm vào phía dưới sợi chỉ. Tôi chỉ chỉ hai hạt cườm ở vành tai: “Hồi bé huynh cũng đeo thứ xấu xí thế này à?”

Cửu gia nhếch miệng cười: “Mẫu thân muốn dỗ dành ta, đã cố ý nhuộm màu lên trên, rất là sặc sỡ.” Tôi nhìn Cửu gia với vẻ đồng cảm, Cửu gia như thế càng “khiến người ta chú ý” hơn cả tôi.

Cửu gia chuyển động xe lăn ra khỏi phòng. Tôi ngồi trên giường yên lặng một lúc lâu, đột nhiên bật dậy, múa may trên giường, xoay người lại xoay người, đến khi cơ thể mềm nhũn đổ ập xuống chăn, mặt vùi trong chăn ngây ngốc bật cười. Khi sỏi còn nhỏ, mỗi khi bị thương đều phải học cách tự liếm vết thương của mình, nhưng được một người khác chăm sóc chính là cảm giác ấm áp thế này, nếu làm người ấm áp như thế, thì tôi bằng lòng làm người. Cha ơi, cha, con hiện giờ rất vui!

Tôi vùi đầu trong chăn cười ngây ngốc rất lâu, đoạn lật người ngồi dậy, tiện tay vớ lấy một mảnh vải, bò ra bàn nhắc bút viết:

Niềm vui là đóa hoa không đứng nở ra trong tim, đẹp dễ yêu kiều, hương ngọt vẫn vương lặng lẽ thấm vào lòng. Ký ức của con người hay lừa dối, tôi sợ sẽ có ngày tôi sẽ không nhớ được rõ ràng niềm vui của ngày hôm nay, cho nên tôi muốn viết hết lại tất cả những gì xảy ra, khi nào tôi già rồi, già đến mức không đi nổi nữa, tôi sẽ ngồi trên giường đọc lại những tấm lụa này, xem lại niềm vui của chính mình, có lẽ thỉnh thoảng cũng có bị thương, nhưng cho dù là niềm vui hay nỗi khổ, đều là dấu vết của những gì tôi trải qua, sống qua, có điều tôi sẽ cố gắng sống sao cho thật vui vẻ...

* * *

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Đang ăn cơm trong Nhất phẩm cư, tôi chợt nghe bên ngoài có tiếng ăn mày hát rong ăn xin. Không phải là đám ăn mày hay rao những câu may mắn như mọi khi, mà người này gõ phách tre, kể lại những chuyện gặp dọc đường lang bạt từng câu chuyện nhỏ cứ thế theo nhịp nhạc lúc thăng lúc trầm ngân nga, mới mẻ thú vị, thu hút rất nhiều người vây quanh xem. Khách trong Nhất phẩm cư đều dịch ra cửa sổ để nghe, tôi và Hồng cô cũng bị thu hút, ra đứng trước song cửa chăm chú lắng nghe.

Người kia hát xong mấy khúc, mọi người đều trầm trồ khen ngợi, nhao nhao thưởng tiền cho, nhiều gấp mấy lần đám ăn mày mọi khi. Tôi và Hồng cô liếc nhau, trong lòng đều thoáng động tâm tư. Hồng cô nghiêng đầu suy tư một lát: “Tiểu Ngọc, bọn họ có thể dùng bài hát kể chuyện, chúng ta có lẽ cũng có thể...”

Tôi vội gật đầu: “Giờ ở Trường An ca múa đều đơn thuần là ca múa, nếu chúng ta có thể thông qua ca múa để kể lại một câu chuyện thì nhất định sẽ hút được khách.” Nói xong cả hai đều hết sức kích động, cơm cũng không màng ăn nốt, trả tiền xong liền vội vàng quay lại Lạc Ngọc phường tìm thầy dạy ca múa để bàn bạc.

Sau hơn một tháng bàn bạc cân nhắc hết lần này đến lần khác, câu chuyện cũng đã viết xong, nhạc cũng đã biên xong, đến lúc sắp sửa diễn tập đột nhiên Hồng cô lại do dự. Bà ta vừa lật thẻ tre, vừa nhíu mày nói: “Tiểu Ngọc, muội thật sự cho là câu chuyện này ổn chứ?”

“Vì sao không ổn? Tỷ không cảm thấy đây là một câu chuyện rất cảm động sao? Một người là công chúa vô cùng tôn quý, một người lại chỉ là kẻ hầu ngựa của nàng, hai người đồng cam công khổ, cuối cùng kết thành phu thê ân ái.”

“Tuy rằng tên người đã thay đổi, thời gian cũng ẩn đi, nhưng kẻ ngốc cũng biết câu chuyện này kể về Vệ Thanh đại tướng quân và Bình Dương công chúa.”

“Thì chính là muốn mọi người hiểu được mà! Nếu không chúng ta vất vả uống công sao? Còn tốn bao nhiêu tiền đổ vào bài hát nữa.”

“Ý của muội ta hiểu, muội muốn dùng câu chuyện mà dân toàn thành đều đã nghe qua nhưng không thực sự biết rõ để thu hút và thỏa mãn tính hiếu kỳ của bọn họ. Nhưng hai người này, một là đại tướng quân nắm binh quyền trong tay, một là tỷ tỷ của đương kim thiên tử, muội đã nghĩ đến phản ứng của bọn họ chưa??”

Tôi nhào người ra bàn, chọn một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Có thể có phản ứng gì? Vệ đại tướng quân bởi vì xuất thân thấp kém, thuở nhỏ đã chịu không ít gian khổ, nên rất thông cảm với bách tính, hơn nữa ông ấy lại là người ôn hòa, không thích chuyện bé xé ra to. Việc chúng ta làm lần này nếu truyền đến tai Vệ đại tướng quân, thì cùng lắm ông ấy chỉ cười rồi bỏ qua thôi, không buồn để ý đâu. Chúng ta làm thế chẳng qua là vì miếng cơm manh áo mà thôi, ông ấy có thể lý giải được tâm tư của chúng ta, cũng có thể bỏ qua được. Còn giả như chuyện này truyền đến tai Bình Dương công chúa, bà ta vốn luôn để tâm chuyện tuổi tác của bà và Vệ đại tướng quân lệch nhau khá nhiều, tuy ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm nhưng thực tế lại rất để ý người khác nghĩ gì, sợ nhất là người khác cho rằng Vệ đại tướng quân cưới bà chỉ vì lệnh vua, còn trong lòng lại âm thầm chán ghét. Nhưng về căn bản, tác phẩm ca múa này của chúng ta chủ yếu là về chuyện tình của một thiếu nữ, chuyện triều đình thật thật giả giả, muội không quan tâm. Nội dung vở ca múa là câu chuyện về công chúa và người hầu ngựa của nàng từ cảnh hoạn nạn mà sinh ra chân tình, trái tim đã sớm trao cho nhau, nhiều năm lặng lẽ bên nhau nhưng vẫn ‘tình trong như đã mặt ngoài còn e’, đến mức người anh minh như bệ hạ lúc biết được câu chuyện tình say đắm mà thống khổ này phải lập tức hạ thánh chỉ, xóa bỏ khoảng cách vốn không thể vượt qua giữa hai người, để người có tình được thành duyên thục, kết thúc vừa có cảnh quốc thái dân an, vừa có cảnh đoàn tụ sum vầy.”

Hồng cô gật đầu lia lịa, rồi lại lắc đầu hỏi: “Thế còn bệ hạ thì sao?”

Tôi chống cằm cười nói: “Tỷ tỷ à, tỷ đúng là coi trọng khả năng của muội quá rồi! Vở này chúng ta còn chưa diễn tỷ đã cho rằng đến bệ hạ cũng biết. Nếu bệ hạ mà biết, thì chúng nổi tiếng thật rồi chứ sao.”

Hồng cô nói: “Chuyện trong nghề ta rõ hơn muội, chỉ cần diễn vở này, đảm bảo chúng ta sẽ nổi tiếng khắp thành Trường An.”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Tâm tư của bệ hạ muội không đoán được, nhưng muội đã hết sức cố gắng tránh mọi ngôn từ có thể chọc giận bệ hạ. Thậm chí trong lời ca còn luôn nhấn mạnh vào tầm mắt nhìn xa trông rộng và võ công văn tài của bệ hạ. Vệ đại tướng quân có thể trở thành trọng thần dĩ nhiên một phần nhờ tài năng của bản thân, nhưng một phần quan trọng hơn còn nhờ đôi mắt sắc sảo biết nhìn người tài của bệ hạ, mà câu chuyện tình này có thể kết thúc mỹ mãn cũng toàn là nhờ sự rộng lượng của bệ hạ nữa. Nói gì thì nói, mặc dù có thể chắc bảy tám phần là không có chuyện gì, muội cũng không dám tùy tiện phỏng đoán tâm tư hoàng đế, bởi vì bên cạnh người có quá nhiều cái tai quá nhiều cái miệng. Chỉ có thể nói, những gì làm được muội đều làm rồi, chúng ta đánh cược một phen xem sao, gan to thì bị bóp chết, gan nhỏ thì bị dói chết, Hồng cô có sẵn lòng theo muội liều một lần này không?” Tôi thè lưỡi, cười cười nhìn Hồng cô.

Hồng cô nhìn tôi chằm chằm, thở dài: “Ngọc nương, muội còn trẻ tuổi, liều lĩnh hăng hái cũng không có gì lạ, lạ ở chỗ muội lại có thể suy nghĩ chu đáo chặt chẽ như thế, phường hát chúng ta muốn không nổi tiếng cũng khó. Kiếp này ta đã ném đủ số kiếp dở dở ương ương không nổi cũng chẳng chìm này rồi, chúng ta cứ diễn vở ca vũ này đi.”

Tôi cười nói: “Thành Trường An không thiếu người tâm tư kín đáo tỉ mỉ hơn muội đâu, chỉ là chưa có cơ hội gặp mặt thôi. Không nói đâu xa, Bình Dương công chúa và Vệ đại tướng quân chắc chắn cao thủ hơn muội nhiều, còn có một người...” Tôi mỉm cười, tự nhiên thu lại lời định nói.

Hồng cô đang định cất tiếng, tỷ nữ bên ngoài chợt bấm báo: “Phương Như cô nương muốn gặp phường chủ.”

Hồng cô nhìn về phía tôi, tôi gật đầu, thẳng lưng ngồi nghiêm chỉnh lại. Hồng cô nói: “Đến vào.”

Phương Như sắc mặt âm trầm, hai mắt thẫn thờ, vừa vào trong liền đi thẳng đến trước mặt tôi, nhìn tôi chằm chằm rồi nói rành rọt từng chữ một: “Ta muốn quay lại đây.”

Tôi chỉ tay vào ghế đối diện, ý bảo ngồi xuống, nhưng cô ta vẫn đứng im không động đậy: “Khế ước bán thân ta đem đốt mất rồi, nếu muốn bán khác, ta có thể viết lại.”

Tôi nói: “Nếu muốn quay lại, từ nay về sau người là người của phường hát này, vậy thì phải nghe lời ta.” Nói xong tôi đưa mắt ra hiệu, ý bảo cô ta ngồi xuống, Phương Như nhìn tôi chăm chăm một lúc rồi dờ dẩn ngồi lên sập. Tôi rót một chén nước, đẩy đến trước mặt, cô ta lặng lẽ nâng chén định uống nhưng bàn tay cứ run run. Đột nhiên, cô ta đặt cái chén xuống bàn đánh “cách” một tiếng: “Người đã lường trước được là ta sẽ quay lại, bây giờ người vừa lòng hợp ý, vui vẻ chưa?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Phương Như, chậm rãi nói: “Trên đời này chỉ trẻ con mới có quyền oán trời trách đất, còn người thì không. Kế mẫu và huynh đệ của người ruồng bỏ người, đây là vấn đề của người. Vì sao lúc phụ thân còn sống, người không tự sắp trước đường lui ỉn? Tại sao lại để cho kế mẫu thao túng toàn bộ tài sản? Vì sao người không lấy lòng người đàn bà ấy, ngược lại làm cho bà ta chán ghét người như thế? Lúc nên tranh đoạt thì không tranh đoạt, nên lui thì không lui, bây giờ rơi vào cảnh có nhà không về được, tất cả đều là lỗi của người. Còn ta, người muốn đi ta liền cho người đi, ta đã làm hại gì người chứ? Tất cả hy vọng của người tan tành, huynh đệ người không ra mặt vì người như mong muốn, thành Trường An tuy lớn lại không có chỗ cho người dung thân, chuyện đó có thể trách ta sao? Lẽ ra người phải nhận ra từ sớm, người bị kế mẫu bán cho phường hát không phải chuyện ngày một ngày hai, huynh đệ của người lại chưa bao giờ xuất hiện, người tự lừa gạt bản thân, chẳng lẽ cũng là lỗi của ta?”

Phương Như trợn mắt nhìn tôi, toàn thân run rẩy, môi run run muốn nói gì nhưng lại không thốt nên lời, rồi đột nhiên cúi đầu khóc rống lên. Hồng cô tiến tới ôm Phương Như, lấy khăn tay lau nước mắt cho cô ta, Phương Như vốn thù địch ra mặt với Hồng cô, lúc này lại tựa vào lòng bà ta khóc thút thít.

Tôi chờ tiếng khóc ngớt rồi mới nói: “Hồng cô sáu tuổi đã bị cha mẹ đem bán lấy tiền lo vợ cho anh trai. Còn ta ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết, trong phường hát này có tỷ muội nào hoàn cảnh không như thế? Tốt xấu gì thì người cũng được cha mẹ che chở cho nhiều năm. Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, người cũng phải học cách lo liệu cho bản thân đi. Khế ước bán thân của người, ta đã trả lại rồi, người là người tự do, về sau chỉ cần người tìm thấy nơi nào tốt hơn, cứ việc ra đi bất cứ lúc nào. Nhưng ngày nào người còn ở trong phường hát thì ngày ấy phải tuân thủ quy củ nơi đây.”

Phương Như được một tỷ nữ nâng dậy đỡ ra ngoài. Thấy Hồng cô tủm tỉm nhìn mình, tôi hỏi: “Làm người tốt cảm giác thế nào?”

Hồng cô gật đầu nói: “Không tệ, trước kia toàn làm người ác, bị người ta hận, hiếm khi được đổi cảm giác.”

Tôi cười rộ lên: “Về sau đến lượt muội bị người ta hận.”

Hồng cô cười nói: “Sai rồi, muội làm cho họ kính phục, e dè, nhưng sẽ không hận đâu, bởi vì muội không ép buộc họ làm việc, muội cho bọn họ lựa chọn, không như ta trước đây chỉ thúc ép, bức bách. Bây giờ thấy muội làm việc ta mới biết muốn đạt được mục đích, bức bách là thủ đoạn thấp nhất.”

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Ngày mai giao cho Phương Như luyện võ ca vũ mới này, bảo cô ta và Tích Tích cùng tập vai công chúa, bào Thu Hương và Chỉ Lan tập vai tướng quân, ai tốt thì cho lên diễn, một là tạo chút áp lực mới khiến họ gắng sức, hai là đề phòng sau này có sự cố gì thì cũng có người thay thế.” Hồng cô gật đầu đồng ý.

Tôi đứng lên nói: “Các chi tiết trong võ ca vũ, tỷ và nhạc sư thương lượng với nhau là được, ý tưởng chung thì muội đã nói với mọi người cả rồi, nhưng muội không am hiểu lối suy nghĩ của người Trường An cho lắm, tỷ thấy có chỗ nào chưa thỏa đáng thì cứ tự động sửa lại nhé! Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì muội về nhà trước đây.”

Nói xong rồi tôi chợt giật mình... “nhà”? Tôi dùng từ này từ lúc nào thế?

Hồng cô tiến tới, cười cười nói: “Kỳ thực muội cứ ở đây tiện hơn bao nhiêu, thời gian tỷ muội chúng ta cùng một chỗ cũng nhiều hơn, tội gì mỗi ngày chạy tới chạy lui?”

Tôi ngoảnh sang nhìn bà ta, chỉ cười không nói, lên xe rời đi

* * *

Vô ý nhìn qua cửa sổ thấy vầng trăng tròn ở chân trời, tôi mới giật mình nhận ra lại đến đêm trăng tròn. Lúc này, chắc Lang huynh đang chậm rãi bước dưới ánh trăng, thì thoảng lại hướng về phía vầng nguyệt

tru dài. Nó có nhớ tôi không? Không biết nữa, tôi không biết sói liệu có cảm xúc nhớ nhung không, để sau này gặp lại hỏi nó xem. Có khi lúc này nó đã có bạn nữ, cùng ngửa đầu ngắm trăng rằm rồi cũng nên.

Thành Trường An và Tây Vực không giống nhau, ở đây khi dõi mắt nhìn về phía trước, lúc nào cũng gặp chướng ngại cản trở, nhà cửa nối tiếp nhau, tường thành cao ngất ngưỡng, còn ở thảo nguyên sa mạc, ngược nhìn là có thể thấy tận nơi trời đất giao nhau. Tuy nhiên, lúc này tôi đang ngồi trên mái nhà, ngẩng đầu lên nhìn, bầu không ở hai nơi đều như nhau, rộng rãi đến vô hạn.

Tôi mê mê cây sáo trúc, dạo gần đây mãi biên soạn kịch hát với thầy dạy nhạc, đã lâu rồi chưa đụng đến nó, khúc Bạch đầu ngâm mới học, không biết bây giờ còn thổi được trọn vẹn không.

Sai sai đúng đúng, dừng lại rồi tiếp nối, một khúc nhạc mà thổi đứt đoạn rời rạc, chẳng trọn vẹn, nhưng tôi tự cảm thấy rất vui, không thể tru lên với trăng, thì thổi sáo dưới trăng cũng là một cách hưởng thụ. Tôi thổi thêm một lần nữa, thấy trôi chảy hơn rất nhiều, càng lúc lại càng hài lòng với bản thân.

Đang lúc tôi thổi sáo trông trăng hết mức đắc chí hài lòng, thì đâu đó chợt có tiếng sáo chậm chậm vang lên, lúc du dương như tiên nữ xòe áo bay nhảy, lúc uyển chuyển như mỹ nhân đang nhún mành rơi lệ.

Cửu gia ngồi trong vườn thổi sáo, cùng một khúc nhạc, tôi thổi thì nghe như một bà lão tám mươi tuổi ăn chưa no, còn Cửu gia thổi lại giống như nàng Tây Thi xinh đẹp ngồi bên suối giặt lụa. Tiếng sáo của Cửu gia như thể lôi kéo ánh trăng, quanh người tựa hồ có luồng sáng mờ mờ ảo ảo lưu chuyển, càng làm tôn lên phong thái tuyệt thế trong bộ áo trắng muốt.

Khúc nhạc đã kết thúc nhưng tôi vẫn đắm chìm trong cảm giác hụt hẫng. Cửu gia xoay xoay chiếc sáo ngọc, nghiêng đầu nhìn tôi nói: “Bạch đầu ngâm tuy có âm điệu sôi nổi nhưng ấy là khởi nguồn từ niềm bi phần của người con gái. Lòng cô không hợp với ý nhạc nên những chỗ luyến láy khó mượt mà. Đây là lần đầu ta nghe người thổi Bạch đầu ngâm mà vui vẻ đến thế, may mà cô dài hơi, thật là khó cho cô rồi.”

Tôi thè lưỡi cười: “Tôi chỉ biết mỗi một khúc này thôi, sẽ sớm học một bài vui vẻ hơn. Huynh thổi hay lắm, thổi một bài nữa đi! Chọn bài nào vui vẻ một chút.” Tôi chỉ tay lên mảnh trăng tròn trên trời, nói với giọng thật tình: “Ánh trăng trong sáng, bầu trời tuyệt đẹp, lại cả tre xanh đứng đưa lay động bên cạnh huynh, hết thấy đều là chuyện vui cả.” Thật ra con người nhiều lúc không bằng sói, sói có thể chỉ vì một mảnh trăng tròn mà sôi trào cảm xúc, trong khi con người thì chỉ nhìn mà khọng thấy.

Cửu gia chăm chú nhìn tôi, rồi gật đầu: “Cô nói đúng, toàn là chuyện vui cả.” Cửu gia ngẩng đầu ngắm trăng, đưa sáo lên thổi.

Tôi không biết tên khúc nhạc, nhưng tôi có thể nghe ra âm điệu vui vẻ trong ấy, phảng phất như một cơn mưa lành ngày xuân, ai nấy đều cười, cỏ cười, cây cũng cười.

Tôi chăm chú nhìn Cửu gia tập trung thổi sáo, thầm nghĩ: Tôi không hiểu được nổi ưu sầu thoáng ẩn thoáng hiện giữa đôi chân mày kia, nhưng tôi mong có thể hóa giải được nó.

Bầu trời xanh lam, trăng sáng lơ lửng, sắc đêm như nước. Chúng tôi một người ngồi trong vườn, một người ôm đầu gối ngồi trên nóc nhà, tre xanh múa, sáo ngọc hát.

* * *

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook>

Phương Như tiễn đại tướng quân sắp ra trận, trong lòng có muôn vạn lời muốn nói, không hiểu sao lại ngập ngừng rồi thôi. Phương Như ung dung lộng lẫy, miệng hơi mỉm cười, nhưng trong mắt đã long lanh lệ. Trên sân khấu chỉ có tiếng sáo thổi lúc có lúc không, muốn ngừng mà lại chẳng dứt, hết như tâm trạng vẫn vương lúc ấy của công chúa.

Dưới sân khấu rõ lên tiếng khen hay, mấy cô nương trong phường ngồi hầu khách xem ca vũ đều dùng khăn tay lau nước mắt.

Hồng cô thở dài khen: “Không ngờ Phương Như hát hay thế, mấy lần trước vẫn còn thấy hơi luống cuống, giờ thì tự nhiên thoải mái rồi.”

Tôi gật đầu: “Quả đúng như vậy, ý cảnh mà muội muốn chính là ‘vô thanh thắng hữu thanh’, không ngờ cô ta lại diễn ra được.”

Hồng cô nhìn qua rèm cửa, đưa mắt một vòng khắp khán đài nói: “Không qua mười ngày nữa, đảm bảo Lạc Ngọc phường sẽ nổi danh khắp Trường An.” Tôi chỉ cười rồi xoay người rời khỏi gác.

Ngày tháng Tư, vừa lúc tơ liễu rủ bay, ngọc lan nở nhụy, anh đào đỏ rực, không khí tràn trề sức sống. Cảm giác hưng phấn khi này tôi nén xuống trước mặt Hồng cô từ từ thăm ra ngoài, phía trước kia liệu có điều gì chờ đợi tôi không? Ý đồ tôi ẩn giấu trong màn ca vũ đó có thể thuận lợi thực hiện không?

Ngoại trừ mấy người trong cửa và chủ sự ra, đám nô tỳ và đầy tớ già đều đã lên chuồn đi xem ca múa, trong nhà lẽ ra phải yên tĩnh lắm, vậy mà lại chợt ồn ào náo động mãi không dứt. Tôi cau mày, vội qua xem có chuyện gì.

Nhạc sư chủ quản Trần Nhĩ đang đẩy một nam nhân trẻ tuổi ra ngoài, nhìn thấy tôi đến vội rút tay, hành lễ: “Người này đang hỏi liệu chúng ta có cần mời thêm nhạc sư không, ta nói không cần, hắn vẫn cứ nhè nhằng không thôi, cầu ta nghe hắn đàn một khúc.” Người kia nghe thấy Trần Nhĩ nói vậy, liền lập tức vái chào tôi.

Trường bào nhìn rất cũ, cổ tay áo rộng đã tươm rách, nhưng vẫn được giặt giữ rất sạch sẽ. Y mi thanh mục tú, gương mặt đượm nét mệt mỏi, nhưng thần sắc lại điềm tĩnh ung dung.

Tôi có ấn tượng rất tốt với y, bất giác hỏi: “Ngươi là nơi khác đến à?”

Y đáp: “Đúng thế, tại hạ Lý Diên Niên, lần đầu đến Trường An, sở trường là đánh đàn, biết ca múa, hy vọng Lạc Ngọc phường có thể thu nhận.”

Tôi cười nói: “Thu nhận được hay không phải xem tài nghệ của ngươi thế nào. Thử đàn một khúc xem nào! Trần Nhĩ, đưa cho hắn một cây đàn tốt.”

Lý Diên Niên đáp: “Không cần, đàn là trái tim của cầm sư, tại hạ luôn mang theo bên người.” Vừa nói, y vừa tháo chiếc đàn buộc sau lưng ra. Tôi đưa tay, ý mời hắn bắt đầu.

Lý Diên Niên mở túi, cẩn thận nhẹ nhàng đặt đàn lên bàn, cúi đầu im lặng nhìn đàn, không hề nhúc nhích. Trần Nhĩ bắt đầu mất kiên nhẫn, đang định ý kiến, bị tôi liếc ột cái lại thôi. Một lúc sau, Lý Diên Niên mới đưa hai tay lên chậm chậm bắt đầu.

Nước suối xanh xanh, song lan biêng biếc, hoa trôi lả tả, thi thoảng chim ca...

Tiếng đàn của Lý Diên Niên vang lên, không ngờ tôi lại có cảm giác như đang ở giữa chốn sơn thủy đẹp đẽ dập dờn sức xuân, tuy tôi không biết nhiều khúc nhạc lắm, nhưng diễn tấu đến mức này, thì chỉ nghe một lần là nhận ra ngay.

Tiếng nhạc kết thúc mà tôi vẫn chưa hết ngẩn ngơ, định quay sang hỏi ý kiến Trần Nhĩ, nhưng vừa ngược lên nhìn thấy Trần Nhĩ đang lộ vẻ chấn động kinh hãi cùng khó tin, trong lòng tôi đã hiểu, có tổn bao nhiêu tiền cũng phải giữ được người này.

Tôi hơi cúi người, cung kính nói: “Tiên sinh tài nghệ phi thường, đến Thiên Hương phường nổi tiếng nhất thành Trường An cũng thừa sức, vì sao lại muốn đến chỗ của ta?”

Lý Diên Niên có vẻ không quen với sự cung kính của tôi, liền cúi đầu đáp: “Thật không dám giấu, tại hạ có qua Thiên Hương phường rồi. Tại hạ là con trưởng trong nhà, phụ mẫu đều đã qua đời, bây giờ chỉ mang theo em trai và em gái đến Trường An tìm chốn dung thân. Thiên Hương phường thực ra đã thu nhận anh em chúng tôi, nhưng hôm qua em gái tại hạ nghe có người thảo luận về vở kịch Hoa nguyệt nùng của Lạc Ngọc phường, tự nhiên không muốn đến Thiên Hương phường nữa, cầu xin tại hạ đến đây xin thử, dặn tại hạ nhất định phải gây đàn cho người biên soạn vở kịch này nghe.”

Tôi thoáng kinh ngạc nhìn Lý Diên Niên: “Em gái tiên sinh nghe nói về Hoa nguyệt nùng rồi tự nhiên khấn cầu tiên sinh từ chối Thiên Hương phường?”

Lý Diên Niên đáp: “Vâng, Hoa nguyệt nùng của quý phường quả có cấu tứ đặc sắc.”

Tôi bật cười, Hoa nguyệt nùng là một vở ca vũ với mục đích đầu cơ trục lợi, ca khúc thật ra rất bình thường, lọt vào tai bậc cao thủ như y đúng là chỉ xứng với mấy chữ “cấu tứ đặc sắc”. Tuy nhiên em gái của y lại khiến tôi rất tò mò, ẩn ý đằng sau vở ca vũ này của tôi giấu được Hồng cô và Ngô gia, vậy mà lại không qua mắt được cô ta. Tôi từ nhỏ đã học qua thuật quyến rũ, cha cũng dạy tôi về thế sự biến đổi, lớn lên giữa vương tộc Hung Nô, tôi đã chứng kiến không ít cảnh gạt lừa, về sau lại tự mình trải qua một trận gió tanh mưa máu, nên từ lúc vào Thạch phủ tôi đã bỏ không ít công sức tìm hiểu tư liệu về các nhà quyền quý ở Trường An, vậy mà cô ta vừa đến đã am hiểu mọi chuyện như vậy, thật là thông minh đến độ đáng sợ. Hơn nữa còn hành sự dứt khoát quyết đoán, trong tình cảnh khốn đốn phiêu bạt ở Trường An mà từ chối Thiên Hương phường để chọn một phường hát mới nổi. Nếu có ta đại để nắm bắt được ý đồ của tôi mà vẫn bảo anh trai đến, vậy ý đồ của cô ta là gì?

Vì sao cô ta cũng muốn kết giao với công chúa Bình Dương?

Tôi đánh giá kỹ càng Lý Diên Niên, thấy diện mạo y cũng thuộc hàng tuấn tú hiếm gặp trong đám nam nhân, nếu em gái y dung mạo cũng xuất chúng thế này, thì... thì tôi không thể không giữ người này lại được: “Thiên Hương phường trả tiền sinh bao nhiêu, ta sẽ trả gấp đôi.”

Lý Diên Niên thần sắc bình thản, trông không vui vẻ gì cho lắm, chỉ vái tôi một cái: “Đa tạ cô nương.”

Trần Nhĩ ở bên cạnh cười nói: “Về sau nên gọi là phường chủ.”

Tôi nói: “Trong phường hát mọi người đều gọi ta là Ngọc nương, tiên sinh về sau cũng có thể gọi ta là Ngọc nương!”

Lý Diên Niên đáp: “Ngọc nương, không cần gọi tại hạ là tiên sinh.”

Tôi nói: “Thế ta sẽ gọi là Lý sư phụ nhé! Không biết hai em của Lý sư phụ hiện giờ đang ở đâu?”

Lý Diên Niên trả lời: “Lúc mới đến Trường An thì ở quán trọ, về sau... về sau... chuyển ra ngoại thành trú tại một căn nhà lá bị bỏ hoang.”

Tôi gật đầu thấu hiểu: “Lúc ta mới đến Trường An còn ngủ trong một cánh rừng ngoài thành!” Lý Diên Niên ngẩng đầu nhìn tôi, không nói câu gì, ánh mắt có vẻ ảm áp hẳn lên.

Tôi nói: “Phường hát vẫn còn khá nhiều phòng trống, nếu ba anh em các vị đồng ý, có thể chuyển vào đây ở.” Lý Diên Niên do dự không biết nói gì.

Tôi lại nói: “Lý sư phụ có thể dẫn người nhà đến xem sao, thương lượng xong rồi mới quyết định. Nếu không muốn trú lại, ta có thể sai người tìm giúp chỗ khác ở Trường An. Giờ trời vẫn chưa tối, sư phụ quay lại đưa hai em đến xem phòng có khi vẫn kịp.”

Lý Diên Niên đáp: “Đa tạ Ngọc nương.”

Tôi đứng dậy dẫn dò Trần Nhĩ: “Làm phiền Trần sư phụ tiễn Lý sư phụ giúp ta.” Nói xong quay sang nói với Lý Diên Niên: “Ta có việc khác phải làm, bây giờ không tiễn được sư phụ.” Lời vừa dứt liền quay người đi luôn.

Tôi sai bà vú già thu dọn phòng ở, lại bảo một a đầu đi gọi Hồng cô. Hồng cô vội vàng chạy tới: “Đang ngồi xem ca vũ, tự nhiên chẳng thấy muội đâu? Sao bỗng dọn dẹp phòng ốc thế này? Có ai đến ở à?”

Tôi ngậm cười, chỉ đưa mắt nhìn vú già đang lau cửa sổ nói: “Muội mới mới được một vị nhạc sư đánh đàn mới.”

Hồng cô ngăn người hỏi: “Một nhạc sư không cần phải ở phòng rộng thế này chứ? Huống hồ không phải cũng đã có chỗ ở dành riêng cho nhạc công rồi sao?”

Tôi quay đầu đáp: “Đợi tỷ gặp rồi sẽ hiểu. Đúng rồi, sai người về Thạch phủ thông báo rằng hôm nay muội không về sớm được.”

Hồng cô nhìn tôi nghi hoặc: “Rốt cuộc là ai mà đáng để muội phải ở đây thế này, ngày mai không gặp được sao?”

Tôi nghiêng đầu đáp: “Đã nghe qua chuyện lẻ về Bá Nha, Tử Kỳ chưa? Một bản nhạc biến hai người thành tri kỷ sinh tử. Muội và người này cũng có thể coi là nghe ca vũ sinh ra nhĩ ý, muội muốn gặp nữ nhân cực kỳ thông minh kia một phen.”

Lúc trời đã tối mịt, Lý Diên Niên dẫn theo em trai em gái đến phường hát. Tôi và Hồng cô đứng ở cửa nhà trong đợi nô tỳ đưa họ vào. Hồng cô thần sắc tuy bình tĩnh, nhưng trong mắt thì đầy sự hiếu kỳ.

Lý Diên Niên bước vào đầu tiên, theo sau là một thiếu niên mặt mũi ba bốn phần giống hần, không thanh tú bằng, có vẻ thô kệch hơn, theo sau cùng là một cô gái...

Nàng ta vận y phục trắng từ đầu đến chân, dáng cao, bước đi tao nhã như đang múa, thân hình có vẻ mỏng manh, nhưng ống tay áo khẽ rung rinh theo nhịp bước của nàng ta lại biến sự mỏng manh ấy thành nét phóng khoáng.

Hồng cô lẩm bẩm: “Hóa ra bước đi cũng có thể trông giống như đang múa.”

Tầm mạng che mặt làm tôi nhìn không rõ dung mạo nàng ta, nhưng chỉ thấy đôi mắt đã đủ rồi. Tha thướt ôn nhu, lạnh lẽo rùng mình, ấm áp thân thiết, dao quang kiếm ảnh. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, ánh mắt lưu chuyển, tôi không kịp nắm bắt ý tứ gì. Dao quang kiếm ảnh?! Thú vị! Tôi nhếch miệng cười.

Hồng cô thấp giọng thở dài, rồi lại thở dài tiếp, nữ nhân này không ngờ chỉ bằng dáng dấp đã khiến người chiêm ngưỡng không ít mỹ nhân như bà ta chết lặng.

Lý Diên Niên quay sang hành lễ với tôi: “Đây là em trai tôi, tên Quảng Lợi; còn đây là em gái, tên chỉ có một chữ Nghiên[1].” Hai người hành lễ với tôi, tôi hơi cúi người đáp lại.

[1] “Nghiên” nghĩa là “điểm lệ, xinh đẹp”

Tôi dẫn ba người anh em họ vào xem phòng, Lý Quảng Lợi tỏ ra rất hài lòng, nét mặt hưng phấn, không ngừng đi ra đi vào. Lý Diên Niên mặt tuy không bộc lộ gì, nhưng nhìn vẻ chăm chú của y, chắc là cũng hài lòng. Lý Nghiên không theo hai anh vào xem xét phòng ốc, chỉ đứng ngoài đưa mắt nhìn vòng quanh vườn nhà, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tôi.

Tôi cúi người mỉm cười nhìn nàng, nàng nói: “Tài đánh đàn của gia huynh tuy xuất chúng, nhưng dù gì cũng là người mới đến Trường An, chưa xứng đáng được phường chủ tiếp đãi thế này.” Giọng nàng ta không lạnh lạnh êm tai như các thiếu nữ bình thường, mà lại trầm thấp, hơi khàn khàn, khiến người nghe phải tập trung lắng nghe mới được, nhưng một khi đã chăm chú thì lại thấy âm thanh ấy tựa như có người đang thì thầm bên tai mình giữa đêm thâu, mơ mơ hồ hồ mà chạm vào tim mình.

Tôi thẳng người dậy, nói: “Ta rất muốn làm sao mà không bị nhiều người để ý, nhưng ta thực tình rất muốn lưu giữ các vị. Là cả ba vị, chứ không phải chỉ mình Lý sư phụ. Thêm nữa ta thích làm việc một lần là xong, không muốn ba vị mấy hôm nữa lại chuyển nhà, phiền ta mà cũng phiền các vị.”

Lý Nghiên nói: “Chúng ta?”

Tôi cười đáp: “Anh trai tài nghệ xuất chúng, dung mạo tuấn tú. Em gái chỉ dựa vào một vở ca vũ mà đoán được ý đồ của ta, sao ta có thể khiến tri âm như vậy thất vọng?” Tôi cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “ý đồ” và “tri âm”.

Ánh mắt Lý Nghiên dần dần dâng đầy nét cười: “Phường chủ quả nhiên là người tâm tư thông minh nhạy bén.”

Tôi không biết giữa nữ nhân với nhau liệu có cảm giác “anh hùng mến anh hùng” hay không, nhưng đây là từ ngữ duy nhất tôi có thể nghĩ được để hình dung cảm giác của tôi lúc này. Tôi nghiêng đầu bật cười: “Như nhau thôi, ta tên Kim Ngọc.”

Nàng ta tháo khăn che mặt một cách tao nhã: “Ta là Lý Nghiên.”

Hồng cô hít sâu một hơi khí lạnh, thất thanh “a” to một tiếng. Tôi bắt giác thở hắt một hơi dài, hết sức kinh ngạc, không phải là chưa bao giờ thấy mỹ nhân, nhưng nàng ta đã không thể dùng chữ đẹp để hình dung, hóa ra trên đời này đúng là có vẻ đẹp khiến người ta quên mất tục lệ, nếu tình tú trên trời vì nàng ta rơi xuống, mặt trăng mặt trời vì nàng ta mà âm đạm, tôi cũng không thấy lạ.

5. Q.1 - Chương 5: Bóng Hình Bên Cửa Sổ

Hôm nay là ngày thứ 6 biểu diễn Hoa nguyệt nùng, giá vé tăng liên tục nhưng vẫn bán hết sạch, kể cả vé của hai ngày sau nữa cũng không còn.

Tôi đã nói trước là trừ tiền thưởng khách cho, cuối tháng cứ tùy theo vai diễn trong vở ca múa để quyết định thu nhập cho người đó, nên các cô nương trong phường đều tỏ ra hoan hỉ, ngay cả Phương Như cũng nhoẻn miệng mỉm cười. Hiện giờ cô đã thành danh chỉ sau một khúc nhạc, khách muốn gặp cô có lẽ sắp nhiều hơn cả ca nữ nổi bật nhất Thiên Hương phường, vả lại dù là khách đủ tiền trả thì cũng phải xem Phương Như cô nương có vui lòng tiếp hay không nữa, cho nên cơ hội duy nhất để người bình thường được nhìn thấy Phương Như chính là qua vở Hoa nguyệt nùng một ngày diễn một lần.

Bên trong phường hát, ngoài chỗ ngồi thấp nhất ở các bàn trà, trên cao còn thiết kế những phòng nhỏ riêng cho khách, phía ngoài treo rèm lụa và trúc, rèm có thể cuộn lên hạ xuống, rất tiện cho phụ nữ và khách quý nghe hát xem kịch.

Tôi dẫn ba anh em Lý Diên Niên vào một phòng nhỏ, Lý Diên Niên nói: “Ngọc nương, chúng tôi ngồi phía ngoài cũng được rồi, đâu cần phải ngồi chỗ tốt như thế này.”

Tôi cười đáp: “Đây vốn là chỗ ta lưu lại không bán, đang không có ai ngồi, Lý sư phụ cứ an tâm!”

Lý Nghiên nhìn tôi, ánh mắt chớp chớp tựa như đang hỏi: Phường chủ muốn giữ lại chỗ này cho ai vậy? Tôi nghiêng đầu cười, cô đoán xem.

Một tỳ nữ vén rèm bước vào, không kịp chào hỏi mấy anh em Lý Diên Niên đã vội bẩm báo: “Hong cô mời phường chủ nhanh ra ngoài một lát, có khách quý đến, Hong cô nói là phường chủ phải đích thân đón tiếp mới được.”

Tôi giật mình đứng dậy, sững người trong giây lát, rồi chậm rãi ngồi xuống, ả tỳ nữ chỉ ngậy ra nhìn tôi.

Lý Nghiên cười hỏi: “Người đang chờ đã đến?”

Tôi gật đầu: “Mười phần chắc tám, Hong cô lớn lên ở Trường An, không phải người chưa từng trải sự đời, phải có chút liên quan thì bà ấy mới gọi ta ra.”

Lý Nghiên hỏi: “Có cần chúng ta đi ra không?”

Tôi lắc đầu: “Vẫn còn phòng trống.” Nói xong tôi nhấp một ngụm trà, trấn tĩnh lại rồi mới chậm chậm đứng lên, chỉnh trang y phục đi ra.

Hong cô đang dẫn hai người đi ngoài hành lang, cửa nhìn thấy tôi sắc mặt lập tức giãn ra.

Tiểu Hoắc, à không, Hoắc Khứ Bệnh mào ngọc tóc búi, y phục gấm hoa, vẻ mặt lãnh đạm, đang đi nhìn thấy tôi thì lập tức dừng bước.

Tôi nhoẻn miệng cười, hướng về phía trước hành lễ: “Hoắc đại nhân hạ cố thăm Lạc Ngọc phường, thật đúng là rồng đến nhà tôm, phòng tối tự nhiên được thấp sáng thêm hương.”

Hắn sẫm soi tôi một lúc, tự nhiên hai hàng lông mày hình kiếm hơi nhướn lên rồi bật cười: “Cô nương đã đến Trường An thật rồi!” Hong cô nhìn tôi chăm chú, rồi lại quay sang nhìn Hoắc Khứ Bệnh, nét mặt nghi hoặc bất định.

Tôi vốn để dành vài câu trêu chọc hắn, kết quả hắn chỉ cười nhẹ vài tiếng, chẳng có vẻ gì để tâm. Tôi hơi bực, đứng lùi sang một bên, mời hắn đi tiếp.

Đang định đi thì một tỳ nữ vén váy chạy như bay tới. Hong cô lạnh giọng khiển trách: “Còn ra cái thể thống gì nữa? Có vội mấy cũng phải chú ý dáng vẻ chứ.”

Tỳ nữ ấy vội dừng bước, nhìn về phía tôi với ánh mắt tủi thân. Tôi hỏi: “Có chuyện gì?”

Nô tỳ lấy hơi báo: “Ngô gia đến rồi ạ, còn có cả một vị trông rất nho nhã tuấn tú, niên kỷ chỉ tầm ngoài hai mươi, nhưng Ngô gia lại gọi là Thạch Tam gia, hình như vẫn còn một người nữa ngồi trong xe ngựa.”

Tôi “a” một tiếng, hơi nhấc váy lên chạy đi, rồi tự nhiên giật mình nhớ gì đó, lại dừng bước, quay người luống cuống xin lỗi Hoắc Khứ Bệnh: “Đột nhiên có việc gấp, hy vọng đại nhân lượng thứ.” Đoạn quay sang dặn dò Hồng cô: “Tỷ dẫn Hoắc đại nhân vào trong ngồi.” Vừa nói xong liền cấp tốc chạy ra ngoài. Tỳ nữ ở đằng sau kêu to: “Ồ cửa bên.”

Cửu gia lúc này đang đẩy xe lăn chậm rãi đi vào, Ngô gia, Thiên Chiêu và Thạch Phong theo sau. Chưa chạy đến nơi, tôi đã mừng rỡ reo lên: “Sao huynh đến đây mà không sai người báo trước một tiếng?”

Cửu gia mỉm cười nói: “Ta cũng là đột nhiên nảy ra ý định, sang xem cô đạo này bạn những gì mà tôi qua còn không về nhà.”

Tôi chun mũi cười, đi tới bên cạnh Cửu gia: “Tối qua thực ra không phải là bạn mà là vị gặp mỹ nhân. Lát nữa sẽ dẫn huynh đi gặp một đại mỹ nhân.” Cửu gia mỉm cười không nói gì.

Tôi đưa họ đến hành lang phía ngoài một căn phòng, cười khì khì nói: “Cảm phiền hai vị lão gia theo cầu thang kia lên trên tầng, phiền vị Thạch thiếu gia này đi cùng luôn.”

Ngô gia và Thiên Chiêu đưa mắt nhìn nhau, chưa biết làm gì. Thạch Phong thấy bọn họ không động đậy gì cũng chỉ yên lặng đứng im. Cửu gia lên tiếng: “Các người đi lên trước đi!”

Ba người hành lễ xong liền quay người lên lầu. Tôi dẫn Cửu gia vào một phòng nhỏ chật hẹp, gọi là phòng thực ra không khác gì một hòm gỗ lớn, chỉ nhét vừa tôi và Cửu gia, mà tôi còn không thể đứng thẳng người, cho nên dứt khoát ngồi xổm bên cạnh Cửu gia luôn.

Tôi áy náy nói: “Vì lý do an toàn nên không dám làm phòng quá rộng.”

Đóng cửa vào, lắc lắc chuông đồng mấy tiếng. Không lâu sau, căn phòng nhỏ bắt đầu nâng lên chậm chậm. Cửu gia trầm mặc giây lát, hỏi: “Hơi giống cái giỏ treo dùng khi xây nhà, cô tự mình thiết kế sao?” Tôi nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Không gian tối om cực kỳ tĩnh mịch, lặng yên đến mức tôi dường như nghe được tiếng tim mình đập “thình thịch”. Thực ra đèn dầu nằm trong tầm tay, nhưng tôi lại không muốn thắp sáng lên, Cửu gia cũng không nhấc, chúng tôi cứ thế yên lặng ngồi trong không gian chật chội này. Hương thảo được trên người Cửu gia luồn vào mũi tôi, không biết từ lúc nào đã len lỏi quần lấy trái tim tôi.

Lúc chúng tôi đến nơi thì vở ca múa đã bắt đầu. Tôi đang giúp Cửu gia pha trà thì Ngô gia ở đằng sau thấp giọng nói: “Tốt xấu gì cô cũng nên đi xem Hồng cô thế nào, vứt cho bà ta một đồng rắc rối như vậy, không phải chuyện thường đâu!”

Cửu gia nghe được chúng tôi thì thăm, liền quay đầu bảo: “Ngọc nhi, nếu bạn việc thì cô cứ đi làm đi!”

Tôi nghĩ một lúc, rồi đưa trà đang pha dở trong tay cho Thiên Chiêu, xoay người đi ra ngoài.

Hồng cô vừa nhìn thấy tôi lập tức dúm luôn khay trà vào tay: “Ta không chịu nổi nữa rồi, bộ mặt của Hoắc đại thiếu gia có thể làm người khác đóng băng mà chết. Từ lúc hần bước vào đây, ta cứ cảm tưởng như đang giữa mùa đông tháng Chạp, khốn khổ cái thân ta trên người lại mặc phong phanh quần áo mùa xuân. Ta đã cố gượng cười, lại vất óc suy nghĩ nói đủ thứ chuyện, vậy mà người ta đến lông mày cũng không nhướn lên. Ta sợ đến chết mất, cứ tưởng vở ca múa của chúng ta chưa chọc giận Vệ đại tướng quân, thì đã trêu đến vị bá vương mặt lạnh của thành Trường An rồi. Thế mà muội vừa xuất hiện, người ta lại tự nhiên bật cười, chẳng hiểu hai người đang chơi trò gì nữa, cứ chơi chèo theo hai người thì cái mạng nhỏ của ta không giữ được mất.” Hồng cô vừa nói vừa chực bỏ đi.

Tôi liền chặn đường: “Tỷ không được đi.”

Hồng cô vòng qua người tôi: “Nhưng muội là phường chủ, thời khắc quan trọng này mới cần muội ra trận. Bọn tiểu binh tiểu tốt chúng ta đánh với đám thuộc hạ là được rồi.” Lời vừa dứt, người đã chạy biến, chỉ còn lại mỗi mình tôi đứng đấy.

Tôi giận dữ nói: “Không có nghĩa khí!”

Hồng cô quay đầu bật cười: “Nghĩa khí quan trọng hay mạng quan trọng? Còn nữa, phường chủ à, ta rất tin tưởng muối, ta sẽ ủng hộ uội trên mọi phương diện khí thế, vì muối mà phát cờ hò reo.”

Tôi đành thở dài, bê khay trà đi chậm rãi, tên tùy tùng đứng bên ngoài nhìn thấy tôi vội mở cửa, tôi hơi cúi người cảm ơn, rồi nhẹ nhàng đi vào. Vị Hoắc đại thiếu gia tương truyền có thể thay đổi thời tiết này đang ngồi trên chiếu, nét mặt không chút biểu cảm chăm chú xem màn ca vũ trên sân khấu.

Tôi gác khay trà lên bàn, hai tay cung kính nâng chén trà đặt xuống. Thấy hần không có phản ứng gì, tôi cũng lười mở miệng, đành yên lặng đứng xem cùng.

Hoắc Khứ Bệnh tiện tay cầm chén trà lên, nhấp một ngụm. Lúc đấy trên sân khấu cũng chuyển đến cảnh Thu Hương diễn tướng quân xuất hiện, Thu Hương cầm kiếm giả vừa múa vừa hát, quả mắng Hung Nô độc ác tham tàn, muốn đem tài năng sở học của mình ra giữ nước yên dân. Hoắc Khứ Bệnh bật cười “khúc khúc” phụt cả trà trong miệng ra, một tay đặt trên bàn, tay kia vẫn giữ chén trà, cúi đầu toàn thân rung lên, chén trà trong tay rung lên sắp rơi.

Tôi vội vã tới trước mặt hần, lấy chén trà trong tay đặt xuống bàn, rồi cầm khăn tay lau nước trà bắn ra. Hần cố nhịn cười, chỉ tay vào Thu Hương trên sân khấu: “Vệ đại tướng quân mà như thế này, chỉ sợ là Hung Nô giết ông ấy, chứ không phải ông ấy giết Hung Nô đâu.”

Nhớ lại dáng vẻ vạm vỡ mạnh mẽ của người Hung Nô trên lưng ngựa, trong lòng tôi lại tự nhiên thấy chua chát, gượng cười định đứng lên quay người trở về chỗ cũ. Hần giữa tôi lại, tôi nghi hoặc nhìn hần, hần nói: “Vở ca vũ này ngoài cô nương đóng vai công chúa đáng xem ra, mấy người khác không xem cũng được. Cô ngồi xuống nói chuyện với ta, ta có chuyện muốn hỏi.”

Tôi cúi người đáp: “Vâng, Hoắc đại nhân.”

“Tiểu Ngọc, lúc đấy ta không tiện tiết lộ thân phận của ta, giờ cô vẫn có thể gọi ta là Tiểu Hoắc.” Hần nói với vẻ cam chịu.

“Giờ tin ta là người Hán rồi?”

“Không biết. Cô xuất hiện hết sức kỳ lạ, vô cùng thông thuộc địa hình Tây Vực, tự nhận mình là người Hán, nhưng không biết gì về Hán triều, nếu bọn ta không nghi ngờ cô, cô có nghĩ là bọn ta bình thường không? Về sau đi đường cùng nhau mới dám khẳng định có không có ý xấu gì. Nhưng lúc đó ta đang cải trang hành sự ở Tây Vực, thật sự không tiện tiết lộ thân phận của mình.”

Tôi vẫn cúi đầu không nói gì, những gì hần nói đều rất hợp lý.

Hần nhẹ nhàng hỏi: “Ngọc nhi, lời giải thích của ta, nàng có thể chấp nhận không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn hần: “Ta quen thuộc địa hình Tây Vực vì ta lớn lên trong đàn sói, bản năng giúp chúng ta không lại đường giữa đại mạc. Đúng là ta chưa từng sống ở Hán triều cho nên mới hoàn toàn không biết gì. Ta nhận mình là người Hán vì trong ta chính là người Hán.” Tôi chỉ vào tim mình, “Nhưng mà, có lẽ ta chẳng thể coi là người ở đâu cả, gốc gác của ta ở trong bầy sói. Những gì ta có thể nói được chỉ có thế, người có tin không?”

Hần chăm chú nhìn tôi rồi gật đầu: “Ta tin, những chuyện khác, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ tình nguyện kể cho ta nghe.”

Chỉ có người cực kỳ tự tin mới hay nhìn thẳng vào mắt người đối diện, Hoắc Khứ Bệnh không nghi ngờ gì chính là người như thế. Tôi với hần nhìn nhau chăm chăm một lúc mới rời mắt ra, tôi không muốn thăm dò nội tâm hần, mà cũng không muốn bị thăm dò.

Hần hỏi: “Nàng đến Trường An bao lâu rồi?”

Tôi đáp: “Hơn nửa năm rồi.”

Hần lặng im một lúc rồi mới hỏi: “Nàng cố tình dựng vở ca múa này tức là sớm đã biết thân phận của ta, vì sao không trực tiếp đến tìm ta? Nhớ ta nghe nói đến vở kịch này mà vẫn không đến xem thì sao?”

Không ngờ hần lại hiểu lầm vở kịch này dựng ra vì hần, người này đúng là tự tin thái quá. Tôi nhếch môi cười châm chọc: “Lúc muốn tìm thì không biết người ở đâu, biết ở đâu rồi thì ta lại nghĩ gặp hay không gặp cũng thế cả.”

Hần nhìn tôi, sắc mặt chợt lạnh hần đi: “Nàng dựng vở ca múa này có mục đích gì?”

Tôi không trả lời, mà mãi mê nghe giọng hát dịu ngọt của Phương Như.

Bàn tay đang thả lỏng trên đầu gối của hần tự nhiên nắm chặt lại: “Nàng muốn tiến cung? Cứ tưởng là một đóa kỳ hoa trên đại mạc, hóa ra vẫn là người muốn thành phượng hoàng.”

Tôi lắc đầu cười: “Không phải, ta đang sống yên lành tử tế, việc gì phải chui đầu vào chốn quỷ tha ma bắt đấy?” Kinh nghiệm sống cùng hoàng tộc Hung Nô đã dạy cho tôi biết vương cung hoa lệ kỳ thực chính là chốn địa ngục trần gian.

Hần có vẻ thả lỏng hơn, nhìn về phía Phương Như hỏi: “Nàng nhắm vào cô ta?”

Tôi lắc đầu cười: “Cô ấy rất đơn thuần, chỉ muốn tranh thủ thời gian tìm inh một chỗ dựa tốt, hoặc ít nhất cũng mong cơm no áo ấm cả đời. Việc mà ta không muốn làm thì cũng không muốn miễn cưỡng người khác làm, hơn nữa ta không nghĩ cô ấy là loại người có thể sinh tồn được ở nơi đó.”

Hần hỏi: “Cái này không phải, cái kia cũng không phải, rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

Tôi nghiêng người về phía Phương Như trên sân khấu: “Nhắm vào người ấy.”

Hần nhướn mày, như cười như không nhìn tôi: “Ta thấy nàng không giống người lớn lên trong bầy sói, có khi là được hồ ly nuôi lớn cũng nên. Ý đồ của nàng đạt được rồi, công chúa đã nghe nói đến Hoa nguyệt nùng, còn hỏi ta ghé qua Lạc Ngọc phường chưa, đã gặp người biên soạn vở ca vũ ấy chưa.”

Tôi cúi người: “Đa tạ đã khen tặng.” Cha đích thực là một con hồ ly thông minh.

Hần chăm chú lắng nghe cảnh vui buồn ly hợp trên sân khấu, vẻ hơi thất thần.

Tôi lặng lẽ ngồi một lúc, thấy hần có vẻ không muốn nói gì thêm, đang định cáo lui, chợt hần nói: “Cả vở hát này ta thấy đầy sự thận trọng, từng lời hát câu chữ đều được suy xét đắn đo cho đúng mực, thế mà lúc này nàng chẳng nói chẳng rằng dám bỏ mặc ta, vội vã chạy đi tiếp đón chủ nhân Thạch phảng, nàng không sợ ta sẽ tức giận sao?”

Lúc này đúng là tôi thiếu suy nghĩ, nhưng tôi không hối hận. Tôi nghĩ một lúc rồi cẩn thận trả lời: “Người ấy là ông chủ của ta, thân phận làm thuê nghe nói ông chủ đến, không lý nào lại không ra đón.”

Hần thờ ơ nhìn tôi: “Thật không? Thân phận của ta chẳng lẽ lại không bằng ông chủ kia?”

Tôi chưa kịp trả lời, thì tùy tùng ngoài cửa đã bẩm báo: “Chủ nhân, Hồng cô cầu kiến.”

Hần sốt ruột nói: “Có chuyện gì thì nói luôn đi.”

Hồng cô vội vã đáp: “Hoắc đại nhân, thiếp làm mất nhã hứng của người, thật sự là vì bất đắc dĩ, xin người lượng thứ. Ngọc nương, nghe Thạch Phong tiểu ca nói phảng chủ rất phần nộ, đang nghiêm trách Ngô gia.”

Phần nộ? Đây gần như là phản ứng tệ nhất trong dự liệu của tôi, tôi vỗ tay lên trán, bất lực nói: “Biết rồi, sẽ mau qua bên đấy.” Nói đoạn, tôi quay sang xin lỗi Hoắc Khứ Bệnh, cười nói: “Ta có việc phải đi trước, nhìn người cũng không phải loại người nhỏ nhen, không nên cố ý làm khó ta. Hiện giờ ta phải đi nhận tội cái đã, tình cảnh đã đủ thê lương rồi.”

“Chả trách công chúa nghi hoặc không hiểu tại sao Thạch phảng lại tự đứng thay đổi tác phong. Nàng đúng là người làm thuê to gan, chưa được ông chủ đồng ý mà đã dám biên soạn vở kịch liên quan đến chuyện hoàng gia.” Tôi không phản bác, chỉ chậm rãi đứng dậy, hần đột nhiên hỏi: “Có cần ta đi cùng không?”

Tôi thoáng ngăn người, hiểu ý tốt của hần, trong lòng cảm thấy hơi ảm áp nhưng chỉ lắc đầu cười.

Hần uể oải cười ruồi, nói nửa đùa nửa thật: “Không cần phải tự trách, nếu Thạch phảng không cần nàng nữa, phủ ta lúc nào cũng đón chào.” Tôi lườm hần rồi đẩy cửa ra.

Hồng cô vừa thấy tôi vội nắm chặt lấy tay. Tôi cảm giác như chạm vào một tảng băng, vội lật cổ tay lại nắm lấy: “Có chuyện gì thế?”

Hồng cô đáp: “Ta cũng không biết, ta đâu có qua bên đó, là một vị tiểu ca tên Thạch Phảng bí mật chuyển lời cho ta, dặn ta mau đi tìm muội, nói là Ngô gia đang quỳ nhận lỗi! Có vẻ là vì vở ca vũ.”

Tôi nói: “Không phải sợ, mọi chuyện đã có muội.”

Hồng cô thấp giọng nói: “Muội không biết quy củ của Thạch phảng đâu, năm đó từng có người cực kỳ giàu có phải lưu lạc xuống làm ăn mầy đầu đường xó chợ chỉ sau một đêm, cuối cùng chết đói. Lại còn những hình phạt khác mà ta cũng không biết, càng nghĩ càng sợ.”

Trái tim tôi trĩu nặng, nhưng ngoài mặt vẫn cố cười: “Có chuyện gì thì cũng là muội gánh chịu, không liên quan đến ai khác cả.” Trên mặt Hồng cô đầy vẻ lo lắng, chỉ im lặng đi cùng tôi.

Tiểu Phong chặn chúng tôi lại, nhìn Hồng cô nói: “Bà không được vào.”

Hồng cô có vẻ muốn đứng bên ngoài đợi, nhưng tôi nói: “Vỡ kịch sắp hết rồi, tở đi xem thế nào, đừng để đúng thời khắc quan trọng lại phát sinh sai sót gì, lúc đấy chỉ gây thêm phiền phức cho Ngô gia thôi.” Thấy lời tôi nói có lý, bà vội gật đầu rồi xoay người đi luôn.

Tôi quay sang nói với Tiểu Phong: “Đa tạ đệ.” Tiểu Phong xì một tiếng, héch mũi lên trời nói: “Tở mau nghĩ cách làm lành với Cửu gia đi! Chả trách Tam sư phụ lúc giảng bài cho đệ có nói cái gì mà con gái khó nuôi.”

Tôi vội tay gõ vào trán gã, nghiêm khắc nói: “Tiểu tử thôi, có giỏi thì sau này đừng lấy vợ.”

Lấy hơi thật sau, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Ngô gia đang quỳ, lưng quay ra cửa. Cửu gia sắc mặt bình tĩnh, nhìn qua không có vẻ giận dữ gì, nhưng cũng không còn nét ôn nhu dịu dàng hàng ngày. Thiên Chiêu thông tay đứng phía sau Cửu gia. Rèm trúc bên cửa sổ đã hạ xuống, ngăn cách màn biểu diễn ca múa thướt tha trên sân khấu, trong phòng chỉ còn không khí trang nghiêm.

Nghe tiếng tôi bước vào, Cửu gia và Thiên Chiêu vẫn không buồn đưa mắt nhìn.

Tổng quản ca múa của Thạch phảng cũng đang quỳ dưới đất, cảm thấy mình không có lý gì không quỳ xuống, tôi rón rén đi đến bên cạnh Ngô gia rồi quỳ sụp xuống.

Cửu gia lãnh đạm nói: “Người lui xuống đi! Xử lý người thế nào, Thận Hành sẽ cho người biết.”

Ngô gia dập đầu: “Thuộc hạ là đứa trẻ mồ côi, nếu không được Thạch phảng nuôi dưỡng, có lẽ sớm đã bị chó hoang ăn rồi. Lần này giấu giếm chuyện Lạc Ngọc phường, không báo lại cho các vị ở trên, Cửu gia muốn phạt thế nào cũng được, thuộc hạ không oán hận. Nhưng thuộc hạ thật sự không can tâm, vì sao lại để cho Thạch phảng thành ra thế này chứ? Rõ ràng so với các thương gia khác, chúng ta cũng ưu đãi bọn hạ nhân, mua bán sòng phẳng với khách hàng chưa bao giờ lừa gạt cưỡng ép ai, vậy mà bây giờ thuộc hạ vẫn cứ phải lặng lẽ nhìn những phường hát khác dưới tay mình nếu không giành giật miếng ăn của nhau thì cũng bị người khác mua mất. Mỗi lần hỏi Thạch Nhị gia vì sao lại phải như thế, Thạch Nhị gia đều không cho can thiệp, dặn chỉ quan sát là được rồi. Lão thái gia, lão gia vất vả cả đời xây dựng thương nghiệp này, chẳng lẽ cứ để nó lụi bại phá sản như vậy hay sao? Cửu gia, người về sau còn mặt mũi nào mà gặp...”

Thiên Chiêu ngắt lời: “Câm miệng! Người càng lớn tuổi, gan càng to ra nhỉ, lão thái gia dạy người nói chuyện với Cửu gia như thế sao?”

Ngô gia vừa dập đầu, vừa nghẹn lời nói: “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là không hiểu, không cam tâm, không cam tâm chút nào!” Lời chưa dứt, y đã nghẹn ngào rồi khóc nức lên.

Sắc mặt Cửu gia vẫn không có chút biến đổi, ánh mắt hướng về phía tôi, tôi không thấy có gì đui lý nên thẳng thắn nhìn lại, Cửu gia nói: “Muội thật khiến ta bất ngờ, nếu mưu trí thế này thì một Lạc Ngọc phường thật ủy khuất uội quá. Kinh doanh chân chính không làm, lại muốn dựa vào người quyền thế, muội mất công làm chuyện này rốt cuộc để làm gì?”

Ngô gia gạt nước mắt, tranh đáp trước: “Ngọc nương tuổi nhỏ, muốn nâng cao danh tiếng của phường hát, hành sự như thế không có gì sai. Có sai thì là thuộc hạ sai, là thuộc hạ không nhắc nhở cô ấy, lại để mặc

cô ấy làm bừa. Cửu gia nếu muốn phạt, mọi chuyện thuộc hạ sẽ nhận hết.”

Cửu gia lạnh lùng “hừ” một tiếng, chậm rãi nói: “Lão Ngô, lần này ngươi nhằm to rồi, cẩn thận lắng nghe ca khúc, từng từ từng chữ đều được dẫn đo kỹ càng, loại người nhất thời tham công mà làm được thế này ư? Ca múa ta xem rồi, cũng đặc sắc lắm, nếu chỉ để đánh bóng tên tuổi Lạc Ngọc phường ở Trường An, một câu chuyện tầm thường cũng đủ lắm rồi, không đáng phải mạo hiểm bóng gió chuyện riêng tư của hoàng gia. Đằng sau một cuộc mạo hiểm lớn ắt hẳn là một âm mưu lớn.”

Thấy Ngô gia kinh hoàng nhìn mình, tôi áy náy nhìn lại, rồi nhìn Cửu gia thản nhiên trả lời: “Đúng là muội cố ý làm thế, mục đích là muốn Bình Dương công chúa chú ý, như vậy có thể kết giao với công chúa.”

Cửu gia gật đầu nhìn tôi: “Đã tâm của muội thật lớn, nhưng muội đã bao giờ nghĩ đến hậu quả mà mình có thể sẽ gánh vác hay chưa?”

Tôi đáp: “Hậu quả? Không biết Cửu gia sợ cái gì? Thạch phảng hôm nay thành ra thế này, không ngoài ba khả năng: Thứ nhất là nội bộ kém cỏi, không có người quản lý gia nghiệp to lớn, nhưng muội biết là không phải thế. Thạch phảng suy tàn cùng với sự suy tàn của nhà họ Đậu và sự trỗi dậy của nhà họ Vệ. Như vậy thì còn hai khả năng nữa, hoặc là Thạch phảng từng có quan hệ mật thiết với nhà họ Đậu bởi vì đương kim thiên tử căm ghét nhà họ Đậu nên Thạch phảng bị liên lụy, hoặc Thạch phảng từng có quan hệ không tốt với nhà họ Vệ, một bên trỗi dậy một bên suy yếu cũng là chuyện bình thường.”

Thiên Chiêu ngược mắt nhìn tôi. Ngô gia bưng tỉnh ngộ, nét mặt vừa mừng vừa lo. Tôi nói tiếp: “Tuy quyền thế của nhà họ Vệ đang buổi cường thịnh, nhưng Vệ đại tướng quân trước giờ vẫn luôn ước thúc đám người thân thích, nghiêm cấm bọn họ cậy thế hiếp người, thậm chí cả người từng đánh đập ông ta năm xưa cũng bỏ qua không truy cứu. Cho nên, trừ phi Thạch phảng đắc tội lớn với nhà họ Vệ, bằng không ngày nay Thạch phảng ra nông nổi này, khả năng tại nhà họ Vệ là rất thấp. Có câu tiền quyền xưa nay không thể phân ly, từ xưa đã thế, muốn làm ăn lớn, ắt phải kết giao với quan phủ, hưởng chi là nơi bách quan tụ tập, các thế lực chằng chịt giao nhau như thành Trường An? Tuy muội chưa gặp lão thái gia, nhưng cũng có thể tưởng tượng được phong thái năm đó của người, cho nên muội đoán năm đó lão thái gia từng có mối quan hệ với nhà họ Đậu.”

Cửu gia nâng chén trà lên nhấp một ngụm: “Nếu muội đã hiểu rõ, tại sao vẫn làm việc này?”

Tôi đáp: “Nếu là ba bốn năm trước, muội chắc chắn không dám, nhưng sự tình ngày hôm nay đã khác rồi.”

Mắt Thiên Chiêu và Ngô gia sáng bừng lên, nhìn tôi chằm chằm. Sắc mặt Cửu gia vẫn không một gợn cảm xúc, chỉ đặt chén trà xuống hờ hững nói: “Kim Ngọc cô nương, dưới trướng Thạch phảng là vài nghìn miệng ăn, bọn họ không mưu trí như cô, không có hùng tâm như cô, cũng không thể đem tính mệnh của gia đình ra cùng cô diễn vở kịch này. Từ hôm nay trở đi, Lạc Ngọc phường bán cho cô nương, không còn quan hệ gì với Thạch phảng nữa, cô muốn quản lý kinh doanh thế nào thì tùy. Thiên Chiêu, về phủ.” Chính vì hết sức hờ hững, sắc mặt lại vẫn ôn hòa, cho nên càng toát lên ý tứ lạnh nhạt, tỏ rõ là về sau không muốn thân thích gì nữa.

Tôi không dám tin, nhìn Cửu gia chằm chằm, nhưng Cửu gia không thèm đếm xỉa, chỉ đẩy xe lăn ra ngoài, lúc qua người tôi và Ngô gia, vì chúng tôi đang quỳ trước cửa nên xe không đi được. Cửu gia nhìn về phía cửa nói: “Phiền hai vị nhường đường.” Lời nói khách khí đến băng lạnh, làm trái tim người ta từ từ đông thành băng đá.

Tôi vội đứng dậy, mở cửa lao ra ngoài. Tiểu Phong gọi theo “Ngọc tỷ tỷ”, tôi không để ý, chỉ muốn thật nhanh rời xa chỗ này, rời xa Cửu gia, rời xa sự lạnh lẽo này.

Bỏ chạy một đoạn khá xa, tôi mới sực nhớ ra không biết Cửu gia làm thế nào để xuống lầu, chắc chắn y không muốn để người khác chạm vào người. Tôi cẩn mật, giẫm chân rầm rập, lại vội vàng chạy về, đi tìm người thao tác cái hộp gỗ kia dặn đi bảo Thiên Chiêu và Thạch Phong cách xuống lầu.

* * *

“Phàm phép dụng binh, chủ tướng nhận lệnh của vua, tập hợp quân đội, đất xấu không dựng trại, đất có đường lớn thì phải kết giao với nước láng giềng, đường cùng không được nấn ná, đất bị vây phải tính kế,

đất chết thì phải chiến, đường đi có lúc không tránh được, quân có lúc không tấn công được, thành có lúc không đánh được, đất có lúc không tranh được, tướng có lúc không hợp...”

Trong lòng suy tư, tôi dừng bút viết. Vì sao chứ? Ngày hôm trước bị thái độ và ngữ khí của Cửu gia nói cho sợ quá chưa suy nghĩ thấu đáo những lời y nói. Theo như Cửu gia nói, vì hàng nghìn miệng ăn trong Thạch phảng nên mới không cho tôi sinh sự, nhưng chúng tôi nhờ vả vào quan gia chỉ vì muốn làm ăn được thuận tiện, sẽ không tham gia vào cuộc tranh giành quyền lực trong triều, thậm chí còn có ý tránh xa là đằng khác. Năm xưa họ Đậu ngang ngược vô lý suy tàn cũng không khiến mấy nghìn người của Thạch phảng đầu rơi xuống đất, tôi dựa dẫm vào người hành sự cẩn trọng như công chúa, há chẳng phải càng ổn thỏa hơn sao? Chỉ cần làm việc đến nơi đến chốn, về sau cùng lắm cũng là từ thịnh chuyển thành suy, chẳng lẽ còn tệ hơn cả bây giờ? Cửu gia rút cuộc nghĩ gì? Chẳng lẽ về sâu nào mơ hồ trên mặt Cửu gia không phải vì Thạch phảng?

Nghe tiếng mở cửa, tôi vẫn ngồi bất động, ngáy người ra nhìn chăm chăm vào bản Tôn Tử Binh Pháp đang chép dở.

Lý Nghiên đặt một bầu rượu trước mặt tôi: “Phường chủ định nhốt mình trong nhà đến bao giờ?”

Tôi đặt bút lông xuống nhìn nàng hỏi: “Là Hồng cô bảo cô đến à?”

Lý Nghiên cúi mặt rót rượu: “Kể cả bà ấy không bảo ta đến, ta cũng sẽ tự đến để hỏi rõ ngọn ngành. Phường chủ sắp xếp huynh muội ta ở đây, chắc không phải để chúng ta ăn không ngồi rồi chứ?” Nói xong, nàng ta nâng chén rượu đưa tôi, “Uống một ít không? Thứ này có thể khiến cô phần nào quên đi khổ não.”

Tôi đẩy chén rượu về phía nàng: “Chỉ là cảm giác tê liệt tạm thời thôi, tỉnh rượu rồi thì mọi thứ vẫn tiếp tục.”

Lý Nghiên lắc đầu, cười nhẹ rồi cầm chén rượu lên uống cạn: “Phường chủ không hiểu hết cái hay của rượu, nó khiến người ta không còn là chính mình nữa, khiến ọi gánh nặng trong lòng đều biến mất, người nhẹ như bay, tuy chỉ là tạm thời, nhưng vẫn tốt hơn không có gì.”

Tôi không phản bác, chỉ cầm chén trà lên nhấp một ngụm. Lý Nghiên vừa uống rượu vừa hỏi: “Phường chủ định thế nào?”

Tôi nâng chén trà, thất thần một lúc, lắc đầu: “Ta không biết. Ta vốn muốn giúp Thạch phảng xoay chuyển cục diện suy yếu từng ngày, nhưng đột nhiên phát hiện ra chẳng có ai muốn ta làm thế cả, chỉ có mình mình tự tác đa tình. Lý Nghiên, có phải ta làm sai rồi không?”

“Kim Ngọc, lời ngu xuẩn thế này mà cô cũng nói được à? Đời người làm gì cũng giống như chèo thuyền ngược dòng, lấy đầu ra sự bình ổn, càng không cho phải cô đâm châm tại chỗ, nếu không ra sức khua mái chèo thì chỉ có thể bị dòng nước chảy xiết đẩy ngược lại thôi. Cho dù Lạc Ngọc phường chỉ muốn giữ cho việc làm ăn vừa vừa phải phải, liệu có giữ được không? Thiên Hương phường lúc nào chẳng ép người, đằng sau ắt hẳn có thế lực quan gia, không ít phường hát của Thạch phảng đã bị bọn chúng bóp chết rồi mua lại, cô cam tâm một ngày nào đó phải khuất phục dưới chân bọn chúng không?”

Tôi nở một nụ cười ý vị sâu xa: “Cô tới thành Trường An chưa được bao lâu mà cũng biết nhiều chuyện gớm.”

Sắc mặt Lý Nghiên biến đổi bất định, đột nhiên nắm lấy tay tôi, nhìn tôi chăm chú nói khẽ: “Chúng ta là người hiểu biết, không nói chuyện vòng vo nữa, từ lúc ta đoán được ý đồ trong vở ca múa của cô, chắc cô cũng đã hiểu điều ta muốn, ta cần cô giúp một tay.”

Tuy tôi không rút tay lại nhưng cũng không trả lời nàng ta, chỉ khẽ cười nói: “Dù không có ta, với trí tuệ và sắc đẹp của cô, cô cũng thừa sức giành được thứ mình muốn.”

Lý Nghiên nhìn tôi một hồi, cười nhạt buông tay tôi ra, ngẩng cổ nốc thêm 1 chén rượu nữa. Hai má nàng hơi ửng sắc rượu, rạng rỡ như cánh hoa đào, thật sự diễm lệ vô song. Đôi mắt nàng tựa như nước hồ thu, không gợn sóng lẫn tan như hôm trước, mà phẳng lặng tĩnh mịch. Vẻ đẹp tựa hoa, dung mạo khuynh quốc, nhưng gương mặt ấy lại đượm nét u sầu.

Giọng nói mềm mại của Phương Như vọng vào: “Ngọc nương, muội có thể vào không?” Ngừ khí như trưng cầu ý kiến nhưng hành động thì không hề có ý đó, vừa hỏi xong, đã đẩy cửa đi vào.

Tôi thở dài: “Hong cô còn mời mấy vị thuyết khách nữa?”

Chẳng ngờ Hong cô cũng ở bên ngoài, cười đáp: “Đến khi nào muội phiền đến mức không thể ở trong phòng được nữa thì thôi.”

Tôi nói: “Tỷ vào đây, thôi thì cả bọn cùng ngồi xuống nói cho rõ ràng.”

Lúc Phương Như vừa bước vào phòng, Lý Nghiên đã cài mạng che mặt lên, cúi đầu lặng lẽ ngồi ở góc bàn. Phương Như và Hong cô sánh vai ngồi đối diện với tôi. Tôi vừa thu xếp mấy cuốn sách thẻ tre trên bàn vừa nói: “Hong cô, Ngô gia chắc đã nói với tỷ, Thạch phảng không cần chúng ta nữa rồi.”

Hong cô cười nói hì hì: “Không biết ta nói thế này, muội có giận không, dù sao thì mấy lời này ta cũng không dám nói trước mặt Ngô gia. Lần này, Thạch phảng đã buông bỏ hết những phùng ca vũ do Ngô gia nắm trong tay, nói là vì muốn tập trung tiền kinh doanh thảo dược gì đó, chỉ cần có thể giao đủ tiền trong một khoảng thời gian nhất định là có thể tự kinh doanh, cũng cho phép người ngoài mua lại, nhưng sẽ ưu đãi cho người trong Thạch phảng. Ngô gia hôm nay trông thảm hại cứ như vừa khuyh gia bại sản, cả ngày chỉ ngồi trong nhà. Nhưng ta nghe được tin này lại rất vui! Không bị Thạch phảng buộc tay buộc chân, chúng ta không phải thích làm gì thì làm sao?”

Buông bỏ toàn bộ rồi? Tôi cúi đầu nhìn xuống mặt bàn không nói gì, Hong cô đợi một hồi, thấy tôi không có động tĩnh, bèn kéo lấy tay hỏi: “Ngọc nương, muội làm sao vậy?”

Tôi giật mình, vội lắc đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Mọi người muốn đi theo muội, muội rất cảm kích, nhưng mọi người đã nghĩ xem muội sẽ đưa mọi người về đâu chưa? Phía trước là gì? Cứ lấy vở ca vũ này ra mà nói, sơ sẩy một chút là chọc giận oai trời, tai họa không phải tầm thường đâu.”

Hong cô lắc đầu cười: “Ta đã trù tính kỹ lưỡng chuyện này rồi, giả sử có họa, có bị chặt đầu thì người đầu tiên sẽ là muội, bọn ta cùng lắm chỉ bị coi là lũ tòng phạm nhất thời hồ đồ thôi, nhưng nếu có vinh hoa phú quý, muội cũng không thể bỏ rơi bọn ta được. Huống hồ ta nhìn muội không phải người điên mà cũng chẳng phải kẻ ngốc, chắc không đem đầu mình ra đặt trước lưỡi đao, cho nên ta hết sức an tâm.”

Phương Như cúi đầu, mân mê chiếc khăn lụa trên tay, chờ Hong cô nói dứt lời, mới ngẩng đầu nhìn tôi, thấp giọng nhẹ nhàng nói: “Hôm nay Tôn đại nhân muốn muội hầu rượu, nhưng muội không muốn nên từ chối. Tuy hẳn có vẻ rất tức giận nhưng lại không dám làm gì, vì hẳn biết bộ hạ của Vệ đại tướng quân là Công Tôn Ngao tướng quân, Hoắc tướng quân, cháu trai của hoàng hậu nương nương và Vệ đại tướng quân, cháu trai của Ngự sử đại phu Lý đại nhân, Lý Tam Lang con trai của Lý Quảng tướng quân, đều đã xem kịch hát của chúng ta, Lý Tam Lang ban thưởng uội tơ lụa, Hoắc đại nhân thưởng cho vải gấm.”

Tôi lắc đầu cười, nhìn Hong cô. Bà cũng cười nói: “Muội cả ngày giam mình trong nhà đọc sách, ta làm gì có cơ hội kể uội mấy chuyện này.”

Phương Như nói tiếp: “Tiền đồ như thế nào muội không biết, nhưng muội biết nếu không có tỷ, muội không có tư cách nói với Tôn đại nhân một tiếng “không” kia. Ngay cả với cô nương khác trong nhà, không muốn gặp ai thì không gặp, ngày xưa phải miễn cưỡng bản thân vì đồng tiền, nhưng bây giờ biểu diễn một ngày, dù chỉ diễn nô tỳ cũng kiếm được không ít, thêm nữa, hồi trước không dám đắc tội với khách hàng, nhưng bây giờ, đám khách ấy hiểu rất rõ phùng ca đã có những ai đến, Hong cô lại rất bảo vệ bọn muội, thành ra bây giờ chính là bọn họ không dám tùy tiện đắc tội với Lạc Ngọc phùng.”

Hong cô nghe Phương Như ca tụng mình, không ngờ lại hơi ngại ngùng, vội tự rót trà ỉnh, tránh ánh mắt của chúng tôi. Tôi cười nói: “Mấy ngày gần ngủi, tỷ làm được không ít việc nha!” Hong cô cúi đầu uống trà, tựa hồ không nghe thấy lời tôi vừa nói.

Lý Nghiên vẫn cúi đầu ngồi yên, dường như không nghe thấy chúng tôi nói chuyện. Tôi liếc mắt nhìn nàng, vẫy tay nói: “Vậy chúng ta tiếp tục, chỉ cần ngày nào ta chưa rời Trường An, chúng ta gắng sức kiếm tiền ngày ấy.”

Hong cô ngẩng đầu nói: “Phải làm ăn lớn, trước mắt là một cơ hội cực kỳ tốt. Từ lúc muội tiếp quản phùng hát đến nay, thu nhập của chúng ta tăng lên từng ngày, cộng thêm tích lũy của ta mấy năm nay,

giờ vừa đủ để mua lại Lạc Ngọc phường. Tuy nhiên, không phải phường hát nào cũng được như chúng ta, có thể kịp thời gom góp một khoản tiền lớn, chúng ta chỉ cần có tiền là có thể thừa cơ...” Tôi khẽ gật đầu, ra hiệu đã hiểu, nhưng miệng lại ngắt lời bà: “Nếu không còn chuyện gì nữa thì về nghỉ thôi! Mấy hôm này tôi toàn ở trong nhà ngột ngạt quá rồi, muốn ra ngoài đi bộ một lúc.”

Phương Như cúi đầu hành lễ rồi đi ra đầu tiên, Hồng cô cũng theo sau.

Tôi đứng dậy quay sang Lý Nghiên làm động tác mời: “Không biết mỹ nhân có muốn cùng tại hạ thưởng thức phong cảnh không?”

Lý Nghiên tao nhã đáp lễ: “Nhã ý khó từ chối, xin sẵn lòng.”

Hai người trong mắt đều ẩn ý cười, sóng vai cùng đi.

Lý Nghiên hỏi: “Tối nay cô có định qua bên Thạch phảng không?”

Tôi thở dài không đáp.

Lý Nghiên nói: “Chủ nhân Thạch phảng thật là kỳ quái, đang êm đềm tốt đẹp sao không tiếp tục kinh doanh phường ca múa ít mạo hiểm lại đi kinh doanh thứ giá cả dao động lớn như được liệu? Bỏ việc dễ cầu việc khó, nếu cô vẫn còn quan tâm đến Thạch phảng thì nên qua đây hỏi rõ ràng.”

Tôi cười trừ lảng sang chủ đề khác, nói chuyện với nàng về những chỗ có thể đi chơi ở ngoại thành Trường An trong thời tiết này, bàn xem chúng tôi có nên đi chơi một chuyến không.

Bên hồ cảnh liễu xanh tươi um tùm rũ xuống, mấy tỷ nữ đang ngồi đây vui đùa, một người tiện tay vớ lấy một cành liễu, bẻ thành mấy phần rồi cầm khuấy nước vui đùa.

Trong mắt Lý Nghiên thoáng hiện lên vẻ không vui, nàng chau mày liếc mắt sang hướng khác, nói với tôi: “Ta về trước đây.”

Tôi gật đầu, nàng xoay người nhanh chóng bỏ đi. Nhìn thần sắc của nàng, tôi có chút động lòng, hình như vừa nhớ ra điều gì nhưng không kịp nắm bắt, chỉ đành gác lại.

Mấy tỷ nữ thấy tôi đều giật mình, vội vàng ném cành liễu xuống rồi hành lễ. Tôi không nói gì cả, đi tới nhặt mấy cành liễu lên, nhìn họ hỏi: “Cành liễu này nếu cắm xuống đất còn sống được không?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, một người lớn tuổi đáp: “Giờ đã qua mùa trồng liễu rồi ạ, chỉ sợ không sống được.”

Tôi nói: “Mang cho người làm vườn trồng thử xem sao! Chăm sóc cẩn thận có khi vẫn sống được một hai cây.” Tỷ nữ nghi hoặc nhận lấy, tôi ôn hòa nói: “Nếu vì muốn ngắm hoa mà hái hoa mang vào cắm trong nhà, hoặc cài lên tóc, hoa cũng không trách người. Nếu để dùng, lấy cành liễu đem đan thành rổ, tận hết công dụng, liễu cũng nguyện làm. Nhưng nếu chỉ bẻ cành hái hoa rồi ném đi, thì tốt nhất là đừng đụng vào.”

Mấy tỷ nữ hoàn toàn không hiểu tôi nói gì, nhưng ít nhất cũng biết tôi không hài lòng khi thấy bọn họ tiện tay bẻ cành, sắc mặt đều có chút sợ hãi. Tôi đành xua tay bảo cả bọn họ đi đi, mấy người liền vội vã tản đi. Bọn họ sinh ra và lớn lên ở Trung Nguyên đất đai phì nhiêu, căn bản không hiểu sắc xanh của lá cây quý báu nhường nào.

Tôi nghĩ đến cha, nghĩ về màu vàng mệnh mang của Tây Vực, cố kìm nén những dòng cảm xúc, trong lòng vẫn có chút trống trải, cứ đứng ngây ra bên bờ hồ nhìn liễu rũ phía bờ bên kia. Họ không hiểu, họ không hiểu? Lý Nghiên tức giận, Lý Nghiên hiểu? Lý Nghiên tuyệt không phải loại người rớt lệ vì hoa rơi. Lại nghĩ đến chuyện từ lúc Lý Nghiên xuất hiện, trong thâm tâm tôi đối với nàng vẫn còn nhiều nghi hoặc chưa giải thích được, chợt giật mình, tự nhiên nghĩ đến có thể liên quan đến thân phận của Lý Nghiên, tôi “a” lên một tiếng.

©STENT: www.luv-ebook

Không ngờ từ sau lưng cũng có một tiếng vọng tới, tôi lập tức xoay người gấp quá tôi suýt nữa lao vào ngực hân, vội vàng nhảy lùi lại theo bản năng, nào ngờ nhảy rồi mới nhớ ra sau lưng là hồ nước, muốn xoay một vòng lại, nhưng không có chỗ nào để phát lực.

Hoắc Khứ Bệnh vội với tay ra định kéo tôi lại, nhưng tôi nhanh nhẹn dậm ra lại bị nhanh nhẹn hại, đã nhảy ra quá xa, tay hai người còn chưa chạm nhau thì tôi đã rơi tõm xuống hồ.

Tôi học bơi với Lang huynh, chắc có thể gọi là “bơi sỏi”. Động tác bơi lội này trái hẳn với những từ ngữ kiểu như mỹ lệ thanh nhã, đẹp tựa du long, lướt như cánh hồng. Thấy tôi bơi vào bờ, Hoắc Khứ Bệnh phá lên cười, về sau hẳn còn ôm lấy bụng mà cười, suýt chút nữa ngã lăn ra đất: “Nàng đúng là được sỏi nuôi dưỡng, tư thế kia, tư thế kia, ha ha ha ... chỉ thiếu mỗi há mồm và thè lưỡi ra nữa thôi...” Lời hẳn nói hoàn toàn chìm lấp trong tiếng cười.

Tôi tức thấu tim, ruột gan sôi sùng sục, hai tay lần lượt quạt nước, miệng há ra, học theo điệu bộ lè lè lưỡi của sỏi, cho người cười chết đi! Hẳn hét âm lên, lấy tay che mắt, ngồi thụp xuống đất cúi đầu cười rũ rượi.

Tôi bơi đến sát bờ, hẳn giơ tay ra định kéo lên. Tôi định mặc kệ hẳn, nhưng rồi lại đổi ý giơ tay ra giữ chặt tay hẳn, hẳn vừa định dùng sức, thì tôi đã lấy hết hơi hết sức kéo mạnh một cái, đoạn nín thở chìm xuống đáy nước.

Không ngờ hẳn chẳng hề phản kháng, bàn tay chỉ hơi bóp chặt một chút, rồi cứ để tôi kéo rơi xuống hồ. Tôi đã được thỏa cơn tức, muốn bỏ tay hẳn ra, nhưng hẳn cứ nắm chặt không buông. Chúng tôi nhìn nhau qua làn nước xanh biếc dưới đáy hồ, sóng nước bập bênh, mái tóc đen của hẳn xỏa ra trong nước, càng làm cho nét cười trên gương mặt thêm phóng túng.

Tôi đạp mạnh hai chân, nổi lên mặt nước, hẳn nắm tay tôi cũng nổi theo. Lúc đến bờ hồ, hẳn vẫn không có ý buông tay ra, tôi với ngón cái tay kia định điểm vào huyệt tên trên khuỷu tay hẳn, nhưng hẳn nhanh tay chặn lại được, lật tay tiện thể nắm nốt tay kia. Tôi nhớn miệng cười tươi, đột nhiên lại nắm lấy cả hai tay hẳn, mượn sức hai cánh tay, tung chân đá vào háng hẳn. Hoắc Khứ Bệnh thấy nụ cười của tôi có vẻ kỳ dị, liếc liếc mắt xuống dưới, vội hét lên rồi đẩy tôi ra: “Sao nữ nhân mà tâm địa độc ác vậy? Nếu bị đá trúng, không phải đời ta xong rồi sao?”

Tôi vịn tay vào bờ rồi lấy đà nhảy lên. Đang giữa tháng Năm nên y phục của tôi vốn khá mỏng manh, lại bị nước ngấm bó chặt vào người. Nghe tiếng hẳn ở dưới nước tặc lưỡi cười cười mấy tiếng. Tôi không dám ngoảnh lại, cắm đầu chạy như bay về phòng.

Tôi vội vội vàng vàng trở về phòng, vừa thay đồ vừa dặn dò tỳ nữ Tâm Nghiên ở bên ngoài: “Báo với mọi người trong nhà, chốc nữa tùy tùng của Hoắc đại nhân có đòi quần áo sạch thì cấm ai được đưa, nói là ta bảo thế, y phục nam nhân vừa khéo đem đi giặt hết rồi, y phục nữ nhân thì không thiếu, có thể đưa đại nhân hai bộ.” Tâm Nghiên nghi hoặc vâng một tiếng rồi chạy đi. Tôi ngồi trước gương vừa chải lại tóc ướm, vừa dẫu môi lên cười, dám cười nhạo ta ở địa bàn của ta, để xem rốt cuộc là kẻ nào mới bị cười nhạo.

Lúc ăn cơm, Hồng cô nhìn tôi nói: “Hoắc đại thiếu gia hôm nay lạnh lùng bước vào đây, xem ca múa được một lúc thì biến mất. Lát sau, tùy tùng của hẳn hỏi ta trong nhà có quần áo sạch không, nhưng muội đã dặn từ trước, nên bọn ta rất khó xử, chỉ sợ Hoắc đại thiếu gia tức giận quá gây chuyện, thành Trường An ai cũng biết đắc tội Vệ đại tướng quân thì không sao, nhưng đắc tội Hoắc đại thiếu gia chỉ e phải tự đi mà chuân bị hậu sự.”

Tôi cười, gấp cho Hồng cô miếng rau: “Thế rốt cuộc tỷ có cho hẳn quần áo không?”

Hồng cô khổ sở đáp: “Không, nhưng sém chút nữa ta đau tim mà chết mất. Bà cô trẻ của ta ơi, hai người muốn chơi thế nào cũng được, nhưng đừng có lôi đám nhãi nhép như bọn ta vào, nữ nhân bị dọa thế này, già nhanh lắm.”

Tôi nhin cười hỏi: “Thế bọn tỷ có thấy Hoắc đại nhân không?”

Hồng cô đáp: “Không, về sau hẳn sai người đánh xe ngựa đến trước cửa phòng, lệnh cho tất cả mọi người tránh đi, rồi cứ thế đi về. Chỉ là... chỉ là...”

Tôi vội hỏi: “Chỉ là làm sao?”

Hồng cô bật cười: “Chỉ là.. chỉ là Hoắc đại thiếu gia đi đến đâu là chỗ đấy như thể có mưa rơi đến đó, trong phòng hẳn ngồi, cả cái chiếu đều ướt sũng.” Tôi buông đũa xuống, một tay chống trên bàn, một tay ôm bụng cười phá lên.

Từ khi đương kim hoàng thượng độc tôn Nho thuật, yêu cầu đối với “Lễ” mà cả đời Khổng Tử luôn đề cao cũng không phải tầm thường, có câu “Đức tông lễ xuất, y quan vi bản”[1], mũ áo chính là yêu cầu cơ bản nhất của “Lễ trị”. Thành Trường An từ thiên tử đến thứ dân đều hết sức coi trọng việc ăn mặc áo mũ, mà Hoắc Khứ Bệnh còn đội mũ ngọc búi tóc, áo xống chỉnh tề, khí độ bất phàm. Lần này đúng là làm hấn đau đầu rồi, nếu không may bị đám người quyền quý ở Trường An bắt gặp, e rằng hấn sẽ trở thành chuyện cười trên triều mắt.

[1] Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.

Trước mắt tôi thoáng lướt qua ánh mắt không e dè của hấn, chợt cảm thấy có khi mình đã nhầm. Hấn có dễ tâm không? Chắc là không, hấn không phải là loại người bị ràng buộc trong áo xống, tránh được thì tránh, nhưng giả dụ bị người khác bắt gặp thật, chỉ sợ một là hấn cứ trưng cái bản mặt lạnh lùng ra, hờ hững nhìn đối phương như không có chuyện gì, làm đối phương lại đâm ra nghi ngờ chính bản thân mình, không biết có phải mình mắc nhầm đồ rồi, thành Trường An bây giờ đang thịnh hành kiểu “quần áo ướm hay không”, hai là hấn chỉ cười khẩy, khiến đối phương cũng cho rằng chuyện này chẳng to tát gì.

* * *

Gió vù vù bên tai, từ ngày đến Trường An, đây là lần đầu tiên tôi chạy hết tốc lực trong màn đêm, cảm giác vui sướng dễ chịu khiến tôi suýt nữa thì không kiềm chế được định vươn tay hú một tiếng dài.

Lúc đến Thạch phủ, tôi dừng lại quan sát tường bao một lát rồi, quăng dây móc, mượn lực đu người lên. Tôi còn chưa chạm chân xuống đất đã có hai người từ hai bên trái phải công tới. Tôi không muốn đánh trả làm họ bị thương nên hết sức né tránh, nhưng hai người kia thân thủ không kém, lập tức dồn tôi về phía góc tường.

Thường ngày ở trong phủ chưa bao giờ thấy Thạch phủ đề phòng nghiêm ngặt, lúc này mới biết hóa ra ngoài lồng trong chặt. Tôi đảo mắt, thấy hình như là Thạch bá đứng trong bóng tối, vội kêu lên: “Thạch bá, là Ngọc nhi ạ.”

Thạch bá nói: “Các người lui đi.” Hai người kia nghe vậy lập tức dừng tay lui vào trong bóng đêm. Thạch bá lom khom đi lại chỗ tôi: “Cổng chính rộng rãi đằng hoàng không đi, không đứng sao lại giả làm phi tặc?”

Tôi kéo khăn che mặt xuống, dấu môi không nói gì. Thạch bá nhìn tôi cười lớn, rồi vừa xoay người rời đi vừa nói: “Ai dà! Chẳng hiểu bọn trẻ mấy đứa nghĩ gì nữa, Cửu gia chắc vẫn chưa nghỉ đâu, cháu vào đi!”

Tôi hầm hừ nói: “Ai bảo cháu đến tìm Cửu gia, mấy ngày rồi chưa gặp Thạch bá, cháu đến thăm Thạch bá mà!”

Thạch bá chẳng màng quay đầu lại, chỉ cười ha hả: “Ta già rồi, phải đi nghỉ sớm một chút, không thức được đâu, lần sau đến thăm ta thì đến sớm một chút, lần này để Cửu gia thay ta tiếp khách đi!” Nói xong người đã đi xa.

Tôi đứng ngẩn ra tại chỗ, cắn môi, rồi co chân chạy như bay.

Tiếng sáo len lỏi trong rừng trúc, trăng lạnh gió mát, lá trúc lao xao, tôi chợt thất hơi lạnh, vội rảo nhanh bước chân.

Cửa sổ căn nhà trúc nhỏ có rèm che, ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, ánh lửa leo lét, bóng Cửu gia hiện lên cửa sổ, tựa hồ cũng đượm vẻ tịch mịch như đêm. Tôi ngồi ở bờ tường nghe hết khúc nhạc mới lắng lặng tuốt xuống đất, đứng một lúc lâu, Cửu gia vẫn ngồi yên bất động.

Tôi đứng ngoài cửa sổ, vừa khéo tựa vào bóng hình Cửu gia, tôi nhấc tay rồi hạ xuống, hạ xuống lại nhấc lên, rốt cuộc đầu ngón tay cũng nhẹ nhàng chạm vào mặt Cửu gia.

Đây là lông mi, đây là mắt, đây là mũi, còn đây là... là môi, đầu ngón tay tôi vừa chạm vào, trong lòng đã run lên, vội vã nhích ra. Lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua hai hàng lông mày của Cửu gia, tuy không nhìn thấy nhưng tôi biết nơi này có một tầng sương khói bao phủ, liệu tôi có thể làm gió xua tan lớp sương khói này không? Người là bóng hình của Cửu gia, hấn người phải biết tâm sự của huynh ấy, vì sao sắc mặt Cửu gia lại không vui vẻ? Nói cho ta biết đi!

Cửa sổ đột nhiên bật mở, gương mặt Cửu gia xuất hiện ngay trước mặt tôi, tay tôi vẫn đang vươn ra trong không trung, rất gần rất gần mặt Cửu gia, gần đến mức dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Cửu gia, nhưng rốt cuộc tôi vẫn chưa chạm được vào gương mặt ấy.

Trong lòng tôi không biết là cảm giác gì, tiếc nuối hay vui mừng? Tôi nhìn Cửu gia ngây ngô cười, rút tay giấu ra sau lưng.

Cửu gia cũng mỉm cười dịu dàng: “Đến đây lâu chưa?”

Tôi nói: “Mới đến.”

Cửu gia nói: “Bên ngoài sương xuống, nếu không vội đi thì vào nhà ngồi một lát.”

Tôi gạt đầu rồi đi vào, Cửu gia khép cửa sổ lại, đẩy xe lăn về phía bàn, tiện tay đặt sáo ngọc xuống.

Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngọn đèn dầu trên bàn, bắc đèn đã đóng lại thành một khối đỏ như đậu đỏ, lép bép nổ thành tiếng, tôi gỡ ngân châm cài đầu xuống chỉnh lại bắc đèn, muội đèn vừa rơi xuống, ánh đèn liền sáng hẳn lên.

Tôi vừa cài lại ngân châm vừa hỏi: “Sao không thắp nến, lại đốt đèn dầu như dân thường thế?”

Cửu gia nhìn chăm chú vào ngọn đèn dầu đáp: “Người xưa hay nói ‘đăng hỏa bạo, hỉ sự đáo’[2], ta muốn thử xem có đúng không?”

[2] Ý nói nếu đốt đèn nổ càng to thì sẽ có chuyện vui đến

Tim tôi đột nhiên đập mạnh, nhưng vẫn làm bộ như không có việc gì, hỏi: “Thế có đúng hay không?”

Khóe miệng Cửu gia từ từ nhếch lên tạo thành một đường cong đẹp mắt, y không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ cười nhẹ nói: “Còn nghe nói đèn dầu có thể phát hiện ra quỷ, để có quỷ đến ánh đèn sẽ biến thành màu xanh, lúc này chính vì thấy đèn biến thành màu xanh nên ta mới mở cửa sổ xem, muội đứng bên ngoài có cảm thấy bên cạnh có gì không?”

Tôi che miệng cười khúc khích: “Nghe nói ma quỷ rất ưa thích những nam nhân tuần tú, luôn muốn hấp thụ dương khí của họ, có khi huynh mới là người phải cẩn thận đấy.”

Cửu gia nói: “Ta thấy muội đúng là không sợ trời không sợ đất, trên đời này muội có e ngại thứ gì không?”

Tôi suýt nữa buột miệng nói: “Huynh!” Nhưng tôi không dám, cũng không muốn phá hoại không khí vui vẻ dưới ánh đèn này.

Tôi đảo mắt một vòng rồi cười hỏi: “Cửu gia, nghe Tiểu Phong nói huynh còn biết xem bệnh? Thế về sau bọn muội bị bệnh, chẳng phải có thể tiết kiệm tiền mời đại phu rồi ư?”

Cửu gia cười khẽ nói: “Bệnh lâu ngày nên tự học cách chữa thôi, hồi nhỏ các đại phu giỏi nhất thiên hạ cứ ra ra vào vào trong phủ, có người còn ở lại cả năm trời, ta nghe nhiều lắm ra cũng biết.”

Tuy Cửu gia cười, nhưng tôi nghe lại cảm thấy hơi buồn buồn, bèn nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ. Nếu lúc này có người ở bên ngoài nhìn vào, hẳn sẽ thấy hai cái bóng tựa kề nhau hắt lên cửa sổ, đêm đen lạnh vắng không thể ảnh hưởng đến bọn chúng.

Cửu gia hỏi: “Muội đang cười gì?”

Tôi đáp: “Vui thì cười thôi, cần nguyên nhân sao?”

Cửu gia cũng bật cười khe khẽ.

“Huynh cười cái gì?” Tôi hỏi.

Cửu gia mỉm cười đáp: “Cảm thấy vui thì cười thôi, không cần nguyên nhân.”

Hai người ngồi yên lặng, tôi cầm cây sáo ngọc trên bàn nghịch ngợm, vô ý đưa lên môi thổi nhẹ mấy điệu vu vơ, chợt y lộ vẻ kỳ quái, xoay mặt nhìn sang phía khác. Tôi hơi hoang mang một lúc, sau mới hiểu ra, sáo ngọc trơn bóng này tựa như vẫn còn phẳng phất hơi ấm trên môi Cửu gia ban nãy, cảm giác hoảng hốt pha lẫn chút thích thú, tôi đặt cây sáo lên bàn.

Thoáng sau, Cửu gia quay đầu lại, bình thản nói: “Khuya rồi, về phòng nghỉ ngơi đi!”

Tôi hỏi: “Huynh còn uội ở đây?”

Cửu gia nói: “Phòng đó vốn để trống, cứ để dành uội cũng không sao, chỉ là giờ muội bận việc làm ăn, đi đi về về nhiều lúc không tiện.”

Tôi nghĩ kỹ rồi hỏi: “Vì sao huynh muốn bỏ các phường hát ở Trường An? Nếu muội nghĩ cách mua lại những phường hát huynh bỏ rơi ấy, huynh có phản đối không?”

Cửu gia điềm đạm đáp: “Muội muốn làm ăn thế nào là chuyện của muội, trả đủ tiền thì hai bên không còn liên quan gì cả, chúng ta ai làm việc nấy.”

Tôi buồn bực nhìn Cửu gia, huynh càng muốn vạch rõ quan hệ thì muội càng muốn nhập nhằng: “Muội không có tiền, huynh uội vay đi.”

Cửu gia chỉ mỉm cười nói: “Ta chỉ có thể uội đủ tiền mua lại Lạc Ngọc phường thôi, những nơi khác muội đã không có tiền mua, chi bằng cứ an phận kinh doanh Lạc Ngọc phường cho tốt đã.”

Tôi mở to mắt nhìn Cửu gia, trong lòng đầy uất ức: “Cửu gia!”

Cửu gia thu lại nụ cười, nhìn tôi chằm chằm rồi chậm rãi nói: “Ngọc nhi, nước ở thành Trường An này sâu lắm, ta không còn cách nào khác mới buộc phải lặn ngụp trong đầm nước đục này, nhưng muội thì có thể sống yên ổn, nếu muốn làm ăn, cứ làm cho tốt Lạc Ngọc phường là đủ rồi.”

Tôi dẫu môi nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Muội không phạm đến người ta, người ta sẽ phạm đến muội! Thiên Hương phường có thể buông tha Lạc Ngọc phường sao?”

Cửu gia lại cười nói: “Muội yên tâm, ta có cách khiến chúng không làm gì được muội.”

Hóa ra huynh vẫn muốn giúp muội, tôi nhoẻn miêng cười nói: “Cửu gia, muội không muốn làm cây leo. Cây leo phải bám vào cây à sống, cây cao có thể chắn gió che mưa cho dây leo, nhưng cây cao cũng có ngày mệt mỏi chứ? Hoặc có ngày mưa to gió mạnh, nó cũng cần giúp sức, nhưng dây leo chỉ có thể trở mặt ra nhìn, chẳng thể làm gì được. Muội không muốn dựa vào cây cao để sống, muội cũng muốn trở thành cây cao, có thể chắn mưa đỡ gió giúp cây cao bên cạnh mình, cùng hưởng ánh dương, cùng ngắm cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa gió.”

Nói ra một mạch những tâm sự trong lòng, tôi đắm ngượng đỏ mặt. Cửu gia kinh ngạc nhìn tôi, đủ loại cảm xúc phức tạp thoáng qua trong mắt. Tim tôi đập thành thịch, đầu cúi gằm, cánh tay ở dưới bàn cứ loay hoay vung vẩy ống tay áo.

Cửu gia trầm mặc thật lâu rồi thông thả buông từng chữ: “Ngọc nhi, cứ làm theo tâm ý của mình đi!”

Tôi ngẩng đầu vui sướng nhìn Cửu gia, Cửu gia cười cười, giọng nói pha chút trêu cợt: “Nhưng ta chỉ uội mượn đủ tiền mua Lạc Ngọc phường thôi. Muội đã muốn làm cây cao thì phải dựa vào bản thân đấu với mưa gió chứ.”

Tôi bĩu môi cười: “Không mượn tiền thì thôi, chẳng lẽ muội lại không có cách nào khác ư?”

Cửu gia gật đầu cười nói: “Ta sẽ rửa mắt đợi xem.”

“Sao huynh muốn chuyển sang kinh doanh được liệu?” Tôi cười hỏi.

Chùng như sực nhớ tới điều gì, nụ cười trên gương mặt Cửu gia thoáng vẻ chua chát, gượng gạo nói: “Chúng ta đã thỏa thuận làm ăn rõ ràng, sau này ai lo việc nấy, không liên can đến nhau.”

Trái tim đang ấm áp của tôi tự nhiên cảm thấy hơi lạnh, tôi ngơ ngác nhìn Cửu gia, lẽ nào tôi vừa nói gì sai sao?

Cửu gia nhìn tôi, vẻ bất đắc dĩ: “Ngọc nhi, muội và ta không giống nhau, ta an bài như thế là muốn tốt uội, cũng muốn tốt cho phường hát.”

“Chúng ta không giống nhau chỗ nào?” Tôi vội hỏi.

Cửu gia nhìn tôi cười, nụ cười phẳng phất nét cay đắng: “Về ngủ thôi! Ta mệt rồi.”

Nhìn hai hàng mi Cửu gia nhuộm vẽ một mỗi, lòng tôi mềm nhũn, vội đứng lên: “Thế muội về đây.” Cửu gia gạt đầu, vươn tay lấy một ngọn đèn hình cá chép bằng sứ, lại lấy thêm một cây nến gắn vào thấp lên, đưa cho tôi. Tôi chào từ biệt y, rồi cầm đèn quay về phòng mình.

6. Q.1 - Chương 6: Đắm Say

Tôi thức dậy khá muộn, tới Lạc Ngọc phường thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Hồng cô đang ngồi xem Lý Nghiên dạy các cô nương múa hát, liếc mắt nhìn tôi nói: “Muội mà còn không xuất hiện, chắc ta phải đi báo quan.” Tôi không trả lời, yên lặng ngồi xuống, tập trung quan sát động tác của Lý Nghiên.

Nàng đang ngồi khoanh chân dưới đất, thỉnh thoảng lên tiếng chỉ dẫn tư thế của các cô nương hoặc ngẩng hứng làm mẫu, mỗi khi đôi tay trắng nõn của nàng xoay vòng, ánh mắt mê hồn lúng liếng.

Hồng cô thấp giọng hỏi: “Muội định bao giờ cho cô ta lên sân khấu? Cũng chẳng cần phải bày đặt trò gì, có khi lại phản tác dụng, chỉ cần một mình Lý Nghiên là đủ rồi, nếu có thêm Lý sư phụ gảy đàn cùng, thì thật là...”

Tôi ngắt lời: “Tỷ đã tập ca múa từ nhỏ, lại cũng từng nổi danh trong thành Trường An, tỷ không cảm thấy những chi tiết trong động tác của Lý Nghiên toát lên một phong thái khá khác biệt sao?”

Hồng cô gạt đầu nói: “Không sai! Ta thấy ở mấy bước nhảy đệm kia, hình như cô ta đã dung hợp điệu múa của Tây Vực vào vũ đạo của bản thân, trong sự dịu dàng kín đáo lại thấp thoáng vẻ mãnh liệt phòng khoáng. Đặc biệt là ánh mắt cô ta, ta từng xem vũ nữ Tây Vực khiêu vũ, ánh mắt nồng nhiệt khiêu khích, hút hồn người ta, nhưng chúng ta lại cho rằng như thế lãng lợ quá, các vũ sư chân chính đều coi thường. Nhưng có điều Lý Nghiên đã đẩy nó đến mức quyến rũ mà không khêu gợi, ánh mắt long lanh như sao, muốn giấu mà lại lộ ra, khiến tim người ta xoắn xang, trong khi cô ta vẫn toát lên vẻ thanh cao trong sáng.”

Các tiểu cô nương bái tạ Lý Nghiên xong lần lượt tản đi, lúc ngang qua tôi và Hồng cô đều dừng bước im lặng thi lễ.

Lý Nghiên cúi mình chào tôi, rồi ngồi xuống đối diện: “Đã xin được kim bài cho phép làm ăn chưa?”

Tôi chỉ cười không trả lời, quay sang nói với Hồng cô: “Cần tỷ làm giúp một việc quan trọng. Thu thập thông tin tình hình của các phường hát mà Thạch phảng từ bỏ trước kia và gần đây, càng tường tận càng tốt. À còn nữa, có chỗ nào tỷ không thích, có oán hận lâu ngày gì, cũng tìm hiểu luôn một thể nhé!”

Hồng cô cười nói: “Quả không làm ta thất vọng. Ta nghĩ kỹ mấy ngày nay rồi, cái này sẽ phân phó người đi làm, chỉ là không biết đào đâu ra tiền?”

Tôi nói: “Tính cả Lạc Ngọc phường, muội định mua bốn nhà, bây giờ chúng ta đủ tiền mua được hai nơi, chỗ còn lại muội sẽ nghĩ cách.”

Hồng cô đẩy vẻ nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ vội vàng rời đi.

Lý Nghiên nhìn tôi cười, gạt đầu nói: “Vững vàng trầm tĩnh, không nóng vội, cô nói ta là tri âm của cô, ta thật thẹn thẹn không dám nhận, chỉ cần cô muốn, các phường hát trong thành Trường An này sớm muộn gì cũng sẽ nằm trong tay cô.”

Tôi cười rúc rích: “Người phải thẹn là ta mới đúng, chỉ sợ các phường hát trong thành Trường An này vẫn không vừa mắt cô thôi.”

Lý Nghiên nói: “Lần đầu nghe về phường hát của cô, ta đã đoán cô là người muốn trèo cao, tâm tư nhay bén, giỏi lợi dụng tình thế, giờ mới biết cô thật sự chỉ muốn làm ăn, những việc khác hóa ra toàn là yếu tố hỗ trợ. Cô gái nào đã bước vào con đường này, dù trong thâm tâm có thật sự thích ca múa hay không, thì mục đích cuối cùng vẫn chỉ là muốn từ bỏ thân phận của bản thân, nhưng cô lại làm việc một cách vui vẻ hăng say, rốt cuộc cô muốn gì?”

Tôi nói: “Không phức tạp như cô nghĩ đâu. Ta là người không thích ràng buộc, cũng không tham lam quyền lực phú quý, trừ phi quyền lực phú quý làm ta vui vẻ, còn không thì tiền rừng bạc bể cũng chẳng sánh bằng mảnh trăng tròn trên sa mạc. Lúc làm việc tâm tư ta thiên biến vạn hóa, chẳng từ một phương cách nào, nhưng mục tiêu lại rất đơn giản, ta chỉ muốn trong lòng thật vui vẻ. Nếu một ngày nào đấy thành Trường An không làm ta vui nữa, có lẽ ta sẽ quay về Tây Vực.”

Lý Nghiên nhìn tôi chăm chăm: “Hình như chẳng có gì ràng buộc cô nhỉ, cô giống như chim ưng trên trời, Tây Vực mới là nơi để cô sải cánh tự do, Trường An xem chừng không hợp.”

Tôi cười hỏi: “Cô đến Tây Vực bao giờ chưa? Xem ra có vẻ thích chỗ đấy nhỉ!”

Lý Nghiên cười duyên dáng: “Muốn đến nhưng chưa có dịp. Chỉ là từ nhỏ đã nghe cha kể nhiều chuyện về Tây Vực.”

Hồng cô vừa hoan hỉ vừa lo âu chạy như bay vào, tôi nhìn bà, cười nói: “Người chú trọng dáng vẻ phong thái nhất sao hôm nay lại chẳng quan tâm gì đến hình tượng thế kia? Mấy ả tỳ nữ bị tỳ mắng nhiếc hẳn đang cười thầm đấy.”

Hồng cô nói: “Bây giờ không có thời gian đôi co với muội, gia nô từ phủ Bình Dương công chúa vừa tới, dặn ta chuẩn bị cẩn thận, một lát nữa công chúa sẽ đến.”

Tôi “ồ” một tiếng, thờ ơ nói: “Chuẩn bị như thế nào, muốn chúng ta ra quỳ trước cửa để chào đón chẳng? Miệng hô, ‘thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế’ à?”

Hồng cô kéo tôi đứng dậy: “Muội nhanh đứng dậy, ta đã dặn tỳ nữ chuẩn bị y phục để đón tiếp rồi, mau đi thay đi.”

Tôi bị Hồng cô kéo ra ngoài, chỉ kịp quay đầu nói với Lý Nghiên: “Cô quay về báo với Lý sư phụ, cũng nên chuẩn bị một chút đi.” Mắt nàng ta lóe sáng.

* * *

Tôi đưa mắt nhìn đồng nữ trang trước mặt, kêu toáng lên: “Có bắt buộc phải dùng búi tóc giả không? Lại thêm đồng trang sức vàng bạc ngọc ngà nữa, muội làm sao nhấc nổi mình để đi?”

Hồng cô phớt lờ, chỉ dặn dò Vương bà chuyên chải đầu trong nhà toàn tâm toàn lực chải đầu cho tôi. Vương bà nhúng lược vào nước hoa pha nhựa cây đu đủ rồi bắt đầu chải tóc của tôi, bó chặt thành từng búi làm tôi đau đến chân mày nhăn tít lại.

Vương bà hiền hậu giải thích: “Búi tóc bó chặt thì mới trơn láng đẹp đẽ, không bị tối.”

Tôi lại chỉ thấy nét mặt bà ta hết sức dửng dưng, vội hít một hơi khí lạnh nói: “Mau nhanh lên! Giết người chẳng qua cũng chỉ là đau rơi xuống đất mà thôi, thế này có phải là chải đầu đâu, có mà là tra tấn ấy!”

Hồng cô nói: “Ta đi mời khách về trước, tiện thể sẽ sai người dọn dẹp phòng, thay rèm cửa, đốt hương thơm.” Dứt lời, Hồng cô toan đi luôn. Tôi vội bảo Vương bà tạm dừng tay: “Tỷ định nói với khách như thế nào?”

Hồng cô đáp: “Chuyện này có gì mà khó nói đâu, cứ bảo là công chúa đến, một mặt nâng cao danh tiếng của chúng ta, mặt khác, dù bọn họ có là ai cũng không dám dè nghi gì cả.”

Tôi nói: “Không được, tỷ mượn cớ khác thỏa đáng hơn một chút rồi tiễn bọn họ về đi, nói là lần này không hoàn tiền, nhưng lần sau sẽ miễn phí.”

Thấy Hồng cô chau mày, tôi nói: “Không bỏ con săn sắt thì đừng mong bắt được con cá rô. Uy thế của công chúa đương nhiên chúng ta phải cạy nhờ, nhưng không thể mượn thế kiêu này, thế có phần cạy thế bắt nạt người khác đấy, truyền đến tai công chúa sẽ không hay đâu.”

Hồng cô cười nói: “Được rồi! Tất cả nghe theo muội.”

Trước lúc đi, bà lại quay đầu bảo Vương bà: “Chải tóc cẩn thận, ta đi một lát rồi quay lại.”

Một mình Vương bà và ba tỳ nữ nữa phải mất thời gian ăn một bữa cơm mới chải xong tóc cho tôi, rồi còn phải giúp tôi mặc bộ y phục Hồng cô cầm tới.

“Váy dài nối với đai lưng, ống tay áo rộng nối cùng xiêm y. Tóc đen đính ngọc lam điền, tóc mây phơ phất cài trâm đôi mồi. Tay trắng nõn đeo vòng hoa bạc, vòng ngọc rung theo nhịp cổ tay. Chân thon mang trâm châu hài...”

Tôi lẩm bẩm một mình. Có lẽ tôi đúng là loại người không có khí chất đại gia, bị đồng trang sức ngọc ngà này làm cho hoa mắt chóng mặt rồi, Hồng cô nói gì thì tôi làm nấy, thậm chí tôi còn hoài nghi không biết có phải bà đã mang toàn bộ tài sản quý giá trong nhà khoác lên người tôi không.

Tôi bất lực nói: “Thế này được chưa? Tỷ cũng phải uội ít thời gian nghỉ xem lát nữa gặp công chúa sẽ nói gì chứ...” Hồng cô đang ngắm nghía tôi từ đầu đến chân, chợt hét lên, chỉ vào tai của tôi: “Tháo cái dây xuống!”

Tôi sờ vành tai, chạm vào cái khuyên tai bạc be bé, ngoan ngoãn tháo ra. Hồng cô loay hoay tìm trong hộp đồ nữ trang của mình một hồi rồi quay sang đưa cho tôi một đôi khuyên tai kiểu dây dài bằng vàng nặng trình trịch. Cái này có khi phải gọi là “hai tai hai quả tạ”.

Hồng cô vừa tự tay giúp tôi đeo vào, vừa nói duyên duyên: “Nữ trang là thứ duy nhất chỉ thuộc về phụ nữ, là thứ mà chúng ta có thể thật sự dựa vào, mỹ nhân xinh đẹp thì được đàn ông yêu chuộng, muội hiện giờ có cảm nhận được chút gì không?”

Tôi chỉ biết gật đầu lia lịa, Hồng cô vẫn còn muốn nhìn tôi thật kỹ, nhưng tôi đã nhanh chóng chạy ra ngoài thoát khỏi bàn tay yêu quái ấy. Bình tĩnh lại rồi, tôi mới chợt nghĩ ăn mặc thế này hình như không ổn lắm, sau đấy nghĩ lại, thôi kệ, cũng mất rõ lâu mới trang điểm xong, công chúa chắc sắp tới rồi, không có thời gian cho tôi thay đồ khác nữa.

Cho những người không có phận sự gì lánh đi, tôi đứng ở cổng, yên lặng đợi người đàn bà đã một tay thúc đẩy sự trỗi dậy của Vệ thị và khiến Trần hoàng hậu bị phế.

Kiểu của công chúa dừng trước cổng, lập tức có hai tỳ nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi bước xuống, tôi lập tức khom người hành lễ. Thấy tôi trang điểm như vậy, lúc đầu họ tỏ vẻ kinh ngạc, rồi lại lộ ra nét vừa ý, nhìn tôi mỉm cười. Có vẻ cách của Hồng cô cũng được, người ta mặc gì thì sẽ được đối xử tương xứng như thế.

Hai tỳ nữ giúp công chúa xuống xe, công chúa Bình Dương mặc bộ áo hoa đứng trước mặt tôi, đầu mày khóe mắt tuy đã lộ ra dấu vết tuổi tác, nhưng dung nhan vẫn xinh đẹp rạng ngời, khí chất ung dung tao nhã.

Bà nhẹ nhàng nói: “Đứng dậy đi! Hôm nay bốn cung đến xem ca múa.”

Tôi dập đầu, đứng dậy dẫn đường, cung kính nói: “Phòng riêng và đoàn ca múa đều đang cung kính chờ đợi công chúa.”

Phương Như, Thu Hương gặp công chúa đều rất rụt rè, lúc công chúa cho phép ngồi, họ vẫn do dự nhìn tôi, thấy tôi gật nhẹ đầu, hai người mới ngồi xuống. Lý Diên Niên thì vẫn cư xử đứng mực, cung kính hành lễ, thản nhiên ngồi xuống. Thấy công chúa bất giác đưa mắt nhìn y, tôi lập tức giới thiệu: “Đây là sư phụ dạy đàn, họ Lý tên Diên Niên.”

Công chúa gật đầu: “Bắt đầu đi!”

Tôi nói: “Vở ca múa này hơi dài, bình thường phải chia ra mấy ngày mới diễn hết, không biết công chúa muốn xem từ đâu hay chọn một đoạn bất kỳ ạ?”

Công chúa Bình Dương nhìn Phương Như và Thu Hương vừa đứng dậy nói: “Cứ chọn đoạn đặc sắc nhất mà diễn đi!” Phương Như và Thu Hương vội hành lễ rồi bắt đầu.

Thu Hương hát trước, là cảnh tướng quân chinh chiến ở Tây Vực, dưới trăng đơn độc bồi hồi, nhớ chung công chúa. Thu Hương diễn các cảnh văn tốt hơn cảnh võ nhiều, nhưng đặc sắc hơn cả chính là tiếng đàn của Lý Diên Niên.

Đây là lần đầu tiên tôi bảo Lý Diên Niên gảy đàn biểu diễn, vả lại còn cố tình để y độc tấu, vì với tài nghệ của y, trong Lạc Ngọc phường không ai có thể hợp tấu được.

Từng dây đàn gảy lên từng dòng hoài niệm, tiếng hát đầy tình cảm, bi tráng của sa trường, tình nhi nữ dịu dàng, vừa mâu thuẫn lại vừa giao hòa, trong tiếng đàn Thu Hương ngân nga giọng hát, tiếng hát vượt xa trình độ thường ngày của cô.

Phương Như và Thu Hương cùng hát cảnh tiễn biệt, cảnh này của Phương Như bình thường đã đủ sức rung động thấu tim, lại thêm tiếng đàn của Lý Diên Niên nên càng thêm xúc động, hai tỳ nữ của công chúa mắt đã hoe hoe đỏ. Về mặt công chúa cũng hơi thần thờ.

Phương Như và Thu Hương vẫn chưa hát xong, đột nhiên cửa bật mở, đầy tớ của công chúa bước vào bẩm báo: “Hoắc thiếu gia cầu kiến công chúa.” Lời còn chưa nói xong, Hoắc Khứ Bệnh đã ngang nhiên đi vào. Công chúa cười nói: “Tính con vẫn cứ nôn nóng như thế, cứ cứ mà thấy thế nào cũng lại mắng cho.”

Hoắc Khứ Bệnh tùy tiện hành lễ rồi cười cười, ngồi xuống bên dưới công chúa: “Cứ cứ nói là chuyện của người, con làm là chuyện của con, phiền phức quá thì tránh đi một chút là được ạ.”

Công chúa nói: “Tránh đi một chút? Đã bao lâu rồi con chưa đến bái kiến cứ cứ? Ta chỉ nhớ hồi đầu năm con đến chúc tết một lần, còn thường ngày thì toàn chọn giờ cứ cứ không có mặt ở nhà mới tới, thoát cái cũng đã nửa năm rồi, tốt xấu gì cũng là người nhà cả, con...”

Hoắc Khứ Bệnh bai bãi vái lạy công chúa: “Cứ mẫu yêu quý của con, xin người tha cho đứa cháu trai này đi ạ! Vào cung đã bị hoàng hậu nương nương trách cứ rồi, bây giờ đến cả cứ mẫu yêu quý của con cũng bắt đầu mắng mỗ? Về sau con không dám qua nhà hỏi thăm nữa đâu.” Công chúa lắc lắc đầu, tiếp tục nghe nhạc.

Công chúa vừa quay đầu đi, về mặt Hoắc Khứ Bệnh lập tức chuyển từ nắng xuân tháng Ba sang mùa đông tháng Chạp, lạnh lùng đưa mắt nhìn tôi từ đầu đến chân, sau cùng dừng nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi giả bộ không thấy, nghiêng đầu nhìn Phương Như, nhưng ánh mắt của hắn vẫn chưa dời đi. Mãi đến khi Phương Như hát xong, Phương Như, Thu Hương, Lý Diên Niên quỳ rạp trước mặt công chúa, hắn mới thôi nhìn tôi.

“Hát hay lắm, đàn cũng rất hay, nhưng bốn cung hy vọng vở hát này sẽ ngưng diễn từ đây.” Phương Như, Thu Hương nghe xong, mặt mày trắng bệch.

Thấy công chúa nhìn mình, tôi vội vã quỳ xuống dập đầu vái lạy: “Dân nữ kính cẩn tuân theo chỉ dụ của công chúa.”

Công chúa gạt đầu cười, xua tay cho bọn Phương Như đi ra. Bà chăm chú nhìn tôi, gạt đầu khen: “Dung mạo xinh đẹp như hoa, lại hữu dũng hữu mưu...”

Hoắc Khứ Bệnh đứng lên đi vài bước, rồi quỳ xuống sát bên cạnh tôi, ngắt lời công chúa: “Khứ Bệnh muốn tạ lỗi với công chúa.” Miệng thì nói muốn tạ lỗi nhưng về mặt hắn vẫn hết sức hồ hững.

Công chúa kinh ngạc cười hỏi: “Con mà cũng có lúc làm sai sao? Các người xem xem hôm nay mặt trời có lặn ở đằng Đông không?” Hai tỳ nữ dạ vâng rồi cúi đầu rời đi.

“Chuyện này nói ra thì dài dòng, nếu kể phải bắt đầu từ lần đầu tiên Khứ Bệnh gặp Kim Ngọc cô nương...” Hoắc Khứ Bệnh kể lể, thò bàn tay ra khỏi ống tay áo nắm lấy tay tôi.

Y phục nhà Hán chú trọng áo rộng tay áo thùng thình, lúc chúng tôi buông thông tay quỳ dưới đất hai ống tay áo đều lớp lớp chồng lên nhau, vừa khéo tiện cho hắn hành động. Đến khi tôi kinh ngạc nhận ra thì hắn đã chạm được vào ngón tay, tôi lập tức dùng ngón giữa ấn mạnh vào huyệt Khúc trì của hắn, hắn nhìn công chúa cười nói, tay ở dưới nhanh chóng phản ứng lại, tránh được ngón giữa của tôi rồi lập tức dề lên lòng bàn tay tôi, sau đó giữ chặt tay tôi trong lòng bàn tay hắn.

Hắn ra vẻ đắc ý, nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi cười, rồi nhẹ tay véo tay tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn công chúa, thấy bà vẫn đang chăm chú lắng nghe, mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh không chớp, tựa như bà cũng đang bị sa tặc tấn công, sống chết cách nhau gang tấc vậy.

Tôi lấy hết sức muốn nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay hắn, hắn đang nói thì hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi với vẻ khó chịu.

Tôi vẫn cúi đầu quỳ không nhúc nhích, nhưng lại từ từ bấm móng tay vào lòng bàn tay hần, vì nghe theo lời Hồng cô, bây giờ tôi có ba ngón tay để móng dài. Thấy hần cúi đầu chau mày, tôi nhếch miệng mỉm cười, để xem người nhịn đau được bao lâu.

“... nhưng bọn con bị lạc đường, giữa sa mạc vừa không có nước uống lại không biết đường, đến lúc cầm chắc chín phần chết một phần sống thì... ai da!” Hần đột nhiên hét lên thảm thiết, công chúa đang tập trung nghe chuyện, bị tiếng hét làm cho giật nảy cả mình, tôi cũng giật thót, tay run bần bật, chăm chú nhìn công chúa, không dám làm gì nữa.

Công chúa kinh ngạc hỏi: “Sao thế?”

Hoắc Khứ Bệnh vẫn khẳng khái giữ tay tôi không buông ra: “Cảm giác hình như vừa bị một con bọ cạp tâm địa hiểm độc cắn ạ.”

Thấy công chúa kinh hãi đứng lên, tôi vội nói: “Trong phòng này đã xông hương, trước khi công chúa đến cũng đã dọn dẹp cẩn thận, tuyệt đối không thể có bất kỳ sâu bọ gì.”

Sắc mặt công chúa vẫn đầy vẻ sợ hãi, chùng như muốn đứng dậy. Tôi đành liếc nhìn Hoắc Khứ Bệnh cầu viện, nhéo nhẹ tay của hần.

Hoắc Khứ Bệnh cười nói: “À, Vừa xem kỹ lại rồi, hóa ra con không cẩn thận bị cái móc ở thắt lưng chà vào thôi.”

Gương mặt công chúa liền giãn ra, cười cười nhìn hần: “Chân tay lóng ngóng, chẳng hiểu con giống ai nữa. Chuyện về sau thế nào?”

Hoắc Khứ Bệnh tiếp tục kể chuyện, trong khi tôi tức sôi lên chỉ muốn cầu hần một phát nữa, nhưng ngón tay vừa định bấm xuống, hần đã lập tức hét to: “Rắn độc!”

Tôi giật mình vội ngưng lại.

Công chúa đầy nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Hần thản nhiên trả lời: “Trong sa mạc có không ít rắn độc, kiến độc, ong độc, mà chúng lại rất thích đốt người, nhưng chỉ cần người hét lên một tiếng, bọn chúng sẽ không dám làm gì nữa.” Công chúa hơi hoang mang, ngơ ngác gật đầu, hần lại tiếp tục kể chuyện xảy ra ở sa mạc. Tôi thầm thở dài, thôi mặc xác, đối mặt với kẻ mạnh thì còn biết làm gì ngoài cúi đầu? Mặc kệ hần vậy! Thấy tôi đầu hàng, hần cũng buông lỏng tay ra nhưng vẫn nắm lấy tay tôi.

Đợi khi hần kể hết câu chuyện rồi, công chúa nhìn tôi hỏi: “Con nói cô ấy dựng vở kịch hát này nhằm thu hút sự chú ý của con ư?”

Hần đáp: “Chính thế ạ.” Nói xong nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt vẫn lạnh lùng gay gắt, nghiêm nghị uy hiếp, bàn tay nắm tay tôi càng siết chặt hơn, đau không thể chịu được. Tôi âm thầm suy đi tính lại rồi nhìn công chúa nói: “Dân nữ to gan làm liều, xin công chúa trừng phạt.” Ánh mắt hần hơi dịu đi, tay cũng hơi thả lỏng ra, nhìn công chúa nói: “Tất cả những việc này đều vì Khứ Bệnh mà ra, cầu xin công chúa tha cho Khứ Bệnh lần này.”

Công chúa nhìn hần rồi lại nhìn sang tôi, khẽ nhếch miệng cười: “Được rồi, đều đứng dậy hết đi! Bọn cung vốn không định trách tội Kim Ngọc cô nương, cũng chẳng quan tâm mấy chuyện các người đúng hay sai, ân ân oán oán, các người vô tình gặp nhau, bọn cung lại được nghe một câu chuyện hay, có điều đây là lần đầu tiên nghe thấy có người có thể chỉ huy bầy sói.”

Hoắc Khứ Bệnh thờ ơ nói: “Chuyện này thực ra không hiếm, chim bay thú chạy tâm đầu ý hợp với người từ cổ chí kim đều có. Thời Xuân Thu, một trong thất thập nhị hiền là Công Dã Trường đệ tử của Khổng Tử, sau này còn trở thành con rể của ông ấy, cũng tinh thông điều ngự. Cừu cừu con từ bé đã làm bạn với ngựa nên cũng thấu hiểu tính ngựa, có thể điều khiển chúng như ý. Còn tương truyền, ở Tây Vực có giống điều ưng có thể làm tai mắt cho chủ nhân.”

Công chúa cười thư thái nói: “Đúng rồi! Chiến mã của cừu cừu con hình như có thể hiểu lời ông ấy, hẳn rằng là ông ấy lại tự tay tắm rửa cho nó, có lúc còn vừa tắm vừa nói chuyện, cứ như bạn bè cũ vậy. Ta thấy cừu cừu con lắm khi còn nói chuyện với ngựa nhiều hơn với người ấy.”

Tôi thử rút tay mình ra lần nữa, Hoắc Khứ Bệnh lần này không làm khó dễ gì, chỉ khẽ véo tay tôi một cái rồi buông ra. Tôi vái đầu tạ ơn công chúa, hắn cũng cúi người đập đầu một cái rồi đứng dậy ngồi bên cạnh công chúa. Công chúa nhìn hắn nói: “Năm trước con nói là lên núi đi săn, hóa ra lại sang tận Tây Vực, chuyện này mà cứ cứ biết được thì sao?”

Hoắc Khứ Bệnh hừ một tiếng: “Bệ hạ cho phép là được rồi, ai dám nói gì?”

Công chúa khẽ thở dài, quay sang bảo tôi: “Bổn cung đã xem ca vũ xong rồi, chuyện cũng đã nghe hết, bảo bọn chúng vào đây chuẩn bị hồi phủ.”

Tôi vội hành lễ rồi đứng dậy kêu bọn tỳ nữ đi vào.

Tôi quỳ ở trước cửa cho đến khi xe ngựa của công chúa đi khá ca rồi mới dám đứng dậy. Hoắc Khứ Bệnh quay người nhìn tôi, tôi mặc kệ hắn, một mình quay lưng đi vào, hắn liền lập tức theo sau. Tôi đi vào phòng vừa tiếp công chúa lúc nãy, ngồi xuống chỗ công chúa ngồi lúc nãy rồi cứ ngây ra thất thần. Hắn ngồi im lặng bên cạnh một lúc, đột nhiên ngả người nằm ngửa ra sạp: “Cảm thấy thế nào?”

Tôi nói: “Hơi mệt, mỗi câu đều phải suy nghĩ thấu đáo mới dám nói, nhưng lúc trả lời lại không được chậm quá, còn phải quỳ lâu đến nỗi đầu gối ngâm ngấm đau.”

Hắn cười rộ lên: “Thế mà nàng còn ăn mặc như thế này? May mà ta nghe nói là công chúa đến nên vội vã qua đây ngay, bằng không thì có mắng chết nàng cũng không cứu vãn được đâu.”

Tôi nói: “Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.”

Hắn ngồi bật dậy, cười khẩy nhìn tôi nói: “Ta nghĩ nhiều quá ư? Công chúa mà dâng nàng cho bệ hạ, dẫu tâm cơ nàng có gấp mười lần Tỷ can cũng chẳng có đất quay đầu đâu.”

Tôi cười nói: “Nếu còn có người tốt hơn thì sao?”

Hắn giật mình: “Ai? Trong nhà này vẫn còn cô nương chưa ra mặt sao? Nàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Tôi nhìn hắn nói: “Hôm nay nói gì thì nói cũng phải đa tạ ý tốt của ngươi. Bây giờ ta muốn hỏi ngươi một chuyện, giả sử có người trong phường hát của ta có thể tiến cung, ngươi có trách ta không?”

Hắn cười nhạt, rồi lại ngả người nằm xuống giường: “Di mẫu ta trong mắt bệ hạ đã thành hoa sắp tàn rồi, các vùng miền từ sớm đã lục đục chọn cung nữ, những kẻ có tâm địa trong triều đều đang đi khắp nơi tìm kiếm giai lệ tuyệt sắc, nếu không phải nàng thì cũng sẽ có bọn họ. Chính vì thế, công chúa luôn để tâm, mỗi khi bệ hạ giá lâm phủ, công chúa đều gọi những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp vào hầu rượu múa hát, cũng có người được bệ hạ đưa vào cung, khốn nỗi lần nào cũng chỉ đến thế mà thôi, hầu hạ người được hai ba lần là bị lãng quên. ‘Sinh con gái chớ giận, đẻ con trai chớ mừng, có ai không biết vệ Tử Phu bá thiên hạ[1]?’ – một bài nhạc phủ[2] ca dao, làm ọi cô gái có chút nhan sắc đều muốn được làm Vệ Tử Phu, nhưng mấy người sở hữu được vẻ đẹp như hoa lại ảm áp như nước của Vệ Tử Phu năm đó?”

[2] Đoạn này ý là: Dù sinh con gái cũng chớ nên buồn giận, sinh con trai cũng chớ nên mừng vội. Hãy nhìn Vệ Tử Phu kia, vốn xuất thân ca nữ đấy, mà nay đã trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ.

[3] Quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca dân gian và âm nhạc, đời sau gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này cũng là nhạc phủ.

Tôi nói: “Càng không có mấy người có được em trai như Vệ đại tướng quân và cháu trai như ngươi.”

Hắn chấp tay nhìn tôi cười: “Không cần nhắc đến ta! Trong mắt Vệ đại tướng quân, ta chỉ là một kẻ thích ăn ngon mặc đẹp, ngang ngược ngông cuồng, xa hoa lãng phí, có lẽ Vệ đại tướng quân hận nhất là không thể từ ta.”

Tôi cười hỏi vặn lại: “Thế ngươi có phải như thế không?”

Hắn cũng cười hỏi vặn lại: “Nàng nghĩ ta có phải không?”

Tôi không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ hơi bắn khoả hỏi: “Công Dã Trường năm đó tình thông điệp ngữ nên từng bị coi là yêu quái, bị tổng giam trong đại lao, Khổng Tử vì muốn chứng minh Công Dã Trường

không phải là yêu quái, bèn cố ý gả con gái mình cho hắn. Nếu người đã lo sợ ta bị coi là yêu quái, tại sao vẫn kể cho công chúa câu chuyện ở đại mạc?”

“Nếu năm đó chỉ có một mình ta, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không nhắc đến, nhưng đi cùng ta còn có một đoàn tùy tùng tận mắt nhìn thấy nàng điều khiển bầy sói, có khi bệ hạ cũng đã biết chuyện này, giấu hay không giấu công chúa không quan trọng.”

Tôi gật đầu, con người ta quả nhiên không thể chuyện gì cũng suy nghĩ chu toàn thấu đáo được.

Hắn nói: “Cho ta ăn vài miếng hoa quả.”

Tôi đặt đĩa hoa quả ở cạnh đầu hắn: “Tự đi mà ăn! Ta có phải nô tỳ của người đâu.”

Hắn cười kéo lấy tay tôi: “Trong phủ của ta mà có người như nàng, tội gì ta phải đến đây chuốc bực vào thân?”

Tôi đẩy tay hắn ra, nghiêm túc nói: “Bây giờ vừa khéo không có ai, phòng này cũng khá rộng rãi, hay là chúng ta đấu một phen xem sao?”

Hắn thở dài, lại nằm xuống: “Nàng đúng là chỉ giỏi làm người khác mất hứng.”

Tôi nói: “Có phải người chuyên tán tỉnh các tỳ nữ trong phủ không?”

Hắn liếc nhìn tôi cười: “Người theo ta về phủ ở vài ngày không phải sẽ biết sao?”

Tôi hừ một tiếng, không thèm tiếp lời hắn.

Hắn nói: “Gọi mỹ nhân kia của nàng ra đây, xem có đáng để chúng ta phí công phí sức không.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta?”

Hắn nhướn lông mày hỏi: “Có gì không đúng?”

Tôi cúi đầu im lặng nghĩ một lúc: “Hiểu rồi, nhưng ta nghĩ chuyện này để công chúa ra mặt có lẽ tốt hơn.”

Hắn bật cười: “Nói chuyện với mấy người nhiều tâm tư như nàng thật mệt, ta nói có một câu mà nàng cứ đem ra suy xét thành ý khác. Ta mới chẳng thèm phí tâm phí sức vào đây làm gì. Dâng tặng mỹ nhân lấy lòng bệ hạ, việc này ta không làm được. Nhưng ta lại thích nói hai chữ ‘chúng ta’ này, chúng ta, chúng ta, không phải ta và nàng, mà là chúng ta, chúng ta...”

Tôi nói: “Đừng nói nữa.”

Hắn phớt lờ tôi, vẫn tiếp tục: “Chúng ta, chúng ta...” Tôi tiện tay vớ bữa một quả trên đĩa nhét vào miệng hắn, vậy mà hắn vẫn không hề tức giận, chỉ cười cười nhai nhóp nhép.

Tôi đứng dậy nói: “Mặc xác người, ta còn bận việc.”

Hắn cũng ngồi bật dậy: “Ta cũng đi về đây.”

Tôi cười hi hi liếc nhìn hắn: “Không cùng ta đi xem mỹ nhân à?”

Hắn như cười như không hỏi: “Nàng coi ta là kẻ háo sắc ư?” Hai mắt hắn long lanh nhìn tôi, tôi im lặng một hồi rồi khẽ lắc đầu.

Hắn thu nụ cười lại, nhìn tôi chăm chú nói: “Ta muốn công danh, đâu cần phải dựa vào mấy thủ đoạn này? Không phải không biết, mà là ta coi thường. Nếu nàng thấy thích thì cứ làm, chỉ là cần thận đừng để bản thân mình cũng bị kéo vào trong đó.” Dứt lời hắn liền quay người đi, ống tay áp vừa phát qua, người đã ra khỏi phòng.

* * *

©STENT: www.luv-ebook

Hồng cô, Phương Như, Thu Hương và mấy người nữa đều đang ngồi trong phòng tôi, mặt ai cũng cũng ủ rũ, uể oải. Thấy tôi bước vào, tất cả đều đứng dậy nhìn tôi không nói. Tôi bật cười: “Mấy người đang làm gì thế này? An tâm đi! Ngày mai mặt trời vẫn mọc bình thường.”

Hồng cô tức giận nói: “Muội vẫn còn tâm tình cười à? Không được phép diễn vở ca múa ấy nữa, lại đắc tội với công chúa, về sau phải làm sao?”

Tôi nhìn đám Phương Như: “Các người về nghỉ trước đi, tất cả cứ an tâm, về sau chỉ có thể tốt hơn bây giờ thôi, không thể tệ đi được đâu. Không diễn Hoa nguyệt nùng nữa, chúng ta chẳng lẽ không biên soạn được vở kịch khác? Huống chi bây giờ Phương Như, Thu Hương còn được chính miệng công chúa khen ‘hát rất hay’, chỉ cần một câu này thôi, có gì mà phải sợ đám vương tôn công tử thành Trường An không đến xem?”

Bọn họ nghe xong, mặt mũi đều lộ vẻ hoan hỉ, nửa lo nửa mừng, lần lượt đi ra.

Hồng cô hỏi: “Ý của muội là, công chúa không hề tức giận?”

Tôi nằm nghiêng ngả trên giường: “Tức giận cái gì? Nếu tức giận thì đã đến từ lâu rồi chứ việc gì phải đợi đến hôm nay?”

Hồng cô ngồi xuống trước mặt, rót cho tôi một chén trà: “Thế không dừng tại sao không cho chúng ta diễn vở này nữa?”

Tôi cười nói: “Hoa nguyệt nùng dù gì vẫn kể lại chuyện riêng giữa công chúa và Đại tướng quân, công chúa đạt được mục đích của mình, tự nhiên phải nghĩ đến việc giữ gìn sự uy nghiêm. Hiện giờ vở kịch bị cấm cũng có cái hay, ai xem rồi sẽ vui mừng vì đã được xem, ai chưa xem sẽ bực dọc day dứt vì sao không sớm đi xem, chắc chắn không cảm được nỗi sự hiếu kỳ mà đi hỏi những người đã xem rồi, người này kể cho người kia, Phương Như và Thu Hương ắt sẽ nổi tiếng khắp Trường An này.”

Hồng cô vừa nghe vừa nghĩ, gật đầu nói: “Kể cả không có Hoa nguyệt nùng, người ta vẫn sẽ đến xem Phương Như và Thu Hương. Ngoại trừ người như Lý Nghiên, cô nương đầu bảng của các phường hát trong thành Trường An có ai hơn đâu chứ? Chẳng qua chỉ là xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ mà thôi, kỳ dư đều phải xem thủ đoạn của từng người thế nào, giờ thì không ai át vía được Phương Như, Thu Hương đâu.”

“Pường chủ, có người gửi đồ đến.” Tỳ nữ bên ngoài cung kính bẩm báo.

Tôi bần khoản hỏi: “Gửi cho ta?”

Hồng cô cười nói: “Không gửi uội mà tỳ nữ dám mang vào tận đây ư? Muội lúc thông minh thì nghĩ được trăm phương ngàn kế, lúc hồ đồ lại ngốc đến nực cười.” Nói đoạn, bà lớn tiếng bảo: “Mang vào đi.”

Một gia nô theo sau tỳ nữ đi vào, trong tay cầm một cái lồng phủ vải đen, hành lễ với tôi và Hồng cô xong liền đặt chiếc lồng xuống đất.

“Có vẻ giống lồng chim, ai tặng cái này thế?” Hồng cô vừa hỏi vừa đứng dậy kéo miếng vải đen xuống.

Tôi hỏi: “Ai mang đến vậy?”

Gia nô bẩm báo: “Một người trẻ tuổi mang đến, không để lại tên, chỉ nói đưa cho phường chủ. Tiểu nhân hỏi thêm, hắn nói phường chủ cứ xem là sẽ biết.” Tôi khẽ gật đầu, cho gã lui ra.

“Đôi bồ câu đẹp quá!” Hồng cô ngạc nhiên kêu lên, “Nhưng đẹp thì đẹp chứ ích gì? Tặng một đôi đúc bằng vàng ròng có phải tốt hơn không?”

Tôi đứng dậy đi về phía chiếc lồng, ngồi xuống nhìn đôi chim. Chúng có bộ lông trắng như tuyết, mắt như hai viên hồng ngọc, một con đang co chân đánh giắc, con kia thấy tôi nhìn nó, cũng nghiêng đầu trừng mắt lên nhìn lại. Trong lòng tôi tự thấy vui vui, bèn kêu tỳ nữ mang hạt kê vào.

Hồng cô hỏi: “Ai tặng thế?” Bà đợi mãi, thấy tôi chỉ nhếch miệng mỉm cười, đành lắc đầu: “Cứ vui đi! Xong rồi thì mau nghĩ xem sau này diễn cái gì.” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tôi đặt lồng chim lên trên bàn, cho bọn chúng ăn mấy hạt kê. Con chim đang ngủ kia vừa thấy đồ ăn liền thức dậy, bổ tới cướp mấy hạt kê ở bên mỏ con chim kia, con chim ấy cũng không nổi giận, chỉ nhìn nó ăn. Thấy vậy tôi vội bỏ thêm mấy hạt kê lên lòng bàn tay.

“Cái đồ tinh nghịch nhà người gọi là Tiểu Đào[1], còn người khiêm nhường như thế gọi là Tiểu Khiêm[2], ta gọi là Tiểu Ngọc.” Bọn chúng gù gù đáp lại, chẳng biết có hiểu lời tôi nói không, đáng tiếc là tôi chỉ hiểu tiếng sói chứ không hiểu tiếng chim.

[4] “Đào” có nghĩa là “tinh nghịch”

[5] “Khiêm” có nghĩa là “khiêm nhường”

Ăn xong cơm tối, tôi vội vàng quay về Thạch phủ. Nhìn ngó hết cửa chính rồi lại nhìn sang tường bao, đang phân vân không biết nên đi lối nào thì hơn, cánh cửa tự nhiên mở ra, Thạch bá thò đầu ra hỏi: “Có phải Ngọc nhi không?”

Tôi trả lời: “Thạch bá, là Ngọc nhi ạ, bá bá vẫn chưa đi nghỉ ă?”

Thạch bá mở cửa mời tôi vào: “Là Cửu gia dặn trông cửa chờ con.” Tôi vội cảm ơn. Thạch bá đóng cửa rồi nói: “Mau vào trong đi!” Tôi hành lễ xong liền rào chân chạy vào Trúc Quán.

Rèm trúc đã vén lên một nửa, tôi chỉ hơi xoay người, không chạm tới rèm trúc, nhẹ nhàng bước vào trong phòng. Cửu gia cười tán dương: “Thân thủ nhanh nhẹn.” Trong lòng tôi đâm ra ảo não, sao lại cuống lên như thế chứ? Nhưng ngoài mặt vẫn chỉ bình thản cười cười.

Tôi ngồi xuống bên cạnh y: “Đa tạ huynh tặng chim bồ câu, muội rất thích, chúng đã có tên chưa? Muội thuận miệng đặt tên mất rồi.”

Cửu gia hỏi: “Chỉ đánh số thôi, đặt tên là gì rồi?”

Tôi đáp: “Một con bá đạo tinh nghịch tên là Tiểu Đào, một con ôn hòa khiêm tốn gọi là Tiểu Khiêm.”

Cửu gia bật cười: “Vậy muội là Tiểu Ngọc rồi.”

Tôi hơi vênh cằm lên cười nói: “Đương nhiên! Lần sau giới thiệu huynh thì nói là Tiểu Cửu.”

Cửu gia chỉ cười không tỏ vẻ gì, đưa cho tôi một cây sáo trúc nhỏ: “Theo lời sư phụ huấn luyện bồ câu, đó là hai con tốt nhất mà ông ta huấn luyện trong mấy năm qua, sợ bọn chúng nhận chủ sớm quá nên mỗi lần cho ăn uống đều không để chúng nhìn mặt mình. Tháng đầu tiên có muội mới được cho bọn chúng ăn uống thôi, đợi khi bọn chúng quen với muội rồi thì có thể không cần lồng nữa.”

Tôi tỉ mỉ ngắm nghía chiếc sáo, thấy hết sức tinh xảo, bên ngoài có khắc một đôi bồ câu sát cánh bay lượn, đoạn cuối còn đục một lỗ nhỏ, có thể thắt một sợi dây để tiện cài mang theo người.

Tôi đặt sáo lên môi thổi thử một hơi, lập tức một âm thanh như tiếng chim hót chói tai rít lên đau đến thũng màng nhĩ, khiến tôi phải vội vàng bỏ ra.

Cửu gia cười nói: “Đây là sáo trúc đặc biệt, âm thanh khác nhau biểu thị mệnh lệnh khác nhau, bồ câu từ bé đã được huấn luyện, có thể nghe theo mệnh lệnh của muội.”

Tôi vui mừng hỏi: “Huynh dạy muội thổi được không?”

Cửu gia nói: “Đã tặng muội bồ câu, chẳng lẽ không dạy muội cách dùng sáo? Nói xong y liền lấy một chiếc sáo trúc khác đặt lên môi, tôi vội vàng chụp hay tay lên bịt tai, nhưng không ngờ lại nghe thấy một âm thanh hết sức trong trẻo êm tai.

Âm sắc đơn điệu, nhưng cả bài trôi chảy, sống động, giống như tiếng vui đùa của trẻ con nông thôn, lại có vẻ động lòng người rất riêng.

Cửu gia thổi hết khúc nhạc, đoạn quay sang nhẹ nhàng giảng cho tôi thanh âm của sáo và các mệnh lệnh tương ứng, vừa giảng vừa làm mẫu, ý bảo tôi học làm theo.

Ngoài cửa sổ gió ấm áp, bóng trúc lắc lư, trong nhà một thầy một trò, người cười người mắng.

Hương thơm của loài hoa nào đó phảng phất bao phủ căn phòng, tựa như muốn hòa vào sự hoan hỉ vương vấn quần lay chúng tôi.

Trong lòng tôi run rẩy rung động, dờ dờ dần dần, cuộn lên từng đợt, rồi lại hạ xuống từng đợt, như tơ như sợi, liên miên không dừng.

Ánh mắt đục đưa khê chạm tầm nhìn của nhau, như hữu tình mà cũng như vô ý.

Đắm say, đắm say, chỉ vì niềm vui sướng đến say mê này mà tim không sao kìm được cứ thế đắm chìm.

7. Q.1 - Chương 7: Thân Thế

Tôi cầm bút lông, vừa nghịch bút vừa suy nghĩ một hồi mà vẫn không nghĩ được điều gì. Tiều Đào đột nhiên từ ngoài cửa sổ đột nhiên bay vù vào, nhằm thẳng hướng tay tôi, tôi vội vàng ném bút rụt tay lại, nhưng vẫn bị mực vấy vào tay áo. Tiểu Khiêm nhẹ nhàng thu cánh đậu xuống khung cửa sổ, nhìn Tiều Đào bằng ánh mắt bất lực và nhìn tôi bằng vẻ thương hại.

Tôi tức giận túm lấy cổ Tiều Đào: “Đây là bộ thứ mấy rồi hả? Thứ mấy rồi? Hôm nay ta phải biến người từ ‘bạch Lý tiểu[1]’ thành ‘quạ đen’ mới được”. Nói rồi tôi tiện tay vớ lấy một chiếc khăn tay nhúng vào nghiên mực, thấm cho thật đầm rồi bôi lên mình Tiều Đào.

[1] Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lanh lợi

Tiều Đào liên tục vỗ cánh, ra sức rít lên. Tiểu Khiêm ở cạnh đó dường như tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào, chỉ “gù gụ” mấy tiếng rồi dứt khoát nằm xuống khung cửa vùi đầu vào cánh ngủ, coi như khuất mắt trông coi.

Có vẻ Tiều Đào đã hiểu hôm nay tôi thực sự rất tức giận, càng phản kháng chỉ tổ càng thêm đau, nên dần dần trở nên thuận tính, ngoan ngoãn để tôi bôi mực lên khắp mình. Tôi phết mực đến gần nửa thân nó rồi mới hậm hực thả ra, để lại một mặt bàn nhoe nhoét mực.

Ngoài cửa tự nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay: “Thật là hay ho, bắt nạt cả một con bồ câu.” Hoắc Khứ Bệnh đứng tựa người vào khung cửa, đang cười hết sức vui vẻ.

Tôi bực mình nói: “Ta bắt nạt nó? Người sao không hỏi nó xem thường ngày bắt ta như thế nào? Đồ ăn, đồ mặc, đồ dùng, có cái gì mà chưa bị nó làm hỏng? Tôi còn đang mải kể khổ thì Tiều Đào đột nhiên dang rộng hai cánh, giữ mạnh thân một cái, rồi vỗ cánh bay ra ngoài. Đến khi tôi kịp phản ứng, cố gắng ngăn người ra sau, thì đã cảm thấy có cái gì mát mát trên mặt, tựa như nghìn vạn giọt mực vừa mới bắn tung lên đó.

“Tiều Đào, ta phải hãm người lên ăn mới được!” Tôi giận dữ gào lên thảm thiết tức trong khi Hoắc Khứ Bệnh cười ha hả, còn con ‘quạ đen’ kia đã bay ra khỏi cửa sổ, rồi biến thành một chấm đen bé tí trên bầu trời xanh thẳm trong tích tắc.

Tôi quay đi dùng khăn tay lau mặt, Hoắc Khứ Bệnh đứng sau lưng cười nói: “Đằng nào cũng bị nhìn thấy hết rồi, bây giờ mới tránh thì quá muộn.”

Tôi hét ầm lên: “Người biến đi! Ai cho người vào đây?”

Hắn vừa cười vừa đi ra khỏi phòng, tôi cứ tưởng hắn bỏ về, nhưng lại nghe thấy tiếng mức nước ở cái vại trong vườn, không lâu sau, hắn quay lại, từ sau lưng đưa cho tôi một chiếc khăn đã được vò sạch, tôi im lặng nhận lấy khăn rồi vội vã lau mặt.

Cảm thấy khá sạch sẽ rồi, tôi mới quay người lại nói: “Cảm ơn”. Hắn nhìn tôi, chỉ tay vào phía dưới tai mình, tôi liền lấy lại khăn lau lau, hắn lại chỉ vào trán tôi, tôi lại lau trán, hắn chỉ vào mũi, tôi đang định lau thì đột ngột dừng tay, trừng mắt nhìn hắn. Hắn bò ra bàn, vai rung rung, không nói gì chỉ phá lên cười. Tôi ném khăn tay vào người hắn, đứng dậy, tức giận quát: “Người chơi với Tiều Đào có khi hợp hơn đây.”

Hắn cười hỏi: “Nàng đi đâu đấy? Ta vẫn chưa nói hết chuyện với nàng.”

Tôi vừa ra khỏi cửa vừa nói: “Đi thay áo.”

Lúc tôi quay lại thư phòng, hắn đang ngồi đọc mấy cuốn sách thẻ tre trên giá, nghe thấy tiếng tôi bước vào liền ngẩng đầu lên nhìn tôi hỏi: “Kim cô nương, nàng định làm nữ tướng quân sao?”

Tôi giật lấy bản ghi chép Tôn Tử binh pháp khỏi tay hắn, đặt lại lên giá: “Chưa được chủ nhà cho phép mà dám tự tiện lục lợi xem xét lung tung, đúng là hành vi của tiểu nhân.”

Hắn cười nói: “Ta chẳng phải quân tử, nàng cũng chẳng phải thực nữ, vừa khéo hợp nhau.”

Tôi định đáp lại thì thoáng thấy Lý Nghiên đi vào tiểu viện. Thấy trong phòng có người ngoài, nàng quay người định đi luôn. Tôi kéo kéo tay áo của Hoắc Khứ Bệnh, rồi lên tiếng gọi Lý Nghiên vào.

Lý Nghiên tiến vào phòng, Hoắc Khứ Bệnh liền nhìn nàng chăm chăm, không nói một lời, tôi liếc nhìn hắn nói: “Có muốn ta tìm khăn tay cho ngươi lau nước dãi không?”

Ánh mắt của hắn vẫn không di chuyển, chỉ chăm chú dán vào Lý Nghiên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa: “Vẫn chịu đựng được, không phải lo.”

Lý Nghiên im lặng hành lễ với tôi, nhưng ánh mắt đầy vẻ ngờ vực, tôi còn chưa nói gì thì Hoắc Khứ Bệnh đã lạnh lùng ra lệnh: “Kéo khăn che mặt xuống.”

Lý Nghiên hờ hững nhìn Hoắc Khứ Bệnh, tôi vội giới thiệu kẻ phóng túng khoa trương háo sắc này là ai. Ba chữ “Hoắc Khứ Bệnh” vừa ra khỏi miệng, Lý Nghiên đã kinh ngạc nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Hoắc Khứ Bệnh, trong mắt ẩn giấu vẻ trầm ngâm suy xét.

Tôi vốn định giải vây giúp Lý Nghiên, nhưng nghĩ lại không muốn lãng phí tâm tư lần này của Hoắc Khứ Bệnh, nên cuối cùng chỉ im lặng đứng sang một bên.

Lý Nghiên cúi đầu hành lễ với Hoắc Khứ Bệnh, đoạn đưa mắt nhìn tôi, thấy tôi không động tĩnh gì, bèn chậm rãi kéo khăn che mặt xuống.

Hoắc Khứ Bệnh sỗ sàng nhìn chăm chăm vào nàng ta một hồi, rồi nói: “Ngươi đi được rồi.”

Lý Nghiên kéo khăn che mặt, cúi người hành lễ với Hoắc Khứ Bệnh rồi xoay người lui ra.

Tôi hỏi: “Có xinh đẹp mỹ miều như hoàng hậu hồi gặp bệ hạ lần đầu không?”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu: “Ta không nhớ rõ dung mạo thời trẻ của di mẫu, nhưng chắc là có. Xinh đẹp chỉ là thứ yếu, điều hiếm thấy là cô gái này biết tiến biết lui rất có chừng mực, bị đặt vào tình thế bất lợi như vừa rồi mà cử chỉ phong thái vẫn hết sức ung dung tao nhã, thấy ta sỗ sàng như vậy mà không hề kinh ngạc hay tức giận, trong nét mềm mại lại ẩn vẻ cương nghị cứng rắn, còn cứng rắn hơn cả nàng!”

Tôi lạnh nhạt hừ một tiếng không đáp.

Hắn hỏi: “Nàng định bao giờ đưa cô ta tiến cung?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, trong lòng ta vẫn còn một chút nghi vấn chưa giải thích được. Nếu cô ta không đưa ra một lời giải thích thỏa đáng hợp lòng, thì ta không muốn dính dáng gì đến cô ta cả.”

Hoắc Khứ Bệnh bật cười: “Nàng cứ từ từ mà suy xét, cẩn thận đừng để bọn họ giật mất giải đầu. Dung mạo của cô ta thật phi phàm, nhưng thiên hạ rộng lớn, ngày xưa sau Trần A Kiều có Vệ hoàng hậu bây giờ lại có cô ta, nàng không thể bảo đảm trong thành Trường An lúc này không có ai xinh đẹp ngang ngửa cô ta.

Tôi nhún nhún vai cười: “Ngươi nói tìm ta có việc, là việc gì?”

Hắn nói: “Nàng và Thạch phảng có chuyện gì thế?”

Tôi nói: “Đường ai nấy đi rồi.”

Hắn nói: “Thạch phảng tuy không còn bệ thế như hồi trước, nhưng trong thành Trường An dấu sao vẫn có tiếng nói, bây giờ nàng độc lập ra làm ăn, phải cẩn thận kéo lại thành cây to hút gió.”

Tôi cười nói: “Thế nên ta mới vội lời kéo công chúa!”

Hắn hỏi: “Nàng định làm lớn đến đâu? Giống như Thạch phảng thời hưng vượng à?”

Tôi im lặng một lúc rồi lắc đầu: “Không biết nữa. Đi bước nào tính bước đấy thôi.”

Hắn đột nhiên bật cười: “Mạnh Cửu của Thạch phảng cũng là một người khá thú vị, nghe công chúa nói, mẫu thân của hắn và bệ hạ hồi nhỏ rất thân nhau, lúc còn bé từng được bệ hạ bế ẵm, vậy mà bây giờ bảo thể nào cũng không chịu vào cung, bệ hạ truyền vào lần nào là từ chối lần đấy. Thành Trường An chưa thấy có ai như vậy cả, có cơ hội ta phải gặp hắn mới được.”

Tôi thầm ngạc nhiên, máy miệng định nói, song nghĩ lại lập tức nuốt lời vào, ngược mắt nhìn ra cửa sổ, không trả lời hẳn.

Tiền Hoắc Khứ Bệnh về rồi, tôi đi tìm Lý Nghiên luôn, cảm thấy dù mình có suy tính thế nào cũng khó mà rút ra được kết luận, chỉ bằng cứ dứt khoát thành thật giải bày lòng dạ với Lý Nghiên xem sao.

Khi đi ngang qua chỗ ở của Phương Như và Thu Hương, chợt nghe thấy trong nhà vang lên tiếng sáo thổi, tôi dừng bước lắng nghe, hóa ra Thu Hương đang học gảy đàn Không[2]. Cô ta, Phương Như và tôi học thổi sáo cùng nhau, vậy mà tôi bây giờ vẫn thổi khúc không thành khúc, điệu không đúng điệu, còn cô ta đã bỏ xa. Vừa nghe được một đoạn thì tiếng sáo của cô ta đột nhiên dừng lại, tôi lắc đầu khó hiểu tiếp tục đi đến chỗ của huynh muội Lý Nghiên.

[2] Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Vừa đi được mấy bước chợt nghe thấy tiếng đàn cầm vọng ra từ trong vườn nhà Lý Diên Niên, róc rách như hoa trôi giữa dòng nước, mềm mại, thông dong. Tôi nghiêng đầu ngậy ra nghe một lúc rồi lại đi tiếp. Tiếng đàn cầm ngừng, tiếng sáo lại vang lên. Tôi quay đầu nhìn về phía vườn nhà Phương Như rồi lại nhìn về phía vườn nhà Lý Diên Niên, nhìn trước nhìn sau mãi, chợt cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, vừa cười vừa nhẹ nhàng bước vào nhà.

Thấy cửa phòng khép hờ, tôi khẽ gõ cửa bước vào. Lý Nghiên định đứng dậy, thấy tôi liền ngồi xuống, chẳng nói năng gì, chỉ im lặng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi ngồi xuống đối diện cô ta: “Sao lại nhìn ta? Cứ làm như mới lần đầu gặp ấy.”

“Đợi cô giải thích.”

“Để hẳn nhìn cô xem so với Trần A Kiều trong Trường Môn cung ra sao, so với Vệ hoàng hậu thì thế nào.”

Bàn tay đặt trên gối của Lý Nghiên khẽ run, nàng lập tức giấỵ tay vào ống áo, đôi mắt đen láy lấp đầy vẻ phức tạp.

“Ta giải thích rồi, bây giờ đến lượt cô, nếu thật sự muốn ta giúp tiến cung, phải nói cho ta biết rốt cuộc cô là ai. Ta không thích bị người khác lừa.”

Lý Nghiên nói: “Ta không biết cô đang nói gì.”

Tôi cười nói: “Ta cũng biết sơ sơ về xem tướng tay, muốn ta thử xem cho cô không?”

Lý Nghiên trầm lặng đưa tay cho tôi, tôi nắm lấy tay phải của nàng ta: “Lòng bàn tay nhiều đường nhánh, tâm tư phức tạp mãi tiếp, các đường kẻ tay giao cắt nhau rất loạn, thâm tâm tràn đầy mâu thuẫn, ba đường chính vừa sâu vừa rõ, tuy đầy mâu thuẫn, nhưng cuối cùng vẫn cứng đầu cứng cổ kiên quyết làm việc đến cùng, đường sinh mệnh hơi mờ, hai đường giao hẳn nhau, hẳn phụ mẫu của người chỉ có một người là người Hán...” Lý Nghiên giật mình toan giấỵ tay lại nhưng bị tôi giữ chặt, tôi nói tiếp: “Một mình một đường, ắt hẳn thâm tâm có oán, đột ngột chuyển hướng, muốn bay cao hơn.” Lý Nghiên lại muốn rút tay lại, tôi đành buông tay.

Lý Nghiên: “Ta hành sự thế nào mà để lộ hình tích vậy?”

“Đôi mắt của cô rất đẹp, lông mi vừa dày vừa dài, uốn cong tự nhiên, da dẻ lại trắng mịn trong sáng, vũ đạo của cô cũng có nét khác thường.”

“Chuyện này chẳng có gì khác thường, trong thành Trường An không ít người học vũ đạo của người Hồ.”

Tôi cười nói: “Mấy chuyện này vốn dĩ không khác thường, dĩ nhiên có thể sơ suất mà không để ý tới. Dân Trung Nguyên ở giữa chốn đất đai phì nhiêu màu mỡ, căn bản không biết người sống ở sa mạc quý trọng màu xanh đến nhường nào, chỉ có người từng bôn ba phiêu bạt giữa sa mạc rồi mới hiểu được cảm giác kinh ngạc đến hạnh phúc khi bất ngờ bắt gặp sắc xanh giữa hoang mạc miên man cát vàng, một nhánh cây xanh ấy có thể cứu sống người lữ khách sắp chết. Gom cả mấy chuyện này lại, ta thực ra cũng không dám chắc, chỉ là trong lòng nghi hoặc thôi. Vì sa mạc cũng có người hủ cây lá, đất Trung Nguyên cũng không hiếm người yêu hoa. Trong lòng ta nghi vấn đầu tiên và lớn nhất chính từ chuyện cô ‘Một mình một đường, thâm tâm có oán, đột ngột chuyển hướng, muốn bay cao hơn’”

Lý Nghiên hỏi: “Cô có ý gì?”

“Cô đoán được vài phần mục đích của vở Hoa nguyệt nùng, suy đoán được tâm ý muốn “bám rồng cưỡi gió” của ta liền bảo anh trai từ chối Thiên Hương phường đến Lạc Ngôn phường, tâm tư của cô là như thế nào? Nếu cô vừa chưa gặp ta mà hiểu lầm ý ta, thì ta gặp cô rồi liền nảy sinh nghi ngờ với cô. Cái chốn ba nghìn phòng ốc liên miên ấy có thể khiến nữ tử hạnh phúc không? Ta biết là không thể, cô cũng biết như thế, nhưng người thông minh không bao giờ chọn một nơi như thế, ta không chọn, tại sao cô lại chọn? Tiếng đàn của Lý sư phụ cũng là tiếng lòng, y không phải hạng người vì muốn bay à đẩy em gái mình vào chốn đó, nhưng tại sao cô vẫn cứ kiên quyết làm theo ý mình? Ta quan sát cô từ cách ăn mặc đến hành vi cử chỉ, thấy không phải kẻ ham muốn quyền quý. Nếu không phải vì “ham muốn” vậy thì chỉ có thể vì “oán hận”, bằng không, ta thực sự không giải thích được tại sao một người có phong thái, khí chất cao quý thanh khiết như cô, rõ ràng có thể sống rất vui vẻ, cơ sao phải một mực tìm đường đào hố chôn mình trong nơi quái quỷ đó?”

Tôi dăm dăm nhìn nàng ta một hồi, chậm rãi nói tiếp: “Mười sáu tuổi, hoa niên rực rỡ, mà ánh mắt cô lại tràn đầy vẻ lãnh đạm băng giá. Ta hỏi qua Quảng Lợi về cuộc sống trước đây của cô, theo lời hần nói thì ‘Phụ thân thương tiểu muội nhất, không bao giờ để muội ấy phải chau mày. Đại ca việc gì cũng tuân theo ý muội ấy. Mẫu thân rất ít nói, thích ngao du bốn bể, thương ta nhất và nghiêm khắc với muội muội’. Dù cô không phải là con ruột của bà ta, nhưng chắc cô cũng hạnh phúc chứ. Nỗi oán hận của cô từ đâu mà ra? Những nghi vấn này cứ quanh quẩn trong đầu ta, nhưng mãi vẫn không biết kết luận thế nào cho nên hôm nay ta đành hỏi thử xem sao, ta thì bắt nọn quá ghê, mà cô thì thừa nhận quá sớm.”

Lý Nghiên nghiêng đầu bật cười: “Bị cô bắt thóp, xem như là phục cô rồi. Cô đã bao giờ nghĩ về thân thể của bản thân mình chưa? Cô có phải người Hán không? Màu da của cô cũng trắng nõn không giống người Hán, trông mắt cô nếu nhìn kỹ dưới nắng sẽ thấy lóe lên màu nâu, lại thêm lông mi của cô chẳng phải cũng dài mà cong đầy ư? Mấy đặc điểm này người Trung Nguyên cũng có thể có, nhưng cô lại cùng có một lúc cả ba đặc điểm, còn lớn lên ở Tây Vực.”

Tôi gật đầu: “Lúc quan sát cô, ta cũng nghĩ có khả năng cô là con gái lai Hán Hồ, đồng thời lại liên tưởng đến bản thân mình, phụ mẫu ta có khi cũng một Hán một Hồ. Nhưng mà ta vốn không quan tâm đến họ, ta chỉ biết người thân của ta là cha và Lang huynh, cổ hương của ta ở bầy sói, cha của ta là người Hán, cha nói ta là người Hán thì ta chính là người Hán.”

Nụ cười của Lý Nghiên đông cứng lại trên mặt: “Tuy ta nhìn có vẻ giống người Hán, lại lớn lên ở Trung Nguyên, nhưng ta không phải là người Hán, vì mẫu thân không cho phép, người chưa bao giờ nhận mình là người Hán cả.”

Tôi kinh ngạc nói: “Mẫu thân của cô là người Hán? Vậy ... vậy...” Lý Quảng Lợi kể với tôi rằng mẫu thân của họ rất nghiêm khắc với Lý Nghiên, khiến tôi lại tưởng là Lý Nghiên không phải con gái ruột bà.

Lý Nghiên chưa xót cười: “Dòng họ thực sự của ta phải là “Thiện Thiện”[3].

[3] Tên một nước côi Tây nhà Hán, vốn tên là Lâu Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc

Tôi hồi tưởng những gì Cửu gia từng giảng về phong thổ nhân tình Tây Vực: “Thân phụ của cô là người Lâu Lan?”

Lý Nghiên gật đầu cười, nhưng nụ cười ấy ẩn giấu vẻ cay đắng không thể nói thành lời, khiến lòng tôi cũng cảm thấy buồn theo: “Cô đừng cười nữa.”

Lý Nghiên vẫn cười nói: “ Cô có biết về các quốc gia Tây Vực không?”

Sao tôi có thể không biết chứ? Từ bé đã nghe biết bao chuyện về Tây Vực rồi. Tim tôi khê thất lại, mỉm cười có chút khổ tâm rồi gật đầu.

Tây Vực có tổng cộng ba mươi sáu quốc gia: Lâu Lan, Ô Tôn, Quy Tư, Yên Kỳ, Vu Điền, Nhược Khương, Thư Mạt, Tiểu Uyển, Nhung Lô, Di, Cừ Lạc, Bì Sơn, Tây Dạ, Bô Lê, Y Nại, Toa Xa, Sơ Lạc, Ủy Đầu, Ôn Túc, Uất Lê, Cô Mặc, Ti Lục, Ô Tham Tí, Ti Lục Hậu Quốc, Đan Hoàn, Bô Loại, Bô Loại Hậu Quốc, Tây Thả Di, Đông Thả Di, Kiếp Quốc, Hồ Hồ, Sơn Quốc, Xa Sư Tiên Quốc, Xa Sư Hậu Quốc, Sư Xa Ủy Đô Quốc, Xa Sư Hậu Thành Quốc.

Lâu Lan nằm phía ngoài Ngọc Môn Quan[4], vị trí địa lý vô cùng quan trọng, cho dù là Hung Nô tấn công Hán triều, hay là Hán triều tấn công Hung Nô, đều bắt buộc phải đi qua đất Lâu Lan.

[4] Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối liền con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời Hán và Đường.

Vì Lâu Lan là dân tộc du mục, phong tục khá gần với Hung Nô cho nên trước sau luôn bị coi là thuộc địa của Hung Nô, trở thành cứ điểm cho quân Hung Nô cản trở và tấn công thương khách người Hán. Năm đó sau khi Hoàng đế tiếp quản chuyện triều chính, không chịu được cảnh Hán triều luôn phải giữ thế phòng vệ đối với quân Hung Nô, không cam lòng đem hòa bình đổi lấy cuộc sống yên thân tạm bợ qua ngày, không muốn cho Hung Nô chặn đường thông vào Tây Vực của Hán triều, cho nên mới phái sứ thần đi liên minh với Lâu Lan, dùng cả ân lẫn uy, khiến nước này phải thần phục, biến Lâu Lan thành nước đứng mũi chịu sào.

Hồi xưa cha thích kể cho tôi nghe những công lao vĩ đại của thiên tử Hán triều năm đó, mà khiến cho cha say sưa kể nhất chính là chuyện thiên tử Đại Hán thu phục các nước Tây Vực. Mỗi lần kể đến mấy chuyện này, ánh mắt đượm lo buồn u uất của cha lập tức trở nên hết sức phấn khởi, tựa như việc Đại Hán khiến Hung Nô phải xưng thần chỉ là việc sớm muộn, nhưng cùng một câu chuyện như thế qua lời kể Cửu gia, ngoài sự uy phong của Hán triều như trong câu chuyện của cha, còn có thêm nhiều điểm khác nữa.

Sứ giả Hán đi đến các nước Tây Vực hoặc quân đội Hán muốn tấn công Hung Nô, đều phải qua sa mạc Bạch Long Đồi nổi tiếng trên đất Lâu Lan. Vùng đất này rất nhiều gió bão, gió cuốn cát cuốn cuộn bay lên không giống như rồng cuốn, vậy nên mới được gọi là Bạch Long Đồi, địa thế nơi này lại hay thay đổi, người đi qua rất dễ lạc đường. Hán triều không ngừng lệnh cho Lâu Lan quốc phải cung cấp người dẫn đường, đồ uống và thực phẩm, chẳng những vậy, sứ giả Hán còn nhiều lần ngược đãi hướng đạo, quốc vương Lâu Lan không thể chịu được tình cảnh áp bức này, đã từ chối phục tùng mệnh lệnh của Đại Hán, Lưu Triệt trong cơn giận liền phái thích khách đi ám sát quốc vương Lâu Lan năm đó.

Lâu Lan bị ép giữa Hung Nô và Hán triều, tiến thoái lưỡng nan. Lúc hoàng đế Hán triều tức giận thì người dân Lâu Lan chịu cảnh lầm than, lúc Thiên vương Hung Nô tức giận thì Lâu Lan cũng phải đứng mũi chịu sào, thậm chí vì muốn cầu cho quốc thái dân an mà phải cắn răng đưa hai hoàng tử, một người đến Đại Hán, một người đến Hung Nô để làm con tin.

Các quốc gia Tây Vực khác cũng không khá hơn là bao, phải cẩn thận lợi dụng những kẻ hở giữa Hán triều và Hung Nô để cầu tồn, chỉ cần sơ sẩy một bước bất cẩn là rước họa vong nước diệt quốc ngay.

Lúc Cửu gia kể chuyện này, tuy có vẻ bái phục sự hùng dũng và hành xử quyết đoán của đương kim hoàng đế, nhưng ánh mắt lại chan chứa nét thương xót đồng tình với các tiểu quốc Tây Vực.

Tôi chăm chú nhìn vào mắt Lý Nghiên hỏi: “Cô muốn làm gì? Đúng là cô có dung mạo của Bao Tự, nhưng đương kim hoàng đế không phải là Chu U Vương.”

Lý Nghiên nói: “Ta hiểu, nhưng ta từ lúc sinh ra đã mang trong mình nỗi thống hận Hán triều của mẫu thân. Vì chủ nhân của mẫu thân cự tuyệt yêu cầu vô lễ của sứ giả nhà Hán, hấn liền tra tấn ngược đãi chủ nhân của mẫu thân, cũng chính là người cha ruột mà ta chưa bao giờ gặp mặt đến chết. Mẫu thân khi ấy mới mang thai một tháng, bụng vẫn chưa lộ rõ, lại là người Hán cho nên thoát chết. Sau khi bỏ chạy thì gặp được phụ thân, lúc ấy đang ngao du ở Tây Vực để học vũ khúc Tây Vực, được phụ thân cứu về rồi lấy làm vợ kế. Lúc ta còn nhỏ, mẫu thân thường đưa ta về Tây Vực tế bái cha, mẫu thân ở giữa sa mạc Bạch Long Đồi chỉ vào đủ chỗ khác nhau, nói cho ta đó là chỗ cha ta bị quất đánh, kia là chỗ cha ta bị chôn sống, cha ta chết dần ra sao. Mẫu thân vĩnh viễn không thể quên được hình ảnh thân thể cha ta cháy nắng kho quắt lại vì bị người Hán chôn vùi ở giữa sa mạc, người vốn là công tử tuần tú nhanh nhẹn mà cuối cùng cơ thể co rúm lại nhăn nheo như trẻ sơ sinh. Mẫu thân miêu tả tỉ mỉ khiến ta dường như đang thật sự chứng kiến cảnh đó, đêm nào ta cũng gặp ác mộng khóc âm lên choàng tỉnh, mẫu thân cười nói đây chính là nỗi căm hận của cha ta. Hàng năm ta đều quay lại thăm Lâu Lan, mẫu thân không cho phép ta quên bất cứ điều gì.” Trong mắt Lý Nghiên đã rớm lệ nhưng miệng vẫn cố mỉm cười.

Tôi nói: “Đừng cười nữa, đừng cười nữa mà.”

“Mẫu thân không cho phép ta khóc, không được khóc, mẫu thân nói nước mắt không cứu giúp được ta, ta chỉ được cười, không được khóc.” Lý Nghiên ngẩng đầu lên, mỉm cười nói.

Tôi hỏi: “Lý sư phụ biết thân phận của ngươi không?”

“Lúc mẫu thân về với phụ thân, nhị ca vẫn chưa nhớ được gì, chuyện gì cũng không biết, mẫu thân đem tất cả áy náy trong lòng bù đắp cho nhị ca, cho nên tuy nhị ca biết mình không phải con đẻ của mẫu thân nhưng vẫn coi mẫu thân là mẹ ruột của mình. Đại ca lúc đó đã hiểu chuyện, biết ta không phải con đẻ phụ thân nhưng không biết chuyện khác, đến phụ thân cũng không biết, người chưa bao giờ hỏi chuyện quá khứ.” Lúc Lý Nghiên cúi đầu xuống, ánh mắt đã bình tĩnh trong sáng trở lại.

Tôi đứng dậy chậm rãi đi đi lại lại trong phòng, tâm trạng phức tạp, tôi phải làm sao? Chúng tôi đều ôm mối hận, nhưng phụ thân của tôi thì muốn tôi phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc, còn mẫu thân của Lý Nghiên lại chỉ muốn nàng phải báo thù.

Ngoài phòng tiếng đàn cầm và sáo trúc vẫn lúc lúc lúc lúc, niềm hoan hỉ âm thầm lưu động trong khúc nhạc.

Mặt trời sắp lặn, đã đến lúc đàn chim yến bay về tổ, từng đôi từng đôi uyển chuyển nhẹ nhàng lướt qua bầu trời xanh lam thăm thẳm kia, lưu lại vài tiếng hót khoan khoái vui vẻ.

Tôi tựa vào khung cửa sổ, ngắm nhìn trời xanh, từ tốn nói: “Lý Nghiên, ta thấy cách thông minh nhất chính là quên hết thảy mọi chuyện đi. Mẫu thân là mẫu thân, bà ấy không thể báo thù được thì cũng không thể đem mối hận ấy giao lại cho cô, bà ấy không phải là bà mẹ tốt, bà ấy không thể vì vết thương trong lòng mà làm khổ cô, nếu cha ruột cô là người thực sự xứng đáng cho nữ tử gửi lòng, vậy thì ông ấy sẽ chỉ chúc phúc cho cô, chứ không phải khiến cô đau khổ giữa trong thù hận. Nếu cô chọn phục thù thì cuộc đời này của cô chưa bắt đầu đã kết thúc rồi, vì người mà cô hận là thiên tử Hán triều, là toàn thiên hạ của nhà Hán, cô sẽ không thể nào có được hạnh phúc nữa.”

Lý Nghiên lẩm bẩm nói: “Chưa bắt đầu mà đã kết thúc rồi ư?” Trầm lặng một hồi lâu, nàng ta lại ôn nhu mà kiên định nói: “Đa tạ cô, Kim Ngọc, nhưng ta làm điều đó không chỉ vì thù hận, ta là con gái Lâu Lan, ta còn có tình yêu dành cho Lâu Lan nữa.” Cô đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Không giống cảnh sắc Tây Vực, nhưng vẫn rất đẹp.” Tôi gật đầu.

“Kim Ngọc, ta tự nhận mình là một người Lâu Lan kiêu ngạo. Chỗ chúng ta lúc hoàng hôn tuy không có chim yến kết đôi bay lượn, nhưng lại có đàn dê, cừu quay về nhà; mảnh đất của chúng ta không phồn hoa như Hán triều, nhưng chúng ta vẫn đốt lửa trại bên sông Khổng Tước quây quần ca hát; chúng ta không có lễ nghĩa của Hán triều, nhưng có tiếng cười nói cởi mở, trong sáng và vòng tay ấm áp...”

Tôi tiếp lời: “Chúng ta không có nhà cửa mái ngói triền miên, nhưng có thể ngắm nhìn trời đất giao nhau; chúng ta không có đường đi ngang dọc, thẳng tắp, nhưng khi chúng ta muốn thì có thể phóng ngựa chạy dài mãi mãi.”

“Trời đất rộng lớn, nhưng chúng ta chỉ muốn an cư lạc nghiệp nuôi cừu ca hát trên mảnh đất của chính mình, Hán triều tại sao lại không buông tha Lâu Lan, không buông tha chúng ta?”

“Lý Nghiên, cô đọc ‘Đạo Đức Kinh’ chưa? Vạn vật sinh ắt có diệt, thiên hạ không có gì là vĩnh hằng, từ ngày xưa ngày xưa chắc chắn chưa có Hán triều, cũng chưa có Lâu Lan, nhưng một khi đã xuất hiện rồi, trải qua rất nhiều năm, Lâu Lan và Hán triều đều sẽ lụi tàn, giống như Ân Thương Chu vậy.”

“Ta không nói chuyện đạo lý sách vở với cô, ta chỉ muốn hỏi, nếu một người trẻ tuổi bị người khác sát hại, liệu cô có nói với hắn là: ‘Ngươi bốn mươi tuổi không chết thì năm mươi tuổi sẽ chết, năm mươi tuổi không chết thì sáu mươi tuổi sẽ chết, dù gì thì ngươi cũng phải chết, kẻ sát hại ngươi sớm muộn gì cũng sẽ chết. Đẳng nào cũng thế thì hiện tại hắn bị giết chết cũng có làm sao, việc gì phải phản kháng?’ không?”

“Trang Tử là một nhà hiền triết rất được người Hán chúng ta tôn kính, từng kể một chuyện thế này: “Người có biết con bọ ngựa không? Bọ ngựa tức giận giường càn ra chấn xe thì bị đè bẹp, không hiểu biết thì không thể làm được.” Ý là khuyên răn người ta từ bỏ những hành động không thích hợp với bản thân, hành sự tùy theo tình thế.”

“Ta rất ngưỡng mộ con bộ ngựa ấy, đối mặt với xe lớn không chút sợ hãi. Lâu Lan nằm ở giữa đại mạc, là nơi chật hẹp nhỏ bé, không thể so bì với lãnh thổ rộng lớn và đất đai phì nhiêu của Hán triều, nhưng nếu có cỗ xe muốn lao tới đè bẹp bọn ta, bọn ta cũng chỉ có thể làm bộ ngựa kia thôi.”

Tôi xoay người sang nhìn Lý Nghiên, ánh mắt nàng ta không có chút ngập ngừng, kiên định nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi chậm rãi nói: “Ta rất ngưỡng mộ cô.”

“Ta cần sự giúp đỡ của cô hơn.”

“Thật ra dù ta có giúp hay không, cô cũng sẽ vào được cung thôi. Trước đây có lẽ chưa có cách, nhưng giờ cô đã mạo hiểm xuất hiện trước mặt công chúa, công chúa ắt sẽ không để phí hoài dung mạo xinh đẹp này.”

“Con đường dựa vào công chúa là do cô mạo hiểm tạo ra, ta đâu phải kẻ vong ơn bội nghĩa? Hơn nữa, cô có thể khiến ta tiến cung với tư thế hoàn mỹ nhất.”

Tôi trầm mặc một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định: “Ta sẽ cố hết sức mình, nhưng những chuyện về sau này, tha thứ cho ta bất lực, thậm chí đầu óc ta hoàn toàn mờ mịt, cô có thể làm gì? Giả sử muốn ám sát hoàng đế, tạm không nói đến khả năng thành công, ám sát được thì đã làm sao? Vệ hoàng hậu làm chủ hậu cung, đã có một con, Vệ đại tướng quân nắm giữ trọng binh, Vệ tướng quân và ba người con, một nhà họ Vệ đã có bốn hầu tước, lại còn tỷ phu của Vệ hoàng hậu là Công Tôn Hạ, muội phu là Trần Chương, đều là trọng thần trong triều, một hoàng đế ra đi, lại có một hoàng đế khác dẫn sinh, cũng chẳng thể nào cản bước chân mở rộng về phía Tây của Hán triều. Thêm nữa, nếu có ám sát hoàng đế, không cần biết có thành công hay không, thì huynh đệ cô và cả ta, thậm chí hết thảy tỷ muội phường hát này cũng đều vì cô mà mất mạng.”

Lý Nghiên bật cười ngọt ngào: “Ta sẽ không làm thế đâu, ta không biết chút võ công nào, cách đó quá ngu ngốc, cũng không phải kẻ lâu dài. Vì sao cô chịu giúp ta tiến cung?”

Tôi nghĩ một lúc, nghĩ đến Cửu gia, trong đầu thoáng hiện lên những ý nghĩ mơ mơ hồ hồ, cuối cùng chỉ nhún vai: “Không biết nữa, đại khái là vì thương xót cô.”

Lời tôi nói còn có một hàm ý nữa, Lý Nghiên hiển nhiên đã lý giải thành tôi ủng hộ hành vi của nàng ta, ánh mắt rướm rướm lệ, nàng ta cầm tay tôi, im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới lấy được giọng khê nói: “Tâm tư của ta từ trước đến giờ chưa bao giờ dám kể cho ai cả, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy dễ chịu thế này.”

Tôi liếc về phía phòng của Lý Diên Niên rồi bữu môi cười hỏi: “Ca ca của cô và Phương Như đang chơi trò gì thế?”

Lý Nghiên hơi nghiêng đầu lắng nghe tiếng đàn của ca ca, dí dỏm mỉm cười, trông vô cùng xinh đẹp kiều diễm đến nỗi khiến tôi ngây người: “Đều là tai họa do cô tạo ra cả, giao cho ca ca biên soạn ca khúc mới, dạy cho Phương Như hát, đoán chừng bây giờ huynh ấy đang dạy cho Phương Như thâm ý của ca khúc kia rồi!”

Tôi dờ mắt ngơ ngác, không nói được gì, xoay người nói: “Ta về ăn cơm đây.” Lý Nghiên theo tôi ra khỏi cửa, rồi rón ra rón rén đi về phía phòng Lý Diên Niên lên nhìn ngó xung quanh, đoạn quay lại vẫy tay ý bảo tôi cũng qua xem. Tôi lắc lắc đầu, làm bộ như đang nhắm mắt cười đánh đàn, rồi lại lắc la lắc lư, nét mặt như thể đang đắm chìm trong tiếng sáo, vừa cười vừa bước ra ngoài.

Tôi bước vào phòng Hồng cô, thấy tỷ nữ đã dọn sẵn bát cơm và bát dưa ra. Hồng cô nhìn thấy tôi liền mắng: “Làm gì vậy? Muội mà còn không vác mặt đến đây ta sẽ tự mình ăn trước đấy, uội ăn cơm thừa.”

Tôi vừa rửa tay vừa nói: “Nói chuyện với Lý Nghiên này giờ, có hơi dây dưa.”

Hồng cô hơi nghiêng đầu như vừa nhớ ra việc gì, lấy khăn tay đưa tôi: “Đúng lúc định nói chuyện với muội về cô ta.”

Tôi cầm chiếc khăn tay lên quan sát kỹ lưỡng, nguyên bản chắc là màu xanh lá tre, nhưng vì dùng lâu nên màu sắc đã bạc đi nhiều, lại thêm chút tình người lắng đọng dưới dòng chảy của tuế nguyệt. Khăn tay của nữ tử bình thường hay thêu thùa hoa cỏ, nhưng hình thêu trên chiếc khăn tay này lại độc đáo sắc sảo lạ thường, thoạt nhìn cứ tưởng chỉ là một nhánh dây leo bám bên vách núi cheo leo, nhưng thật ra đây là một

chữ “Lý” được thêu liền nét, hình như sợi dây leo, yêu mị phong lưu, song nếu nhìn kỹ từng nét móc, lại thấy sắc bén lạnh lẽo tựa băng sương.

Tôi ngược mặt nghi hoặc nhìn Hồng cô, bà liền giải thích: “Chiếc khăn này do Lý tam lang vô tình nhặt được trong nhà, hắn đưa cho ta, bảo ta hỏi chủ nhân là ai. Trong nhà tuy cũng có cô nương họ Lý khác nữa, nhưng chữ “Lý” đặc biệt thế này thì chỉ có Lý Nghiên thôi. Ta vì không biết muội định làm gì với Lý Nghiên nên không dám nói gì, chỉ nói với Lý tam lang là để ta cầm đi hỏi thăm.”

Tôi cầm chiếc khăn trong tay mân mê không nói gì, Hồng cô đợi một lúc rồi nói tiếp: “Phụ thân của Lý tam lang là Lý Quảng tướng quân, tước vị thuộc hàng Cửu khanh[5], chú là An Lạc hầu Lý Thái càng cao quý hơn, đứng trong hàng Tam Công[6]. Hắn tuy xuất thân hiển hách nhưng hoàn toàn không giống Hoắc đại thiếu gia, không kiêu quá đáng, văn tài võ công đều thuộc hạng xuất chúng. Hiện tại chiến sự Tây Vực thường xuyên xảy ra, tương lai hắn rất có khả năng sẽ được phong hầu bá tướng. Chỉ một chữ “Lý” khiến cho Lý tam lang thất thần rồi, nếu được tận mắt nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc và làn tam huệ chất của Lý Nghiên, chỉ sợ cả hồn phách cũng bị cô ta hút đi mất. Đối với Lý Nghiên, chẳng còn con đường nào tốt hơn là gả vào Lý gia đâu.” Hồng cô lắc đầu cười, “Thật ra nữ tử như Lý Nghiên thế gian khó tìm, cô ta mà chịu bộc lộ nhan sắc với người đàn ông nào, thì thử hỏi ai mà kháng cự nổi chứ?”

[5] Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tể, Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.

[6] Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Tôi vốn định đem chiếc khăn tay cho Lý Nghiên, nghe đến đây liền đổi ý. Tôi cầm khăn tay lên: “Tỷ tìm đại một cô nương nào trong nhà họ Lý, dẫn Lý tam lang đi xem mặt, nói khăn tay của người đó.” Nói rồi tôi cúi xuống ăn cơm. Lý tam lang dám từ nét chữ liền tưởng đến phong thái nét người, khẳng định kỳ vọng rất cao, một khi nhìn thấy cô nương kia chắc chắn sẽ thất vọng mà từ bỏ, như vậy cũng là chuyện tốt với hắn.

Hồng cô ngây ra một lúc, nhìn tôi chăm chú ăn cơm, đoạn lắc lắc đầu thở dài: “Đoán không ra mấy người bọn muội định làm gì nữa, nhìn muội đối xử với Lý Nghiên rõ ràng là muốn nâng đỡ, nhưng tới giờ đến một chút động tĩnh cũng chưa có. Nếu Lý tam lang mà còn chưa được, trong thành Trường An này còn tìm đâu ra người tốt hơn.”

Hồng cô nói xong cầm đĩa lên bắt đầu ăn, đột nhiên ngừng đầu trừng mắt nhìn tôi đầy vẻ kinh hãi, tôi gạt đầu, rồi cúi xuống tiếp tục ăn. Hồng cô ngậm cơm trong miệng, ngây người ra hồi lâu rồi mới lẩm bẩm cảm thán: “Hai người bọn muội, hai người bọn muội...”

Dùng cơm xong, tôi và Hồng cô thương lượng về việc kinh doanh của phường hát một lúc, sau đó tôi mới vội vã đi về phòng mình.

Trăng đã treo lơ lửng trên đỉnh cây liễu, Tiểu Đào, Tiểu Khiêm vẫn chưa quay về, đang sốt ruột thì thấy Tiểu Khiêm đập cánh hạ xuống bậu cửa sổ. Tôi với tay ra, nó liền đậu vào tay tôi, tôi mỉm cười gỡ mảnh vải buộc ở chân nó, những con chữ li ti như con nhặng:

Tiểu Đào lại gây ra họa gì rồi? Sao lại biến thành quạ đen? Bọn muội đánh nhau, ta vô tội lại phải hứng lấy tai ương, hôm nay mặc y phục màu trắng, bị Tiểu Đào đậu lên người, mực trên áo vẫn chưa giặt sạch, vẫn còn vết mờ, bộ này coi như phải bỏ đi rồi, đã thế còn phải giúp nó tắm rửa cho sạch. Hôm qua nói đau họng, đã nghe lời ta sắc thuốc uống chưa?

Tôi cầm lấy tấm vải đã được cắt cẩn thận, nhắc bút viết:

Huynh đừng chiều nó, bây giờ nó chẳng sợ muội gì cả, gây họa xong liền tháo chạy. Họng đã ổn hơn rồi, chỉ là hoàng liên hơi đắng. Lần thứ hai đun thuốc chỉ ột ít vào thôi.

Viết xong liền cuộn lại buộc vào chân Tiểu Khiêm, giương tay thả nó bay đi.

Đưa mắt nhìn Tiểu Khiêm mất hút trong đêm tối, tôi mới cúi đầu nhìn chiếc bình gốm, hoa kim ngân xòe cánh nổi trên mặt nước, sắc trắng sắc vàng đan xen nhau, dưới ánh đèn đẹp lạ thường. Tôi rót ỉnh một cốc, uống vài ngụm rồi lại lấy vải ra viết:

Đọc sách rồi mới biết hoa kim ngân còn có một tên gọi khác là “uyên ương đằng”, lúc hoa nở, đầu tiên chỉ là màu trắng, sau chuyển sang vàng, lúc trắng như ngân, lúc vàng như kim, sắc vàng sắc bạc ánh vào nhau, rực rỡ khôn cùng, cho nên mới được gọi là kim ngân hoa. Lại vì một đài hai hoa, hai nhụy vươn ra ngoài, thành cặp thành đôi, như hình với bóng, giống như nam nữ tương phùng, uyên ương đối vũ, nên được gọi là “uyên ương đằng”... Hôm nay tôi quyết định đưa Lý Nghiên vào cung, chẳng qua chỉ là việc thuận nước đẩy thuyền, tôi có làm hay không cũng chẳng thể cản bước chân nàng ta được, mà nàng ta tâm tư sâu dày như thế đã nói cho tôi biết thân thế, chỉ sợ cũng không để tôi tùy tiện từ chối, nếu kết quả không thể thay đổi chỉ bằng cứ gán cho nàng ta một chút nhân tình. Hôm nay tôi không hứa hẹn gì với nàng ta cả, nàng ta cũng không ép buộc, có thể thấy thứ nàng ta muốn ở tôi chỉ là một thái độ mà thôi, nhưng tôi đã nhận lời với nàng ấy, vậy thì tự nhiên phải làm đến nơi đến chốn. Kỳ thực, tôi cũng không rõ điều mình sắp làm rốt cuộc có đúng hay không, nhưng cảm tình của tôi với Lý Nghiên rất phức tạp, ngoài kính phục còn có thương hại, có lẽ còn cả cảm giác tự coi thường chính bản thân nữa, đúng như lời một người đã nói, nàng ta thực sự mạnh hơn tôi.

Nhớ lại cái chết của cha, trong lòng tôi chợt thấy chua xót, khó hạ bút viết tiếp, đành đặt bút xuống, lấy chiếc hộp tre dùng đựng những mảnh lụa ra, ghi rõ ngày tháng rồi cắt mảnh lụa vào trong. Từ lần đầu tiên quyết định ghi chép lại niềm vui nỗi buồn của mình, ngoảnh đi ngoảnh lại giờ đã nhiều đến chừng này rồi.

Thấy Tiểu Khiêm đậu xuống đầu bàn, tôi vội khóa hộp tre cất vào trong tủ, rồi quay lại gỡ mảnh vải lụa cuộn gọn dưới chân Tiểu Khiêm ra:

Hoàng liên hai đồng cân, lá dành dành hai đồng cân rưỡi, kim ngân hoa hai đồng cân rưỡi, sinh cam thảo nửa đồng cân, đun thuốc nhỏ lửa, đợi nước sôi thì dùng. Lượng hoàng liên cho vào đã thấp hết mức rồi, không thể bớt đi được, nếu vẫn thấy đắng thì cho thêm chút mật ong vào. Tiều Đào không muốn quay về, chỉ sợ Tiểu Khiêm cũng muốn sang đây, đi nghỉ sớm đi.

Tôi khẽ vỗ nhẹ đầu Tiểu Khiêm: “Đúng là đồ không có chí khí.” Tiểu Khiêm nghiêng đầu nhìn tôi, tôi vậy vậy tay: “Đi tìm con vợ nhỏ xinh đẹp của người đi!” Tiểu Khiêm liền vỗ cánh bay đi luôn.

©STENT

Tôi hướng về Bình Dương công chúa đang ngồi ngay ngắn trên sập quỳ vái hành lễ, công chúa nhắc tay cho tôi đứng dậy: “Người cổ tình sang cầu kiến, có chuyện gì vậy?”

Tôi quỳ dưới đất thưa: “Dân nữ có chuyện muốn thỉnh công chúa chỉ giáo.” Nói xong chỉ im lặng cúi đầu, công chúa cup mắt nhấp một ngụm trà, vậy tay bảo bọn tỷ nữ trong phòng lui ra.

“Nói đi!”

“Có một nữ tử dung mạo xinh đẹp hơn dân nữ rất nhiều, vũ điệu rung động lòng người, tâm tư thông tuệ, sở trường âm luật.” Tôi cúi người hồi đáp.

Công chúa cười nói: “Người bây giờ đang nắm trong tay bốn phường hát, trong nhà dĩ nhiên đông đảo mỹ nhân, cô gái nào được người tán dương thế này ắt không phải tầm thường.”

Tôi đáp: “Đây là em gái Lý Diên Niên, công chúa đã nghe qua tiếng đàn của Lý Diên Niên, tài nghệ chơi đàn của cô ấy tuy không được như anh trai, nhưng cũng không hề tầm thường.”

Công chúa nói: “Nàng ta chỉ cần có được sáu bảy phần của Lý Diên Niên thì cũng đủ sống ở thành Trường An rồi.”

Tôi hồi đáp: “Phải đến tám phần.”

Công chúa hơi gật đầu, im lặng một lúc rồi nói: “Người dẫn nàng đến gặp bốn cung.”

Tôi áp hai tay xuống đất, ngẩng đầu nhìn công chúa nói: “Cầu công chúa cho dân nữ thêm chút thời gian; dân nữ muốn gọt dưa miếng ngọc này cho đến khi hoàn mỹ.”

Công chúa nói: “Người đến bẩm báo bốn cung sớm thế này để làm gì?”

Tôi đáp: “ Binh pháp viết: ‘Phù vị chiến nhi miếu toán thắng giả, đắc toán đa dã; vị chiến nhi miếu toán bất dụng giả, đắc toán thiếu đa. Đa toán thắng, thiếu toán bất thắng, nhi hưởng ư vô toán hử!’[7] Những gì dân nữ làm được chỉ là chuẩn bị vũ khí sắc bén, tính toán bố cục thế nào hoàn toàn do công chúa.”

[7] Ý đoạn này là phàm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hưởng hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.

“Người nói chuyện thăng thần, có mấy phần giống với phong cách Hoắc Khứ Bệnh.”

“Công chúa thông minh, sắc sảo, dân nữ không phải nói xa nói gần, giấu giấu điểm điểm, ngược lại còn bị công chúa xem thường.”

Công chúa im lặng một hồi, đoạn nói: “Nghe nói một nửa số tiền mua phường hát của ngươi là đi vay từ các cô nương trong nhà, lập chứng từ có viết trong vòng một năm hoàn trả tiền thì trả lợi tức hai phần, trong vòng hai năm hoàn trả thì lợi tức năm phần.”

“Dạ phải, dân nữ nhất thời không gom nổi chừng ấy tiền, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội kinh doanh cực tốt này, bất đắc dĩ chỉ có thể làm thế.”

Công chúa nói: “Nước cờ bắt đắc dĩ của ngươi rất diệu, việc kinh doanh của Lạc Ngọc Phường ngày một tốt đẹp, các cô nương của các phường hát còn lại nhìn thấy sẽ do dự muốn mang ít tiền dành dụm đến cho ngươi, một chữ ‘lợi’ nhanh chóng liên kết một năm cát ròi, quan hệ gần bó phúc họa cùng chịu, từ nay trở đi họ chỉ có thể một lòng theo ngươi. Tự được lòng người, thì chuyện gì cũng thành công một nửa rồi. Ngươi về đi! Thấy người hành sự, tin rằng ngươi sẽ không khiến bọn cung thất vọng, bọn cung đợi xem viên mỹ ngọc của ngươi.”

8. Q.1 - Chương 8: Cuộc Hội Ngộ Đáng Sợ

Bên ngoài mây giăng kín trời, sấm chớp ầm ầm, mưa rơi như trút nước, trong phòng lại thấp nền sáng rực, ba người chúng tôi ngồi quây quanh bàn.

Tôi nhìn Lý Nghiên nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước ta đã đi gặp công chúa, từ hôm nay trở đi, cô phải hoàn thành những yêu cầu của ta trong thời gian ngắn nhất.”

Lý Nghiên gật đầu nói: “Xin được chỉ giáo.”

Tôi chỉ vào giá sách bên trái: “Bên này là Tôn Tử Binh Pháp, toàn văn tổng cộng có 7,476 chữ, chia thành Thủy kế, Tác chiến, Mưu công, Quân hùng, Binh thế, Hư thật, Quân tranh, Cửu biến, hành quân, Địa hình, Cửu địa, Hỏa công, Dụng gian, tổng cộng mười ba thiên, ta muốn cô học thuộc tất cả. Hôm nay những việc chúng ta làm chính là ‘Thủy kế’, chiến trường của cô là chốn hoàng cung thâm hiểm, cô sẽ phải tranh đấu với hoàng đế và các mỹ nhân khác, trận chiến này tuy không có khói lửa nhưng nguy hiểm đổ máu cũng sẽ không thua kém gì chiến tranh giữa quốc gia với quốc gia. Bệ hạ mười sáu tuổi đã lên ngôi, năm nay ba mươi sáu tuổi, chính là cái tuổi mà mọi thứ đều đã lên đến đỉnh điểm của một người đàn ông, văn tài võ công đều xuất sắc, hành sự vô cùng khó lường, có lúc lạnh lùng hà khắc, có lúc lại tế nhị đa tình. Vương thái hậu mẫu thân của người trước khi gả cho tiên đế đã sinh một đứa con gái cho nhà họ Kim, đến bản thân thái hậu cũng không dám nhắc đến, nghe nói sau khi biết chuyện bệ hạ vẫn tự mình đi tìm người chị cùng mẹ khác cha này rồi phong tên hiệu cho cô ta, bất chấp lời can gián của các đại thần.”

Lý Nghiên nhìn chằm chằm vào từng cuốn sách thẻ tre trên giá, một lúc sau, chậm chậm và kiên định gật đầu: “Hoàng đế là kẻ thù mà ta muốn chinh phục, lại cũng là đồng minh duy nhất mà ta có thể dựa dẫm, đây là cuộc tâm chiến giữa nam và nữ tử. Ta từ trước đến giờ chưa có kinh nghiệm gần gũi đàn ông, trong khi bệ hạ đã trải qua không ít, trong trận tâm chiến này, nếu ta đánh mất trái tim mình tức là ta thua, phải không?”

Tôi khẽ thở dài, chỉ vào giá sách bên phải: “Đây là Hoàng Đế Nội kinh, Tổ nữ chân kinh, Thập vận, Hợp âm dương phương, Thiên hạ chí đạo đàm.”

Lý Nghiên ngạc nhiên hỏi: “Hoàng Đế Nội kinh hình như là điển tích y học, mấy cuốn kia ta đều chưa bao giờ nghe đến, ta phải học cả y nữa sao?”

Tôi nói: “Lúc nhan sắc suy tàn cũng là tình yêu phai nhạt, chúng ta không thể chống lại việc lão hóa, nhưng có thể cố sức để nó đến chậm hơn. Cuốn Hoàng Đế Nội kinh miêu tả chi tiết sinh lý của nữ giới, người có thể đọc để tham khảo cách điều dưỡng cơ thể mình. Nhưng chuyện quan trọng hơn là...” Tôi hắng giọng, chăm chú nhìn xuống mặt bàn nói: “Chuyện quan trọng hơn cả chính là, những sách còn lại đều giảng về... giảng về...” Hồng cô từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên lặng bên cạnh, mỉm cười nói thay tôi: “Giảng về ‘thuật phòng the’, ‘đạo tiếp âm’”.

Tôi và Lý Nghiên đỏ ửng mặt, Lý Nghiên cũng nhìn xuống mặt bàn, lí nhí hỏi tôi: “Tiểu Ngọc, cô đọc rồi à?”

Tôi lúng túng đáp: “Đâu có.” Nghĩ đến thôi là tim đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Thư tịch vốn là thứ rất hiếm, những cuốn này lại càng chẳng đâu bán. Hồng cô tuy có nghe nói đến, bảo tôi đi tìm nhưng thật ra bản thân bà cũng chưa bao giờ đọc, chỉ nói với tôi ở thành Trường An chắc chỉ có những nhà vương hầu quý tộc mới thu thập mấy cuốn sách này. Tôi nghĩ lưu trữ sách vở đầy đủ nhất không đâu hơn được cung đình, vạn bất đắc dĩ đành phải đi tìm Hoắc Khứ Bệnh.

“Làm phiền người giúp ta tìm một ít sách.” Tôi cúi đầu mắt nhìn chằm chằm vào chiếc chiếu đang ngồi.

Hoắc Khứ Bệnh nằm nghiêng người trên sạp, thờ ơ hỏi: “Sách gì? Chắc không phải sách binh pháp nữa chứ?”

Tôi càng cúi gằm mặt nói lí nhí như tiếng muỗi vo ve: “Không phải.”

Hoắc Khứ Bệnh bắn khoăn hỏi: “Hôm nay nàng làm sao thế? Có chuyện gì mà không thể thẳng thắn nói mau ra? Ặm Ặm ừ ừ mãi.”

Tôi hít một hơi thật sâu, nói chậm rãi: “Là ... là chuyện ấy... sách về... về chuyện nam nữ... nam nữ...”

“Cái gì?” Hoắc Khứ Bệnh giật mình bật dậy, sững sờ nhìn tôi. Đầu tôi vẫn cúi rất thấp, ánh mắt tập trung nhìn vào mặt chiếu, không dám lên tiếng nữa, chỉ cảm thấy đến cổ cũng nóng hừng hực, chặc mặt mũi đã đỏ rực như mây hồng rồi.

Hắn chột nghiêng đầu cười rộ lên, vừa cười vừa nói: “Chuyện ấy? Chuyện ấy là chuyện gì? Ta nghe không hiểu nàng đang nói gì. Nàng nói rõ ràng cụ thể xem nào.”

Tôi lập tức đứng dậy muốn bỏ đi: “Không tìm thì thôi!”

Hắn liền kéo tay áo tôi, cười hỏi: “Nàng tìm để mình đọc hay cho người khác đọc?”

Tôi không dám nhìn hắn, vẫn đứng quay lưng lại, cúi đầu nói: “Cho người khác đọc.”

Hắn bật cười nói: “Mấy quyển sách này chỉ e trong cung cũng là độc bản, đầu tiên phải tìm người sao chép, mấy ngày nữa ta sẽ mang sang cho nàng. Nàng cũng đọc thử nhé, về sau cũng rất có ích, có chỗ nào không hiểu, ta có thể...” Hắn còn chưa dứt lời, tôi nghe được hắn đồng ý giúp liền giật tay áo lại nhanh chóng rời đi.

Tôi và Lý Nghiên đều cúi đầu ngồi im lặng, Hồng cô liếc nhìn rồi cười: “Hiếm khi thấy hai người lúng túng thế này. Bình thường các muội hành sự luôn tinh minh trầm ổn, bây giờ lại lúng túng đến nỗi một câu cũng không nói ra hồn. Lý Nghiên, đây mới chỉ là bắt đầu, những việc cần phải làm vẫn còn rất nhiều.”

Lý Nghiên khẽ nói: “Muội sẽ đọc hết, đa tạ Hồng cô quan tâm.”

Hồng cô gật đầu cười cười: “Ta còn đến phương kỹ nữ trả giá ời mấy cô nương tinh thông thuật này nhất trong thành Trường An về giảng bài uội. Giờ học ta sẽ cho người kê bình phong ngăn cách, một mặt không để họ biết đang giảng giải cho ai, mặt khác muội có thể một mình ngồi nghe, không phải ngượng ngùng, cứ mặc sức suy nghĩ.” Mặt Lý Nghiên đỏ ửng như tị máu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Hồng cô hết nhìn Lý Nghiên lại quay sang nhìn tôi, cười tà mị, tựa như hết sức hài lòng khi nhìn thấy chúng tôi lúng túng: “Ngọc nhi, hay là muội cũng cùng học với Lý Nghiên đi! Đẳng nào thì sớm muộn cũng sẽ

cần.” Thấy tôi nghiêng đầu trừng mắt nhìn, Hồng cô bật cười nói: “Ta nói sai gì nào? Chẳng lẽ muội về sau trong lòng không có người đàn ông nào à? Hai người không thể...”

Hồng cô hôm nay lại thích đùa dai. Không muốn cho bà nói hết, tôi vội ngắt lời: “Hồng cô, muội vẫn còn mấy lời muốn nói riêng với Lý Nghiên.” Hồng cô vội ngừng cười đùa, đứng dậy đi ra.

Tôi đặt chiếc gương đồng trước mặt Lý Nghiên: “Mẫu thân cô dạy cô ca múa, dạy cô đi đứng hành động thế nào ỹ lệ yêu kiều, nhưng bà ấy đã bỏ sót một điều. Ánh mắt cô có thể rất xinh đẹp đáng yêu, có thể ẩn giấu nội tâm thâm kín, có thể lạnh lẽo thâm thiết, có thể âu sầu thương cảm, nhưng không thể lãnh đạm, càng không thể lạnh như mũi dao. Nếu đến ta cô cũng không thể giấu được, thì làm sao giấu được hoàng đế? Cô hãy về quê thăm ruộng, ngắm xem ánh mắt của các cô gái nông thôn mười sáu mười bảy tuổi trông như thế nào, quan sát thật kỹ càng ánh mắt ấy, rồi xem lại ánh mắt của chính mình. Ta cũng không phải là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi bình thường nên chuyện này không giúp được, cô phải tự học hỏi thôi.”

Lý Nghiên im lặng một lúc rồi nói: “Ta nhất định sẽ học được.”

Tôi nói: “Mẫu thân không cho cô khóc, nhưng từ nay trở đi, ta muốn cô khóc, muốn cô bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi lệ, không phải chỉ là khóc mà phải khóc sao cho thật đẹp, thật thanh tú, khóc như hoa lê dầm mưa, hải đường dầm sương. Nghe đồn lúc bệ hạ đưa Vệ Tử Phu vào cung, vì Trần hoàng hậu đương thời không đồng ý, vì ngại thế lực của mẫu thân Trần A Kiều là Quán Đào trưởng công chúa, hơn một năm liền bệ hạ không gặp Vệ Tử Phu, về sau khi gặp lại, Vệ Tử Phu khóc xin bệ hạ cho nàng xuất cung. Ta tin cô biết câu chuyện này từ lâu, kết quả ra sao chúng ta cũng biết rồi. Nước mắt và nụ cười đều là vũ khí của cô, cô cần phải suy nghĩ xem làm sao để sử dụng chúng.”

Lý Nghiên hít một hơi thật dài rồi gật đầu.

Tôi lặng im nghĩ ngợi một lúc thấy không còn thiếu sót gì nữa: “Đại khái có mấy chuyện đấy, những việc còn lại nhìn chung khá đơn giản, hàng ngày lúc nào rảnh chúng ta lại ngồi ôn lại những chuyện của bệ hạ từ lúc người còn bé đến giờ, tuy cô sớm đã nghe qua, nhưng lần này cô có thể nghe lại để nhớ kỹ hơn, kết hợp với việc đọc binh pháp có thể suy xét kỹ càng tính tình của bệ hạ.”

Lý Nghiên nghe xong liền đứng dậy, cẩn thận chỉnh đốn lại y phục, quỳ xuống trình trọng hành lễ vái lạy tôi. Tôi muốn đỡ nàng dậy, nhưng nàng nắm lấy tay tôi nói: “Xin hãy để ta làm cho trọn lễ, vì tương lai cô sẽ phải quỳ xuống hành lễ với ta còn long trọng hơn, chỉ là căn phòng này không xứng đáng với tâm tư của cô hôm nay.” Tôi rút tay lại, thản nhiên nhận lễ của nàng.

Quả kim ngân vừa mới chín tới được mang đến, theo lời dặn của thợ làm vườn, tôi đem hạt trồng trong luống hoa nhỏ mới vun, mùa xuân năm sau hạt sẽ nảy mầm. Tôi muốn đợi đến khi hoa nở rồi sẽ mời chàng đến ngắm hoa, không biết chàng có đến không? Hay là tôi nên trồng thêm ít hoa ở Thạch phủ nữa? Chàng đối xử với tôi rất tốt, mỗi câu hỏi của tôi chàng đều trả lời kỹ càng, mỗi yêu cầu của tôi, chỉ cần không liên quan đến Thạch phủ, chàng cũng đều đáp ứng. Nhưng chàng đặt tôi ở chỗ nào trong trái tim chàng đây? Có lúc tôi cảm nhận chàng ngày càng gần tôi hơn, nhưng hễ tôi vừa giơ tay ra, chàng lại đột nhiên xoay người bỏ tôi đi rất xa, vì sao thế?

....

©STENT

Tôi dừng bút trầm lặng suy nghĩ, đúng thế! Vì sao thế? Chẳng lẽ tôi phải vĩnh viễn thăm dò đoán mò cảm xúc của chàng? Lấy chiếc hộp trúc ra, tôi cắt mảnh lụa vào trong, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong thư phòng, Lý Nghiên đang ngồi đọc sách dưới ánh đèn, tôi đứng ở cửa ra vào một lúc sau nàng ta mới giật mình nhận ra, ngẩng đầu nhìn tôi: “Muốn cùng ta đọc sách không?” Tôi lắc đầu, đi vào phòng ngồi đối diện với nàng.

Tôi nói: “Ta muốn rủ cô đi gặp Lý sư phụ hỏi một chuyện.”

Lý Nghiên nói: “Chuyện gì? Chuyện của ca ca ta cũng biết, hỏi ta cũng được mà, có khi lại thấy dễ chịu hơn.”

Tôi mân mê ống tay áo đáp: “Tâm tư của nam giới nên để nam giới trả lời, phụ nữ không dò đoán chính xác được trái tim đàn ông đâu, hơn nữa ca ca của cô còn đang...” Tôi nhìn Lý Nghiên rồi lè lưỡi trêu, “Có đi cùng ta không?”

Lý Nghiên cười nói: “Được phép làm biếng, sao mà không đi?” Nói rồi gấp sách đứng dậy. Tôi vừa khóa cửa phòng vừa nói: “Đợi cô đi rồi, ta sẽ thanh lý hết đồ đồng hồ này, thế là khỏi sợ phiền phức gì.” Mặt Lý Nghiên ửng đỏ ngượng ngùng.

Tôi tự nhiên cảm thấy tò mò, nắm lấy tay nàng vừa đi vừa thì thầm hỏi: “Rốt cuộc cô đã học đến đâu rồi?” Lý Nghiên đẩy tôi ra, chỉ chăm chăm bước đi cho nhanh, nhưng tôi nhanh chân bắt kịp, kéo tay nàng lắc lắc: “Nói đi, nói đi mà!”

Lý Nghiên lí nhí đáp: “Nếu cô muốn biết đến thế thì tự mình đến nghe giảng xem sao, như thế là biết được còn gì?”

Tôi cố nén cười nhưng vẫn bật cười: “Ta việc gì phải phí công thế! Ta đã học thì học thứ tinh hoa nhất luôn, đợi cô học xong kể lại với ta là được.”

Lý Nghiên giật tay tôi ra: “Cô đúng là không biết xấu hổ! Nhà chồng còn chưa biết là ai mà đã nghĩ đến mấy chuyện này. Bị người ta biết chắc chắn cô sẽ không gả được cho ai” Tôi hừ một tiếng, không thèm đáp lại.

Hai người im lặng bước đi một lúc, Lý Nghiên liền khoác tay tôi nói: “Tuy cô không biết cụ thể mình bao nhiêu tuổi nhưng chắc không hơn kém ta bao nhiêu, đừng dự định cả đời làm kinh doanh, cũng nên có dự tính khác cho cuộc sống nữa. Cô không có cha mẹ mình thu xếp, bản thân lại không lo lắng, chẳng lẽ cứ ngồi đợi mình già đi theo năm tháng hay sao? Ta chưa gặp chủ nhân Thạch phảng bao giờ, nhưng ta để ý thấy cô đối với người ấy có vẻ rất ân cần, nghĩ kỹ ắt là có khác thường, nếu tuổi tác phù hợp, người ta lại chưa vợ, thì có thể dừng ngại...”

Tôi giơ tay khê véo hai má nàng: “Cô nương nhà người giỏi lắm, tự mình muốn lấy chồng nên bây giờ cũng không thích nhìn người khác an nhàn tự tại.”

Lý Nghiên hừ một tiếng: “Làm ơn mắc oán.”

Chúng tôi vừa bước vào cửa thì Phương Như cũng đang đi ra, nhìn thấy chúng tôi, bèn cúi đầu lí nhí: “Muội đến thỉnh giáo Lý sư phụ về một khúc nhạc.”

Tôi ngẩng đầu cười cười: “Ta đã hỏi gì đâu, sao cô vội vàng giải thích thế? Hình như là hơi...” Lý Nghiên khê véo khuỷu tay tôi, cúi chào Phương Như rồi kéo tôi tránh đường, đưa tay mời Phương Như đi trước.

Phương Như hơi cúi mình hành lễ với tôi rồi vội vã rời đi. Tôi chun mũi nhìn Lý Nghiên: “Còn chưa phải là đại tẩu của cô cơ mà! Ta toi rồi, về sau được cô nâng đỡ, trong nhà này lại có một thái hậu rồi.”

Lý Nghiên trừng mắt nhìn tôi: “Ca ca ta và Phương Như đều là người ôn hòa nho nhã, ai vô duyên vô lại như cô.”

Lý Diên Niên ở trong phòng hỏi vọng ra: “Tiểu muội về đây à?”

Lý Nghiên đáp: “Là muội ạ! Đại ca, có cả Ngọc cô nương nữa.”

Lý Diên Niên nghe thấy liền lập tức ra nghênh đón.

Lý Diên Niên rót cho tôi một chén nước trắng, nhún nhường nói: “Tôi không uống trà, chỉ có nước trắng, nên cũng chỉ có nước trắng tiếp khách.”

Lý Nghiên hi hi cười nói: “Đại ca, cô ấy nói có chuyện muốn hỏi huynh.”

Lý Diên Niên ôn hòa nhìn tôi, yên lặng đợi tôi mở lời trước. Tôi cúi đầu, ngón tay vô thức vẽ mấy vòng tròn trên bàn: “Người trong cung có dễ ứng đối không?”

Lý Diên Niên nói: “Vì được Bình Dương công chúa dẫn vào nên mọi người đều đối xử với tôi rất hòa nhã.”

Tôi nói: “Nghe nói bệ hạ nghe Lý sư phụ đàn xong đã thưởng rất hậu.”

Lý Diên Niên cười nhạt: “Chỉ ban cho tôi một vài thứ thôi, sao có thể nói là thưởng rất hậu được.”

Tôi nói: “Sư phụ thấy sống ở đây ra vào cung điện có tiện không?”

Lý Diên Niên chưa kịp trả lời, thì Lý Nghiên đã chen lời: “Kim Ngọc, rốt cuộc cô muốn hỏi gì? Chẳng lẽ còn định hỏi ca ca ta hằng ngày ăn những gì?”

Lý Diên Niên đưa mắt cho tiểu muội, lại nhẫn nại đáp: “Đi lại đã có xe ngựa, rất tiện.”

Tôi nâng chén uống một ngụm nước, rồi đặt chén xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Lý Diên Niên: “Chuyện là thế này, có một người tình cảm kín đáo, cũng chỉ thích âm nhạc, có một cô gái muốn đem tâm sự trong lòng thổ lộ với người kia, nhưng không biết trong lòng người ấy nghĩ gì, nên cô gái không dám nói thẳng. Theo Lý sư phụ, làm sao để vừa biểu lộ tâm tư của cô gái, vừa có thể khiến người ta dễ chấp nhận tình cảm?”

Lý Diên Niên ngậy người ra một lúc, cúi đầu im lặng suy nghĩ. Lý Nghiên ngồi một bên tóm lấy tay áo của ca ca, ôm bụng cười rộ lên, tôi mặc kệ nàng, chỉ chăm chăm nhìn Lý Diên Niên.

“Kim Ngọc, cô cũng thật là buồn cười, Tôn Tử Binh Pháp của cô đâu rồi? Bây giờ đến chuyện này mà cũng phải đi hỏi người khác. Hóa ra cô chỉ là kẻ chỉ biết bàn việc binh trên giấy, chẳng khác gì Triệu Quát[1], ta phải suy xét kỹ lại mấy lời cô căn dặn ta xem rốt cuộc có khả năng áp dụng không mới được.”

[1] Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự mình là giỏi nhất thiên hạ. Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chớp lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.

Tôi nhìn Lý Nghiên bình tĩnh nói: “Ta không coi chuyện này là một trận chiến, vì ngay từ đầu tấm lòng ta đã mở rộng sẵn, ta không hề phòng vệ, ta không sợ chàng tiến vào, chỉ e chàng không muốn tiến vào mà thôi. Ở đây không có lý trí lạnh lùng, chỉ có trái tim.”

Lý Nghiên ngưng tiếng cười, ngồi thẳng người nhìn tôi một lúc rồi cúi đầu làm thinh. Lý Diên Niên nghiêng đầu nhìn tiểu muội như vừa nghĩ ra điều gì, nhất thời trong phòng trở nên im ắng tĩnh lặng.

Phải một lúc sau Lý Diên Niên mới nhìn tôi cười áy náy: “Tôi là người dạy nhạc, chỉ có thể dùng âm nhạc truyền tải tiếng lòng, muốn vậy trước tiên cần phải thổi được một khúc nhạc cho tốt đã, tôi nghe Phương... nghe người ta nói Ngọc nương đã học thổi sáo rồi.”

Lý Diên Niên vừa nói vừa lấy chiếc sáo ra thổi một đoạn, tôi chăm chú lắng nghe. Lý Diên Niên thổi xong nói: “Tiểu muội tôi cũng biết thổi sáo đấy, tuy thổi không hay lắm nhưng miễn cưỡng cũng có thể dạy người khác. Hai người hay ở cùng nhau, có thể nhờ tiểu muội dạy cho Ngọc Nương.”

Tôi gật đầu cười, cái gọi là nói “không hay lắm” của Lý Diên Niên đối với người bình thường ắt hẳn là rất hay.

Lý Nghiên đột nhiên đứng dậy, chẳng nói chẳng rằng bỏ ra ngoài. Tôi chấp tay vái Lý sư phụ, ra ý bảo y không phải tiễn chân, rồi xoay người đuổi theo Lý Nghiên.

Trong phòng không thắp đèn, chỉ có ánh trăng cuộn cuộn tràn vào. Lý Nghiên quay mặt hướng ra cửa sổ, cả người chìm trong ánh trăng, dáng dấp cô độc như ánh trăng sáng trên trời kia, tuy thần thái, tư chất xinh đẹp trong sáng như trăng, nhưng lại toát lên vẻ cô đơn tĩnh lặng.

Tôi đứng ở cửa nói: “Nếu bây giờ người hỏi vẫn còn kịp đấy, cùng lắm là đắc tội với Bình Dương công chúa, nhưng ta có thể gỡ được chuyện đấy.”

Lý Nghiên đứng yên bất động, nhẹ nhàng nói: “Ta rất ghen tỵ với cô, cô sống tự do như thế, có thể làm việc mình muốn làm, theo đuổi niềm vui của chính mình.”

Tôi ngắt lời: “Bây giờ cô cũng đang làm việc cô muốn làm mà, có ai bắt ép cô đâu.”

Lý Nghiên nói: “Nhưng tự bản thân ta ép ta. Kim Ngọc, cô không hiểu được đâu, ta cũng hy vọng cô vĩnh viễn không phải nếm trải cảm giác tự ép buộc bản thân thế này.”

Tôi không biết nên nói gì để an ủi nàng ta, lặng im một lúc mới tiếp lời: “Hôm nay cô đi nghỉ sớm đi! Ngày mai lại tiếp tục.” Nói xong liền xoay người chậm rãi rời đi, tâm tình trầm lắng xuống, đột nhiên Tiêu Đào đang bay trên không lao vù xuống đậu vào vai tôi. Tôi vừa thấy dưới chân nó có cuộn vải nhỏ liền vui trở lại, vội vã chạy nhanh về phòng.

Công chúa được thị nữ đỡ bên cạnh, vừa đi vừa hỏi: “Người sáng sớm hỏi phủ công chúa có rừng trúc không, cầu xin bổn cung cho phép người dùng rừng trúc, vì sao phải đặc biệt thu xếp ở đó?”

“Có hai nguyên nhân, thứ nhất, mỹ nhân cũng giống như hoa, phong thái khác nhau, có người như mộc lan tươi đẹp, phú quý, có người như thu cúc thanh cao đậm nhạt, cũng có người như hải đường mộc mạc yêu kiều động lòng người, hoa khác nhau nên ắt có cách ngắm hoa khác nhau, chỉ như thế mới có thể chiêm ngưỡng hết vẻ đẹp độc đáo của từng loài hoa được. Thứ hai, thể nhân ai cũng dễ nhớ tới ấn tượng đầu tiên, nếu cảm thấy mềm yếu đáng thương thì về sau trong lòng ắt sẽ tràn đầy thương tiếc, nếu cảm thấy cao quý thanh tú, ắt hẳn cũng nảy lòng tôn kính. Vì thế lần đầu gặp nhau rất quan trọng, nếu đã có thiên thời địa lợi giúp đỡ thì đương nhiên không thể lãng phí.” Lần đầu tiên nghe Hồng cô giảng giải đạo lý này, tôi và Lý Nghiên hết sức ngạc nhiên, cuối cùng mới hiểu tại sao mấy vị công tử thiếu gia kia không hề đoái hoài gì đến kiều thể mỹ thiếp ở nhà, mà chỉ ngày ngày lui tới chốn phượng hát, lầu xanh, thủ đoạn cám dỗ, mị hoặc thể này, nhất định các cô gái bình thường khó mà nghĩ tới được.

Giải thích xong, tôi lập tức được dẫn đi xem rừng trúc.

Vừa khéo đúng lúc mặt trời đang lặn, tầng tầng lớp lớp mây hồng bao phủ bầu trời phía Tây, ảm áp vô cùng, càng về phía Đông sắc hồng càng nhạt đi, dần dần hòa vào sức mạnh trời xanh biếc tịch mịch kia, rừng trúc trong sáng chiều tà cũng hơi ửng lên sắc đỏ hây hây, trong quầng sáng ấy vẫn là vẻ rậm rạp xanh tươi của lá cây.

Lý Nghiên đứng quay lưng về phía chúng tôi, người dựa vào cây trúc, dáng đứng rất đẹp.

Công chúa chăm chú nhìn bóng dáng ấy một hồi rồi mới thấp giọng hỏi: “Là người bảo cô ta làm thế à?”

“Không phải ạ, dân nữ chỉ dặn cô ấy đứng đợi ở rừng trúc, cũng không nói thêm gì, thậm chí còn không nói với cô ấy là công chúa muốn gặp ở đây. Mọi chuyện không thể không chuẩn bị, nhưng nếu tận lực quá mức để dân xếp có khi lại thành thừa thãi.”

©STENT

Công chúa khẽ thở dài: “Chỉ một tấm lưng mà đã khiến người ta phải suy tưởng miên man, muốn được nhìn dung mạo nàng, nhưng cũng sợ bị thất vọng, dung mạo của cô ta ngàn vạn lần không được thua kém đáng điệu kia, tâm thái thấp thỏm bồn chồn thể này đích thực không thể có nếu triệu kiến cô ta ở trong nhà.”

Tôi chỉ hơi nhướn miệng cười không nói gì, công chúa ngẩng nhìn thêm lát nữa rồi mới giơ tay ra hiệu thị nữ đứng yên tại chỗ, tự mình chậm chậm bước về phía rừng trúc. Tiếng bước chân làm kinh động Lý Nghiên, nàng ta giật mình quay đầu, miệng nở một nụ cười, một tay chỉ về phía mặt trời lặn định nói gì đó, chợt nhìn rõ người đến là ai, nàng ta thoáng kinh hoảng, lập tức cúi lạy công chúa.

Công chúa vội nói: “Đứng dậy rồi hãy nói.” Lý Nghiên quỳ gối dập đầu một cái rồi mới từ từ đứng dậy.

Vóc dáng nàng như tôn thêm vẻ đẹp cho trúc, lạt vảy xanh xòa trên mặt đất, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm ngọc xanh biếc, ngoài ra không còn món nữ trang nào cả. Công chúa lại ngẩng nhìn Lý Nghiên lần nữa, nghiêng đầu nhìn tôi cười: “Đích thị là mỹ ngọc, lại còn là tuyệt thế mỹ ngọc ‘Hòa thị bích’[2]. Bổn cung vừa rồi bị dung mạo của người làm cho giật mình kinh hãi, trong lòng không muốn người phải quỳ xuống chút nào.”

[2] Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

Tôi nhìn Lý Nghiên, những việc mà ta có thể làm chỉ có thế này thôi, từ giờ trở đi mọi chuyện cô phải dựa vào chính mình. Ánh mắt cả hai chạm vào nhau, rồi cùng không biến sắc mà dịch chuyển ra hướng khác.

Lúc đi xe ngựa có hai người, lúc về xe chỉ còn một người, vừa mới vào nhà, Lý Quảng Lợi đã vội vã chạy ra đón: “Công chúa có hài lòng với tiểu muội không?” Tôi khẽ gật đầu, hấn liền vung tay vẫy lung tung, hét

âm lên sung sướng.

Lý Diên Niên vẫn đứng im dưới bóng cây, tựa như không hề động đậy gì từ lúc chúng tôi rời khỏi nhà. Trời đã ngả tối, không nhìn rõ sắc mặt y, chỉ thấy lúc y vừa nhìn thấy tôi gật đầu chột ra sức dấm mạnh vào thân cây bên cạnh. Lý Quảng Lợi giật mình hét lên: “Đại ca!” Phương Như không biết từ đâu đi tới, muốn đến gần nhưng lại dừng bước đứng yên một chỗ.

Tay Lý Diên Niên hơi trầy xước, máu chảy ra. Tôi nhìn Phương Như đưa tay ra ý bảo cô qua đây, rồi nhìn Lý Quảng Lợi nói: “Người quay về trước đi.” Lý Quảng Lợi nhìn ca ca thăm dò một lúc rồi lớn tiếng gọi, nhưng chỉ thấy Lý Diên Niên đứng bất động, nên đành từng bước vừa đi vừa quay đầu nhìn rồi chậm chậm rời hẳn.

Mặt Phương Như hơi ửng đỏ, cô dùng khăn tay giúp Lý Diên Niên lau vết máu, nhẹ nhàng phải đi mấy mảnh vỏ cây dính trên vết thương. Lý Diên Niên nhìn tôi nói: “Có lẽ việc ta hối hận nhất đời này chính là đến Lạc Ngọc phường.”

Tôi nhìn Phương Như đáp: “Không phải tất cả đều là chuyện xấu chứ?”

Ánh mắt Lý Diên Niên nhìn khuôn mặt Phương Như thoáng vẻ dịu dàng nhưng lúc nhìn sang tôi thì đã lạnh lùng như băng rồi: “Tuy tiểu muội nói đây là thứ muội ấy muốn, đều là chủ ý của muội ấy, nhưng ta vẫn không thể không căm ghét người, người làm ta thất vọng, người tham vinh hoa phú quý vậy sao? Không mấy may tiếc nuôi hy sinh đời một người con gái sao?”

Tôi điềm tĩnh cười: “Muốn căm ghét oán hận ta xin cứ tự tiện! Nhưng dù gì thì Lý Nghiên cũng đã đặt chân lên con đường không thể quay đầu lại rồi, mặc cho người tán thành hay phản đối đều phải giúp đỡ cô ấy, dùng tất cả tài hoa của người mà giúp đỡ cô ấy.”

Bỏ lại Lý Diên Niên trơ ra như tượng gỗ, tôi xoay người rời đi, chột thấu hiểu mấy lời lúc Lý Nghiên nắm tay tôi nhòa lệ nói, có rất nhiều chuyện không thể giải thích được, cũng không có cách giải thích.

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Về đến phòng đã thấy Hồng cô đang ngồi trên sập đợi, tôi ngồi xuống đối diện, bà hỏi: “Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

Tôi gật đầu: “Lý Nghiên lần này thật sự phải cảm ơn tỷ nhiều, tỷ dàn dựng khung cảnh màn gặp gỡ quả nhiên lay động được công chúa, làm người đã gặp không ít mỹ nhân như công chúa phải thất thần, mấy lý lẽ thường người như thường hoa có lẽ sớm đã làm công chúa động lòng rồi, công chúa khẳng định sẽ tận lực khiến cho lần đầu Lý Nghiên tiếp kiến bệ hạ cũng sẽ tuyệt đối phi thường.”

Hồng cô che miệng mỉm cười: “Lăn lộn chốn phong trần nửa đời người, mấy chuyện tai nghe mắt thấy toàn là đầu sắc so sánh, nếu chỉ luận những chuyện này, con gái nhà lành làm sao vượt qua được chúng ta? Bây giờ chỉ còn xem Lý Nghiên thôi, không biết cô ta định làm sao tiếp kiến bệ hạ.”

Tôi yên tĩnh ngồi xuống một lúc, chột bật dậy lấy chiếc khăn tay màu xanh Hồng cô đưa hôm nọ, giấu thân dây leo quấn thành hình chữ “Lý”, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhấc khăn lên đốt trước đầu ngọn nến, nhìn nó từng chút từng chút một cháy đỏ rực lên, sau đó chuyển thành màu đen, rồi màu xám, lúc tia lửa suýt chạm vào tay tôi, tôi vội thả lỏng ngón tay, góc khăn cuối cùng vẫn cháy đỏ hồng hồng rơi xuống mặt đất, nhanh chóng biến thành tro bụi, không thể nhận ra nguyên dạng nữa.

Tôi cầm thiệp mời trong tay ngẫm ngía, ngờ vực hỏi: “Hồng cô, tỷ nói xem tại sao công chúa mừng thọ lại mời chúng ta đến?”

Hồng cô vừa soi mình trước gương trang điểm vừa nói: “Chắc vì nể mặt Lý Nghiên, có vẻ Lý Nghiên tuy chưa tiến cung nhưng đã rất được lòng công chúa. Thời trẻ ra vào cửa phủ vương hầu cũng là chuyện bình thường, không ngờ đến hôm nay vẫn có cơ hội làm khách quý phủ công chúa, thật phải đa tạ Lý Nghiên.”

Thấy tôi ngồi im lặng, trầm mặc suy nghĩ, Hồng cô cười nói: “Đừng nghĩ nữa, đến nơi rồi khắc sẽ biết. Mau mau thay y phục rồi trang điểm đi.”

Tôi lắc đầu cười: “Tỷ trang điểm đẹp là được, muội chỉ chọn một bộ đơn giản, đeo thêm chút trang sức, không bắt nả là được rồi.”

Hồng cô hơi chau mày, có vẻ muốn nói gì đó, nhưng tôi đã ngắt lời luôn: “Lần này nghe muội đi.” Hồng cô thấy vẻ mặt kiên định của tôi, bất đắc dĩ đành gật đầu.

Yến tiệc bày bên hồ, mấy chiếc bàn kê dọc theo bờ hồ. Hoa viên được bố trí thành từng cụm rực rỡ, chỗ đèn đuốc sáng trưng chính là chỗ ngồi của chủ tiệc, hiện giờ vẫn còn để trống, còn vị trí của chúng tôi là ở phía cuối cùng của dãy bàn tiệc, một nửa khuất trong bóng tối. Bốn phía sớm đã đông người ngồi, giờ mọi người đều đang cười nói, giữa tiếng người ồn ào huyền ảo không có một ai quan tâm đến chúng tôi.

Hồng cô nhìn kỹ xung quanh, mặt mày tuy vẫn nở nụ cười nhưng trong ánh mắt đã có chút thất vọng. Tôi vui vẻ cười cười, cầm chén trà lên thưởng thức. Đợi rồi lại đợi, đến khi uống hết cả một ấm trà, chúng tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì thấy mọi người đều đã quỳ xuống. Tôi và Hồng cô đưa mắt nhìn nhau rồi cũng quỳ xuống theo.

Khi thấy hai người đầu tiên sớng đôi đi đầu, tôi còn chưa kịp nhìn rõ, người người đã hô to: “Bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế.” Tôi vội vã làm theo đám người cũng dập đầu bái lạy.

Sau một phen nháo nhào, mọi người đều ngồi xuống, Hồng cô lúc này đã lấy lại được hứng thú, nhìn tôi đầy vẻ căng thẳng, tôi bật cười. “Đợi xem xem!”

Vì ngồi trong góc khuất nên có thể an tâm to gan xem xét đánh giá mọi người xung quanh, hoàng đế Đại Hán mà cha và Y Trĩ Tà đã vô số lần nhắc đến ngồi ngay ngắn chủ trì yến tiệc. Vẫn nhớ năm ấy tôi từng hỏi Ý Trĩ Tà: “Hắn trông có đẹp trai hơn huynh không?” Ý Trĩ Tà lúc ấy chưa trả lời tôi, phải bao nhiêu năm sau tôi mới có thể tự mình trả lời câu hỏi này. Hoàng đế tuy trông khá xuất chúng so với nam nhân bình thường nhưng vẫn không đẹp trai bằng Y Trĩ Tà, khí thế so với Y Trĩ Tà lại lộ nhiều nét phô trương hơn, dù gì thì Y Trĩ Tà mà tôi biết cũng chưa lên làm thiên vu, giờ hắn thế nào rồi nhỉ?

Hồng cô khẽ kéo tay tôi, thì thầm bên tai trêu trọc: “Sao tự nhiên muội lại rầu rầu sắc mặt tròn mắt ngấm bệ hạ rồi ngây người ra thế? Quả tướng mạo bất phàm nhỉ, không phải muội hối hận đấy chứ...” Tôi giận dữ trừng mắt nhìn bà, chuyển ánh mắt sang nhìn Vệ hoàng hậu, chợt giật nảy mình. Người ấy mang vẻ đẹp của nước, từ khuôn mặt đến thân tư đều hết như làn nước, nhu hòa như nước, thanh tĩnh như nước, thanh tú như nước, tất cả đều hội tụ trên thân thể bà. Dưới vầng sáng của ánh đèn, trông bà như ánh trăng sáng trên mặt hồ Thiên Trì^[3], mỹ lệ đến kinh người. Đây nào phải đóa hoa đã tàn chứ? Có những vẻ đẹp sẽ không vì thời gian trôi đi mà phai màu.

[3] “Thiên trì” là “hồ trời”, nằm trên núi Trường Bạch.

Hồng cô khẽ thở dài: “Đây chính là nữ nhân trong các nữ nhân, chẳng trách năm đó Đậu thái hậu nắm quyền trong triều, bệ hạ buồn bực u uất bất đắc chí liền một lòng mê luyện năng ta, đến nỗi không ngại vì nàng mà đắc tội với Trần hoàng hậu và trưởng công chúa.”

Tôi gật đầu, lòng cảm thấy chợt chua xót khó tả, không dám nhìn Vệ hoàng hậu thêm, vội đưa ánh mắt tránh đi.

Bình Dương công chúa ngồi phía dưới hoàng đế, bên cạnh là một người đàn ông thân hình cường tráng, dung mạo ôn hòa, chắc là Vệ Thanh đại tướng quân. Người ta thường nói gặp mặt không bằng nghe danh, Vệ đại tướng quân đúng như tôi tưởng tượng, thân hình lực lưỡng mạnh mẽ, khí chất lại hết sức ôn hòa. Bình Dương công chúa và hoàng đế cười nói, Vệ đại tướng quân và Vệ hoàng hậu lại chỉ mỉm cười nhẹ nhàng lắng nghe, phần lớn không hề thấy hai người bọn họ nói chuyện gì, tỷ đệ hai người toát lên khí chất tương đối giống nhau.

Hoàng thân quốc thích và trọng thần quyền quý yến tiệc linh đình, cười nói không dứt, có vẻ hết sức huyền ảo, nhưng không ai rời mắt khỏi hoàng đế, âm thầm lưu ý từng cử động của người, theo dõi từng lời nói, tiếng cười hay phản ứng của người, một mặt xu nịnh hoàng đế, một mặt lại tranh giành, cấu xé lẫn nhau, lời lẽ có khi đàn áp lẫn nhau, lúc lại cố ý lấy lòng. Chỉ duy nhất Hoắc Khứ Bệnh cúi đầu chăm chú uống rượu ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt, không chút quan tâm đến chuyện xung quanh, không giao tiếp người khác, mà nhìn chung cũng không có ai dám giao tiếp hắn, từ lúc tiệc bắt đầu đến giờ,

chỉ có một nam tử tầm hai mươi hai hay hai mươi ba tuổi đến cùng ly cùng Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh chỉ mỉm cười đáp một chén.

Tôi nhìn chàng trai kia hỏi: “Hắn là ai thế?”

Hồng cô thở dài đầy tiếc nuối: “Đây chính là Tam lang của Lý gia, Lý Cẩm.”

Thần sắc của tôi vẫn không thay đổi, qua như lời Hồng cô, đây là một nam nhân văn võ vẹn toàn, xuất thân từ thế gia vọng tộc, cửa cao nhà rộng, cử chỉ cũng tất quý phái, có nét phong lưu tao nhã của văn nhân, khuôn mặt lại không hề thiếu bản sắc của kẻ làm tướng, thấp thoáng ẩn hiện vẻ phóng khoáng hào sảng.

Hồng cô thì thầm bên tai tôi giới thiệu một loạt những người tham gia yến tiệc: “... Người mặc y phục tím kia là Công Tử Hạ, tỷ phu của Hoàng Hậu nương nương và Vệ tướng quân, được phong làm Khinh xa tướng quân, tổ tông là người Hung Nô nhưng về sau quy thuận theo Hán triều...”

Bên phía chủ yến tiệc, không rõ công chúa và hoàng đế nói gì, tiếng cười nói tự nhiên im bật, Hồng cô cũng lập tức ngừng lời. Không lâu sau, Lý Diên Niên từ từ bước ra. Tài đánh đàn quán tuyệt thiên hạ của Lý Diên Niên người người trong thành Trường An đều đã biết, nhưng thật sự được nghe tiếng đàn của y thì chỉ có một vài, phía cuối bàn tiệc chỗ này lập tức có người khẽ buột miệng thán phục. Lý Diên Niên hướng về hoàng đế và hoàng hậu hành lễ vái lạy rồi ngồi sang một bên có thị nữ dâng đàn đến, đặt trước mặt y. Mọi người đều hiểu là y sắp biểu diễn, ai nấy đều nín thở tập trung lắng nghe.

Lý Diên Niên có đôi phần hồ hững, nhẹ nhàng hạ tay xuống phím đàn, nhưng vẫn chưa dạo thành khúc, bầu không khí tĩnh lặng làm ai nấy đều giật mình thẳng thốt. Hồng cô liếc nhìn tôi, tôi liền lắc đầu ý bảo không phải vội. Lý Diên Niên tựa như đang hít một hơi thật sâu, sắc mặt vẫn thế, hai tay giơ lên vuốt xuống dây đàn nhưng vẫn không có khởi âm, chỉ là một chuỗi âm thanh chồng chéo nối tiếp ào ra hết như thác nước trút xuống từ thiên cung. Tiếng đàn từng đợt từng đợt, đợt sau nối tiếp đợt trước cứ thế mà nhanh dần lên, làm tim người ta đập loạn cả nhịp, chỉ muốn lánh đi, nhưng lại bị tiếng nhạc tóm lấy, không thể thoát được, đến mức một người lãnh đạm như Hoắc Khứ Bệnh cũng phải ngẩng đầu nhìn Lý Diên Niên, vênh tai lắng nghe.

Sau một tràng dài những âm thanh gấp gáp, tiếng nhạc đột nhiên chậm lại, rồi một tiếng sáo vang lên trên nền tiếng đàn dậm, nhẹ nhàng trong trẻo, thu hút những người trong lòng bị tiếng đàn dồn ép đến rối loạn hướng về phía có tiếng sáo.

Gió đêm chậm chậm thổi, vầng trăng sáng treo lơ lửng trên nền trời, nước dập dờn trầm bổng như sóng. Ánh trăng lan tỏa mặt nước, sắc hồ sắc trời hòa làm một. Một tấm bè gỗ theo gió trôi tới, một cô gái cầm sáo thổi quay lưng về phía mọi người. Dưới ánh trăng mờ mờ, tà váy của nàng khẽ bay, dáng người mảnh mai có nét bất khuất kiên cường, lại vừa có vẻ thanh tú mềm mại. Nét đẹp mềm mại lôi cuốn lòng người, khiến người ta nẩy sinh lòng thương tiếc, nhưng lại quá cao quý khiến người ta không dám lại gần.

Thâm tâm mọi người đều đã an bình trở lại, trong lúc đang yên tĩnh thưởng thức tiếng sáo, thì tiếng sáo lại hạ xuống rồi tiếng đàn vang lên, âm thanh đan xen dồn dập như thúc giục, rồi dần dần ôn hòa, ung dung hơn, một lúc sau, tấm bè gỗ đã chậm rãi trôi tới giữa hồ.

Lúc này đám người đã không mấy may quan tâm đến tiếng đàn hiếm khi được nghe của Lý Diên Niên nữa, ai nấy đều chăm chú theo dõi cô gái trên tấm bè gỗ kia. Lý Nghiên xoay người hướng về phía hoàng đế và hoàng hậu cúi người hành lễ, đám người bâng hoàng há miệng ngơ ngẩn, giữa ánh trăng sáng mịt mù ấy, họ đều cảm thấy cô gái này chắc chắn cực kỳ xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy bị tấm mạng che lại, cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ, nên trái tim đập càng nhanh, càng loạn.

Lý Nghiên hành lễ xong, liền vung ống tay áo lên trước, nhảy lên theo tiếng nhạc, từ trên bè gỗ bay lướt trên mặt nước. Cả yến tiệc vang lên những tiếng kêu kinh ngạc, có người đánh rơi chiếc chén đang cầm trên tay vỡ choang, có người thì làm rớt đôi đũa, đến cả tôi cũng giật mình, nhìn chăm chăm Lý Nghiên không chớp mắt, nhất thời không hiểu sao nàng ta có thể ung dung, uyển chuyển đứng trên mặt nước như vậy.

Bước đi trên sóng, đạp trăng nhảy múa, dải lụa tung bay, vạt áo phất phơ, khiến người ta có cảm giác nàng là vị thần nữ trên mặt nước, dáng tiên lả lơi nên mới có thể đi đến tự nhiên trên mặt hồ, chân đạp sóng nước, cùng bóng trăng vui đùa. Mọi người ai nấy đều lộ vẻ chấn động, ngưỡng mộ, thần thái mê mẩn. Tiếng đàn của Lý Diên Niên đột nhiên cất cao gấp rút, Lý Nghiên vung tay ném dải lụa màu nguyệt bạch lên, chúng

nhân ngẩng đầu nhìn về phía dải lụa bay lượn trên lưng chừng không, tiếng đàn không ngờ lại phối hợp một cách kỳ diệu với dải lụa lướt múa lượn trên không trung, khiến trái tim mọi người cũng đập dồn lên xuống theo mảnh lụa, hốt nhiên cúi đầu chỉ kịp thoáng thấy một bóng hình xinh đẹp rơi xuống mặt trăng nơi đáy nước. Bóng trắng vỡ tan rồi hợp lại, giai nhân giờ đã khó tìm, chỉ còn lại bóng trăng sóng nước, cùng bầu không tĩnh lặng.

Có lẽ người bình tĩnh lại sớm nhất là Hoắc Khứ Bệnh, Vệ tướng quân và tôi, trong khi mọi người vẫn ngây ra nhìn chăm chăm vào mặt hồ, tôi quay đầu nhìn về phía hoàng đế, chợt thấy Hoắc Khứ Bệnh và Vệ tướng quân cả hai đều đang nhìn Vệ hoàng hậu, nhưng Vệ hoàng hậu chỉ nhoẻn miệng cười, chăm chú nhìn mặt hồ, khoe mắt tựa như ngấn lệ. Tôi đột nhiên không muốn quan sát nét mặt hoàng đế nữa, cúi thấp đầu xuống. Hồng cô khẽ chạm vào tay tôi, ý muốn tôi nhìn Lý Cẩm. Chỉ thấy nét mặt Lý Cẩm đầy vẻ kinh ngạc pha lẫn ngưỡng mộ, không kim được mà ngả người về phía trước.

Trong không khí tĩnh lặng như tờ, hoàng đế đột nhiên bảo Bình Dương công chúa: “Trẫm muốn triệu kiến cô gái này.” Hồng cô lập tức nắm lấy tay tôi, nhìn tôi cười, tôi khẽ gật đầu.

Tay Lý Cẩm khẽ run, rượu trong chén đã đổ hết vào vạt áo, hấn ngã người ra một lúc, ánh mắt tiu ngủi thất vọng nhanh chóng biến mất, sau đó lại nói cười tự nhiên như cũ.

Bình Dương công chúa mỉm cười cúi đầu bẩm báo: “Bệ hạ sớm đã nói muốn triệu kiến rồi, hôm qua Lý Diên Niên đàn khúc nhạc ‘Nghiêng nước nghiêng thành’ cho người nghe, nàng ấy chính là giai nhân được nhắc đến trong bài.”

Hán Vũ Đế vui mừng bật cười, nói với giọng như thể đang tự giấu mình: “Trẫm đến mặt mũi nàng ra sao còn chưa nhìn rõ, vậy mà đã cảm thấy nàng rất xứng đáng với bốn từ ‘Nghiêng nước nghiêng thành’, nàng ấy làm sao có thể nhảy múa trên mặt nước.”

Bình Dương công chúa cười đáp: “Bệ hạ thử đoán xem.”

Hoàng Đế nhìn mặt hồ lần nữa: “Có phải dưới hồ có đặt cọc gỗ.”

Công chúa vỗ tay cười vang: “Ta bận rộn mấy ngày hôm nay tốn công tốn sức chuẩn bị, không ngờ lại bị bệ hạ một câu chỉ ra luôn.” Tất cả trọng thần sắc tỉnh ngộ, nhìn bệ hạ đầy thán phục, chỉ không biết bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả. Hoắc Khứ Bệnh vẫn cầm chén rượu thông thả thưởng thức, thần sắc thản nhiên.

Một buổi dạ tiệc mà cả khách và chủ đều hết sức vui vẻ, hoặc nên nói là hoàng đế hết sức vui vẻ, sự vui mừng ấy đã hòa vào đám đông. Tôi và Hồng cô đứng trong góc khuất đợi mọi người đi được một lúc mới dắt tay nhau đi về.

Hồng cô mặt mũi rạng rỡ, còn tôi lại không thể vui vẻ được, rất nhiều việc hiểu được là một chuyện, tận mắt chứng kiến việc đó xảy ra lại là một chuyện khác, năm ấy Vệ hoàng hậu cũng từng tại phủ này vì một khúc ca mà được hoàng đế chú ý, đêm nay là một cô gái khác lặp lại kỳ tích năm xưa trước mặt nàng, khi hoàng đế ngắm nhìn Lý Nghiên dưới ánh đèn, liệu người có nhớ đến lần gặp gỡ Vệ Tử Phu nhiều năm trước?

Hồi bé, tôi thích nhất là tham gia yến hội, cảm thấy không khí vô cùng rạo rực, ai ai cũng đều cực kỳ vui vẻ, lúc nào có thiên vu ở đây thì lại càng rôm rả chuyện trò, có nhiều lúc cha không muốn đi, tôi vẫn nũng nịu đeo bám đòi đi bằng được. Hôm nay được tham gia yến tiệc của hoàng đế Hán triều mới thật sự thấu hiểu sự lạnh lẽo buồn tẻ ẩn sau phồn hoa phú quý.

Tôi tự nhiên rất nhớ cha, trong lúc tâm tư ảo não hình ảnh của Cửu gia chợt hiện lên trong tâm trí, tự nhiên rất muốn đến thăm Cửu gia, muốn ngắm nhìn hình bóng ấm áp của Cửu gia dưới ánh đèn. Một ngọn đèn, một người, một căn phòng bình an ấm áp. “Hồng cô, tỷ lên xe về nhà trước đi! Mọi người muốn tự mình đi loanh quanh một lát.”

Hồng cô nhìn kỹ tôi rồi dịu dàng nói: “Đi đi! Đừng nghĩ nhiều quá, không phải Lý Nghiên thì cũng sẽ có người khác, thế gian này đàn ông càng bạc tình thì phụ nữ càng si mê, Vệ hoàng hậu là người thông minh, nàng ấy sẽ biết làm sao để sống yên ổn.”

Ánh trăng trải dài trên con đường đá, ánh bạc dịu dàng như rót xuống những mái nhà, thỉnh thoảng nghe đâu đó có tiếng chó sủa càng tôn thêm nét tĩnh mịch của màn đêm. Tôi đang đi dọc con đường thì một

chiếc xe ngựa phi nhanh qua trước mặt tôi rồi bỗng dừng dừng lại, Hoắc Khứ Bệnh từ trong xe nhảy xuống, nhìn tôi chăm chú hỏi: “Sao nàng lại ở đây? Vừa nãy nàng cũng ở tiệc mừng sinh nhật công chúa cơ mà?”

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, hẩn lạnh lùng nói: “Thật sự phải chúc mừng nàng rồi.”

Tôi cần môi không biết nói gì, chỉ cần cầm cúi đi tiếp, hẩn xua tay bảo phu xe về trước, rồi lặng lẽ đi theo bên cạnh tôi. Tôi vốn định bảo hẩn đi về, nhưng nhìn thấy thần sắc hẩn lúc này, lại chẳng thể nói được gì, chỉ im lặng đi tiếp.

Tiếng bánh xe ngựa từ từ xa dần rồi mất hút, đêm tối cũng như chúng tôi hết thấy đều lặng im, trên đường chỉ nghe tiếng bước chân của hai người, từng bước từng bước một.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn về phía trước rồi nhẹ nhàng nói: “Có một số việc hiểu là một chuyện, tận mắt chứng kiến việc đó xảy ra lại là chuyện khác.”

Tôi thấp giọng nói: “Ta biết, nếu trong lòng người không thoải mái thì cứ mắng mả ta vài câu đi!”

Hẩn nghiêng đầu nhìn tôi rồi lắc đầu cười: “Dù trong lòng có tức giận đi nữa thì bây giờ cũng hết rồi, hiếm khi thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời thế này, huống hồ chuyện này ta vốn đã lường trước, chỉ là không ngờ sự xuất hiện của Lý Nghiên lại được sắp đặt thận trọng kỹ lưỡng đến thế, vừa tấn công đã giành chiến thắng.” Hẩn thở dài, chậm rãi nói tiếp: “Bắc phương có giai nhân, đẹp thì tuyệt thế, cô đơn một mình. Một lần liếc mắt xiêu thành, hai lần liếc mắt, nước dâng giữa nghiêng. Nước, thành đành chịu giữa nghiêng. Giai nhân hồ dễ giữ riêng tay mình[4] Lý Nghiên đơn giản chỉ là thấu hiểu đạo lý dụng binh, biết để cho Lý Diên Niên gây một khúc nhạc lay động tâm tư bệ hạ trước, lại vì là tiệc sinh nhật công chúa nên có thể không bị triệu kiến ngay lập tức, khiến người ta chỉ có thể si mê trong lòng. Lại vì ra tay trước, nên chiếm được tiên cơ, giả sử đợi đến lúc bệ hạ triệu kiến mới xuất hiện thì đã trở thành thế bị động, thiên thời địa lợi đều không ngờ lại có thể được như ý đến thế, tiết mục tối nay quả thật rất xuất sắc.”

[4] Trích “Phương Bắc hữu giai nhân” (Bắc phương có người đẹp) trong Hán văn I do GS. Huỳnh Minh Đức biên soạn (Nxb Minh Trí, Sài Gòn, 1973, tr.210-211).

Ánh trăng rất đẹp, trải dài trên đường, nhưng tôi vẫn chỉ có thể nhìn rõ một phần con đường trước mắt, phía cuối con đường dài đằng đẵng này có gì, tôi nhìn không ra. Lý Nghiên và Lưu Triệt lần đầu gặp gỡ, vừa hữu ý mà cũng vừa vô ý, Lý Nghiên toàn thắng, nhưng về sau sẽ thế nào?

Hai người cứ thế đi trong im lặng, nhìn lối đi, Hoắc Khứ Bệnh định tiễn tôi về Lạc Ngọc phường, rẽ vào một con đường khác, phía trước bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng, từ xa đã nhận ra ba chữ “Thiên Hương phường” trên dãy đèn lồng. Có vài người từ trong Thiên Hương phường đi ra, mấy cô nương hàng đầu của Thiên Hương phường không ngờ cũng đích thân ra tận cửa tiễn khách. Tôi bất giác đưa mắt quan sát kỹ hơn mấy người khách vừa ra khỏi cửa, trong lòng chợt chấn động, hai chân tự nhiên mềm nhũn suýt chút nữa thì ngã khụy xuống, Hoắc Khứ Bệnh vội giơ tay ra đỡ. Tôi không dám tin vào mắt mình, nhìn lom lom về phía trước, không thể nào! Làm sao lại thế được? Hẩn làm sao có thể xuất hiện giữa phố xá Đại Hán cơ chứ?

Hẩn mặc y phục người Hán, đứng dưới những chuỗi đèn lồng đỏ, áo bào gấm trắng, mũ ngọc bích, dưới ánh đèn thấp thoáng dáng vẻ nho nhã, quý phái. Vì là người Hồ, góc cạnh ngũ quan của hẩn rõ nét, anh tuấn như được khắc bằng lưỡi dao, chỉ có thần sắc lạnh lùng khác thường, như tuyết rơi tích tụ cả ngàn năm, lạnh băng đông cứng cả người, khiến ánh đèn vốn ấm áp kia từ lúc hẩn xuất hiện cũng nhuốm vẻ lạnh lẽo. Giữa vòng vây của các nữ tử xinh đẹp và mọi người, hẩn lại như một kẻ cô tịch đứng trên đỉnh núi tuyết, một mình lạnh lẽo. Hóa sau khi làm thiên vu hẩn đã trở thành như thế này, nơi chân mây không còn vẻ ấm áp, còn đâu hình ảnh một vị vương gia phong nhã, tay ôm người đẹp tươi cười cười bạch mã.

Trong khoảnh khắc ấy thân thể tôi không thể cử động, miệng không thể nói, chỉ ngây người ra nhìn mấy người bọn hẩn đi về phía mình, đột nhiên tôi giật mình sức tỉnh, trong một thoáng thẳng thốt, tựa như một lần nữa trở lại sa mạc cùng Ư Thiên thực mạng đào vong, chỉ thấy mình phải nhanh chóng bỏ chạy, nhanh chóng lẫn trốn. Tôi lập tức xoay người, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy hai bên đều là phòng ốc san sát, không có chỗ nào mà ẩn nấp. Thấy tôi muốn bỏ chạy, Hoắc Khứ Bệnh giữ chặt cánh tay tôi hỏi: “Nàng sợ gì thế?”

Nghe thấy tiếng bước chân đã đến phía sau lưng mình, tôi nhất thời bối rối hoảng hốt, bỗng nhiên lao vào lòng Hoắc Khứ Bệnh, ôm lấy hắn, vùi mặt tựa vào vai hắn. Hắn giật mình ngớ ra, rồi chậm chậm giơ tay lên ôm tôi, khẽ nói bên tai tôi: “Đã có ta ở đây, thành Trường An không ai dám hại nàng đâu.”

Có ai đó bật cười hào sảng, tặc lưỡi thở dài nói: “Các cô nương thành Trường An cũng thật là nhiệt tình! Hào sảng không kém... các cô nương ở Tây Vực chúng ta, nhìn bóng lưng kia có vẻ giống...”

Tay Hoắc Khứ Bệnh hơi nhúc nhích, tôi vội túm chặt vào sau lưng hắn, hắn rút tay lại.

Một tiếng ho khẽ, lời nói của hắn tử ngưng lại giữa chừng, một giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên: “Túc hạ xin lượng thứ, gia tộc mồm mép thiếu suy nghĩ, không có ý định cợt nhả gì cả, chỉ vì đến từ Tây Vực, quen tính cởi mở, thẳng thắn.”

Thân hình tôi vẫn không thể kìm được run lên bần bật, hắn đang đứng sau lưng tôi, tôi cứ tưởng vĩnh viễn không phải gặp lại hắn nữa, chẳng ngờ nhiều năm trôi qua, tôi và Y Trĩ Tà lại hội ngộ giữa phố lớn trong thành Trường An.

Nếu tôi đột nhiên ra tay, liệu hắn có chết dưới tay tôi không? Không thể nào, tại một nơi như thế này, dựa vào thân phận hiện tại của hắn, tùy từng đi theo hướng định đều là cao thủ, vả lại, công phu của hắn vốn đã cao cường nhất Hung Nô.

Nhưng rốt cuộc là công phu của tôi không đủ, hay là thâm tâm của tôi không đành lòng?

Hoắc Khứ Bệnh ra sức ôm chặt tôi, tựa như muốn dùng hành động để nói với tôi rằng, mọi chuyện đã có hắn, thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên: “Tốt nhất là các vị hãy biến khỏi tầm mắt ta ngay.”

“Đồ không biết điều, người...”

“Ừm?” Y Trĩ Tà nhẹ nhàng nói một tiếng, vẻ mặt tức giận bừng bừng của hắn tử kia đã biến mất, cung kính nói: “Tiểu nhân đáng chết.”

“Đã làm phiền hai vị, chúng ta sẽ đi ngay.” Giọng nói của Y Trĩ Tà lạnh nhạt cất lên, lời nói vừa dứt, tiếng bước chân đã theo sau.

Đột nhiên giọng nói dịu dàng của ai đó vang lên: “Chủ nhân nhà ta đã lịch sự xin lỗi người, người lại ăn nói thô lỗ, uống cho cái vỏ ngoài đẹp mã, thật sự khiến người ta thất vọng.”

Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên ôm tôi xoay mấy vòng, có tiếng mấy mũi kim sắt rơi xuống đất leng keng, Hoắc Khứ Bệnh rõ ràng đã nổi giận, muốn đẩy tôi ra. Tôi ôm chặt hắn hơn, lí nhí cầu cứu: “Để bọn họ đi đi, cầu xin người, cầu xin người...”

“Đóa nhi, nàng làm gì thế?” Giọng của Y Trĩ Tà tuy bình thản nhưng tôi có thể nghe thấy sự tức giận trong đó.

Đóa nhi? Vẫn tính khí như thế, Mục Đạt Đóa? Nàng ấy không ngờ cũng đi theo?

Mục Đạt Đóa gượng cười nói: “Vị công tử người Hán này công phu thật không hề tầm thường! Cũng là một vị anh hùng, chẳng trách tính cách lại ngạo mạn như thế, tiểu nữ biết lỗi rồi.”

Trong thành Trường An chỉ sợ chưa có ai xuất thủ với Hoắc Khứ Bệnh xong mà còn có thể đứng nói chuyện, Hoắc Khứ Bệnh cố kìm nén cơn phẫn nộ, rít qua kẽ răng: “Cút!”

Mấy tiếng hừ lạnh lùng, tiếng cao tiếng thấp đều bị một tiếng “Đi” của Y Trĩ Tà làm cho ngưng bật, chỉ nghe thấy tiếng bước chân gấp gấp bỏ đi, không lâu sau trên đường đã tĩnh mịch trở lại, sắc đêm vẫn thế, nhưng lưng tôi thì đã ướt đầm mồ hôi.

Hoắc Khứ Bệnh nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi vẫn đứng yên, cả người mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống, hắn nhanh chóng đỡ tôi dậy, tôi tựa đầu vào vai hắn, không giải thích hay nhúc nhích gì, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi vừa nãy, mà tôi như thể vừa trải qua một trận chiến sinh tử, dốc hết sức lực đến nỗi cơ bắp rã rời.

Hắn vẫn đứng yên một chỗ, đến tận khi tôi ngẩng đầu lên buông tay rời khỏi lòng hắn thì hắn mới bật cười hỏi: “Lợi dụng xong liền vứt bỏ ngay à?”

Tôi gượng cười nói: “Cảm ơn.”

Hắn chăm chú ngắm nhìn một hồi với vẻ dò xét, rồi chống tay lên cằm, cười một cách xấu xa: “Giúp đỡ kiểu này ta rất sẵn sàng, được ôm mỹ nhân trong lòng đương nhiên là vui vẻ, nhưng lần sau không phải chỉ là một tiếng cảm ơn là đủ để được ta đâu, cần phải có biểu hiện gì thiết thực hơn mới được.”

Tôi cúi đầu tìm mấy mũi kim sắt vừa rơi xuống đất: “Ai cảm ơn người ôm ta? Ta chỉ cảm ơn người đã không hời hợt ta bọn họ là ai.”

“Nếu nàng muốn kể cho ta, ta không cần hỏi nàng cũng sẽ nói. Nếu nàng muốn để quá khứ phủ bụi, nàng có thể vĩnh viễn không cần giải thích, ta chỉ biết duy nhất Kim Ngọc mà ta đã gặp thôi.” Hoắc Khứ Bệnh cũng cúi người xuống giúp tôi tìm.

Trong lòng tôi chợt rung động, vội ngẩng mặt lên nhìn hắn, hắn vẫn đang cúi đầu chăm chú quan sát dưới đất: “Chỗ này có một mũi.” Hắn đang định giơ tay nhặt lên, tôi lập tức nói: “Không được dùng tay.”

Tôi rút khăn tay, cẩn thận nhắc mũi kim sắt lên, sau khi xem xét kỹ, thẩm xác định quả nhiên là Mực Đát Đóa, có vẻ nàng ta sống rất tốt, mấy năm qua, tôi sớm đã không là tôi của năm đó, còn nàng ta vẫn y như vậy.

“Một lời không hợp nhau mà đã ra tay hại người, còn tắm cả thuốc độc?” Hoắc Khứ Bệnh đành mặt lại nhìn chăm chăm vào mũi kim kia.

Tôi lắc đầu, nói với giọng yếu ớt: “Không phải độc, người đó thích nhất là gây rối, chỉ tắm một ít thuốc gây ngứa thôi, có điều nếu trúng phải, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng đủ khiến người ngứa ngáy đến hoảng loạn tâm thần.”

Ánh mắt Hoắc Khứ Bệnh có chút ngờ vực: “Đàn ông chẳng ai làm trò vô vị như thế, nữ nhân à? Chả trách giọng nói nghe hơi kỳ quái.”

Tôi gật gật đầu.

Hoắc Khứ Bệnh tiễn tôi về đến Lạc Ngọc phường rồi từ biệt, tôi lưỡng lự nhìn hắn, song thực lòng khó nói nên lời. Hắn đợi một lúc, thấy tôi vẫn không lên tiếng thì nhẹ nhàng nói: “Nàng yên tâm đi! Tên kia khí độ bất phàm, đám tùy tùng cũng không phải hạng tầm thường, bọn họ khẳng định không phải thương nhân người Hồ bình thường, nhưng ta sẽ không sai người truy hỏi thân phận họ.” Tôi cảm kích cúi đầu hành lễ, quay người định vào nhà, hắn gọi tôi lại, dịu dàng nói: “Nếu có chuyện gì nhớ đến tìm ta, trong thành Trường An nàng không cô độc một mình đâu.”

Trong đôi mắt đen thẫm của hắn tràn đầy sự ảm áp, tôi nhìn hắn chăm chăm một hồi, tâm trạng hoảng loạn dường như cũng bình tĩnh lại rất nhiều, tôi ra sức gật đầu. Hắn toét miệng cười: “Ngủ một giấc thật ngon vào.” Tôi đưa mắt nhìn theo bóng hình dần xa của hắn, cho đến khi khuất hẳn mới đóng cửa đi về phòng.

Đêm thật sâu và dài, tôi vẫn không ngủ được, ôm lấy chăn, chăm chú nhìn ánh nến, chỉ thấy sáp nến nóng chảy đang từ từ nhỏ giọt từng giọt thiêu đốt cõi lòng tôi.

Tại sao Y Trĩ Tà lại đến thành Trường An? Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng? Hay có mục đích khác? Lễ nào thế sự đều khó như ý người? Lúc tôi tưởng đã hoàn toàn vứt bỏ được quá khứ, không ngờ chỉ vừa mở mắt ra trong khoảnh khắc ánh nến sắp tàn lụi thì lại nhìn thấy hắn. Cha, con đã hứa với cha tuyệt đối không đi tìm Y Trĩ Tà, sẽ cố gắng quên Hung Nô, cũng đã đến Hán triều rồi, nhưng tại sao hắn ta lại xuất hiện trên phố lớn ở thành Trường An?

9. Q.1 - Chương 9: Khúc Nhạc Trái Tim

Lẽ ra nên sai người đi Thiên Hương phường nghe ngóng tin tức của bọn Y Trĩ Tà, nhưng người luôn hành sự hết sức thận trọng ở thành Trường An như tôi lại không làm việc nên làm, chỉ cố hạn chế ra ngoài, ngày

ngày loanh quanh trong vườn tập thổi sáo, hoặc cười đùa với các cô nương giết thời gian, lẽ nào tôi đang cố tình tăng lờ và quên lãng ư? Hóa ra sau gần ấy năm, tôi vẫn không dám đổi mặt.

Trong lòng cảm khái, tôi cứ thổi đi thổi lại một khúc nhạc: “Trên núi có cây, trên cây có cành. Lòng yêu chàng chừ, chàng có biết không!” Biết hay không nhỉ? Sầu cũ cộng thêm phiền mới, tâm tư càng thêm buồn khuâng.

Có tiếng ngoài cửa sổ vọng vào: “Vốn không định làm phiền nàng, muốn nghe nàng thổi hết khúc nhạc này, nhưng sao chưa thổi hết đã dừng lại thế?” Lời dứt liền nghe tiếng gõ cửa.

Tôi đặt cây sáo xuống: “Cửa không cài then, mời vào.” Hoắc Khứ Bệnh đẩy cửa đi vào, nhắc cây sáo trên bàn mân mê: “Vừa rồi nàng thổi bài gì thế? Nghe có vẻ quen quen, nhưng không tài nào nhớ nổi là khúc gì.”

May mà người vốn chẳng bao giờ lưu tâm mấy chuyện này, tôi thảnh thơi phào, giặt lấy cây sáo đặt vào hộp: “Tìm ta có việc gì?”

Hắn quan sát tôi thật kỹ: “Đến xem nàng đã khỏe hẳn chưa.”

Tôi lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Ta rất khỏe.”

Hắn cười hỏi: “Cả ngày nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa tức là rất khỏe?”

Tôi cúi đầu: “Ta thích ở trong nhà.”

Hắn đột nhiên ghé đầu tới trước mặt tôi, nhìn tôi trừng trừng không chớp: “Nàng nhờ ta tìm mấy quyển sách kia là để cho Lý Nghiên đọc đúng không?”

Hắn chuyển chủ đề đến là nhanh, tôi ngó ra một lúc mới hiểu mấy quyển sách mà hắn nhắc đến là sách gì, bèn xoay người quay đầu đi, khẽ nói một tiếng: “Ừ.”

Hắn thì thảo bên tai tôi: “Nàng đã đọc chưa?” Hơi thở âm ẩm kề sát bên tai khiến nửa mặt tôi nóng bừng bừng. Lòng hơi hoảng loạn, tôi vụt giơ tay đẩy hắn tránh ra.

Hoắc Khứ Bệnh đưa tay đỡ lấy đầu, cười tít mắt nhìn tôi. Tôi bị hắn nhìn chằm chằm đến nhột nhột cả người, liền bật dậy: “Ta phải đi làm việc, người mau mau đi về đi.”

Hắn ưỡn oải đứng dậy, than thở: “Đàn bà trở mặt còn nhanh hơn cả thời tiết sa mạc. Vừa rồi còn trời quang mây tạnh, một lát sau đã cát bụi đầy trời rồi.”

Tôi chẳng nói thêm lời nào đi ra mở cửa, trừng mắt nhìn hắn, ý bảo hắn mau đi đi, hắn nghiêm mặt, lãnh đạm đi ngang qua bên tôi. Tôi đang định đóng cửa, hắn lại xoay người lại buông giọng thản nhiên: “Nàng ra về lạnh lùng khiến tâm can người ta càng thêm ngứa ngáy.” Tôi ném cho hắn cái nhìn hằn học, rồi đóng rầm cửa lại.

Vẫn đang hết sức bức mình với Hoắc Khứ Bệnh thì lại nghe tiếng gõ cửa, tôi cáu quá hét lên: “Sao người còn quay lại đây làm gì?”

Hồng cô ngơ ngác hỏi: “Ta không quay lại thì còn đi đâu được.”

Tôi mỉm cười chạy ra mở cửa: “Muội bị người ta chọc giận đến hồ đồ rồi, vừa rồi không phải cáu với tỷ đâu.”

Hồng cô bật cười: “Trút giận được là tốt, muội hai ba hôm rồi suốt ngày ủ rũ, hôm nay mới thấy có chút sức sống, cùng ta đi dạo trong vườn đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, thời tiết tốt thế này mà ngồi trong phòng thì phí quá.”

Tôi chợt nhận ra, bị Hoắc Khứ Bệnh trêu chọc, tôi chỉ lo nổi đóa lên, ưu sầu tích tụ mấy ngày qua không ngờ đều thay đổi với đi quá nửa, hẳn... hẳn cố ý làm thế chẳng?

Thấy tôi đứng ngẩn người ở cửa, Hồng cô cười cười kéo tay tôi cùng đi ra ngoài: “Không nghĩ lung tung nữa, nghĩ việc chính đi, hôm qua tôi tính toán sổ sách, thấy tiền dư có thể đem ra mua thêm một phường hát nữa. Muội nghĩ thế nào? Ta định...” Tôi và Hồng cô vừa tản bộ trong vườn, vừa bàn chuyện làm ăn khách khứa của phường hát.

“Trần lang, cầu xin ngài đừng làm thế, không phải đã nói chỉ đi dạo cùng ngài thôi sao?” Thu Hương vừa vùng vẫy vừa cầu khẩn, nhưng người đàn ông đang muốn cưỡng bách ôm nàng không hề để ý, vẫn hết sức vô lễ.

Tôi và Hồng cô đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ tức giận, tên này coi phưởng hát của chúng ta là cái thứ gì chứ? Hiện giờ mấy kẻ quyền quý vô lại nhất Trường An đến Lạc Ngọc phường cũng phải kiềm chế ít nhiều, không ngờ hôm nay lại gặp một kẻ to gan thế này.

Hồng cô bật cười điệu đà nói: “Tình cảm nam nữ phải đôi bên tình nguyện thì mới thú, tiểu lang quân nếu thật sự thích Thu Hương thì nên bỏ chút công sức khiến cô ấy động lòng, để Thu Hương vui vẻ theo ngài, thế mới thể hiện được sự phong lưu nho nhã chứ.”

Người đàn ông buông Thu Hương ra, quay đầu cười nói: “Nói rất hay, nhưng với ta không tình nguyện mới càng có ý nghĩa...” Ánh mắt chúng tôi giao nhau, nụ cười trên mặt người nọ đông cứng lại, tim tôi cũng giật thót, vội xoay mình bỏ đi, người ấy liền kêu to: “Đứng lại!”

Tôi làm như không nghe thấy, hấp tấp rảo bước, người ấy sai bước chạy tới kéo tay tôi lại, tôi vẫy tay đẩy ra, cứ tiếp tục rảo bước thật nhanh, người nọ đứng đằng sau lưng dùng tiếng Hung Nô nói: “Ngọc Cẩn tỷ tỷ, muội biết là tỷ, muội biết chính là tỷ...” Vừa nói dứt lời đã nức nở bật khóc, rõ là giọng con gái không nghi ngờ gì nữa.

Tôi dừng chân, nhưng vẫn không quay đầu lại, cô ta đi đến sau lưng tôi, hắng giọng lí nhí nói: “Chỉ có mình muội ra ngoài chơi bởi chút thôi, thiên vu không có ở đây.”

Tôi xoay người lại, hai bên đều chăm chú đánh giá đối phương, không nói không rằng. Hồng cô đưa mắt nhìn chúng tôi rồi kéo Thu Hương rảo bước bỏ đi.

“Người làm sao mà vẫn cái trò đó? Đến thành Trường An mà cũng chẳng coi trời đất ra gì, lại đi trêu ghẹo cô nương nhà người ta.” Tôi cười hỏi.

Mục Đạt Đóa bỗng dừng ôm chầm lấy tôi bật khóc: “Bọn họ đều nói là tỷ chết rồi, bọn họ nói là tỷ chết rồi, muội khóc ròng cả một năm, vì sao Ứ Thiên trước khi nhắm mắt lại chỉ tay lên trời thề là tỷ chết rồi?”

Tôi cứ tưởng tôi đã kiên cường lắm rồi, nhưng mắt cứ giàn giụa lệ, phải cắn chặt môi không cho nước mắt rơi xuống: “Trước... trước khi Ứ Thiên nhắm mắt, người đã gặp gã ư?”

Mục Đạt Đóa vừa lau nước mắt vừa gật đầu: “Thoạt tiên thiên vu không tin là tỷ chết rồi, biết chúng ta chơi thân từ nhỏ nên đặc biệt sai muội đi dò hỏi tung tích tỷ. Nhưng chính miệng Ứ Thiên nói với muội rằng tỷ chết rồi, huynh ấy đã chôn tỷ dưới dòng cát chảy.

Tôi lấy khăn tay đưa cho Mục Đạt Đóa, nhưng mãi vẫn không mở miệng hỏi được Ứ Thiên sau khi bị bắt đã gặp phải những chuyện gì.

“Tỷ tỷ, tỷ kiếm sống bằng nghề ca múa ở đây à? Cần bao nhiêu tiền để chuộc thân?” Mục Đạt Đóa lâu khô nước mắt hỏi.

Tôi nhìn cô, dịu dàng cười đáp: “Phưởng hát này là của ta, ta là phưởng chủ.”

Mục Đạt Đóa tự cốc vào đầu mình rồi cười rộ lên: “Muội thật là ngốc, thiên hạ này có ai đủ sức bắt tỷ tỷ làm việc trái ý cơ chứ? Ném cho bọn chúng mấy mũi “kim ngứa” của chúng ta cho bọn chúng ngứa chết thôi!”

Tôi nhếch miệng nhưng không cười, Mục Đạt Đóa cũng thôi cười, trầm mặc một lúc rồi mới hỏi: “Tỷ tỷ, thiên vu không giết Ứ Thiên, Ứ Thiên bị bệnh chết.”

Tôi cười nhạt: “Bệnh chết ư, thật không? Ứ Thiên và chúng ta từ nhỏ đều chơi với nhau, gã có yếu ớt thế không? Giữa mùa đông lạnh giá chúng ta lừa gã nhảy xuống hồ băng, ta và người đều chết cồng, nhưng gã thì chẳng hề hấn gì.”

Mục Đạt Đóa vội giải thích: “Tỷ tỷ, thật mà. Nếu thiên vu muốn giết Ứ Thiên, lúc bắt được đã có thể giết luôn rồi, nhưng thiên vu ra lệnh chỉ được bắt sống, nếu không làm sao đuổi bắt mỗi một người mà mất đến mấy ngày mấy đêm? Với cả, tỷ không biết chứ lúc thiên vu biết tin trong khi đuổi bắt hai người đã lỡ sát

thương tử, người tức giận đến tím tái mặt mày, muội chưa bao giờ thấy thiên vu tức giận như thế, làm ấy nghìn binh sĩ đuổi bắt hai người sợ đến mức chỉ biết quỳ rạp xuống đất. Thiên vu một mực không chịu tin là tử đã chết, cứ khẳng khẳng truy hỏi Ứ Thiên tử chết như thế nào, nhưng Ứ Thiên kể lại cứ như thật, thiên vu sai người tìm từ Hung Nô đến Tây Vực, phái cả trọng binh đến các cửa khẩu của Hán triều vẫn không tìm thấy tử đâu, về sau mọi người mới chịu tin lời Ứ Thiên.”

Tôi cười khẩy: “Ta không muốn tìm hiểu mấy chuyện này nữa. Cứ cho là Ứ Thiên ốm chết, nhưng vẫn còn cha và yên chi, chẳng lẽ bọn họ thích tự sát sao? Những chuyện này là do ai gây ra chứ? Tuy hẳn không giết bọn họ, nhưng hẳn chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết ấy.”

Mục Đạt Đóa nuốt nước mắt, lắc đầu lia lịa: “Tử tử, muội hoàn toàn không hiểu tại sao thái phó tự vẫn, thiên vu cứ thuyết phục thái phó ở lại trợ giúp, cho dù thái phó không đồng ý thì cũng có thể cầu xin thiên vu thả đi, nhưng tại sao ông ấy lại tự sát chứ? Muội vẫn còn nhớ hôm đó muội vừa đi ngủ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng thét kinh hoàng. Muội vội vã mặc áo chạy ra khỏi lều, chỉ nghe thấy mọi người la hét ầm ĩ ‘Yên chi của Yên vương tự vẫn rồi.’ Chẳng bao lâu sau lại nghe thấy có người khóc gào ‘Thái phó tự tận rồi.’ Muội vì nghĩ đến tử tử nên không lo cho Yên chi vội, mà vừa khóc vừa chạy ngay đi tìm thái phó, cũng gặp thiên vu chạy như bay đến. Hình như thiên vu cũng vừa mới ngủ dậy, vội vàng vàng quên đi cả giày, chân đất chạy trên tuyết, lúc nhìn thấy xác thái phó thì lão đảo suýt ngã. Đám người xung quanh sợ chết khiếp, đều khuyên thiên vu về nghỉ, nhưng người đuổi hết bọn họ đi, mặt trắng bệch, túc trực cạnh xác thái phó đến tận hôm sau. Tử tử, từ khi thiên vu dấy binh tự lập làm vương, muội cũng luôn hận người, hận người đã cướp đi vị trí của Ứ Thiên. Nhưng đêm hôm ấy, thấy thiên vu một mình cô đơn ngồi trong lều, bên ngoài là bão tuyết, bọn muội ngồi quây quần bên chậu than mà vẫn thấy lạnh, vậy mà thiên vu chỉ mặc áo đơn ngồi đấy đến sáng hôm sau, hoàn toàn bất động, ánh mắt ngập tràn đau buồn thê thảm, trời tuy lạnh, song trái tim của người có khi còn lạnh lẽo hơn cả bầu trời kia. Muội đứng ở bên ngoài nhìn lên suốt một đêm, tự nhiên lại thấy không hận người nữa, cảm thấy thiên vu làm thế nhất định có lý do riêng, vả lại muội nghĩ so với Ứ Thiên thì người hợp để làm thiên vu hơn, những chuyện này đều là muội tận mắt chứng kiến cả, tuyệt đối không nói dối tử tử. Thiên vu về sau còn bất chấp lời phản đối của các trọng thần, khẳng khẳng an tang thái phó theo lễ nghi người Hán...”

Nỗi đau khổ khôn xiết giày vò trái tim tôi, tôi ấn mạnh tay vào ngực, đau đến mức nhắm chặt mắt lại. Năm ấy lúc nghe tin cha qua đời ở dưới núi Kỳ Liên, tôi cũng từng đau đớn thế này, đau đến nỗi tim như bị ăn tươi nuốt sống. Bây giờ cảnh ấy lại một lần nữa tái hiện trong đầu tôi.

Sau khi Ứ Thiên bỏ lại tôi, tôi không về Trung Nguyên theo lời cha mà ẩn náu trong bầy sói, tìm đủ mọi cách tiếp cận cha. Nhờ bầy sói giúp đỡ, tôi đã thoát được một đợt lùng soát, cứ ngỡ tôi có thể lén lút nhìn thấy cha, thậm chí có thể dẫn cha cùng mình tháo chạy, nhưng lúc tôi định gặp cha thì cũng nghe tin cha đã qua đời.

Lúc ấy tuyết rơi liên tục ba ngày ba đêm, tuyết đọng trên mặt đất dày ngập đến đầu gối của tôi, nhưng vẫn rơi không ngừng. Bầu trời trắng xóa, mặt đất trắng xóa, cả đất trời chìm trong một màu trắng ảm đạm. Ứ Thiên chết rồi, yên chi chết rồi, cha chết rồi, Y Trì Tà trong tim tôi cũng chết rồi. Tôi khóc rống lên chạy như điên trên mặt tuyết, nhưng không thấy ai xuất hiện nữa. Nước mắt trên mặt hóa băng, da dễ nứt nẻ, máu chảy ra hòa với nước mắt rồi cũng đóng thành nước đá hồng hồng trên mặt.

Tôi mười hai tuổi, giữa một trời tuyết rơi trắng xóa, chạy suốt ngày không nghỉ, cuối cùng kiệt sức ngã vật xuống tuyết, cả trời hoa tuyết tung bay đáp xuống mặt tôi, người tôi. Tôi mở to hai mắt nhắm nhìn bầu trời, nằm im bất động, không còn chút sức lực, cũng không muốn động dậy gì nữa, cứ thế này đi! Để tất cả kết thúc trong sự trong sạch của tuyết trắng, không nhuộm một giọt máu nào.

Lang huynh hú gọi tìm tôi, nó dùng chân gạt hết tuyết phủ đầy trên người tôi, định dùng mõ kéo tôi đi. Nhưng lúc ấy nó còn nhỏ, không còn đủ sức kéo tôi, đành nằm phục lên người tôi, dùng cả thân thể bảo vệ tôi, không ngừng dùng lưỡi liếm láp mặt tôi, tay tôi, muốn truyền cho tôi hơi ấm của mình. Tôi xoa nó đi, bảo nó rằng nếu bầy sói không đến kịp, nó sẽ chết cứng trong tuyết, nhưng nó vẫn cứ ngang bướng túc trực bên tôi.

Lang huynh nhìn tôi không chớp mắt, hễ tôi nhắm mắt lại, nó liền ra sức dùng lưỡi liếm tôi. Ánh mắt của Lang huynh và cha hoàn toàn không giống nhau, nhưng tâm tư ý tứ bao hàm trong ánh mắt ấy thì giống như lột, đều muốn tôi phải tiếp tục sống. Tôi nhớ lại lời hứa với cha, bất kể va vấp thế nào cũng phải sống

tiếp, mà nhất định phải sống sao cho thật vui vẻ, bởi tâm nguyện duy nhất của cha là muốn tôi sống sót. Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của Lang huynh, nói với nó: “Ta sai rồi, ta muốn tiếp tục sống, ta nhất định sống tiếp.” May mà bầy sói đã đến kịp, tuyết cũng đã ngừng rơi, tôi được bầy sói cứu, bọn chúng dùng thân thể và máu nóng của những con thú săn được giúp chân tay tôi khôi phục cảm giác...

©STENT

“Tôi chợt kêu lên: “Đừng nói nữa! Mục Đạt Đóa, đối với người đây chỉ là quá khứ, nhưng những chuyện này là vết thương lòng ta, nó đã từng chảy máu đầm đìa, khó khăn lắm mới cầm được máu, tại sao người lại xuất hiện trước mặt ta, đem những vết thương đã lành miệng rạch hết cả ra? Người đi về đi! Nếu người vẫn hoài niệm tình bạn hồi nhỏ của chúng ta, thì xin người hãy coi như chưa nhìn thấy ta, Ngọc Cẩn ngày xưa từ lâu đã không còn rồi, người ấy đã chết rồi, đã chết trong bão tuyết năm đó rồi.”

Tôi phẩy tay áo định bỏ đi, nhưng Mục Đạt Đóa nắm chặt tay áo tôi, lí nhí gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”

Trước khi rời bỏ Hung Nô, tôi, Ư Thiên, Nhật Đê và Mục Đạt Đóa rất thân với nhau. Vì cha, nên tôi và Ư Thiên thân nhau hơn mấy người còn lại. Ư Thiên, Nhật Đê và tôi mỗi lúc ra ngoài đi chơi thường không thích dẫn theo Mục Đạt Đóa, vì cô ta một là không nói năng gì, hai là cứ thô lỗ mắt nhìn chúng tôi, tôi mới trêu rằng: “Gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta sẽ cho người đi chơi cùng.” Cô ta khăng khăng lắc đầu, khinh khỉnh bảo tôi: “Người còn không biết mình bao nhiêu tuổi, có khi ít tuổi hơn ta, thế mà dám đòi ta gọi tỷ tỷ.” Nhưng dù cho chúng tôi chơi ở đâu đi nữa, Mục Đạt Đóa đều lảng nhảng theo sau, đuổi đi không được, ngày tháng trôi qua, hai người chúng tôi cũng thân hơn, vì cả hai đều cổ chấp giống nhau, ngông cuồng nghịch ngợm giống nhau, thích náo loạn điên cuồng như nhau. Sau khi tôi quyết định mình bao nhiêu tuổi, bèn kêu Mục Đạt Đóa gọi mình là tỷ tỷ, cô ta suy nghĩ một đêm rồi bất ngờ khoái chí gọi tôi như thế. Tôi cứ băn khoăn không hiểu sao Mục Đạt Đóa lại chịu nghe lời, về sau nghe Ư Thiên kể mới biết hóa ra cô ta nghĩ gọi một tiếng tỷ tỷ có thể khiến tôi sau này chuyện gì cũng sẽ nhường nhịn, nên vui vẻ gọi thôi!

Nghe mấy tiếng “tỷ tỷ”, tim tôi tự nhiên mềm nhũn, tôi nhẹ nhàng nói: “Ta hiện giờ sống rất tốt, ta không muốn quay về, cũng không thể quay về.”

Mục Đạt Đóa im lặng một lúc, đoạn gật đầu: “Muội hiểu rồi, tỷ không muốn gặp thiên vu, muội sẽ không kể với thiên vu là đã gặp tỷ.”

Tôi nắm lấy tay cô ta: “Cảm ơn, bao giờ các người quay về?”

Mục Đạt Đóa cũng vui vẻ nắm lấy tay tôi: “Ngày mai, cho nên hôm nay mọi người đều rất bận, chẳng có ai quản, muội mới tự mình chạy đi chơi.”

Tôi cười nói: “Ta dẫn người đi xung quanh một lát! Sẽ dặn cả nhà bếp nấu mấy món ăn độc đáo của người Hán cho người ăn, coi như là cáo biệt.”

Mục Đạt Đóa nghẹn ngào gặng hỏi: “Về sau chúng ta còn có thể gặp lại không?”

Quay đầu nhìn lại, từng dấu chân đều rất rõ ràng, nhưng chúng ta đã không còn tìm được đường về nữa rồi. Tôi cay đắng nói: “Ta hy vọng sẽ không phải gặp lại nữa, ta và Y Trĩ Tà tuyệt đối không thể gặp lại mà cười xòa xóa hết ân cừ, hơn nữa người đã chọn hấn, nếu gặp lại có lẽ chỉ làm khó cho người.”

Gương mặt Mục Đạt Đóa lập tức đỏ bừng lên, vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng cúi đầu nhìn xuống đất. Ý tôi vốn nói cô ta đã chấp nhận Y Trĩ Tà làm thiên vu của bọn họ, nhưng nhìn sắc mặt ấy, trong lòng tôi chợt hiểu ra, cũng không rõ là cảm giác gì, chỉ thờ ơ hỏi: “Người là phi tử của hấn rồi à?”

Mục Đạt Đóa lắc lắc đầu, khe thở dài: “Thiên vu đối với muội rất tốt, vì thế yên chi rất ghét muội, lần này đến Hán triều, không ai đồng ý uộ đi cùng cả, nhưng muội vẫn muốn đi, thiên vu cũng đành đồng ý, yên chi chỉ vì chuyện này đã làm âm lên một trận. Muội chưa hiểu tâm tư thiên vu như thế nào, nhưng nếu người muốn lập muội làm phi tử, muội chắc chắn sẽ bằng lòng.” Cô ta ngượng ngùng, vừa nói vừa lén liếc nhìn tôi.

Tôi bật cười, quả nhiên là con gái Hung Nô, thích là thích, muốn gả cho ai là muốn gả, không bao giờ giấu diếm tình cảm, mà cũng không hề e thẹn. “Không phải để ý đến ta, tuy chúng ta thân nhau, nhưng người muốn gả cho Y Trĩ Tà là chuyện của người. Chỉ hy vọng ta và hấn không có ngày gặp lại.”

Mục Đạt Đóa nhìn tôi sợ hãi: “Tỷ muốn giết thiên vu à?”

Tôi lắc đầu, thành thật trả lời: “Giờ thì không, trước đây lúc rất đau đớn ta cũng đã nghĩ đến chuyện đó, đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng tất cả từ từ bình lặng trở lại, về sau... về sau chắc cũng không muốn, ta chỉ mong cuộc đời này vĩnh viễn sẽ không gặp lại. Mục Đạt Đóa, thật ra không phải ta muốn hay không muốn giết hần, mà là hần muốn hay không muốn giết ta, có một số chuyện một khi đã làm là phải làm triệt để, nếu không chỉ tổ chuốc lấy sợ hãi và lo lắng thôi. Giống như hần chấp nhận áy náy trong lòng vì cái chết của cha ta, chứ không đồng ý cho cha một đường sống.”

Mục Đạt Đóa hơi biến sắc, tựa như hiểu ra chuyện gì đó, song ngoài miệng không dám thừa nhận, vẫn cố chấp nói: “Thiên vu không muốn mọi người chết đâu, người đã ra lệnh mà, không hề...”

Tôi chưa xót cười nói: “Người sợ cái gì? Vẫn sợ ta giết hần thật sao? Hần muốn giết ta rất dễ, nhưng ta muốn giết hần đâu có dễ thế? Hần là dũng sĩ đệ nhất Hung Nô, ta muốn giết hần thì phải làm kẻ địch của toàn bộ đế quốc Hung Nô, thế thì cả đời này ta chỉ có thể sống vì mối thù này. Cha hy vọng ta tìm được người để tặng hoa thực được dùng tài trí bảo vệ hạnh phúc của bản thân, chứ không muốn ta phí công tốn sức chìm đắm trong đau khổ. Mục Đạt Đóa, dù ta và Y Trĩ Tà có ngày gặp lại, ta vẫn có khả năng chết cao hơn hần, người không cần phải lo cho hần. Chỉ sợ hần một khi biết ta còn sống, ta còn có thể ở lại thành Trường An hay không cũng rất khó nói.”

Ánh mắt của Mục Đạt Đóa lộ vẻ áy náy, cô ta trịnh trọng nói: “Muội nhất định sẽ không nói cho bất kỳ ai biết tỷ vẫn còn sống.”

Nguyên Sóc năm thứ sáu, ngày mừng một tết, ngày đầu tiên của năm mới. tôi không biết liệu năm nay tôi có luôn vui vẻ được không, nhưng ngày đầu tiên của năm mới này tôi rất vui. Đêm ba mươi tết, tôi nhận được một mảnh vải tin nhắn cuộn gọn ở chân Tiểu Đào khiến tôi sung sướng cả đêm. Cửu gia mời tôi trưa mai qua Thạch phủ chơi, đây là lần đầu tiên huynh chủ động mời tôi sang, tôi ngồi nghĩ không biết sau này liệu còn có nhiều lần đầu tiên nữa không, thật nhiều lần thế này...

Tôi đem miếng vải lụa vừa viết đặt vào trong hộp tre, ngồi nhìn chăm chú, thẩn thoát trong hộp đã có một xấp nhỏ rồi. Không biết trăm vạn suy nghĩ tâm tư chan chứa trên những mảnh vải này lúc nào mới có thể đem kể hết với Cửu gia.

Trước tiên tôi đi chúc Tết gia gia và Thạch Phong, ngồi nói chuyện một lúc lâu, lại trêu chọc Thạch phong để làm gia gia cười vui, sau đó mới đi đến Trúc quán.

Vừa tới Trúc quán đã ngửi thấy hương hoa mai mơ hồ phảng phất trong không trung, trong lòng tôi chợt thấy hơi bồn chồn, Cửu gia bình thường không bao giờ thích cắm mấy loài hoa cỏ này.

Trên chiếc bàn kê ở mé phòng có một bình gốm bụng phình to tròn, bên trong cắm mấy cành hoa mai trắng, cành hoa không cao, chỉ vừa đủ để hoa vươn ra khỏi bình, nhưng cánh xòe rất rộng, hoa nở rất dày, chi chít từng bùng, nhìn đã thấy rạo rực sức sống.

Đối diện với bình mai có bày hai chén rượu, hai đôi đũa, một vò rượu nhỏ được đặt ở trên bếp than. Khóe miệng tôi không kìm được khẽ cong lên. Tôi xấp lại gần bình mai, hít một hơi thật sâu, Cửu gia từ trong phòng đẩy xe lăn đi ra: “Hương hoa mai chỉ thoang thoảng thôi.”

Tôi quay đầu nhìn Cửu gia cười: “Ngửi thế nào cũng được, quan trọng là phải vui vẻ.”

Cửu gia dịu dàng bật cười, tôi đặt hai tay ra sau lưng, hơi nghiêng đầu nhìn chàng cười cười rồi hỏi: “Huynh mời muội sang đây ăn món gì thế?”

Cửu gia đáp: “Một lát nữa sẽ biết.”

Cửu gia mời tôi ngồi xuống cạnh chiếc bàn cao, rót cho tôi một chén rượu nóng: “Vai của muội còn đau không?”

Tôi “a” một tiếng, nhìn Cửu gia đầy nghi hoặc, trong chốc lát không kịp phản ứng, vội vã gật đầu: “Hết đau rồi.”

Cửu gia ngậy người ra: “Cuối cùng là đau, hay hết đau rồi.”

Tôi lại liên tục lắc đầu: “Vẫn còn hơi hơi đau.”

Cửu gia bật cười: “Muội nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, đau thì nói đau, không đau nói không đau, làm gì mà động tác với lời nói lại mang hai ý nghĩa khác nhau thế?”

Tôi tự cốc vào đầu mình, thật vô dụng! Tự chạm vào vai mình rồi nói: “Không đau như hồi trước, nhưng thỉnh thoảng vẫn cảm thấy hơi đau.”

Cửu gia nói: “Việc làm ăn bận rộn đến đâu cũng phải biết chăm sóc bản thân mình trước cho tốt, người ta trời đông lạnh giá đều quần hết lớp này đến lớp khác, muội xem mình mặc những gì? Chả trách muội hết đau họng, đau đầu, lại đến đau vai.”

Tôi cúi đầu xoay xoay chén rượu trên bàn, nhoẻn miệng cười, trong lòng trộm dâng lên cảm giác vui sướng.

Thạch Vũ ở ngoài cửa gọi một tiếng “Cửu gia” rồi bưng một cái khay lớn vào, bên trên có hai chiếc bát rất to. Hắn nhẹ nhàng nhìn tôi cười, rồi đặt trước mặt tôi và Cửu gia mỗi người một cái bát.

Tôi vừa mở nắp thì khói trắng đã bốc lên nghi ngút, một mùi thơm xộc ngay vào mũi, tôi nghi hoặc cười hỏi: “Năm mới mà, chẳng lẽ gọi muội sang chỉ để ăn một bát canh bánh ninh thịt dê?”

Cửu gia mỉm cười không đáp, chỉ ra hiệu cho tôi nếm thử xem có ngon không. Bánh trong bát trắng như mỡ, phía trên còn rắc một lớp hành hoa xanh nhạt, vừa nhìn đã thấy ngon miệng. Tôi nếm thử một thìa canh, sung sướng nhắm tịt mắt lại: “Mùi vị này không giống hằng ngày vẫn hay ăn.”

Cửu gia chưa nói gì, Thạch Vũ đã nhanh nhẩu lên tiếng: “Đương nhiên không giống rồi, cô nương lần trước thuận miệng nói câu là thịt dê thành Trường An ăn không ngon, nên Cửu gia đã lưu ý. Thịt này là thịt tươi sống từ Sắc Lạc Xuyên, để cho cô nương sáng sớm có thể thưởng thức canh nóng và tươi nhất, tối qua Cửu gia gần như cả đêm không được ngủ yên, lại còn cả cái bánh này...”

“Thạch Vũ!” Cửu gia đưa mắt liếc nhìn Thạch Vũ, Thạch Vũ nháy mắt nhìn tôi, mấp máy môi không thành tiếng nói: “Cô nương phải dùng tâm để thưởng thức.” Dứt lời liền chạy như bay ra khỏi phòng.

Tôi nhìn Cửu gia ngỡ ngàng hỏi: “Bát canh này do chính tay huynh nấu đấy à?”

Cửu gia bình thản đáp: “Vàng ngọc châu báu muội vốn không thiết, đành dùng bát canh thịt nóng này để chúc mừng sinh nhật muội, chúc muội phúc thọ song toàn.”

Tôi thấp giọng: “Hôm nay đâu có phải ngày sinh nhật muội.”

Cửu gia ôn tồn nói: “Mọi người ai cũng nên có một ngày đặc biệt. nếu muội không biết ngày sinh nhật của mình là ngày nào thì cứ lấy ngày hôm nay đi! Ngày này năm trước chúng ta trùng phùng ở đây, coi như là ngày may mắn, lại là ngày đầu tiên của năm mới, về sau hàng năm tổ chức sinh nhật, người người nhà nhà cũng đều chúc phúc, vui mừng cùng muội.”

Tôi ghen ngào không nói lên lời, một câu cũng không nói được, chỉ múc miếng bánh lên ăn. Cửu gia ngồi một bên yên lặng đợi tôi.

Canh thịt ninh có vị xương rất thơm, uống vào bụng cảm thấy toàn thân ấm sức lên, cả trái tim cũng ấm áp theo.

Ăn hết bánh và canh, hai chúng tôi vừa chậm rãi thưởng rượu, vừa nói chuyện một hai câu với nhau. Tửu lượng của tôi rất kém, không dám uống nhiều, nhưng cũng không thể không uống, đành nhắm nhấp từng tý một, tôi thích cảm giác hai người cạ ly rượu chênh choáng say, thật thoải mái, thật vui vẻ.

Mùa đông trời ngả tối rất nhanh, vừa đến giờ Thân, trong phòng đã bắt đầu lờ mờ. Cửu gia bèn thấp một ngọn nến. Trong lòng tôi biết là nên cáo biệt, nhưng cứ nấn ná mãi không rời đi, thâm tâm tràn đầy do dự, cuối cùng lấy hết dũng cảm, vờ như vô ý cười nói: “Muội gần đây học được một khúc nhạc mới, thối sáo khá hơn trước đây rất nhiều rồi.”

Cửu gia mỉm cười nói: “Muội vẫn còn thời gian để học nhạc, xem ra cũng không bận như ta tưởng, là khúc nhạc gì thế?”

Tôi lấy hơi chuẩn bị thổi: “Để muội thổi huynh nghe, xem huynh có biết hay không.”

Cửu gia lấy chiếc sáo ngọc ra, dùng khăn tay lau sạch một lượt rồi cười đưa tôi. Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mặt Cửu gia, tay cầm sáo ngọc hơi run run, phải lấy bình tĩnh một lúc mới đặt sáo lên môi bắt đầu thổi.

Đêm nay đêm nào chừ, chèo thuyền giữa sông.

Ngày này ngày nào chừ, cùng vương tử xuôi dòng.

Thẹn được chàng mến yêu chừ, nào chê phận thiếp long đong.

Lòng rối ren mà chẳng dứt chừ, được gặp chàng vương tông.

Non có cây chừ, cây có cành chừ; lòng yêu chàng chừ, chàng biết không?

Đã luyện thổi khúc này đến cả nghìn vạn lần, lần này thổi vẫn có lúc nghe âm thanh hơi run run. Thổi xong tôi vẫn cúi thấp đầu, tay cầm chặt cây sáo, ngồi bất động, chỉ sợ một cử động nhỏ của mình thôi cũng sẽ phá vỡ tất cả.

Lặng thinh, lặng thinh như chết, im bất đến mức không khí như đông cứng lại, ánh nến cũng không chuyển động, tựa như càng lúc càng yên lặng.

“Nghe có vẻ lạ, khúc nhạc cũng không tệ đâu, nhưng muội thổi không hay, trời sắp tối rồi, muội mau quay về đi!” Cửu gia lãnh đạm nói, mặt mày thờ ơ không gợn một biểu cảm.

Rắc một tiếng, vẫn chưa cảm thấy đau, nhưng trái tim đã lộ ra các vết rạn nứt, một lúc sau, nỗi đau mới bắt đầu theo các đường ngang dọc mà lan ra khắp cơ thể, đau đến nỗi toàn thân run bần bật. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Cửu gia, ánh mắt Cửu gia và tôi vừa gặp nhau, trông mắt chàng như giật mình co lại, ánh nhìn lập tức tránh ngay đi. Tôi cố chấp trừng mắt nhìn Cửu gia, còn chàng chỉ nhìn chằm chằm vào cái bình cắm hoa mai trắng kia, ánh mắt tôi ngập đầy câu hỏi “vì sao” và đau khổ, còn Cửu gia vẫn tựa như không hay biết gì.

Cửu gia sẽ không quan tâm gì đến người đâu, đi về thôi! Ít nhất mọi chuyện vẫn chưa hoàn toàn bị vạch trần, vẫn còn có thể giữ được tôn nghiêm bề ngoài mà rời đi. Trong lòng có một bên là tiếng khuyên răn, lại một bên là tiếng cảnh nhắc không cam lòng, vẫn luôn cảm thấy Cửu gia sẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi một lần.

Phải rất lâu sau đó tôi mới chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài, lúc đẩy cửa đi ra, phát hiện trong tay vẫn nắm chặt cây sáo ngọc kia, dùng lực nắm chặt quá, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay tựa máu, máu chảy dính vào cây sáo, những giọt máu đỏ thẫm nhìn rợn người.

Tôi xoay người nhẹ nhàng đặt sáo ngọc trên bàn, rồi từng bước từng bước đi ra khỏi phòng.

Trong bóng tối, tôi không nhận ra phương hướng gì cả, có quay về Lạc Ngọc phường hay không, tôi cũng hoàn toàn không nghĩ đến. Trong đầu chỉ vang lên những âm thanh dữ dội như sấm sét, lặp đi lặp lại: “Nghe có vẻ là lạ, khúc nhạc không tệ đâu, nhưng muội thổi không hay.”

Vì sao chứ? Vì sao? Cửu gia đối với tôi một chút tình cảm cũng không có sao? Nhưng Cửu gia vì sao lại đối xử với tôi tốt như thế? Vì sao những tối tôi về muộn Cửu gia lại ngồi bên ánh đèn đợi tôi? Vì sao mỗi lần tôi có bệnh tật gì đều ghi nhớ, đều cẩn thận sắc thuốc giúp tôi chữa bệnh, còn dặn đi dặn lại? Vì sao lại nói chuyện hết sức nhẹ nhàng trù mến với tôi? Vì sao lại chúc mừng sinh nhật tôi? Vì sao chứ? Quá nhiều câu hỏi vì sao khiến đầu tôi đau như muốn nổ tung.

Thời khắc đón năm mới, nhà nhà trước cửa đều treo những chiếc đèn lồng đỏ rất to, ánh đèn đỏ ấm áp rọi chiếu mặt đường, trong không khí còn phảng phất mùi thịt thơm đậm đà, tất cả đều ấm cúng, đều ngọt ngào, ngẩng mặt lên nhìn thì thấy ngập tràn hạnh phúc, nhưng cúi đầu chỉ nhìn bóng hình của bản thân, theo ánh đèn lúc tỏ lúc mờ, run rẩy lay động.

Mấy đứa trẻ con ham chơi đang ngồi đốt pháo bên đường, mỗi pháo bắt lửa nổ đom độp. Bọn trẻ cười sung sướng, lấy tay bịt nửa tai lại rồi ngồi xa xa xem, đợi pháo nổ ầm lên thành những tiếng kinh thiên động địa.

Tôi cứ thế đi bên cạnh chỗ đốt pháo, đúng lúc pháo nổ ào ào một tiếng rất to, mấy tia lửa bắn tung lên vấy áo tôi, được gió càng nhanh chóng cháy lên. Bọn trẻ con vừa thấy có chuyện liền hét ầm lên rồi nhanh

chóng tản đi. Tôi cúi đầu nhìn lửa bám vào váy càng lúc càng bốc to, ngẩn người ra một hồi mới có phản ứng, vội vã dùng tay dập lửa, nhưng dập mãi mà không hết, đúng lúc cấp bách đang nghĩ hay cứ nằm phịch xuống đất lăn một vòng để dập lửa thì có ai đó ném chiếc áo khoác lông lên chỗ đó, đập hai ba lần đã dập tắt hết lửa.

“Tay có bị thương không?” Hoắc Khứ Bệnh hỏi. Tôi lắc lắc đầu, giấu tay trái phía sau lưng.

Hoắc Khứ Bệnh giữ chiếc áo lông trên tay thở dài nói: “Tiếc quá mấy ngày trước lấy được chỗ bệ hạ, hôm nay mới mặc.”

Tôi vốn định nói sẽ đền hần một chiếc khác, nhưng vừa nghe thấy đây là đồ được hoàng đế phong thưởng, đành ngậm miệng lại. Hần mở to hai mắt nhìn tôi, rồi khoác chiếc áo lông lên người tôi: “Tuy không còn tốt nữa, nhưng so với cái váy thủng lỗ chỗ của nàng thì vẫn tốt hơn nhiều.”

Tôi khép người trong chiếc áo: “Sao người lại ở ngoài đường?”

Hần nói: “Đang trên đường về nhà sau khi chúc tết công chúa và cữu cữu. Sao nàng lại đi một mình ngoài đường, xem bộ có vẻ đã đi rất lâu rồi, trên tóc còn kết cả sương đây này.” Nói rồi dùng tay giúp tôi掸去身上的露水 và sương trên đỉnh đầu đi.

Tôi chẳng trả lời gì, quay đầu nhìn khắp xung quanh, xem xem mình rốt cuộc đang ở chỗ nào, không ngờ trong lúc mơ mơ hồ hồ đã đi được nửa thành Trường An. Hần nhìn tôi chăm chú một hồi: “Đang năm mới, sao lại mặc cái bộ dạng hết hơi thế này? Đi theo ta!”

Tôi chưa kịp lên tiếng phản đối, hắn đã kéo tôi nhảy lên xe ngựa, lúc này tôi đã kiệt sức chỉ cảm thấy thế nào cũng được, im lặng để hắn an ủi.

Hần thấy tôi không phản kháng, nên cũng im lặng ngồi xuống, trong xe yên ắng chỉ nghe thấy tiếng bánh xe nghiền kèn kẹt trên mặt đường.

Một lúc sau, hắn nói: “Ta biết nàng thổi khúc nhạc gì rồi, ta mới thuận miệng huýt mấy tiếng sáo không ngờ bệ hạ nghe được, còn tò mò hỏi ta có cô gái nào hát tặng bài Việt nhân ca, ta mới ngây ngô hỏi lại: ‘Vì sao không phải con trai hát?’”

Tôi nhìn hắn nhếch mép, cổ gượng cười.

“Hai nước Sở Việt gần nhau, nhưng ngôn ngữ không giống nhau, thuyền của Ngạc Quân nước Sở đi qua nước Việt, cô gái trèo thuyền người Việt đem lòng cảm mến, khổ nỗi vì không thể nói tiếng nước Sở nên đã hát một bài. Ngạc Quân nghe hiểu ý, hiểu cả tâm tư của cô gái Việt, mỉm cười đưa nàng về nhà.” Hoắc Khứ Bệnh rủ rủ kể lại câu chuyện đã xảy ra từ hơn một trăm năm trước.

Vì câu chuyện có kết thúc tốt đẹp, có lẽ rất nhiều cô gái đều muốn bắt chước cô gái người Việt, thử nắm lấy hạnh phúc của mình, nhưng không phải ai cũng có thể đạt được tâm nguyện ấy. Tôi không muốn nghe câu chuyện này, bèn ngắt lời hắn: “Người muốn đưa ta đi đâu?”

Hắn im lặng nhìn tôi chăm chú một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ như ánh dương: “Đến nàng đi nghe đàn ông hát hò.”

Không ngờ Hoắc Khứ Bệnh dẫn tôi đến tận khu trại ngựa của quân doanh thuộc cung Kiến Chương. Lúc đương kim hoàng đế Lưu Triệt mới lên ngôi đã chọn các thiếu niên xuất thân nhà tử tế ở sáu quận Lũng Tây, Thiên Thủy, An Định, Bắc Địa, Thượng Quan, Tây Hà ra bảo vệ cung Kiến Chương, gọi là Kiến Chương doanh kỵ. Năm đó triều chính vẫn nằm trong tay Đậu thái hậu, Lưu Triệt tuy có ý chí quét sạch Hung Nô nhưng trong tình cảnh đến mạng sống của mình còn khó giữ, ngài chỉ có thể làm một gã thiếu niên đắm chìm trong hoan lạc, thường lệnh cho Kiến Chương doanh kỵ chia làm hai đội, đóng giả cảnh luyện tập chiến đấu với Hung Nô và Đại Hán, nhìn qua thì tưởng chỉ là trò vui của trẻ ranh, nhưng chính đội ngũ chơi đùa này, trải qua nhiều năm khổ công xây dựng của Lưu Triệt, đã trở thành một đội tinh nhuệ của quân đội Hán triều.

Tuy đang đón năm mới, nhưng bên trong doanh trại vẫn mang một không khí xơ xác u tối, đến khi vào khu vực lều trại nghỉ ngơi mới thấy có chút khí thế tết nhất. Cửa lều vừa mở đã thấy một chiếc đèn lồng

khổng lồ sáng rực cả căn phòng, bếp than lửa cháy đỏ rực, bên trên đang nướng thịt, hương rượu hòa lẫn với mùi thịt, khiến cho ai ngồi thấy cũng thêm rỏ dãi.

Hoắc Khứ Bệnh từ bé đã ra vào quân doanh, những người quây quần bên bếp rõ ràng đều cực kỳ quen thuộc với hắn, nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh ai nấy đều đứng dậy cười. Một gã áo gấm cười nói: “Mùi thính thật, thịt hươu tươi vừa mới nướng xong thì huynh đến.” Tôi nghe giọng nói, nhận ra đây là Lý Cẩm.

Hoắc Khứ Bệnh không đáp lời, dẫn tôi ngồi luôn xuống vị trí mà mọi người nhường, cả bọn nhìn thấy tôi đến nhưng không có bất kỳ biểu hiện kỳ quái nào, cứ như việc tôi xuất hiện là lẽ đương nhiên, hoặc nên nói là bất kỳ chuyện gì xảy ra hoặc liên quan đến Hoắc Khứ Bệnh đều hết sức bình thường. Một thiếu niên đặt trước mặt tôi và Hoắc Khứ Bệnh mỗi người một cái chén, không nói nhiều chỉ rót đầy hai chén rượu.

Hoắc Khứ Bệnh chẳng nói gì, nâng chén cùng với mọi người rồi ngửa đầu uống sạch. Tất cả cười ồ lên. Lý Cẩm cười nói: “Huynh đúng là không lười thôi gì nhiều, biết ngay đến muộn là bị phạt rượu.” Dứt lời liền rót cho hắn một chén khác, trong nháy mắt Hoắc Khứ Bệnh đã uống hết ba chén rượu.

Đám người đều đổ dồn mắt sang nhìn tôi, dưới ánh lửa bếp bập bùng, mặt ai nấy đều hồng hào khỏe mạnh, ánh mắt thuần khiết của thanh niên, đầy vẻ thản nhiên và nhiệt tình, giống như là ngọn lửa cháy bùng bùng, không biết là do bếp lửa, hay là ánh mắt của bọn họ. Tôi tự nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp hơn, bèn hít một hơi thật sâu, nâng chén cười, bắt chước Hoắc Khứ Bệnh, cùng chén với mọi người rồi nhắm mắt uống một hơi hết sạch.

Nốc hết một chén rượu, đám người liền vỗ tay cười rầm rộ, khen giỏi nhao nhao. Tôi lau vết rượu dính ở mép, đặt chén xuống bàn. Chén thứ hai được rót đầy, tôi đang định giơ tay cầm lên, Hoắc Khứ Bệnh đã tranh mất, lãnh đạm nói: “Cô ấy do ta dẫn đến, hai chén còn lại do ta uống nốt.” Vừa dứt lời đã uống hết chén rượu.

Lý Cẩm nhìn tôi, mỉm cười nói: “Nhìn bộ dạng cô ấy không có vẻ biết uống rượu, nhưng lại dám liều mình tiếp rượu quân tử, dám liều làm hồng nhan say, hiếm thật! Tại hạ, Lý Cẩm.” Nói xong chấp tay nhìn tôi, tôi ngây người một lúc rồi yên lặng nhìn hắn cúi người đáp lễ.

Quan hệ của Lý Cẩm và Hoắc Khứ Bệnh rõ ràng không tệ. Hoắc Khứ Bệnh ở trước đám đông rất ít nói chuyện, luôn vác một bộ mặt lạnh lùng cao ngạo, người bình thường không bao giờ tự nguyện bị mất mặt nên cũng giữ một khoảng cách nhất định với hắn. Nhưng Lý Cẩm và Hoắc Khứ Bệnh một ấm một lạnh, quan hệ lại hết sức tự nhiên vui vẻ.

Lý Cẩm lại rót cho Hoắc Khứ Bệnh một chén đầy nữa, cũng tự rót ỉnh một chén, cùng chén với Hoắc Khứ Bệnh rồi uống một hơi hết sạch. Sau đó dùng dao nhọn cắt thịt hươu đặt trước mặt tôi và Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh dùng dao xiên một miếng thịt đưa cho tôi, thấp giọng nói: “Ăn một ít thịt để nén lại hơi rượu đi.”

Những người khác lúc này hoặc ngồi hoặc đứng, đều đang cắt thịt ăn, có người trực tiếp cầm tay xé thịt mà ăn, có người nho nhã hơn, dùng dao cắt nhỏ, lại có người đang mải mê chơi trò đổ số^[1], hò hét ỉnh ỏi, tiếng hét to đến mức có thể làm thủng màng nhĩ người khác.

[1] Đổ nhau khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người nói sai thì hòa.

Tôi cảm thấy men rượu đã bắt đầu ngấm lên đầu, trước mắt hoa lên, chỉ biết Hoắc Khứ Bệnh gấp cho tôi miếng thịt nào là tôi ăn miếng đấy, dùng tay trực tiếp cầm lên mà ăn, tiện tay bôi hết cả dầu mỡ lên áo khoác hắn.

Mơ mơ màng màng trong cơn say, tựa như nghe thấy tiếng vài gã trai trẻ đập bàn cao giọng hát, tôi cũng háng giọng rống theo bọn họ:

Nhật nguyệt quang, hà sơn tráng

Lang yên trận khởi biên cương

Huyết nhục khu, anh hùng đảm

Tướng sĩ chú thành thiết đồng tường

Thiết cung lãnh, huyết do nhiệt
Phần dũng sát địch bảo gia hương
Hảo nam nhi, mạc thoái nhượng
Mã đạp Hung Nô Hán phong dương
Hán phong dương....

Chìm trong tiếng hò hét âm ỉ, nỗi u sầu trong lòng tôi dường như cũng theo đó mà giảm đi ít nhiều, đây cũng là lần đầu tiên tôi hiểu được phần nào thứ hào tình tráng chí của nam nhi nhiệt huyết sục sôi.

Sáng hôm sau, tôi rên rĩ tỉnh giấc, Hồng cô bưng đến một bát canh giải rượu, thì thầm nói: “Bình thường không thích uống rượu, uống một tí sẽ thành thế này ngay.”

Tôi ôm đầu vẫn thấy nặng như chì, Hồng cô lắc đầu, cầm thìa múc từng miếng bón cho tôi, tôi uống mấy ngụm rồi hỏi: “Hôm qua làm sao muội về nhà được?”

Hồng cô nhếch miệng cười một cách cổ quái, liếc tôi đầy ngụ ý: “Say đến mức nhũn ra như bùn nhão, làm sao về nhà được? Hoắc thiếu gia đưa về tận cửa nhà, ta muốn gọi người khiêng muội vào, Hoắc thiếu gia lại trực tiếp bê muội vào tận phòng.”

Tôi “a” một tiếng, tóc trên đầu tự nhiên thấy nặng hơn. Hồng cô thì hơn hớn, đích thị là đang cười trên nỗi đau khổ của người khác, nói: “Vẫn còn có chuyện khiến muội đau đầu hơn kia đấy!”

Tôi bắt lực rên rĩ: “Cái gì?”

Hồng cô kể: “Hoắc thiếu gia muốn đi về, nhưng muội lại khăng khăng bám víu áo người ta không cho về, làm ầm lên bắt hắn phải nói rõ ràng, muội nói lung tung hết cả lên, ta nghe mà chẳng hiểu gì cả, đại ý hình như là ‘Vì sao lại đối xử với muội tốt như thế? Huynh có thể đối xử với muội tệ đi một chút không? Huynh đối xử tệ đi một chút, có lẽ muội sẽ không buồn thế này.’ Quấy đến mức Hoắc thiếu gia phải ngồi xuống một bên giường tiếp chuyện, đến khi muội ngủ say mới đi về.”

Tôi hét ầm lên một tiếng, ngã rập xuống giường, tôi rốt cuộc đã nói hươu nói vượn đến đâu?

Từ từ nhớ lại tình trạng hoang đường của bản thân, từng cảnh một dần hiện lên trong đầu chỗ rõ rệt chỗ mơ hồ. Tôi thở dài ai oán, thật đúng là say rượu làm loạn, về sau không được phép cứ hễ máu nóng bốc lên đầu là lại hành động theo cảm tính nữa.

Tôi gơ miếng gạch bằng bó tay trái ra nói: “Muội nhớ cái này là tỷ giúp muội bằng bó mà.”

Hồng cô gật đầu nói: “Là ta bằng bó, nhưng mà Hoắc thiếu gia ngồi bên cạnh xem, còn giục ta cắt hết móng tay của muội đi, lạnh lùng thấp giọng nói ‘để nàng khỏi cấu véo người khác, cũng không làm tự đau mình.’ Tiếc bao nhiêu công sức ta bỏ ra để nuôi móng tay uội, nhưng nhìn thấy sắc mặt Hoắc thiếu gia, ta cũng không dám nói gì thêm.” Tôi vội nhắc tay kia lên, quả nhiên đều đã bị cắt gọn gàng. Tôi thở dài buồn bã đưa tay che mặt, tình cảnh tối qua hiện ra trước mắt...

“Sao không ai hát nữa?” Tôi nhào người ra cửa sổ xe hít thật sâu một hơi gió lạnh.

Hoắc Khứ Bệnh kéo tôi vào trong xe, mặt mày bắt lực nói: “Sao từu lượng lại tệ thế này? Mỗi lần đều uống say thế này à?”

Tôi cười cười hất tay hất ra, nhìn ra ngoài cửa sổ xe cao giọng hát: “Thiết lãnh cung, huyết do nhiệt, phần dũng sát địch bảo gia hương... Hảo nam nhi, mạc thoái thượng... Mã đạp Hung Nô Hán phong dương...”

Hắn lại kéo tôi vào trong xe lần nữa: “Vừa uống rượu, lại hít gió lạnh, ngày mai đau đầu đừng có trách ta.”

Tôi muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn đã nhanh nắm chặt tay tôi, chẳng may chạm vào đúng vết thương, tôi nghiêng rống trợn mắt than đau, hắn cầm tay tôi nhẹ nhàng tỉ mỉ xem xét: “Đây là vết gì thế? Chẳng lẽ còn đấu đá với cả người khác nữa à?”

Tôi cười cười hi hi nói: “Là ta tự mình cấu đấy.”

Hắn khẽ hỏi: “Có đau không?”

Tôi lắc lắc đầu, chỉ tay vào tim, bấu môi, khóc như cười nói: “Ồ đây đau lắm.”

Về mặt hẳn dịu dàng trầm lặng, không nói gì cả, song ánh mắt lại có mấy phần đau khổ, nhìn tôi chăm chú, đến nỗi tôi đang trong lúc mơ hồ cũng cảm thấy khó chịu, không dám nhìn hẳn nữa, vội né tránh ánh mắt ấy.

Hồng cô cười như chuột vừa ăn trộm được dầu, túm lấy y phục của tôi kéo dậy: “Không nằm đây suy nghĩ lung tung nữa, uống hết bát canh giải rượu này, ăn thêm chút cháo, rồi để tỳ nữ giúp muội chuẩn bị nước nóng tắm, như thế sẽ bớt khó chịu hơn.”

Tiểu Khiêm và Tiểu Đào dạo này thích ăn lòng đỏ trứng. Tiểu Khiêm vẫn còn hiền lành, tuy rất thích ăn, nhưng cũng chỉ kêu “gù gù” mấy tiếng lúc tôi cho ăn. Tiểu Đào thì rất xác xược, tôi đi đâu là nó đi theo đấy, cứ quẩn lầy vấy tôi, cùng tôi diễn trò “bộ bộ kinh tâm”. Sau khi phân vân giữa việc nên “giẫm chết nó” hay “cho nó béo chết đi”, tôi quyết định cho nó chậm chậm tự sát. Quyết định này hại tôi đến nỗi ngày nào cũng phải cùng bọn chúng ăn trứng: bọn nó ăn lòng đỏ, tôi ăn lòng trắng.

Thỉnh thoảng tôi lại ngăn người nhìn Tiểu Khiêm và Tiểu Đào, tôi cố gắng quên những lời Cửu gia nói, mỗi lần câu “khúc nhạc không tẻ đâu, nhưng muối thối không hay” hiện lên trong đầu, tim tôi lại đau thắt như vừa bị dao đâm xuyên qua. Đã hơn một tháng rồi chúng tôi không có liên lạc gì, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, chẳng lẽ chúng tôi từ giờ trở đi sẽ không liên lạc nữa?

Đêm về khuya, tôi vẫn ngồi tựa vào khung cửa sổ ngáy người ngắm sao, bộ lông màu trắng của Tiểu Khiêm và Tiểu Đào nổi bật đến chói mắt giữa đêm tối khiến tôi cũng tỉnh lại, sắc đêm của tối nay không giống với trước đây. Tôi thầm hỏi bản thân, có phải tôi đã làm sai gì không? Có lẽ tôi không nên thối khúc nhạc ấy, nếu không ít nhất hằng đêm giữa chúng tôi vẫn có thư bồ câu trao nhau. Tôi quá tham lam ham muốn quá nhiều rồi, nhưng tôi không thể nào tìm được lòng tham ấy.

Sáng sớm vừa mức nước từ trong vại ra, xoay người tình cờ thế nào lại nhìn thấy bồn hoa ngoài cửa sổ mùa thu năm trước mới gieo hạt mà bây giờ đã nảy mầm xanh nhật. Tôi giật mình sung sướng, nhưng niềm vui chưa kịp lộ ra mặt thì trong lòng đã tràn ngập bi thương.

Đi đến bên cạnh bồn hoa ngồi xuống ngắm nghía, cây uyên ương đằng này tựa như mới mọc lên sau một đêm, cành lá li ti mới chồi ra khỏi mặt đất, trông mềm mại yếu ớt, nhưng nó đã phải xuyên qua mặt đất dày đặc vươn lên để có thể thấy ánh mặt trời. Từ mùa thu năm trước, nó đã âm thầm vùng vẫy dưới mặt đất dày đặc ấy, từ thu sang đông, từ đông sang xuân, một trăm ngày ngày đêm đêm, không biết lớp đất phía trên dày đến đâu, nó đã bao giờ hoài nghi bản thân về việc thật sự nhìn thấy ánh sáng mặt trời chưa?

Tôi khẽ chạm vào lá cây, tâm tình tự nhiên cũng phấn chấn lên, hồi thúc Tâm Nghiễn đi tìm người làm vườn giúp tôi đan một cái rổ tre để che chở ẩm non của uyên ương đằng, ngăn Tiểu Khiêm và Tiểu Đào phá phách. Mầm cây vẫn còn mềm yếu, không thể chịu được sự tàn phá của Tiểu Đào.

Chiều tối, tôi quanh quẩn ở ngoài Thạch phủ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn không dám nhảy lên bờ tường. Tôi cứ tưởng mình có dũng khí, nhưng hiện giờ mới biết con người khi đối mặt với chuyện quan trọng mà mình quan tâm, dũng khí dường như đã bỏ đi rất xa rồi.

Muốn vào không dám vào, mà đi cũng chẳng nỡ đi, sau một hồi suy nghĩ, trong lòng tôi tự nhiên nảy ra một ý, liền lên lút trèo lên nóc nhà người khác, ngồi ở chỗ cao nhất, vọng về phía Trúc quán, giữa đêm tối im ắng trông có thể thấy ánh đèn mập mờ, Cửu gia đang ngồi dưới ánh đèn làm gì thế?

Đêm nay không có trăng, chỉ có hai ba ngôi sao lúc tỏ lúc mờ tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Màn đêm đen như mực, cả thành Trường An đã chìm vào trong giấc ngủ, nhưng Cửu gia vẫn còn thức. Tôi ngồi một mình trên cao, gió thổi vạt áo tung bay phấp phật, thấy người hơi lạnh, nhưng ánh đèn ấm áp kia lại qua xa vời, không tài nào với tới được.

Ngọn đèn cứ sáng mãi, tôi cũng cứ ngồi im ngắm nhìn, không biết si dại mất bao nhiêu lâu, đến khi loáng thoáng nghe thấy vài tiếng gà gáy mới giật mình nhận ra trời đã hừng sáng, trái tim tôi đột nhiên thấy chua xót, không phải vì mình. Một ngọn đèn lẻ bóng, một đêm dài thăm thẳm, cô độc một mình, sao chàng lại thức suốt một đêm dài? Cửu gia rốt cuộc vì sao lại cô đơn chiếc bóng như thế?

Trên đường sắp có những người dậy sớm qua lại, tôi không dám nán lại lâu, vội vã nhảy từ trên mái nhà xuống, chưa đi được mấy bước đã dừng lại, đứng chôn chân tại chỗ, bắt gặp Hoắc Khứ Bệnh cũng đang đứng giữa đường.

Dưới ánh ban mai ảm đạm, hân hơi ngẩng đầu, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm về hướng mái nhà mà tôi ngồi suốt đêm qua, một cơn gió lạnh sáng sớm nhẹ nhàng thổi qua, góc ống tay áo rộng của hân dường như cũng nhuốm chút lạnh giá của đêm qua.

Hân đã đứng đấy bao lâu rồi?

Hân cúi đầu nhìn tôi, hai tròng mắt đen thẫm không rõ vui hay giận, tựa như không có bất kỳ một cảm xúc nào, dù thiên sơn vạn thủy ngăn cách tôi cũng không thể tránh được ánh nhìn chăm chú ấy. Tim như ngừng đập, tôi không dám đối mặt với hân, vội vã tránh. Hai người đứng xa nhau, hân không nói gì, tôi không động đậy, không khí trở nên rất trầm lắng.

Trên đường đi đã có một vài người bộ hành qua lại nhìn hân rồi nhìn sang tôi, bộ dạng rất tò mò, nhưng vì phong thái uy nghi của Hoắc Khứ Bệnh nên họ cũng không dám nhìn lâu, chỉ mau mau đi qua. Ánh dương từ nhọt nhạt chuyển sang chói lọi, ánh nắng rực rỡ phủ lên muôn vật, hân tự nhiên bật cười, có vẻ dễ chịu: “Sương gió thổi thấu đêm, có chuyện gì thế?”

Tôi mấp máy miệng, nhưng cổ họng khô rát, khó lòng trả lời câu hỏi của hân, rồi bỗng nhiên nhấc chân chạy thật nhanh qua người hân, không dám quay đầu lại, mà cũng không thể quay đầu.

Dưới ánh nến, mực trong nghiên đã đặc quánh, nhưng tôi vẫn không tìm được câu nào thích hợp đã hạ bút. Tôi nên viết gì? Nghĩ từ sáng sớm đến tối mịt vẫn không có ý gì, cuối cùng đành cắn răng viết:

Muội cùng Tiểu Khiêm và Tiểu Đào ăn trứng gà, ăn nhiều lắm, hình như là bị đầy bụng luôn rồi, chẳng ăn được gì nữa. Muội không thích uống thuốc, huynh có cách gì không?

Viết xong lại không dám nghĩ lại, sợ rằng chỉ nghĩ thôi cũng sẽ mất hết dũng khí, đem miếng vải này đốt mất, tôi vội cuộn miếng vải rồi gài vào chân Tiểu Khiêm, thổi sáo ra lệnh cho nó bay đi Thạch phủ.

Sau khi Tiểu Khiêm đi rồi, tôi đứng ngồi không yên, từ trong phòng đi ra ngoài vườn, rồi lại từ ngoài vườn đi vòng vào trong phòng, cuối cùng đành thấp đèn lồng ngồi xuống bên cạnh bồn hoa chăm chú ngắm nhìn uyên ương đang. Chúng lớn thật nhanh, sáng hôm qua mới chồi khỏi mặt đất, vậy mà bây giờ đã cao được tầm một lòng tay. Có khi chỉ cần cố gắng nỗ lực như bọn nó, tôi cũng sẽ có một ngày nhìn thấy ánh dương? Cửu gia liệu có viết thư hồi đáp hay không? Có? Hay là không?

Trên đầu vọng lại tiếng chim bồ câu vỗ cánh, tôi lập tức nhảy dựng lên, Tiểu Khiêm uyển chuyển hạ xuống tay tôi. Tôi nhất thời không dám nhìn xuống chân của Tiểu Khiêm, nhắm tịt mắt lại một lúc, mãi mới chậm chậm hé ra. Không phải là mảnh vải tôi gửi đi vừa nãy! Trong nháy mắt trái tim đã chuyển từ thống khổ thành sung sướng. Gỡ mảnh vải ra, tôi chạy vào phòng ngồi dưới ánh nến mãi mê đọc:

Sơn tra bỏ hột, sơn được vừa đủ, dặn đầu bếp đem sơn tra và sơn được chưng sôi thành bánh tráng, nếu thích ngọt thì có thể cho thêm mấy giọt mật ong vào, mỗi ngày ăn một lượng vừa phải. Bình thường lúc đun trà có thể cho thêm chút vỏ cam, vừa có lợi cho tiêu hóa vừa tốt cho họng.

Tôi giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra cả, Cửu gia cũng giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, chúng tôi đi loanh quanh một vòng hình như lại quay trở về điểm xuất phát.

Tôi nhìn chằm chằm vào mảnh vải một hồi lâu, muốn nỗ lực xem xem trong đơn thuốc trông bình thường như bao đơn thuốc mà một đại phu kê ra ấy liệu có thể nhìn ra được chút cảm tình nào khác không, nên cứ đọc đi đọc lại từng chữ “Nếu thích vị ngọt thì có thể thêm mấy giọt mật ong vào.. vừa có lợi cho tiêu hóa vừa tốt cho họng.” Trong lòng khẽ thở dài, đã lâu như thế mà Cửu gia vẫn nhớ năm trước tôi từng nói bị đau họng, lại còn nhớ cả việc tôi từng nói ghét vị đắng, tiếc rằng một chút hữu tình đó lại nhuốm vẻ thờ ơ như thể chuyện không hề liên quan đến mình.

Ánh nắng giữa mùa xuân khảng khái vô tư, hào phóng tưới xuống uyên ương đang. Ánh sáng trải lên những chiếc lá già đã thẫm màu bị hút vào không còn chút dấu vết, như cá thả vào nước, chỉ lăn tăn vài gợn sóng

rồi mất tăm, không còn dấu vết. Những chiếc lá mới mọc dưới ánh nắng nhìn mỏng manh như cánh ve, gân lá nổi lên rõ nét. Bóng và hình, rõ ràng và mờ ảo, cũ và mới, hài hòa và không hài hòa, dây leo quấn lấy giá đỡ, lá xanh nổi bật trên thân cành.

“Nàng trông loài dây leo này từ lúc nào thế?” Từ sau lưng tôi Hoắc Khứ Bệnh lên tiếng hỏi. Ngỡ khí thờ ơ, như thể chúng tôi chưa hề gặp nhau vào hôm dài gió dầm sương đêm thâu ấy.

Cũng gần một tháng không gặp, đột nhiên nghe thấy tiếng hắn, nhất thời tôi cảm thấy hơi ngẩn ngơ, trong lòng tự nhiên khá phấn khởi. Vẫn nhìn chăm chăm vào cây uyên ương đằng không cử động, tôi giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra đáp lại: “Lần sau người đừng im lìm xuất hiện sau lưng ta như thế được không?”

Hắn đi sang bên cạnh tôi, giơ tay khẽ chạm vào một cành cây nhỏ: “Đến nàng cũng không phát hiện được, xem ra võ nghệ của bản công tử đích thực không tệ. Cây này gọi là gì? Có nở hoa không?”

Tôi nói: “Kim ngân hoa, không chỉ nở hoa, mà sẽ nở rất đẹp, mùa hè mới nở, hiện giờ vẫn chưa đến mùa.”

Hắn đứng bên cạnh tôi im lặng một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Nàng có muốn quay về Tây Vực không?”

Câu hỏi của hắn đến là kỳ quặc, tôi nghĩ một lúc mới lảng máng hiểu ra: “Người sắp ra trận à?”

“Đúng, ta chỉ đợi bộ hạ phê chuẩn thôi, nhưng chắc đến tám chín phần là được.”

“Đúng rồi, ta quên không chúc mừng người, nghe nói người được bộ hạ phong làm Thị trung[2].” Tôi vừa nghĩ vừa nói.

[2] Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thần hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị đồ cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cổ vắn ứng đối, địa vị vì thế dần được cẩn trọng.

Hắn nói đầy tự hào: “Chuyện này có gì vui mà phải chúc mừng? Chẳng lẽ nàng vẫn chưa nghe mấy chuyện khác à? Một thằng nhóc vô tri, chỉ biết dựa dẫm vào di mẫu và cữu cữu.”

Tôi nhếch mép cười: “Ta chưa hề nghe đến, ta chỉ nghe những chuyện ta muốn nghe, năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?”

Hoắc Khứ Bệnh nhướng hàng lông mày lên, như cười như không nói: “Nàng hỏi tuổi tác của ta làm gì? Bốn nhân năm nay mười tám, thiếu niên chân chính, dung mạo sáng sủa, vẫn chưa kết hôn, trong nhà có vườn có đất, tỷ nữ nô bộc cũng không thiếu, gả cho ta không phải là một ý tồi đâu.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn: “Trẻ tuổi chức cao nên ắt là sẽ khiến người ta ghen tỵ, huống hồ hiện tại người...” Tôi lè lưỡi không nói thêm gì.

Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta sẽ khiến bọn họ không còn lời gì để nói.”

Tôi cười rộ lên. Mùa xuân năm nay, hoàng đế phái Vệ Thanh đại tướng quân dẫn quân đi đánh Hung Nô một trận, hai ngày trước Vệ đại tướng quân thắng trận quay về. Xem ra Hoắc Khứ Bệnh không thể chôn chân trong thành Trường An làm vương hầu quý tộc nhàn nhã thêm một ngày nào nữa, mà cũng muốn học cậu mình, vỗ cánh bay cao, gắng sức vươn tới bầu trời rộng lớn kia.

Tôi nói: “Lần trước người không phải đã làm quen với địa hình khí hậu Tây Vực rồi sao? Người chuẩn bị đầy đủ như thế, huống hồ lần này trong đội quân khẳng định sẽ có người dẫn đường am hiểu và quen thuộc vùng Tây Vực và Hung Nô, ta thấy không thấy có thể xảy ra chuyện gì.”

Hắn yên lặng nhìn tôi một hồi, chấp tay hướng về phía tôi cười hi hi: “Mấy ngày này không trước mặt thì sau lưng chỉ toàn nghe thấy những lời lẽ khinh thường, ngoài bộ hạ ra, bây giờ mới thấy có người khen ta. Người dẫn đường làm sao quen thuộc với thảo nguyên sa mạc bằng nàng, Hung Nô quanh năm du mục, chuyên quen thuộc thảo nguyên sa mạc là việc khó nhất đối với quân đội Hán triều.”

Tôi ngẩng nhìn giàn uyên ương đằng: “Hiện giờ ta không muốn quay lại đó.”

Hắn vịn tay vào giàn cây: “Vậy thì bỏ qua đi.”

Tôi nói: “Có chuyện phải nhờ vả người, nếu đại quân có dừng chân ở khu vực người Lô Lô thì xin hãy đối đãi tốt với họ.”

Hắn nhìn tôi như đang nghĩ ngợi điều gì đó: “Chuyện của người khác ta vốn không thêm quản, dưới tay ta, chỉ cần bọn họ không sinh ý khác, ta sẽ không hà khắc với họ.”

Tôi cúi mình hành lễ với hắn: “Cảm ơn.”

Hắn nói: “Từ ngày hôm nay, ta sẽ không có thời gian rảnh tới thăm nàng, có chuyện gì cần tìm ta thì cứ trực tiếp đến phủ gặp Trần quân gia, nàng có quen biết đấy, chính là Trần thúc nàng gặp lúc ở Tây Vực, ông ấy sẽ sai người đi báo cáo với ta.”

Tôi gật đầu, héch cằm nhìn hắn: “Đội người chiến thắng quay về, được bệ hạ ban thưởng, lúc đấy có thể mời ta ăn một bữa thật lớn ở Nhất Phẩm cư.”

Hắn trong rất ngạo mạn, nói đầy vẻ khinh thường: “Bây giờ nàng có thể đi đặt bàn sẵn rồi đấy, đề phòng có một số nguyên liệu hiếm bọn họ không chuẩn bị chu đáo được.”

Tôi lắc lắc đầu cười cười: “Được! Ngày mai ta sẽ đến Nhất Phẩm cư.”

Hắn cũng bật cười, vừa cười vừa rảo bước ra ngoài, đi đến cửa tự nhiên quay người lại hỏi: “Khi ta ra trận, nàng có thể đến đưa tiễn không?”

Tôi cười hỏi lại: “Ta lấy tư cách gì chứ? Làm gì có chỗ cho ta đứng.”

Thấy hắn nhìn mình chằm chằm không nói gì, tôi trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Khi nào thì xuất phát?”

Hắn thoáng cười: “Còn một tháng nữa.”

Tôi cười nói: “Thế chúng ta một tháng nữa gặp lại.”

Hắn khẽ gật đầu, rảo chân rời đi. Dưới ánh nắng rực rỡ mùa xuân, thân hình như tùng xanh ấy từ từ rời xa. Phía sau hắn, ánh dương xán lạn như đang cười rộn rã.

Những chiếc lá xanh tươi của uyên ương đang khẽ rung rinh trong gió, tôi nheo mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh rộng trước mặt. Trong ba tháng ở nhân gian, cây đâm chồi xanh, hoa nở đỏ rực, và chúng tôi đang độ hoa niên.

10. Q.1 - Chương 10: Thích Khách

Tôi gõ cửa: “Cửu gia đâu rồi?”

Tiểu Phong đang ngồi bày thế cờ vây, nói mà không ngẩng đầu lên: “Đang sắp xếp sách trong thư phòng.”

Thấy tôi dợm bước về phía thư phòng, Tiểu Phong nói: “Thư phòng không cho người ngoài vào, đến dọn dẹp cũng đều do Cửu gia tự tay làm hết, tỷ ngồi đây sưởi nắng đợi một lát đi! Ở đây có nước, tự rót mà uống, đệ đang bận, không phục dịch tỷ được.”

Tôi giơ tay cốc một cái vào đầu Tiểu Phong: “Đệ chưa lớn được bao nhiêu mà đã lên mặt ra vẻ không ít nhỉ.”

Tiểu Phong xoa xoa trán, tức giận trừng mắt nhìn tôi. Tôi “hừ” một tiếng, không thèm quan tâm đến gã, tự đi về hướng thư phòng.

Tuy tôi đã sống ở Trúc Quán một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến thư phòng. Một gian phòng lớn quá mức bình thường, không có bất kì vách ngăn nào, rộng rãi như thể xe ngựa chạy cũng vừa, quá nửa phòng bày đầy các giá sách, Cửu gia đang lật giở sách trước một dãy giá.

Tôi cố ý dậm mạnh bước, nghe thấy tiếng bước chân của tôi, chàng ngẩng mặt nhìn tôi khẽ gật đầu cười, rồi ra hiệu tôi đi vào: “Muội ngồi đây một lát, ta sắp xong rồi.”

Tôi vui sướng trong lòng, xoay người liếc Tiểu Phong với vẻ đắc ý, rồi đi qua từng giá sách một tò mò xem xét: “Những cuốn sách này, huynh đều đọc hết rồi ư?”

Tiếng Cữu gia vọng đến từ sau cách giá sách, nghe không rõ lắm: “Đa phần đều đọc hết rồi.”

Kinh Thi, Thượng Thư, Nghi Lễ, Chu Dịch, Xuân Thu, Tả Truyện, Hiếu Kinh... Toàn bộ sách trên giá này đều là thư tịch của Nho gia, Kinh Thi hình như là cuốn được đọc nhiều nhất, được đặt tại nơi dễ với tới nhất.

Hoàng Đế Tứ kinh, Đạo Đức kinh, Lão Giai Tử... Giá sách này lại là về Hoàng, Lão. Đạo Đức kinh của Lão Tử, Tiêu Dao Du và Tri Bắc Du của Trang Tử rõ ràng đã được đọc rất nhiều lần, sợi dây xâu các thẻ tre đã khá lỏng lẻo.

Pháp gia, Binh gia... Những cuốn này từ bé tôi đã học thuộc gần hết, nên không hứng thú lắm, chỉ đảo mắt qua rồi hướng sang giá khác. Giá này có vẻ hơi kì quặc, nửa phía trước chỉ bày trơ một cuốn sách trúc, nửa sau lại chất đống một chồng sách vải.

Tôi nghi hoặc lấy cuốn sách trúc xuống, là Mặc Tử[1], cuốn này nghe nói có một phần rất tối nghĩa, hồi trước đến cả cha cũng phải đau đầu. Lật qua một lượt, có mấy chỗ đọc vẫn hiểu được, một số chỗ thì trúc trắc, không thuận miệng, hình như nói đến việc chế tạo công cụ, làm trục xe, làm thang mây, một số chỗ khác thì có giảng về hiện tượng của mặt trời, cái gì mà xuyên qua một cái lỗ nhỏ thành hình ngược, gì mà gương phẳng, gương lồi lõm thì sẽ thành hình ảnh gì, hoàn toàn không hiểu đầu ra đầu vào. Tôi lắc lắc đầu đặt sách xuống, đi đến nửa sau lấy một cuốn sách vải, là nét chữ của Cữu gia, tôi cũng lại không màng đọc nội dung, lại lấy mấy cuốn nữa, tất cả đều có nét chữ của Cữu gia. Tôi thò đầu ra ngó nhìn. Thấy Cữu gia vẫn đang cúi đầu loay hoay dọn giá sách, tôi lưỡng lự hỏi: “Sách ở giá này muội có thể đọc thử không?”

[1] Tên một bộ sách của Mặc Dịch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.

Cữu gia quay đầu về phía tôi, cân nhắc chốc lát rồi gật đầu: “Chẳng có gì đáng đọc đâu, chỉ là sở thích ta làm lúc nhàn hạ thôi.”

Tôi lật đến một trang, vì rất dài không có thời gian đọc kĩ càng, chỉ nhìn lướt qua:

... Công Thâu Ban chế tạo thang mây giúp Sở tấn công Tống, khổ nổi lại gặp phải Mặc Dịch. Ban và Mặc đấu kè: Ban dùng thang mây tấn công, Mặc dùng hỏa tiễn đốt thang mây. Ban dùng xe đâm vào phá cửa thành, Mặc lăn cây và đá tảng đập nát xe. Ban dùng địa đạo, Mặc đốt khói nghi ngút che mờ tất cả... Ban dùng hết toàn bộ chín kế sách thành trì vẫn bình yên. Ban trong lòng không phục, muốn giết Mặc. Mặc cười nói: “Ta có ba trăm đồ đệ ở nước Tống, mỗi người đã học một kế giữ thành.” Vua nước Sở cuối cùng cũng phục, nên từ bỏ ý định tấn công, Trong lòng vẫn ôm mối hận, Công Thâu Ban về sau được người đời gọi là Lỗ Ban, hiệu “ông tổ nghề mộc,” vì chỉ có vốn vẹn chín kế khiến người ta không dòm ngó được ba trăm kế của Mặc. Hạ bút viết chơi lúc nhàn hạ, một công một thủ, hết sức lo lắng, nhưng còn một trăm kế sách còn lại, lòng thật thán phục...

Phía sau mấy cuốn đều có hình minh họa các loại vũ khí công thành, vũ khí phòng thủ, các cách tấn công và bảo vệ thành được bảo vệ và bổ trợ lẫn nhau.

Tôi đưa mắt đảo qua một lượt thật nhanh rồi đặt lại trên giá cẩn thận, lấy một cuốn khác: “... không tấn công... kiêm ái[2] thiên hạ... chán ghét chiến tranh...” Phần lớn đều là phân tích học thuyết của Mặc Dịch về việc chán ghét chiến tranh và phản đối nước lớn bắt nạt nước bé, một mặt chủ trương nước lớn không nên ỷ vào sức mạnh và quyền lực của mình mà tấn công nước bé, mặt khác chủ trương nước bé nên tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, tăng cường quốc lực, thời điểm nào cũng chuẩn bị đối kháng với nước lớn, khiến nước lớn không dám khinh suất tấn công.

[2] Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Dịch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.

Tôi im lặng suy nghĩ một hồi chậm rãi đặt quyển sách lựa trên tay xuống, lại lấy mấy cuốn lật ra xem, toàn bộ đều là bản vẽ: quy trình chế tạo các loại dụng cụ, từng bước một cực kì tường tận, có cung nỏ phức tạp dùng cho chiến tranh, có dụng cụ kẹp xương dùng cho việc chữa bệnh, có cả bình gốm hai lớp đơn giản dùng để giữ ấm nước vào mùa đông, thậm chí có cả hình vẽ trang sức của phụ nữ.

Tôi gãi đầu, đặt sách lại trên giá, trong lòng rất muốn xem hết một loạt, nhưng lại tò mò không biết mấy giá phía sau còn những sách gì nữa, đành đợi sau này còn có cơ hội thì xem.

Giá này toàn là sách y học, lật thử một cuốn Biển Thước nội kinh, tuy Cửu gia đã ghi chú rất tỉ mỉ về các đúc rút trên sách nhưng tôi thật sự đọc cũng không hiểu, cũng không có hứng thú gì mấy nên trực tiếp đi thẳng đến phía cuối giá sách, lấy đại một cuốn ra xem. Thiên hạ chí đạo đàm, bên lề đều có chú thích của Cửu gia, mặt tôi đột nhiên nóng bừng lên, ném bộp cuốn sách trở về giá. Cửu gia nghe thấy tiếng động liền ngoái đầu nhìn về phía tôi, tôi giật bắn mình vội vã nhảy ngay sang giá khác, lấy đại một cuốn khác, giả vờ như đang đọc, tim vẫn đập thành thịch.

Cửu gia cũng đọc loại sách này ư? Nhưng mấy cuốn này tuy là về thuật ngự nữ, nhưng cũng có giảng cả về y học, phần lớn lại thiên về luận thuyết về quan hệ giữa phòng the và thụ thai, lòng tôi suy nghĩ lung tung, cúi đầu một lúc lâu không động đậy gì.

“Muội đọc mấy cuốn sách ấy có hiểu không?” Cửu gia đẩy xe lăn đến bên cạnh tôi, ngạc nhiên hỏi.

Tôi giật mình ngẩn ra, vội vàng trả lời: “Muội chỉ đọc liếc qua, tất cả đều bị muội đem tiêu hủy hết rồi.”

Thấy Cửu gia nhìn mình tràn ngập vẻ ngờ hoặc, tôi bây giờ mới phản ứng kịp, Cửu gia ám chỉ cuốn sách tôi đang cầm trên tay, chứ không phải... Tôi ảo não tý nữa thì ngất xỉu, không ngờ thiên hạ cũng có người chột dạ đến mức này. Vội vã nhìn kĩ sách hơn, không thể tin được mở to mắt đọc, toàn là các chữ cái nhỏ như nòng nọc, quay ngang quay dọc, chẳng thể nhận ra chữ nào, tôi không cam lòng xem lại thêm lần nữa, nhưng vẫn không nhận ra một chữ nào cả.

Trời ạ! Sách như thế này mà tôi cứ giương mắt lên mãi như thế, bây giờ không phải tôi ảo não muốn ngất xỉu, mà là muốn đâm đầu vào tường... Tôi cúi đầu, lúng túng nói: “Ừm... ừm... thật ra muội đọc không hiểu, nhưng muội... muội rất tò mò, cho nên... cho nên mới nghiêm túc muốn đọc, cái này... cái này muội nghiên cứu... nghiên cứu xem tại sao mình đọc không hiểu thôi.”

Cửu gia chớp mắt, có vẻ tò mò hỏi lại: “Thế muội nghiên cứu được cái gì rồi?”

“Nghiên cứu được gì rồi? Ừm... kết quả nghiên cứu của muội là... ừm... hóa ra muội không hiểu loại chữ này.”

Khóe miệng Cửu gia hình như có chút động đậy khó nhận ra, tôi than thầm một tiếng trong lòng, trời ơi! Tôi rốt cuộc đang nói gì thế này? Tôi cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân, càng nói càng sai, tốt nhất là ngâm miệng lại!

Trong phòng yên tĩnh đến khó xử, tôi chán nản nghĩ ngợi, vì sao lại mất mặt thế này? Hận chỉ muốn đâm chết mình đi!

Cửu gia bỗng nhiên tựa vào xe lăn bật cười ồm ồm, tiếng cười vui vẻ vang vọng trong căn phòng rộng rãi, nhất thời cả gian phòng tựa như cũng chan chứa niềm vui. Đầu tôi cúi thấp hơn, trong sự xấu hổ ngượng ngùng lại đan xen chút ngọt ngào, tôi chưa bao giờ nghe thấy tiếng cười của chàng, chỉ cần Cửu gia có thể thật sự tươi cười thế này, tôi nguyện lòng ngày nào cũng mất mặt.

Cửu gia lấy khăn tay ra đưa tôi: “Thuận miệng hỏi một câu mà không ngờ muội lại lo lắng đến nỗi mặt mày đều đỏ ửng, vả cả mồ hôi, có chỗ nào giống phượng chủ phượng hát nổi tiếng thành Trường An chứ?”

Tôi ngượng ngùng đặt sách lại lên giá, gơ tay ra nhận khăn tay lau đi mồ hôi trên trán và mũi.

Ánh mắt tôi đảo qua giá sách một lượt: “Những sách này đều không dùng Hán tự phải không?”

Cửu gia khẽ gật đầu, tôi chuyển tầm nhìn cười nói: “Muội vừa nhìn thấy bản vẽ huỳnh dùng để thiết kế nữ trang, đẹp lắm!”

Cửu gia rời mắt khỏi giá sách, chăm chú nhìn tôi hỏi: “Sao muội không hỏi những cuốn sách này nói về cái gì?”

Tôi trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Huỳnh cũng chưa bao giờ hỏi muội vì sao sinh sống cùng sói. Vì sao sống ở Tây Vực mà có thể nói Hán ngữ rất trôi chảy, trong khi tiếng Tây Vực thì một câu cũng không biết nói. Trong thâm tâm mỗi người đều có một số chuyện vào lúc tâm tình hay nhân thời không thích hợp tuyệt đối sẽ không muốn nhắc đến, nếu có một ngày huỳnh muốn kể uội, muội sẽ ngồi bên cạnh

huynh im lặng lắng nghe, nếu huynh không muốn nói, muội cũng sẽ không thăm dò gì thêm. Có một người từng nói với muội một câu chỉ là quen biết muội trong mắt của người ấy, muội nghĩ muội cũng giống như thế, muội chỉ quen biết huynh ở trong lòng mình thôi.”

Cửu gia ngồi im lặng một lúc, đẩy xe lăn ra khỏi gian sách, quay lưng về phía tôi nói: “Có rất nhiều chuyện rắc rối nên làm thế nào, bản thân ta cứ lưỡng lự không thôi, cho nên cũng chưa bao giờ nhắc đến.”

Tôi nói rất khẽ, nhưng giọng kiên định: “Cho dù huynh làm gì đi nữa, muội nhất định sẽ đứng bên cạnh huynh.”

Bàn tay đẩy xe lăn của Cửu gia chợt dừng lại, nhưng rồi nhanh chóng tiếp tục đẩy xe: “Tìm ta có chuyện gì?”

Tôi nói: “Không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ là có thời gian rảnh nên muốn đến thăm gia gia, Tiểu Phong và... huynh.” Trước khi ra khỏi thư phòng tôi đảo mắt liếc thấy một chiếc nạng rất trau chuốt ở góc tường. Cửu gia dùng nó à? Nhưng tôi chưa bao giờ thấy Cửu gia dùng nạng cả.

Chúng tôi vừa đi ra khỏi thư phòng, không biết chạm vào bộ phận then chốt nào mà cửa lập tức tự động đóng lại. Tôi giơ tay ra khẽ đẩy cửa, không chút động đậy gì, trước đây tôi cứ tưởng là mọi bộ phận kỹ thuật trong Trúc Quán đều là vì Cửu gia muốn cho sinh hoạt hàng ngày tiện lợi hơn nên mới mời người thiết kế, hôm nay mới biết tất cả đều do chính tay chàng làm.

Cửu gia nói: “Một lát nữa ta phải ra ngoài một chuyến.”

Tôi vội nói: “Thế muội không làm phiền huynh nữa, muội về đây.”

Cửu gia gọi tôi lại, nghĩ nhanh rồi bình thần nói: “Ta đi thăm nông trại ở ngoại thành gặp vài vị khách, nếu muội có thời gian thì cũng có thể đi thăm nông trại chơi một lát, ném thử hoa quả tươi mới hái.”

Tôi có kiềm chế niềm hạnh phúc trong lòng, gật đầu thật mạnh.

Thạch bá nắm một chiếc roi ngựa đen bóng trong tay, ngồi ở trên xe ngựa gập, người mà Cửu gia bình thường hay đi cùng là Tần Lực thì lại không có mặt, Cửu gia chưa hỏi gì, Thạch bá đã trả lời: “Tần Lực có chút việc nên không đến được.”

Thạch bá kéo rèm lên cười nói: “Lâu lắm rồi không hoạt động gì, coi như là vận động cơ bắp.” Thạch bá hỏi: “Trước tiên đưa Ngọc nhi về Lạc Ngọc phường à?”

Cửu gia nói: “Cùng ta đi thăm sơn trang.” Thạch bá có chút ngần ngại, dường như định nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ im lặng quất ngựa đánh xe đi.

Sau khi ra khỏi thành, cỗ xe chạy càng lúc càng nhanh, tôi tựa vào khung cửa sổ, nhìn cây hoa đại xa dần bên đường, cảm thấy tâm tình còn tươi đẹp hơn ngày mùa hạ này nhiều. Hai người tuy không nói gì cả, nhưng tôi cảm giác chúng tôi đều đang thưởng thức gió thổi, phong cảnh tuyệt đẹp và tâm tình tốt đẹp của mỗi người.

Thạch bá nhỏ giọng nói: “Chuẩn bị ngoặt gấp, Cửu gia cẩn thận.” Nói rồi xe ngựa ngay lập tức rút rẽ vào rừng, rồi nhanh chóng giảm tốc độ, chầm chậm dừng lại. Kỹ thuật điều khiển xe ngựa của Thạch bá tuyệt đối là hạng nhất, suốt cả quá trình ngựa không phát lên một âm thanh nào cả. Tôi nhìn Cửu gia với vẻ khó hiểu, tay tay không hề chờ đợi gì, lập tức nắm lấy chiếc đai lụa có đính ngọc trai thắt ở eo.

Cửu gia ngồi yên, khẽ mỉm cười lắc đầu, ra hiệu cho tôi không nên manh động. Im lặng đợi ở trong rừng một lúc lâu, lại có hai thốt ngựa ở ngoài đột nhiên rẽ vào trong rừng, người ở trên ngựa nhìn thấy chúng tôi, dường như không hề để tâm, chỉ đảo mắt nhìn xe ngựa của chúng tôi một lượt rất nhanh.

“Cải trang giống ghê!” Thạch bá một tay quất ngựa, nhanh như sấm chớp, vun vút hai tiếng, quất gãy xương chân ngựa, hai con ngựa ngã nhào xuống đất hí lên thảm thiết. Người ngồi trên xe ngựa nhanh chóng nhảy lên, rút kiếm ra chắn màn roi liên miên trước mặt, nhưng cuối cùng kỹ thuật thua kém, kiếm của cả hai người đều bị quất rơi xuống đất, hán tử râu hùm khẽ hừ một tiếng, roi quất ngựa của Thạch bá đánh xuyên qua bàn tay hắn, khiến hắn bắn văng ra cả người ghim vào thân cây.

Tôi kinh hoàng, lập tức phản ứng lại, tuyệt chiêu roi quất ngựa của Thạch bá chắc hẳn còn ẩn dấu huyền cơ, tuyệt đối không phải roi ngựa thông thường. Hán tử áo xanh kia ngậy người trừng mắt nhìn cây roi trong tay Thạch bá, thần sắc đầy kinh ngạc, rồi đột ngột quỳ xuống trước mặt Thạch bá xì xà xì xồ. Hán tử râu xồm bị ghim vào gốc cây kia lúc đầu sắc mặt còn đầy vẻ hận thù, nhưng vừa nghe thấy lời của đồng bọn, lập tức vẻ hận thù biến mất, lại mang vài phần ngạc nhiên.

Thạch bá thu roi quất, cao giọng hỏi hán tử áo xanh đang quỳ dưới đất, hai người hỏi một đáp một, tôi không hiểu một câu nào cả. Cửu gia lắng nghe một lúc, nụ cười ở khóe miệng ban đầu đã biến mất, nhìn tôi với ánh mắt sừng sốt ra lệnh: “Dùng Hán ngữ đem mấy lời vừa nói nói lại một lần nữa.”

Hán tử áo xanh nhanh chóng hồi đáp: “Bọn ta không phải đi theo xe ngựa của Thạch bá, cũng không muốn đối lập với Thạch phảng, chỉ là được thuê điều tra rõ hành tung hàng ngày của phường chủ Lạc Ngọc phường ở thành Trường An, chờ thời cơ ám sát nàng ấy.” Hán vừa nói vừa hướng về phía Thạch bá dập đầu: “Bọn ta thật sự không biết lão gia tử là người Thạch phảng. Nếu biết thì có cho bọn ta một núi Minh Sa toàn vàng, bọn ta cũng không dám nhận vụ giao dịch này.”

Việc này giống như sét đánh giữa trời xanh quang, vượt quá sức tưởng tượng, khiến cho tôi chóng mặt, sững người ra một lúc lâu mới hỏi lại: “Ai thuê các người?”

Người mặc y phục xanh nghe thấy câu hỏi vẫn cúi đầu nói: “Giao dịch có thể không làm nữa, nhưng quy tắc bọn ta không dám vi phạm, nếu cô nương muốn trách tội, bọn ta đành dùng đầu mình để tạ tội thôi.”

Thạch bá quăng roi ra giúp ngựa đập đập mấy con muỗi vo ve xung quanh, hờ hững nói: “Bọn họ lần này, dù cho dưới bất kì tình huống nào cũng không thể nói ra lai lịch người thuê, mà kể cả có thật sự nói ra cũng chưa chắc là sự thật. Vì đã là thuê người ám sát, tự nhiên sẽ liên quan đến mấy người thủ đoạn mờ ám.”

Tôi cười chua xót nói: “Đúng thật, vậy thả bọn họ đi thôi!”

Thạch bá nhìn hai người đó, không nói gì cả, hai người lập tức nói: “Những chuyện tai nghe mắt thấy hôm nay, bọn ta sẽ không để lọt ra ngoài một chữ.”

Thạch bá rõ ràng vẫn muốn giết bọn họ, tay nắm roi ngựa đánh định hành động, nào ngờ Cửu gia nói: “Thạch bá, thả bọn họ đi.” Giọng nói chậm chậm ôn hòa, nhưng lại uy nghiêm đến mức người ta không thể nào kháng cự sát khí mạnh mẽ của Thạch bá cũng từ từ dịu đi.

Thạch bá nhìn Cửu gia, khẽ thở dài một tiếng, rồi lạnh lùng xua tay. Hai người kia mặt lộ vẻ cảm kích liên tục dập đầu: “Bọn ta sau khi quay về nhất định sẽ xử lý chuyện này ổn thỏa. Lão gia tử thể có hồ La Bố Nặc Nhĩ[3], bọn ta tuyệt đối không dám tiết lộ hành tung của người.”

[3] Tức hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.

Tôi có chút kinh ngạc, đối với người dân du mục đi qua sa mạc Qua Bích mà nói, lời thề này so với thiên lôi đánh chết còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Hai người thu lại kiếm, vội vã rời đi. Hán tử bị Thạch bá quất xuyên qua bàn tay từ đầu đến cuối không nói một lời nào, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía xe ngựa, rồi đột nhiên tựa như hiểu ra chuyện gì, sải bước chạy lại, ồm ồm một tiếng quỳ xuống trước xe ngựa, hần luôn giữ vẻ bình tĩnh thản nhiên, dù trong khoảnh khắc sinh tử vừa nãy cũng không hề rối loạn, vậy mà giờ phút này thì cả khuôn mặt hần tràn đầy thương xót ăn năn, trong mắt ướt lệ, nghẹn ngào nói: “Tiểu nhân không biết cô nương là người của ân công, không ngờ lại lấy oán trả ơn, muốn giết nàng ấy, thật không bằng chó lợn.” Nói dứt lời liền hươ đao chém xuống cánh tay hần, một mũi tên từ trong tay áo Cửu gia bay ra, đánh lệch thanh đao, đồng bọn của hần nắm lấy tay hần, lại quay sang nhìn chúng tôi đầy vẻ ngờ vực và kinh hoàng.

Cửu gia cất chiếc cung nhỏ vào trong tay áo, cười nhạt nói: “Chỉ sợ người nhận nhầm người rồi, ta không giúp người gì cả, các người mau về Tây Vực đi!”

Một màn kiếm rút tên bay vừa rồi tôi hoàn toàn không lưu tâm, trong lòng chỉ miên man câu: “Cô nương này là người của ân công,” nhìn hai người ở dưới xe, tự dưng thấy hai người này trông cực kì thuận mắt.

Đại hán râu xồm thút thít nói: “Có thể khiến cho lão gia tử kéo xe, lại có thể cứu được mạng người khỏi ngọn roi của lão gia tử, thiên hạ này ngoài ân công ra còn có thể là ai nữa? Cả nhà ta lớn bé đều nhờ sự

viện trợ của ân công mới may mắn sống được, mẫu thân ngày đêm đều hướng về Tuyết Sơn dập đầu, khẩn cầu cho người bình an khỏe mạnh, vậy mà ta trong lúc hồ đồ lại đi làm việc thiếu lương tâm này.”

Hán tử bên cạnh hần nghe xong hình như cũng đã hiểu được thân phận của Cửu gia, thần sắc đột biến, cuối cùng cũng lập tức quỳ sang một bên, không nói năng gì, chỉ liên tục dập đầu, mới dập vài lần đầu đã đầm đìa máu. Cửu gia tuy đã vẫn nhếch miệng cười, nhưng thần sắc lại vô cùng bất lực, trong khi ánh mắt Thạch bá càng nghiêm lạnh. Tôi lên tiếng nói: “Êu! Hai người các ngươi thật chẳng có đạo lý gì, nếu cảm thấy trong lòng có lỗi thì tìm cách chuộc tội đi, ở đâu ra kiểu quỳ ở đây đòi sống đòi chết thế? Chẳng lẽ muốn cho bọn ta nhìn thấy hai xác chết thì các ngươi mới an tâm? Bọn ta còn có việc, đừng cản đường nữa.”

Hai người họ sững ra một lúc, rồi đứng dậy tránh đường. Tôi cười nói: “Thế này được rồi, nhưng mà thật sự xin lỗi, các ngươi nhận nhầm người rồi, Cửu gia nhà bọn ta là người làm kinh doanh ở thành Trường An, không liên quan gì với Tây Vực cả, không được nhận mấy cái dập đầu vừa rồi, còn nữa...” Tôi tuy cười, nhưng giọng lại rất lạnh lùng: “Lập tức quay về Tây Vực đi.”

Hai người đó ngây ra, đoạn cung kính đáp: “Bọn ta đúng là nhận nhầm người rồi, bọn ta sẽ lập tức quay về Tây Vực ngay.” Thạch bá nhìn tôi, lại nhìn sang Cửu gia, không nói không rằng quất ngựa đi tiếp.

Xe ngựa vẫn nhẹ nhàng đi trên đường, nhưng trong lòng tôi lại như bị một tảng đá khổng lồ đè lên, rất rất nặng. Tôi và người các quốc gia Tây Vực chưa bao giờ qua lại gì, làm sao mà có ân oán? Chẳng lẽ là người Hung Nô? Mục Đạt Đóa không cẩn thận để lộ tin tôi còn sống sót? Cuộc sống bình yên của tôi sắp bị xáo trộn rồi?

Cửu gia dịu dàng hỏi: “Có đoán được người thuê bọn họ không?”

Tôi gật đầu, lại lắc đầu: “Không biết, muội sống cùng với bầy sói, chắc chỉ chuốc oán với một người. Bọn họ đến từ Tây Bắc thực ra cũng phù hợp, bên đó bây giờ tuyệt đại bộ phận đều thuộc phạm vi thế lực của hần, nhưng tại sao người đó lại phải đặc biệt thuê người tới giết muội chứ? Hần có thể trực tiếp sai cao thủ thủ hạ đến giết muội kia mà. Chẳng lẽ vì ở Trường An, hần kiêng nể điều gì đó, cho nên chỉ có thể cho người Tây Vực ra mặt?”

Cửu gia nói: “Nếu nhất thời không nghĩ ra được, thì cũng không cần phải lo lắng làm gì.”

Tôi gục đầu xuống gối, im lặng suy nghĩ, chàng nói: “Ngọc nhi, muội sợ à?”

Tôi lắc đầu: “Võ công của hai người này rất giỏi, nếu đánh nhau muội chưa chắc đã qua mặt được bọn họ, nhưng bọn họ khẳng định cũng không giết được muội, trái lại muội còn có thể giết được bọn họ.”

Thạch bá ngồi ngoài xe lên giọng khen: “Công phu giết người và công phu đánh người vốn là hai chuyện khác nhau. Cửu gia, chủ thuê nếu là vì ám sát, thì chắc chắn vì sợ Ngọc nhi biết thân phận của hần, và cũng không có cơ hội trực tiếp tìm Ngọc nhi. Chỉ cần mọi người ở Tây Vực đều không nhận mối thuê của hần, thì hần sẽ phải nản lòng thôi. Chuyện này giao cho ta làm, hai người cứ ngắm hoa, thưởng thức phong cảnh đi, không phải lo lắng lung tung.”

Cửu gia cười nói: “Biết có người như lão tổ tông ở đây, lũ hầu tử hầu tôn bên Tây Vực không làm loạn được.” Rồi quay sang nói với tôi: “Bọn họ tuy nói có quy tắc, nhưng thiên hạ không có chuyện gì không chút kẽ hở cả, có cần ta giúp muội điều tra bọn họ không?”

Tôi bây giờ không phải cô bé chỉ biết bỏ chạy lúc nhỏ nữa, vội chấn chỉnh lại tinh thần, cười hi hi nói: “Không cần đâu, nếu là người khác, mảnh khốe này muội không thêm để tâm, nếu thật sự là người kia thì càng không có gì cần phải tra cả, mà cũng chẳng tra ra gì. Nếu hần muốn uy hiếp, muội tuyệt đối không sợ hần.”

Cửu gia gật đầu cười, còn Thạch bá cười lên: “Thế là đúng rồi, cô nương đến từ bầy sói chẳng lẽ không có một phần gan dạ sáng suốt chắc?”

Sơn trang Cửu gia đúng như lời Cửu gia nói, đích thực là nông trang, phần lớn là vườn trồng quả và vườn hoa, phòng ốc cũng đơn giản kiểu tường gạch xanh mái ngói đen, phân bố ngay ngắn vuông vắn giữa vườn tược, không thể nói là đẹp mắt, nhưng vững chãi bình ổn như mảnh đất dưới chân.

Lúc này lên xe, nhìn thần sắc Thạch bá, tôi hiểu rằng mình không tiện gặp mặt mấy vị khách, cho nên vừa xuống xe tôi liền chủ động nói với Cửu gia là muốn đi theo nông phụ ở sơn trang thăm chơi một lát. Về mặt Cửu gia bình thản, chỉ cần dặn nông phụ mấy câu, Thạch bá thì nhìn tôi cười gật gật đầu.

Tuy nửa đường đi đột nhiên phát sinh ra chuyện khiến lòng tôi có chút phiền muộn, nhưng ánh nắng ấm áp, ruộng rau xanh mướt, lại thêm cả những người nông dân cặm cụi cần mẫn ở trong vườn, hết thấy đều khiến tôi cảm thấy yên lòng trở lại. Cuộc sống của tôi do tôi làm chủ, cho dù là ai, đừng hòng đoạt lấy cuộc sống của tôi.

Tôi nhìn lướt qua thân hình của Thạch bá, quay sang nói với nông phụ: “Thím à, ánh nắng chói chang quá! Giúp cháu tìm một cái nón lá với!”

Thím liền cười nói: “Quên khuấy mất, cháu đợi một lát, ta đi tìm bây giờ.”

Thím ấy đi rồi, tôi lập tức đuổi theo Thạch bá: “Thạch bá, bác không đợi Cửu gia à?”

Thạch bá quay đầu nhìn tôi chăm chú không nói gì, tôi nói: “Thả bọn họ đi, bác không giấu được Cửu gia đâu.”

Thạch bá lạnh lùng nói: “Ta làm thế là vì muốn tốt cho Cửu gia, lão thái gia mà còn, khẳng định cũng ủng hộ việc ta làm.”

Tôi nói: “Nếu việc bác làm có thể khiến Cửu gia không vui, thì không phải là vì muốn tốt cho Cửu gia, mà chỉ là bác tự mình nghĩ là tốt thôi. Hướng hồ chủ nhân của bác bây giờ là Cửu gia, không phải lão thái gia trước đây.”

Thạch bá có chút tức giận: “Có phải người lớn lên trong bầy sói không? Sao lại chùn tay mềm lòng thế này?”

Tôi bật cười: “Chúng ta có cần phải đo sức một phen không à, xem ai có thể giết được ai? Thạch bá, Cửu gia không thích giết người tùy tiện, nếu bác thật sự muốn bảo vệ Cửu gia, thì đừng để Cửu gia phải vì bác mà nhuốm máu. Bác có thể bình thản như không, nhưng nếu Cửu gia biết được sẽ rất buồn. Thủ đoạn xử lý mọi chuyện của mỗi người không giống nhau, nếu Cửu gia muốn làm thế này, Cửu gia khẳng định đã suy nghĩ kỹ hậu quả mọi chuyện rồi.”

Thím đi lấy nón lá đã quay lại, tôi nói: “Cháu đi ra vườn chơi đây, Thạch bá đợi một lát rồi cùng đi nhé!” Tôi hướng bác hành một lễ, rồi chạy như bay về phía khu vườn.

“Đây là gì à?”

“Đậu tương.”

“Thế còn cái này à?”

“Đậu xanh.”

“Cái này là dưa chuột, cháu nhận ra.” Cuối cùng cũng có tôi nhận dạng được, tôi chỉ vào cái giá đỡ cây dây leo, nói một cách cực kì hứng thú.

Thím đứng bên cạnh cố gượng không phá lên cười nói: “Đây là trồng chơi, cũng là lần đầu chúng tôi trồng thử, nghe nói được mang từ Tây Vực về, thời điểm này đúng lúc đang còn non nhất.”

Tôi nhảy vào ruộng, tiện tay hái một quả, quệt quệt lau vào tay áo rồi há miệng cắn một miếng.

Cầm một cái rễ chui ra chui vào dưới luống cây leo, chọn mấy quả dưa chuột nhìn nhỉnh nhỉnh một chút, ngắt đầu lên không ngờ trông thấy Cửu gia đang đứng bên ngoài mím môi nhìn tôi cười. Qua lớp lá dưa chuột xanh thẫm, tôi vẫy vẫy tay cười, chạy về phía Cửu gia, tiện tay hái thêm hai quả nữa: “Sao huynh lại đến đây? Khách của huynh về rồi à?”

Cửu gia gật đầu, vừa cười vừa đánh giá tôi từ đầu đến chân một lượt, chỉ chỉ nón lá trên đầu tôi và rễ đeo trên tay: “Muội đi thay y phục đi, nhìn chẳng khác gì một cô gái nhà nông.”

Tôi đưa cho Cửu gia chiếc rễ: “Đây là đậu mà muội vừa hái, đây là dưa chuột, còn đây là rau họ.”

Cửu gia cười nói: “Chúng ta ở lại đây ăn tối rồi quay về sau, sẽ ăn mấy loại rau muối vừa hái.”

Tôi vui mừng quá sức tưởng tượng, nhảy cẫng lên vỗ vỗ tay.

Tôi và Cửu gia đi men theo bờ ruộng, mặt trời đã ngả xuống đằng Tây, mảnh ruộng phủ một lớp sương chiều bằng lăng. Khói bếp lượn lơ trong không trung, đôi lúc nghe thấy vài tiếng chó sủa gà gáy. Những người nông dân vác cuốc quay về đi qua bên chúng tôi, tuy sắc mặt họ có phần mệt mỏi, nhưng dáng vẻ thì hết sức khoan thai thỏa mãn, chân rảo bước nhẹ nhàng về nhà.

Trong đầu tôi tự nhiên hiện lên bốn chữ “nam cày nữ dệt,” không nhất định phải là nam biết cày cuốc, nữ biết thêu dệt, thật ra chỉ cần giống như bọn họ, hai người kề cận, vui vẻ sống an bình. Lén nhìn Cửu gia, không ngờ Cửu gia cũng đang nhìn tôi, ánh mắt hai người đột nhiên giao nhau, cả hai đều dừng lại, mặt Cửu gia có chút ửng đỏ, lập tức nhìn nhanh sang hướng khác.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cửu gia đỏ mặt, không khỏi suy nghĩ không hiểu Cửu gia vừa rồi nghĩ gì trong lòng, nhưng vẫn cứ nhìn Cửu gia chằm chằm, nhìn rồi lại nhìn. Cửu gia đẩy xe lăn nhanh hơn, tự nhiên nghiêng đầu, mặt mày cứng đờ hỏi: “Muội đang nhìn gì?”

Tôi vẫn đang suy nghĩ, cười hi hi đáp luôn: “Nhìn huynh a!”

“Muội...” Cửu gia dường như không ngờ tôi lại có thể “mặt dày vô sỉ” đến thế, một chữ vừa bật ra khỏi miệng, liền bị tôi làm cho nghẹn lời.

Tôi nhìn về mặt Cửu gia, giờ mới hiểu lời nói của mình vừa rồi quá thô lỗ, trong lòng cực kì ảo não, hôm nay tôi bị làm sao thế? Sao cứ liên tục buột miệng rước họa thế này? Muốn xin lỗi nhưng cũng không biết nên xin lỗi từ đâu, đành im lặng đi tiếp. Cửu gia bỗng dừng bật cười lắc đầu: “Muội đích thực là lớn lên trong bầy sói.”

Tôi yên tâm trở lại, cũng cười nói: “Hiện giờ đã tốt lắm rồi đấy, trước đây nói chuyện một chút kiêng dè cũng không có cơ.”

Từ lúc đi nông trang ở ngoại thành về, trong lòng tôi cứ không ngừng suy nghĩ, luôn thấy cảm xúc hỗn loạn, khó mà an lòng như cũ được, bèn lấy mảnh vải đã chuẩn bị sẵn rồi vừa nghĩ vừa viết:

Thứ nhất, một loạt các học thuyết Nho gia, Cửu gia rõ ràng không quan tâm lắm, chỉ có Kinh Thi được đọc nhiều nhất. Nếu như thế, chắc là không tán đồng với việc dần dần tập chung hoàng quyền, cũng không chấp nhận thuyết thiên tử nhận mệnh của trời, và mớ luận thuyết hàm hồ buộc người dân phải tuyệt đối trung thành. Thứ hai, rõ ràng Cửu gia cực kì thích Lão Tử và Trang Tử. Sở học của Hoàng Lão, tôi mới chỉ nghe cha giảng chỗ được chỗ chẳng một ít, cũng chưa thật sự đọc qua, nhưng đủ biết một vài điều, nếu Cửu gia thích lão Trang, vậy thì bây giờ mọi chuyện đối với Cửu gia mà nói, không phải đều là đau khổ sao? Thứ ba, Cửu gia tôn kính nhất là Mặc Tử, Mặc tử cả đời sống vì những kẻ bình dân bách tính, nỗ lực thuyết phục quân vương các nước từ bỏ chiến tranh, giúp đỡ nước bé kiến tạo thành trì binh khí đối kháng nước lớn. Nước lớn trong lòng Cửu gia có phải là Hán triều hay không? Nước bé là các nước Tây Vực chẳng? Cửu gia muốn làm một Mặc Tử sao? Nếu như thế, không phải là đi ngược lại với Lão Tử và Trang Tử sao?

Tôi khẽ thở dài, gác bút lông lên nghiêng mực, là sự hiểu biết của tôi có mâu thuẫn, hay trong lòng Cửu gia tràn đầy mâu thuẫn? Tôi không quan tâm thân thể của Cửu gia như thế nào, hiện giờ mình rốt cuộc có thân phận gì, tôi chỉ muốn hiểu tâm ý của Cửu gia thôi.

Cắt mảnh vải đi rồi, tôi mau chóng chạy đi tìm Hồng cô: “Tỷ giúp muội mời một tiên sinh, cần phải tinh thông sở học của Hoàng Lão và Mặc Tử, am hiểu bách gia chư tử.”

Hồng cô kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ còn cần các cô nương trong nhà học mấy cái này? Biết chữ, biết học thuộc mấy bài Kinh Thi là đủ rồi.”

Tôi cười nói: “Không phải các nàng ấy học, là muội muốn nghe giảng.”

Hồng cô cười đồng ý: “Được! Sai người đi mời, muội mà tiếp tục học hành, có thể mở cửa thu nạp đồ đệ được đấy.”

Bất kể được trả bao nhiêu tiền, tiên sinh cũng kiên quyết không vào giảng bài trong phường, cho nên tôi đành nghe theo lời tiên sinh, qua chỗ tiên sinh nghe giảng. Hôm nay nghe hết bài về Tiêu dao du của Trang Tử, lòng tôi thấy hơi cảm động, đến lúc xuống xe ngựa vẫn vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Người vừa đi vào đến vườn nhà, Hồng cô đột nhiên từ trong phòng xông ra, cực kì vui mừng nói: “Đoán xem có chuyện gì tốt.”

Tôi cố ý nhìn Hồng cô với vẻ ngạc nhiên: “Chẳng lẽ Hồng cô có ý trung nhân muốn xuất giá?”

Hồng cô gơ tay ra cầu tôi: “Cái đồ mồm miệng gian xảo nhà muội!”

Tôi lách người tránh qua một bên: “Ai bảo tỷ không nói ngay ra.”

Hồng cô thấy không bắt được tôi, bắt đắc dĩ nhìn tôi trừng trừng: “Công chúa phái người tới, ban thưởng rất nhiều đồ, muối không có nhà, ta thay mặt nhận rồi, nhưng tốt nhất là ngày mai muối sang tạ ơn công chúa đi. Nghe người sai vặt nói, Lý... Lý giờ đã được sắc phong làm phu nhân rồi, hôm nay mọi thứ vàng bạc ngọc ngà đều do công chúa ban tặng cả, chắc mấy ngày nữa Lý phu nhân cũng sẽ sai người trong cung qua ban thưởng.”

Thấy tôi cười không nói gì, Hồng cô cười nói: “Chả trách người người đều muốn làm hoàng thân quốc thích, muội xem mỗi lần công chúa ban thưởng uội đều là những thứ có tiền cũng chưa chắc mua được đâu.” Bà liếc mắt nhìn ra ngoài vườn, nhỏ giọng nói: “Lý Nghiên cũng thật không chịu thua kém, mới mùa thu năm trước vào cung, mà bây giờ mùa hè đã được lập làm phu nhân, chỉ xếp thứ hai sau Vệ hoàng hậu.”

Tôi chừng như nhớ ra điều gì, không kìm được nghiêng đầu suy tư, nhìn mấy cánh hoa trắng tinh yếu ớt trên giá đỡ uyên ương đằng, tự nhiên vỗ lên trán: “Mấy ngày gần đây chỉ mãi mê Lão Tử với Trang Tử, sắp biến thành một con bướm khổng lồ thật rồi[4], bệ hạ đã cho đại quân xuất phát chưa?

[4] Lấy ý từ điển tích “Trang Chu mộng hồ điệp” của Trang Tử, có đại ý là con người không rõ đang mơ mình làm bướm, hay là bướm mới chính là nằm mơ là người, thực và ảo lẫn lộn.

Hồng cô giật mình hỏi: “Cái gì cơ?”

Tôi mới yên tâm trở lại: “Có vẻ là chưa rồi, cứ làm theo quy củ cũ, những đồ công chúa ban thưởng tỷ ghi chép lại từng thứ một tỉ mỉ, xem cái gì có thể dùng được, nếu thật thích thì đem ra mà dùng, nếu không thích hợp cho chúng ta thì có thể nghĩ cách đem bán, mấy thứ này không có giá trị tiền bạc thực tế, từ từ bán có thể bán được với giá tốt, nếu tương lai nhất thời cần ra tay làm gì gấp rút có thể dùng tiền mặt. Lý phu nhân biết chúng ta thích cái gì, sẽ không đem cho chúng ta phiền phức đâu, khẳng định là sẽ cho vàng.”

Hồng cô gạt đầu lia lịa, vui vẻ nói: “Chúng ta đều là tục nhân chốn hồng trần, mấy thứ đồ này nhìn thì đẹp để trang hoàng, nhưng vẫn không thực tế bằng một thùng tiền vàng.”

11. Q.1 - Chương 11: Trả Lại Khăn Tay

Đất Hà Nam là một quận do Tần Thủy Hoàng lập ra, khi Tần triều diệt vong, quần hùng đua hươu[1] ở Trung Nguyên, quận này đã bị quân Hung Nô thừa cơ chiếm đoạt. Ở Hà Nam, thế lực vươn xa nhất của Hung Nô chỉ cách Trường An bảy trăm dặm, trang bị gọn nhẹ, cưỡi ngựa một ngày một đêm là đến nơi. Mỗi lần Hung Nô xuất kích từ Hà Nam, thành Trường An đều phải đặt chế độ giới nghiêm.

[1] Tức anh hùng tranh thiên hạ.

Sau khi lên ngôi Lưu Triệt quyết chí trừ bỏ hiểm họa từ bên trong này của đế quốc Đại Hán. Năm Nguyên Sóc thứ hai, Vệ Thanh đại tướng quân từ biên cương xa xôi dẫn quân hướng về phía Tây, một mặt cắt đứt đường rút lui của quân Hung Nô tại Hà Nam, một mặt vây bọc công kích, thế lực của Hung Nô ở Hà Nam do Bạch Dương vương, Lâu Phiến vương cầm đầu, đều bị hãm vào thế khốn quẫn, đại quân Vệ Thanh chỉ một trận đánh đã lấy lại được đất Hà Nam.

Lưu Triệt lập ra hai quận Sóc Phương, Ngũ Nguyên tại Hà Nam hạ lệnh di mười vạn quân đến đó, gia cố Sóc Phương thành. Nhưng Hung Nô không cam lòng đánh mất vị trí chiến lược của đất Hà Nam sau đó liên tục hết lần này đến lần khác xuất binh tấn công thành Sóc Phương. Để bảo vệ đất Hà Nam và củng cố thành Sóc Phương, vào mùa hè năm Nguyên Sóc thứ sáu, Lưu Triệt đã ban lệnh phong Vệ Thanh làm đại tướng quân, hợp kị hầu Công Tôn Ngao làm trung tướng quân, thái phó Công Tôn Hạ làm tả tướng quân, hạp hầu Triệu Tín làm tiền tướng quân, vệ úy Tô Kiến làm hữu tướng quân, lang trung lệnh Lý Quảng làm hậu tướng quân, tả nội sử Lý Tự làm Cường Nô tướng quân. Vệ Thanh đại tướng quân thống suất lực quân xuất phát từ Định Tương để tấn công Hung Nô. Hoắc Khứ Bệnh lúc ấy mười tám tuổi được bổ nhiệm làm Phiêu Diêu giáo úy thống lĩnh tám trăm kị binh xấp xỉ tuổi nhau, đi theo cữu phụ Vệ Thanh và di phụ Công Tôn Hạ xuất chinh.

Tôi ngồi trên ngọn cây, nhìn về con đường lớn phía xa. Dưới ánh nắng trải xuống như dát vàng, áo giáp và mũ giáo phản chiếu những tia bạc lấp lánh, chói mắt người nhìn. Hoắc Khứ Bệnh mặc khôi giáp màu đen, đang thúc ngựa phi nhanh. So với lúc mặc y bào rộng rãi, trông hấn trong bộ nhung trang bóng bẩy bớt phần tùy ý ngông nghênh, lại thêm mấy phần kiêu dũng hiên ngang, tràn đầy khí phách anh hùng.

Một tháng không gặp, làn da hấn đã biến thành gàn giống màu đồng thối, xem ra ngày nào cũng phơi mình dưới ánh nắng. Đứng cách khá xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế chiến đấu nghiêm túc trong nội tâm hấn, tôi đột nhiên cảm thấy hấn rất giống đồng loại của tôi, rất giống với vẻ sắc sảo của Lang huynh lần đầu tách bấy sỏi, năm ấy Lang huynh trước mỗi lần có một trận công kích lớn đều rất ung dung thần nhiên như thể đồng cứng lại trong bộ dạng quyết chí tiến lên, khí thế quyết không quay đầu.

Đôi lúc hấn lại đảo mắt về phía bên kia đường, tôi đứng thẳng người lên, ngẩng nhìn hấn chăm chăm từ một cây bên đường. Hấn cuối cùng bắt được tầm nhìn của tôi, tôi nhìn hấn cười vẩy vẩy tay, giơ tay chỉ về hướng quán ăn Nhất phẩm cư. Hấn ngồi thẳng trên lưng ngựa không động đậy, tốc độ phi ngựa vẫn không hề chậm lại, thần sắc lạnh lùng cũng không có chút thay đổi gì, tầm mắt của hai người vừa chạm vào nhau, ngựa của hấn đã đi qua chỗ cái cây tôi đứng, tôi quay đầu nhìn theo thân hình hấn biến mất dần trong lớp khói bụi.

Vừa vào cổng thành đã bắt gặp Thạch Thận Hành và Thạch Phong đang định ra khỏi thành. Thạch Phong từ trong xe ngựa ngó đầu ra nhìn thấy tôi vội kêu mấy tiếng: “Ngọc tỷ tỷ,” gọi tôi lại.

Tôi nói với Thận Hành: “Thạch nhị ca, đồ đệ này của ca sao không có nổi một nửa phong độ của ca thế?”

Thận Hành thoáng lộ nét ý cười, nhìn Thạch Phong, không trả lời tôi. Thạch Phong “hừ” một tiếng: “Cữu gia nói rồi, con người quý ở bản tính thật, người thích nói thì nói, người không thích nói thì không nói, sao thích nói mà lại cứ phải ép buộc mình không nói? Nghĩ lại năm đó, đệ dựa vào một cái miệng này mà ở đâu cũng kiếm được miếng ăn, đệ...”

Tôi vui vẻ nói: “Đệ gọi ta lại rồi cuộc có chuyện gì? Chẳng lẽ còn muốn kể chuyện ngày xưa cho ta nghe ở đây?”

Thạch Phong trừng mắt nhìn tôi: “Cữu gia hình như sai người đi tìm tỷ đấy!”

Tôi nghe xong, cười một tiếng: “Cảm ơn,” liền xoay người đi luôn.

Trong Trúc Quán nắng ấm gió nhẹ, tre xanh lả lướt. Cữu gia mặc một bộ y phục màu xanh nước biển, đang cho bồ câu ăn, tôi vừa vào đến vườn nhà, bồ câu trên đất lẫn lượt vỗ cánh bay lên, giữa những bộ cánh trắng muốt xoe ra và bóng nắng bị nứt vỡ, tôi chỉ nhìn thấy một màu xanh nhu hòa.

Cữu gia bảo tôi ngồi xuống, tôi cười hỏi: “Tìm muội có việc gì thế?”

Cữu gia rót cho tôi một cốc sữa ngọt, do dự không nói gì cả, tôi thu lại nụ cười, nhẹ nhàng hỏi: “Huynh nói chuyện với muội không cần phải kiêng dè gì cả.”

Cữu gia nhìn tôi nói: “Chỉ là có một chút chuyện khó giải thích, ta muốn hỏi vay muội tiền, số lượng không nhỏ, theo lẽ thường, ta nên nói uội biết tiền sẽ dùng để làm gì, để muội suy nghĩ xem có muốn cho vay hay không, nhưng ta không thể nói uội điều đó. Nếu kinh doanh thuận lợi, Thạch phảng năm sau chắc sẽ đủ tiền trả lại.”

Tôi cười nói: “Không có vấn đề gì, Thạch phảng lớn thế nào, chẳng lẽ muội còn phải sợ ư? Huynh cần bao nhiêu tiền?”

Cửu gia dùng tay nhúng vào trong nước, viết lên trên bàn một con số. Tôi há miệng hít lấy một hơi khí lạnh, ngẩng đầu lên. Cửu gia nhìn thấy phản ứng của tôi, bỗng dưng lắc đầu cười phá lên: “Không phải sợ, ta cũng có được hơn một nửa rồi, số tiền còn lại muội có thể cho ta vay bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, không phải miễn cưỡng.”

Tôi chun mũi: “Ai sợ chứ? Muội chỉ cần chút thời gian thôi, chỗ còn lại muội chắc sẽ thu xếp được.”

Cửu gia hơi ngạc nhiên, nói với vẻ trêu đùa: “Muội không phải lại đi hỏi vay tiền của các cô nương trong nhà đấy chứ?”

Tôi nửa cười nửa giận: “Sao huynh không chịu nhìn nhận người khác thế? Phân nửa phường hát hạng nhất ngày nay của thành Trường An đều đứng tên muội, còn có việc kinh doanh nào không khiến cho các phường hát khác phải ghen tị? Tuy từ đầu xuân năm nay đến giờ, kinh doanh phường hát không được như năm trước, nhưng Lạc Ngọc phường vì xuất hiện một nhạc phụ và một mỹ nhân khuynh thành vào cung, nên gây dựng được thanh thế không nhỏ, người bình thường đến bậc cửa còn không dám bước vào, bên ngoài bây giờ cũng chỉ có một Thiên Hương phường là làm ăn không tệ.”

Cửu gia cười nói: “Việc làm ăn của muội tốt, nhưng tiền muội tiêu hiện tại cũng không ít, số tiền vay này mới là khoản ta ước tính trong lòng. Nếu chậm hai năm nữa, muội có thể xoay sở được ngần này tiền thì không có gì lạ, nhưng hiện tại thì thật là hơi kỳ lạ.”

Tôi hậm hực nói: “Hiện giờ không nói cho huynh, về nhà muội sẽ đem tiền gửi sang cho huynh, để huynh không còn gì mà nói nữa.”

Chiều tối về đến Lạc Ngọc phường, dùng xong cơm tối, tôi cùng Hồng cô hai người ngồi dưới ánh nến tỉ mỉ tính toán lại sổ sách, mới phát hiện tìm từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong, một đồng cũng không thừa, tiền có thể lấy ra được chỉ không quá một phần ba.

Tôi buồn rầu gõ gõ mấy thẻ tre: “Thật là đến lúc cần tiền mới biết hạn thiếu tiền là thế nào! Sớm biết vậy bình thường nên tham lam hơn một chút.”

Hồng cô vừa chau mày vừa nói: “Thế này mà còn kêu ít? Rốt cuộc phải bao nhiêu tiền mới nhiều? Muội cần nhiều tiền thế này để làm gì?”

Tôi cười hì hì nói: “Làm kinh doanh, trước khi thành công không kể cho tở. Ừm... số đồ mà công chúa ban thưởng đâu rồi?”

Hồng cô rút ra một thẻ tre đưa tôi: “Ta biết thế nào muội cũng sẽ đề cập đến chủ ý này.”

Tôi vừa cúi đầu chăm chú đọc, vừa thì thào: “Nói là Lý phu nhân muốn ban thưởng uội, sao mà vẫn chưa thấy gì cả? Nàng ấy đã dùng bao nhiêu trân châu đẹp và các loại thuốc bổ của chúng ta, thế mà không nhanh nhẹn nghĩ đến việc trả lại lời lãi cho chúng ta gì cả, muội thấy muội nên tìm Lý đại nhạc sư bắt chuyện một chút.”

Hồng cô uốn người, che miệng ngáp một cái: “Đồ hám tiền, muội từ từ tính xem! Ngày mai sáng sớm ta sẽ đi một vòng xem các phường hát khác, không có tinh thần cùng muội vui đùa đâu.” Hồng cô vừa nói xong liền định rời đi, tôi nhanh chóng tóm bà ta lại: “Đừng vội, muội viết cho tở biên lai xong tở có thể đi.”

“Biên lai? Biên lai gì?” Hồng cô hỏi.

Tôi cúi đầu tìm một mảnh vải: “Biên lai là muội dùng tiền của công đem làm việc khác a!”

Hồng cô cười mắng: “Muội đếm tiền đến hồ đồ rồi à? Số tiền này vốn là của muội mà, muội cần dùng thì cứ lấy, viết cho ta làm gì?”

Tôi kéo Hồng cô ngồi xuống: “Số tiền này một nửa là của muội, một nửa là của tở.”

Hồng cô ngậy người ra nhìn tôi một hồi, cuối cùng mới nói: “Muội hàng ngày cũng cho ta không ít tiền rồi, có chuyện gì vui hay cần dùng thứ gì đều lo cho ta trước.”

Tôi lắc đầu nói: “Mấy chuyện lật vặt hàng ngày, muội có lúc nào quan tâm đến đâu? Cả ngày bận từ sáng đến tối mịt, cô nương nào tính khí nhỏ mọn ầm ỹ, cô nương nào hay tranh giành huênh hoang, phải đấu trí, đều là tỷ lo hết. Muội rất ít khi đi đến mấy phường hát khác, nhưng chỗ nào có gió thổi cỏ rung, muội cũng nắm bắt được ít nhiều, đây là công lao của ai chứ? Đồ công chúa ban thưởng đều là vì Lý phu nhân, nhưng tiền được Lý phu nhân vào cung, tinh lực tỷ bỏ ra thật sự hơn muội nhiều lắm. Cho nên số tiền này, chúng ta mỗi người một nửa, tuyệt đối công bằng.”

Hồng cô thì thảo nói: “Mấy công việc này, muội tìm người nào lanh lợi đều có thể làm được.”

Tôi bật cười: “Tỷ học được tính khiêm tốn từ lúc nào thế? Tìm một người lanh lợi là có thể làm được ư? Muội tìm kiếm từ rất lâu rồi, muốn tìm một người có thể chia sẻ công việc với tỷ, để tỷ bớt vất vả, nhưng không tìm được ai thích hợp cả. Bây giờ chỉ có thể học theo Thạch phảng, cho tiểu tỷ nữ thông minh có học đi theo tỷ ra ra vào vào, xem hơn ba năm nữa liệu có thể huấn luyện được hai ba người có năng lực hay không.”

Tôi vừa nhắc bút bắt đầu viết vừa nói: “Tỷ không cần phải từ chối nữa, nếu không sau này trong lòng muội không yên tâm, thêm nữa giữa chúng ta hà tất phải già mồm đưa đẩy?”

Hồng cô ngồi yên lặng một lúc, rồi bật cười: “Ta buồn ngủ quá nên hồ đồ rồi, tiền đem đến trước mặt mà lại từ chối! Viết nhanh nhanh lên, viết xong ta sẽ xem kỹ lại, thế là có thể yên tâm ngủ ngon một giấc rồi.”

Tôi cười đem mảnh vải đưa cho Hồng cô, Hồng cô thuận tay gấp gọn lại, cất vào người, bộ dạng thông dong như gió thổi liễu rung bước ra khỏi phòng.

Tôi đếm xong số tiền, im lặng ngồi nhìn ánh nến hồi lâu, rồi rút ra một mảnh vải khác nhắc bút viết:

Hôm nay huynh hỏi mượn tôi tiền, tôi rất vui, Thạch phảng muốn vay tiền, ở thành Trường An không hề khó, nhưng Cửu gia lại tìm tôi, như vậy ít nhất Cửu gia có tin tưởng tôi. Việc kinh doanh của Thạch phảng đều đã rút lại hết, ngoại trừ ngọc thạch và dược liệu, tuy gần đây nhất có mở Ngọc Thạch Trường, nhưng cũng không có chỗ nào cần phải dùng một số lượng tiền lớn thế này cả. Tuy nhiều tiền, nhưng lấy việc kinh doanh mười năm nay của Thạch phảng ra, sao mà không có đủ chứ? Số tiền trước đây của Thạch phảng đều đem đi đâu rồi? Cửu gia định dùng số tiền này như thế nào? Nghe tin Tây Vực gặp phải một đợt mưa đá hiếm thấy trong một trăm năm qua, nông điền và đồng cỏ đều đã bị hủy hoại đến sáu bảy phần, mưa đá lại làm chết không ít gia súc nhỏ vừa mới sinh ra chưa được bao lâu, thêm cả việc Hán triều cùng Hung Nô đánh nhau, giữa họa chiến tranh rồi loạn cũng có không ít người chết đói, huynh là đồng cảm với người dân các nước Tây Vực sao? Nếu là như vậy, tôi nguyện dốc hết những gì tôi có, vắt kiệt sức lực, giúp Cửu gia một tay...

Viết đến đây, tôi cắn nát bút, ngồi im lặng mê mẩn, thất thần.

©STE.NT

Rường cột chạm trổ, hành lang đỏ thẫm dẫn tới một chiếc cầu ngọc, kênh nước đỏ liễu xanh hai bên, tất cả đều đẹp như tranh vẽ. Nữ tử trẻ tuổi đang tựa mình vào khung cửa sổ chơi đùa cùng anh vũ, cả gian phòng yên ắng. Nàng đùa với anh vũ, anh vũ đùa với nàng, cùng phận trong lồng cho nên dựa vào nhau mà bầu bạn.

Giữa tầng cung điện, dưới lớp rèm buông, tuổi xuân tươi đẹp và nước mắt, thậm chí cả máu của bao nhiêu thiếu nữ đã bị khóa giữ tại đây? So sánh với các nàng phi tử của Hán triều, thì vương phi của Hung Nô dường như còn được coi là hạnh phúc, ít nhất bọn họ lúc cô đơn vẫn có thể phóng ngựa dưới trời xanh mây trắng, còn ở đây phụ nữ chỉ có thể ngồi yên bên trong tường thành.

Công chúa Bình Dương nhìn theo hướng ánh mắt tôi, hờ hững nói: “Có anh vũ để chơi đùa cùng vẫn còn tốt chán, người trước đây tuy hành sự... nhưng người nhất định rất thông minh, vận khí so với mấy nàng ấy cũng tốt hơn nhiều.”

Tôi vội thu lại tầm nhìn, chuyên tâm đi tiếp: “Công chúa quá lời, dân nữ không dám ạ.” Trong lòng vẫn đang nghĩ ngợi về mấy lời công chúa định nói mà chưa thành lời.

Trong khoảnh khắc trước khi bước qua cửa, công chúa Bình Dương nghiêng đầu nhìn sang tôi, tôi gạt đầu, tỏ ý mình sẽ lưu tâm tất cả.

Lý Nghiên ngồi thẳng lưng trên sạp, nhìn thấy công chúa đứng dậy mỉm cười, hai người khiêm nhường một hồi rồi mới từ từ ngồi xuống.

Lý Nghiên nhìn về phía tôi lúc ấy vẫn đang đứng ngoài rèm cửa, quay sang thị nữ nhẹ nhàng giơ tay lên rồi lại hạ xuống, thị nữ kéo tấm rèm trăn châu lên chỉ thị tôi yết kiến. Tôi cúi thấp đầu đi bước nhỏ về phía trước, cẩn thận quỳ bái một lễ lớn, Lý Nghiên bình thản gạt đầu, lệnh cho tôi đứng dậy rồi dặn dò thị nữ rời hết đi, để cho nàng và công chúa yên tĩnh nói chuyện.

Công chúa cười nói với Lý Nghiên hồi lâu, rồi bảo: “Ta còn phải đi gặp hoàng hậu, khi nào rời cung sẽ sai người sang đón Kim Ngọc.”

Lý Nghiên vội đứng dậy đưa tiễn: “Làm phiền tỷ rồi.”

Công chúa vừa đi, Lý Nghiên vẫy tay cho tôi đến ngồi bên dưới nàng.

Tôi ngấm ngấm đánh giá nàng tỉ mỉ, tuy được sủng ái nhất hậu cung, nhưng nàng vẫn ăn mặc vô cùng đơn giản trang nhã, y phục chỉ có vài đường thêu thùa, nhưng thủ nghệ đều là hạng nhất, cho nên vẻ cao quý lộ ra chính từ sự mộc mạc, thanh đạm ấy, ngược lại làm dấy lên một hứng thú khác thường. Có lẽ vì đã được phong làm phu nhân, nên dung mạo thanh mỹ của nàng càng thêm phần diễm lệ, yêu kiều, chỉ là thân hình vẫn yếu ớt, mỏng manh như trước, tuy nói càng làm cho nàng thêm nét lay động lòng người, khơi gợi sự hứng thú khiến người ta thêm yêu mến, nhưng...

Lý Nghiên thấy tôi cứ một mực chăm chú nhìn nàng, mặt đột nhiên ửng đỏ: “Người muốn nhìn thấy cái gì?”

Tôi bật cười: “Ta chẳng muốn nhìn gì cả, người nhắc như thế, ta lại bỗng muốn nhìn vài thứ.”

Lý Nghiên giơ tay che má nói: “Nhất định, người đã lén đọc mấy cuốn sách kia rồi, thật không biết xấu hổ, không biết ngượng!”

Ánh mắt nàng long lanh, vừa vui vừa ngượng, đôi môi anh đào hơi bĩu, vừa mang chút tức giận cũng vừa có vẻ đáng yêu, quả là có đến hàng nghìn nét biểu cảm. Tôi ngăn người ra nhìn nàng, gạt đầu tỏ dài nói: “Đúng là một tuyệt sắc giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, bệ hạ đúng là đã kiếm được bảo ngọc, có được nàng rồi, chỉ sợ kể cả lúc đang phiên muện cũng có thể cười phá lên được.”

Lý Nghiên hơi khựng lại một giây rồi lập tức khôi phục lại vẻ bình thản, nàng cười hỏi: “Ta đã nhắn tin cho người, công chúa thường hay vào cung, người có thể cùng công chúa vào thăm ta, người lại không thường xuyên đến, chẳng lẽ chê tiền ta ban cho người còn chưa đủ nhiều ư?”

Tôi cười cúi người: “Tiền nhiều thì càng làm được nhiều việc thiện có ích, vĩnh viễn không bao giờ chê nhiều, chỉ chê chưa đủ nhiều thôi.”

Lý Nghiên duỗi những ngón tay thon dài nhỏ nhắn trở vào tôi, vẻ mặt bất lực hỏi: “Người lần này vào cung là có chuyện gì?”

Tôi cười khúc khích xòe hai bàn tay ra: “Cần tiền!”

Lý Nghiên sững sờ, trừng mắt nhìn tôi, thấy tôi không có ý trêu đùa, nàng không hề do dự nói: “Không có vấn đề gì, ta bây giờ cái không thiếu nhất chính là tiền.”

“Người cũng không hỏi xem ta cần nhiều thế này để làm gì à?”

Lý Nghiên nhắc một chén nước nóng trên bàn lên, dài giọng nói: “Người là người như thế nào, trong lòng ta biết rất rõ, có gì không thể an tâm chứ?” Nàng uống mấy ngụm nước nóng, rút từ trong ống tay áo ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng thấm nước trên khóe miệng.

Tôi chăm chú nhìn khăn tay nàng: “Ta muốn mở rộng việc kinh doanh, nhất thời lại thiếu nguồn vốn, coi như là người cho ta vay tiền, về sau ta trả lại cho ca ca của người.”

“Không cần giải thích, người gặp phải chuyện khó xử, chịu tìm đến ta, chứng tỏ trong lòng người dù nhiều, dù ít cũng đã coi ta là bạn bè, ta rất vui.”

Tôi cười nói: “Thế thì cảm ơn.”

Lý Nghiên cười rung rung khăn tay của nàng nói: “Đây là khăn được ban tặng, nếu người thích, đợi một lát nữa, ta sai thị nữ tìm hai cái mới đem cho người, chỉ là ở trên đó ta đều đã thêu một chữ, người phải dùng tạm vậy.”

Tôi cười cười nói: “Ta nhìn là nhìn chữ ‘Lý’ được người thêu vô cùng độc đáo, đã là nương nương rồi, sao vẫn làm mấy việc này?”

Lý Nghiên mở khăn tay ra, thuận tay xoa lên đường thêu của chữ ‘Lý’, hờ hững nói: “Chính vì ta là nương nương, bề hạ là người đàn ông duy nhất của ta, nhưng ta lại không phải là người phụ nữ duy nhất của bề hạ, cho nên ta hiện giờ mới có nhiều thời gian nhàn nhã.”

“Người có hối hận không?”

“Không hối hận!” Lý Nghiên nắm chặt lấy chiếc khăn.

Tâm tình tôi lay động theo bàn tay run rẩy của Lý Nghiên. Nếu một ngày kia Lý Cẩm nhìn thấy chiếc khăn này, chuyện gì sẽ xảy ra? Gia tộc Lý Thị từ thời Cao Tổ đã là trọng thần triều đình, trước có Tương quảng vũ quân Lý Tả Xa nổi tiếng, ngày nay có An Lạc hầu Lý Thái và Phi tướng quân Lý Quảng, trải qua mấy thời đại Đế vương, bây giờ thế lực trong triều đã bám rễ chắc chắn, trong quân đội càng có không ít con cháu Lý thị.

So với Vệ Thanh xuất thân thấp kém phải dựa vào quan hệ với hoàng tộc để đi lên thì văn quan trong triều lại tôn dòng dõi của Lý thị hơn. Nếu Lý Cẩm thật sự có lòng tương tư quý mến Lý Nghiên, sao Lý Nghiên có thể từ bỏ một gia tộc hữu ích trong việc giúp mình giành ngôi chính thất cơ chứ?

Hai người ngồi im lặng một lúc, Lý Nghiên đột nhiên hỏi: “Người biết mùa xuân vừa rồi ở Tây Vực có một trận mưa đá không?”

Tôi gật đầu: “Có nghe được một chút tin tức, trong thành Trường An đột nhiên xuất hiện thêm không ít vũ nương Tây Vực, vì để kiếm sống sẽ tìm các phường hát nổi tiếng có tiền để bán thân.”

Khóe miệng Lý Nghiên nở một nụ cười kiêu mị, nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Giá cả của mỗi phường hát tất sẽ phải hạ xuống, sau đó sẽ càng ngày càng rút xuống, mạng người thời loạn thật chẳng hơn gì mạng chó! Một trận thiên tai vẫn còn chịu được, nhưng họa binh đao thì còn hơn cả thiên tai, tuy có ‘a bố đản,’ bọn họ lại chỉ có thể trở thành ‘a bố đặt lặc’ thôi.”

Tôi nói: “Sự tình không như nàng nghĩ đâu, các phường hát dưới tên ta đều không được hạ giá, các phường hát khác vẫn chưa đủ năng lực ảnh hưởng thị trường.”

Trong mắt Lý Nghiên ánh lên nét ảm áp, nàng nhìn tôi gật đầu: “Người vì bọn họ mà lưu lại một đường sống.”

Tôi cười nhạt: “Hạ giá chưa chắc đã có lợi, hôm nay hạ giá thì đơn giản, ngày mai muốn lên giá lại không dễ, làm gì phải tốn nhiều công sức như thế chứ?”

Lý Nghiên bật cười: “Người đúng là tính tình kỳ lạ, người ta đều chỉ mong được khen được thưởng, người thì ngược lại, làm việc gì cũng không muốn dính líu một tí gì đến bản thân mình, luôn sợ người ta coi mình là người tốt.”

Tôi nói một cách lạnh nhạt: “Ta và người không giống nhau, tuy ta lớn lên ở Tây Vực, nhưng không hề có cảm tình gì Tây Vực cả, cũng không có tâm tư giúp đỡ Tây Vực, những việc ta làm chỉ là vì kinh doanh phường hát thôi.”

Lý Nghiên khẽ thở dài: “Tuy ta rất hy vọng người và ta giống nhau, nhưng mấy chuyện này không ép buộc được. Chỉ cần người không phản đối tất cả những gì ta làm, ta đã rất vui rồi. Bà chủ lớn, gần đây việc kinh doanh thế nào rồi?”

Tôi cười hành lễ với nàng: “Nhờ hồng phúc của nương nương, việc kinh doanh của tiểu nhân không tệ.”

“Ca ca của ta khỏe không?” Ý cười trên mặt Lý Nghiên chợt ảm đạm đi.

“Thỉnh thoảng người cũng phải được gặp Lý nhạc sư đấy chứ?”

“Gặp thì được gặp, bệ hạ thường triệu đại ca gảy đàn, ta đôi khi cũng sẽ nhảy múa theo nhạc, nhưng không có cơ hội nói chuyện, vả lại ta cũng hơi sợ nói chuyện với đại ca.”

Tôi lấy một miếng điểm tâm nhỏ trên bàn đưa lên miệng: “Hiện tại nhị ca của ngươi và bang vương Công Tôn Tử kia khá thân thiết, hẳn muốn chuyển ra ngoài ở, nhưng Lý nhạc sư không đồng ý.”

Lý Nghiên lộ vẻ bất lực: “Nhị ca từ nhỏ được mẹ yêu quý chiều chuộng, hành sự không cần biết trời cao đất dày ra sao, giờ ngày ngày cùng chơi với mấy kẻ con nhà giàu sang quyền quý, bị người ta dè dặt lừa lọc nịnh hót, sớm muộn thì cũng sẽ gây ra chuyện âm ỉ. Tính cách đại ca quá ôn hòa thường chiều theo ý muốn của chúng ta, trong lòng lại không sợ. Theo ta thấy thì nhị ca thực ra có chút sợ sệt, kiêng nể người, người quay về giúp ta nói vài lời với ca ca.”

Tôi nheo mày, bất đắc dĩ nói: “Nương nương có lời, tiểu nhân xin lắng nghe.”

Lý Nghiên quả trách: “Người đừng nói chuyện kiểu này nữa, nếu nhị ca thật sự gây chuyện gì, đối với người cũng không tốt.” Tôi chỉ có thể gật đầu lia lịa, Lý Nghiên lại nói: “Còn nữa, đại ca ta và Phương Như...”

Tôi từ trên sập nhảy dựng lên: “Lý nương nương, người định thuê ta làm người hầu cho hai vị ca ca của nàng à? Chuyện này muốn ta quản, chuyện kia cũng muốn ta quản, chắc là công chúa sắp xuất cung rồi, ta cũng đi đấy.” Nói xong tôi không dám nghe nàng dài dòng thêm nữa, vội vã bước ra ngoài. Lý Nghiên ở phía sau lưng mắng: “Kim Ngọc hư hỏng! Xem xem đại ca đã vì phường hát của người mà thu xếp bao nhiêu vở ca múa rồi, người cũng nên quan tâm một chút chứ.”

Tôi vừa ngó khỏi phòng liền nhảy giật lùi về mấy bước, Lý Nghiên lập tức đứng lên nhìn tôi đầy nghi hoặc. Tôi lộ một nụ cười như mếu: “Vận khí của ta sao mà chẳng tốt tí nào? Bao nhiêu người trong cung vài năm chỉ gặp được bệ hạ một lần, ta lần đầu vào cung không ngờ có thể gặp được thiên nhan.”

Lý Nghiên hỏi: “Còn cách bao xa?”

Mặt mày tôi ủ rũ: “Xa thì vẫn còn xa đấy! Ta chỉ kịp nhìn thấy một người thần thái cao ráo đi bộ cùng công chúa, đến mặt mày còn chưa trông rõ ràng, nhưng bệ hạ đến cùng với công chúa đấy, có cần thiết phải trốn không?”

Lý Nghiên cười phá lên trên nỗi đau khổ của tôi: “Thế thì người cùng ta nghe mắng thôi! Chắc chắn công chúa sẽ cố nói mấy lời tốt đẹp giúp người.”

Tiểu Khiêm đồ phịch xuống khung cửa sổ, tôi vừa gỡ mảnh vải buộc chân của nó, vừa nói: “Xem cái bộ dạng ngu ngốc của người kia, các người cần phải giảm cân đi, béo thêm nữa, e rằng cả ngày chỉ đi đi lại lại trên mặt đất, biến thành hai con gà còi mất thôi.”

Nói rồi soi mảnh vải vào ánh đèn ở cửa sổ ngồi đọc:

“A bổ đản” là từ người Lô Lan dùng để thể hiện tình yêu nồng nhiệt đối với đất đai của họ, ý nghĩa tương tự với câu “đất đai phì nhiêu tươi đẹp” trong Hán ngữ, nhưng có thêm kiểu tình cảm yêu thương, nhớ nhung gia viên. “A bổ đạt lặc” trong tiếng Lô Lan cũng tương tự với ý nghĩa của “ăn mày”, người đi ăn xin, hành khất cũng không có nhà cửa. Mấy từ này nghe từ đâu vậy? Hình như muội mới chiêu tuyết được một người Lô Lan từ Tây Vực vào phường hát. Đừng có cho Tiểu Khiêm và Tiểu Đào ăn lòng đỏ trứng nữa, nếu còn béo thêm, trông sẽ chẳng giống bồ câu đâu.”

Tôi bật cười khì khì, người nào mắt mặt quá sẽ không nhìn ra người, hóa ra bồ câu mắt mặt quá cũng nhìn không ra bồ câu. Gấp mảnh vải lại, tôi rút một mảnh lụa khác, ườn ra trước cửa sổ, ngồi ngây ngẩn một lúc, rồi nhấc bút viết:

Hiện giờ tôi đang ngồi ở cửa sổ nói chuyện với Cửu gia, Cửu gia đang làm gì nhỉ? Tôi đoán Cửu gia nhất định đang ngồi im lặng đọc sách bên ánh nến. Chỉ cần tôi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy một bầu trời phủ đầy sao không ngừng lấp lánh, hoa uyển ương đằng ở ngoài cửa sổ vẫn chưa nở hết, trắng muốt như

ngọc, rực rỡ như vàng, hương thơm thắm lặng mà vương vấn, buổi tối lúc đi ngủ rồi cũng có thể ngửi được. Tôi đã đem rất nhiều hoa phơi trong nắng, như thế đợi hết mùa hè, khi hoa héo rụng, tôi vẫn có thể chạm vào mấy cánh hoa này, chỉ cần nhúng vào nước nóng là có thể nhìn thấy cánh hoa uyên ương nhảy múa. Buổi rồi mùa đông, nếu có thể hai tay cầm một cốc nước nóng bên trong có mấy cánh kim ngân hoa thả nổi, cùng Cửu gia thưởng thức, nghe Cửu gia thổi sáo, ấy chính là chuyện vui của đời người...

Cửu gia, khi nào thì nỗi lo lắng giữa hai hàng lông mày của huynh mới có thể biến mất? Đến chúng đó trái tim muội mới có thể thật sự được tự do, chỉ làm những việc mình muốn làm, không phải miễn cưỡng bản thân...

Tôi nắm lấy bút lông ngồi yên lặng một lúc ngắm nhìn giá uyên ương đằng, rồi xoay người đặt bút xuống, khéo léo gấp lại mảnh vải vừa viết, mở chiếc hộp trúc nhỏ ra, cẩn thận cất vào, kiểm tra một chút đám lá long não xem còn hương vị không.

Ngày thắm thoát trôi, chớp mắt đã cuối hè, cả một giàn cây đầy hoa giờ ngày càng thưa thớt, đã không còn thuần màu trắng, mà lác đác lộ ra một chút sắc vàng kim. Hôm nay, tôi đột nhiên cảm thấy uyên ương đằng thật sự giống một đôi tình nhân chốn hồng trần, tuy từng có thời gian sứt mẻ nhưng cuối cùng vẫn là tình nhân hạnh phúc. Một đóa hoa nở ra trước, nó sẽ đợi chờ một đóa hoa khác nở ra trong đời mình, như thế không phải cũng rất giống một đôi tình nhân chưa từng gặp mặt nhau? Đợi đến khi một đóa hoa khác nở rồi, nó đã chuyển sang sắc vàng, lúc đấy gặp nhau rồi, một bông trắng, một bông vàng, bạch kim tương ánh, cùng nhau nhảy múa. Ngày trôi theo dòng nước chảy, cả hai đóa hoa cũng từ từ già đi, đều biến thành màu vàng, cuối cùng giống như sự lụi tàn của sinh mệnh, luôn có một đóa hoa ra đi trước, đóa hoa còn lại vẫn ở đầu cành, nhưng nó sẽ nở bùng lên rất mạnh mẽ, bởi vì cuộc sống chỉ có một lần, nó không thể từ bỏ được, hơn nữa sự nở bùng ấy cũng nhắc nhở người ngắm hoa rằng bên cạnh nó đã từng có một đóa hoa xinh đẹp khác từng nở bùng lên, lúc đóa hoa ấy bị thổi bay theo gió, tôi nghĩ ở trong gió, tại một nơi tôi không thể nhìn thấy, có một đóa hoa khác nhất định đang yên lặng chờ đợi nó...

Đã vào mùa thu rồi, mưa rơi triền miên, người lại vô duyên vô cớ có thêm cảm giác lười biếng, thường xuyên nghĩ ngợi lung tung. Nghe công chúa nói, Lý Nghiên vì mãi chưa mang thai được long chủng nên phiền não u sầu, nỗi phiền não của nàng ấy không phải chỉ vì khát vọng muốn được làm mẹ. Nếu không có con, tất cả kế hoạch của nàng ấy sẽ không thể thực hiện. Vị trí thái tử hiện tại vẫn để trống, nếu nàng có thể sinh ra một bé trai, ắt phải xảy ra một trận tranh giành ngôi vị chính thất. Đường như một người đàn bà có được sủng ái bao nhiêu, cuối cùng muốn thật sự nắm chắc được mọi thứ vẫn chỉ có thể dựa vào con của chính mình.

Quan sát Lý Nghiên, ngoài kính phục ra, tôi luôn thấy sợ người con gái này, rốt cuộc phải ôm ấp mối hận và tình yêu mạnh mẽ đến đâu mới có thể khiến ột cô gái đem cuộc sống của chính mình, thậm chí cuộc sống của cả một đứa trẻ, dốc cả vào một trận tranh giành sinh tử? Tôi tự thấy bản thân cho dù thế nào cũng không thể làm được. Nếu tôi có một đứa con, tôi tuyệt đối, tuyệt đối không thể để nó vừa sinh đã rơi vào cảnh chiến tranh, tuy tôi cũng sẽ giống như cách cha đối xử với tôi hồi xưa, dạy cho con quyền mưu cơ biến, nhưng tôi muốn nó lớn lên một cách vui vẻ bình an, quyền mưu cơ biến chỉ dùng để bảo vệ hạnh phúc của bản thân mà thôi.

Mặt tôi chợt nóng bừng lên vì ngượng, người còn chưa gả cho ai mà đã nghĩ đến việc có con. Nếu suốt đời này không thể có con thì sao? Nghĩ ngợi rất lâu mà không đưa ra được ý gì, nhưng khi vừa nhìn thấy uyên ương đằng toàn màu xanh lá, tôi nghĩ là tôi đã hiểu, bởi nhiều khi cuộc sống nằm ở quá trình, không phải mỗi đóa hoa đều sẽ kết trái, nhưng chúng sẽ sống, sẽ ở bùng lên, sẽ chào đón ánh dương, đưa tiễn ráng chiều, sẽ cùng gió vui vẻ một màn, rồi cùng mưa đùa nghịch, cuộc sống như thế đã phong phú lắm rồi, tôi nghĩ hẳn chúng cũng không còn tiếc nuối...

12. Q.1 - Chương 12: Mời Khách

Vừa đến mùa thu, chiến tranh giữa Hán triều và Hung Nô đã kết thúc, mặc dù đội quân do Vệ Thanh đại tướng quân thống soái đã bắt giữ và tiêu diệt hơn vạn quân Hung Nô, nhưng đội quân dẫn đầu bởi tiền tướng quân hấp hâu Triệu Tín và hữu tướng quân vệ úy Tô Kiến đã chạm phải đội quân của thiên vu Hung Nô, giao tranh một ngày, quân Hán thương vong gần hết. Tuy tổ tiên của tiền tướng quân Triệu Tín là người Hồ, nhưng đã quy thuận theo Hán triều từ lâu, một mực trung thành dũng cảm, nếu không cũng không thể giành được sự trọng dụng của hoàng đế. Nhưng không biết Y Trĩ Tà rốt cuộc đã nói những gì với Triệu Tín, mà dưới sự dụ dỗ của Y Trĩ Tà, Triệu Tín lại đầu hàng quân Hung Nô, không màng tới cả bầu đoàn thể tử đang sống trong thành Trường An.

Tin tức truyền đến thành Trường An, hoàng đế hạ lệnh xử tử toàn bộ gia quyến Triệu Tín, đợi lúc quân lính đến nơi mới phát hiện hai người con trai của Triệu Tín đã mất tích, hoàng đế tức nổi cơn thịnh nộ, cũng may mà nhận được tin mới khiến lửa giận của người nguôi đi phần nào. Hoắc Khứ Bệnh là loại người bất chấp tất cả, chẳng thêm để ý đến kỷ luật quân đội, tự mình dẫn đầu tám trăm nam nhi cũng ôm bầu nhiệt huyết sôi sục giống mình tách khỏi đại quân, đuổi theo tấn công quân Hung Nô, vượt ngoài dự liệu của Hung Nô thâm nhập vào nội địa của họ, tại hậu phương nơi quân Hung Nô đóng quân giết được Tướng Quốc và Đường Hộ của Hung Nô, cũng giết chết Tịch Nhược Hầu Sảo đã đi theo tổ phụ của thiên vu Hung Nô cả đời, bắt sống thúc phụ La Cô Bi, chém đầu 2,028 người.

Hoắc Khứ Bệnh xuất kích đúng một lần, lấy ít thắng nhiều, không ngờ đã bắt sống và chém đầu được bốn trọng thần hiển quý của Hung Nô. Trong bối cảnh toàn bộ hai cánh quân thiệt mạng, một tướng đầu hàng Hung Nô, chiến tích của Hoắc Khứ Bệnh càng thêm nổi bật. Hoàng đế hết sức vui mừng, phong Hoắc Khứ Bệnh làm quán quân hầu, cấp cho 1,600 hộ thực ấp. Đối với Vệ đại tướng quân, để bù lại thất bại của Triệu Tín, không thưởng không phạt.

Khi tôi nghe được hết các chuyện này, lòng lại thêm khá nhiều nghi hoặc. Vì Y Trĩ Tà đã có thể đem hai người con của Triệu Tín thoát khỏi thành Trường An, chắc cũng có thể dùng thế lực ngầm để trực tiếp đến giết tôi, hà cớ gì phải phí sức mời sát thủ Tây Vực chứ?

Hoắc Khứ Bệnh ngăn ngó đứng nhìn Nhất phẩm cư, ba tầng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều chật kín, đa số là các cô gái trẻ tuổi. Hắn đứng đó mặt mày trầm ngâm lắng nghe những tiếng nói như oanh ca yền hót, ngắm nhìn vô số vật áo sắc sỡ tung bay, chiêm ngưỡng các nhan sắc tô son điểm phấn. Tôi đứng bên cạnh cúi đầu mỉm cười.

Đột nhiên hắc ngoảnh đầu lại kéo tôi nhảy vọt lên xe ngựa, tôi hét ầm lên: “Này! Này! Quán Quân hầu, ngài phải mời ta ăn một bữa ở Nhất phẩm cư mà.”

Hắn nói với vẻ chán chường: “Ta mời là mời nàng, không phải mời tất cả các cô nương trong phường hát của nàng.”

Tôi cười nói: “Các cô nương của mấy phường hát mãi mà không có cơ hội tụ tập lại nói chút chuyện tâm tình, ta có lòng mời cả nhà đi ăn một bữa, nhưng nếu mời đi ăn chỗ nào rẻ tiền quá thì người ta cười cho, mà mời chỗ đắt thì lại đau lòng. Hiếm khi được lúc người hứa sẽ cho ta chọn địa điểm, ta liền đặt bàn toàn bộ Nhất phẩm cư. Việc gì phải nhỏ nhen thế? Người lần này ra khỏi cửa đi một vòng đã được phong Hầu, mời vài trăm người bọn ta ăn một bữa cơm ngon thì có là gì đâu.”

“Ra khỏi cửa một vòng? Nói dễ nghe nhỉ! Lần sau nàng đi cùng ta lượn một vòng xem sao, ta sẽ đem tất cả những gì được phong thưởng chia đôi với nàng, thế nào?” Hắn dán mắt nhìn tôi chăm chăm.

Tôi né tránh ánh mắt của hắn, nhìn ra ngoài xe ngựa cười cười: “Người muốn đi đâu? Ta vì muốn được ăn nhiều đồ ngon nên đã cố nhịn đói hơn nửa ngày rồi đấy. Còn nữa, cho dù người có đến Nhất phẩm cư hay không, hóa đơn vẫn là người thanh toán hết.”

Khóe miệng hắn khẽ cong lên thành nụ cười, yên lặng nhìn tôi, không nói sẽ trả tiền mà cũng không nói sẽ không trả.

Lại hơn một tháng mới gặp, so với trước đây hẳn dường như vẫn thế, nhưng cũng hình như có khác đi. Trong lòng tôi có chút hoảng loạn không nói thành lời, không nén nổi lòng mà cứ liên tục co người ngồi rút về phía sau, sống lưng dính sát vào thành xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại, hẳn vừa xoay người cô cùng linh hoạt đẹp mắt đã lập tức hạ mình xuống đất, giơ tay ra muốn đỡ lấy tôi. Tôi hất cầm lên cười cười, né tránh bàn tay của hẳn, trong nháy mắt chui khỏi xe ngựa, hai tay chống lên ghế ngồi lấy đà bật người bay lên, mũi chân khế điểm vào nóc xe, người xoay tròn một vòng trên không trung, vạt vẩy tung bay, tà áo cũng múa theo, hạ người một cách uyển chuyển xuống trước mặt hẳn, nhìn hẳn đầy vẻ đắc ý.

Hắn cười rộ lên: “Trong lòng háo thắng đến thế cơ à? Dù sao thì cũng đẹp mắt thật.”

Phu xe thúc ngựa rời đi, tôi nhìn quanh đánh giá, thấy chúng tôi đang đứng ở giữa một con hẻm vắng, hai bên trái đều là tường vây cao ngút, tôi bần khoăn hỏi: “Chỗ này là chỗ nào thế? Người muốn làm gì?”

Hắn nói: “Trèo tường vào đã.”

Tôi trợn mắt nhìn hẳn trừng trừng: “Xem phong thái của lớp tường vây này hẳn không phải là nhà bình thường, ta có bị bắt cũng kệ thôi, nhưng người bây giờ đã đường đường là Quán Quân hầu rồi đấy.”

Hắn nói: “Hiện tại thật sự cần đến thủ đoạn của nàng rồi. Tường vây cao thế này, ta không nhờ đến công cụ thì không leo lên được.”

Thâm tâm tôi có chút hiếu kỳ, có chút ham vui, cũng có chút hưng phấn, bèn lẩm bẩm trong miệng: “Thật xui xẻo! Ăn một bữa cơm mà cũng phải phiền phức thế này.” Nhưng trong tay đã nắm lấy sợi dây đai hàng ngày vẫn quấn ở eo, đầu dây đai có buộc một viên trân châu bằng vàng ròng tròn xoe, nhìn chỉ là vật trang trí, nhưng thực chất là có công dụng rất hay. Tay vừa hất lên cao, viên trân châu liền vạch ra một đường vòng cung màu vàng tuyệt đẹp, dây đai bay lên quấn lấy một cành liễu hờn thò ra từ bên trong bức tường.

Hoắc Khứ Bệnh thuận theo dây đai, chân đạp vào thành tường, thoắt cái đã xoay người ngồi chễm chệ trên cây liễu hờn. Tôi rút lại dây đai, quấn vào cổ tay, tay móc vào cành cây hờn, từ trên cao nhìn xuống căn thận xem xét sân trong.

Hoắc Khứ Bệnh thấp giọng phì cười: “Ta thấy nàng làm kẻ trộm đến là vui vẻ.”

Tôi thấp giọng nói: “Trong thành Trường An ai dám tùy tiện đề ra mấy chủ ý hiển quý như thế này? Đẳng nào thì ta cũng không cần lo lắng cho cái mạng nhỏ nhoi của mình, nên vui chơi thế nào thì cứ vui chơi thế ấy, xảy ra chuyện gì đều do người xúi giục cả, nếu người bị bắt thì càng vui hơn.”

Tôi và Hoắc Khứ Bệnh vừa mới nhảy từ trên cây hờn xuống, mấy con chó màu đen đã không một tiếng động bỏ nhào đến. Tôi vừa bật dây đai ra, kim châu liền đánh trúng vào đầu bọn chúng, Hoắc Khứ Bệnh ở sau lưng vội vả tóm lấy tôi, người tôi mất đà rơi vào trong lòng hẳn, một tay hẳn ôm lấy eo tôi, một tay kia vịn lấy vai tôi thu kim châu về.

Trong lúc tôi ngạc nhiên nghi ngờ, mấy con chó đã chạy đến dưới chân, vây quanh chúng tôi, ra sức vẫy đuôi với hẳn. Tôi tức giận nói: “Đừng bảo ta đây là dinh phủ nhà người nhé.”

Hắn ôm lấy vai tôi không hề thả lỏng ra, ngược lại cả thân người càng dính chặt lấy người tôi, cầm đặt lên vai tôi, cúi đầu thấp giọng nói: “Không may bị nàng đoán trúng rồi.”

Tôi gắng sức vùng vẫy nhưng không được. Hơi thở ấm áp từ miệng và mũi hẳn lúc có lúc không lướt qua làn da tôi, vừa nhột vừa tê. Người hẳn toát ra một mùi hương nam tính hoàn toàn không giống với mùi của phụ nữ, giống như tùng xanh và ánh sáng mặt trời, quanh quẩn vương vấn bên mũi, khiến tôi cảm thấy có chút khó thở. Cả người tôi tự nhiên mềm nhũn, nào có chút choáng váng, không thể nghĩ ra được chiêu trò gì.

Tôi lúng túng cuống cuồng muốn vung dây đai ra, đánh hẳn ngã quách đi cho xong, nhưng lại do dự, sợ không chế lực không tốt, nhỡ tay đánh chết hẳn thì sao? Đột nhiên hẳn buông ra, như thể vừa rồi hẳn chẳng làm gì cả, kéo tôi ngồi xuống, nói với mấy con chó lớn: “Làm quen một chút đi, về sau cấm làm người của ta bị thương.”

Tôi bất đắc dĩ đành để mấy con chó ngửi lên ngửi xuống người mình: “Bọn nó mà có thể làm ta bị thương? Đúng là chuyện cười! Người thế này là đang sỉ nhục loài sói bọn ta đấy.”

Hắn dùng ta khê vỗ lên đầu một con chó rồi nói: “Nếu không có ta ở đây, thì trong khoảnh khắc nàng đặt chân xuống đất, bọn chúng không chỉ tấn công nàng, mà còn kêu gọi đồng bọn đến nữa. Lấy đông để thắng, đây hình như cũng là sở trường của loài sói bọn nàng. Huống hồ còn có cả đám người cũng sẽ nhanh chóng kéo đến.”

Tôi “hừ” một tiếng, hất tay hắn ra, đứng dậy nói: “Ta làm gì mà phải lén lén lút lút đến chỗ này? Căn bản không có cơ hội đấu đá với bọn chúng.”

Hắn huýt sáo một tiếng, mấy con chó tức tốc tản đi. Hắn phỉ phỉ tay, đứng dậy nhìn tôi, mặt thoáng nét cười, nói nửa đùa nửa thật: “Ta thấy nàng rất thích treo tường vượt rào lúc trời tối, có lẽ một ngày nào đó nàng cũng sẽ muốn đến gặp ta, bây giờ dẫn nàng đến làm quen một lượt trước, tránh để kinh động đến người khác, da mặt nàng mỏng thế khéo không thềm đến nữa.”

Mặt tôi nóng rực lên, vội thắt dây đai lại quanh eo, nghiêm mặt nói: “Cửa lớn ở đâu? Ta muốn đi về.”

Hắn chẳng thèm quan tâm đến tôi, tự mình đi chậm chậm phía trước: “Ta đem một đầu bếp Hung Nô về nhà, nướng được miếng thịt dê rất ngon. Dê được thả rong trên thảo nguyên từ mùa xuân đến mùa thu, thịt không dai, không mềm, không mỡ, không nạc, vừa đủ ngon, hợp với vị tự nhiên của Khâu Từ[1], hạt tiêu của Yên Kỳ, đầu bếp nướng thịt ở một bên, lúc hương vị ngon nhất phải tranh thủ ăn ngay khi thịt còn nóng, hương vị ấy phải miêu tả thế nào đây?”

[1] Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.

Tôi nuốt nước bọt, vẫn làm bộ nghiêm trang, nhưng chân đã từng bước một đi theo sau hắn. Cách chế biến thịt dê của người Trường An chủ yếu là đem thịt ninh hoặc hầm, khi nào tôi thật sự thèm ăn đến phát cuồng lên thì cũng thường hay tự tay nướng thịt, nhưng kỹ thuật nướng của tôi chắc chỉ có loài sói mới không chê bai.

Tôi ngồi xổm bên cạnh bếp than, hai tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của người đầu bếp Hung Nô thềm nhỏ dãi. Tên đầu bếp này tuổi tác chắc không quá mười sáu mười bảy, không biết vì khói bếp hay vì ánh mắt tôi mà mặt của hắn càng lúc càng đỏ, đầu càng lúc càng cúi thấp xuống.

Hoắc Khứ Bệnh kéo tôi từ dưới đất đứng dậy: “Nàng còn nhìn chăm chăm như thế nữa, chúng ta chắc phải ăn thịt cháy mất.” Tôi gắng sức hít lấy mùi của than củi và thịt dê nướng trong không khí, lưu luyến đứng dậy đi theo hắn ngồi xuống bàn ăn.

Đầu bếp đem thịt vừa mới cắt còn thơm nức đặt trên bàn, tôi lập tức nhón lấy một miếng dút vào miệng. Hoắc Khứ Bệnh ăn vài miếng rồi hỏi: “Lúc ta không ở trong thành Trường An, nàng đã làm những gì rồi?”

Tôi vừa ăn vừa thuận miệng nói: “Chẳng có chuyện gì thú vị cả, thì vẫn làm kinh doanh này. À! Đúng rồi, ta vào cung một lần, được gặp bệ hạ rồi...”

Nói chưa hết câu, đầu tự nhiên đã bị ăn một phát đập. Hoắc Khứ Bệnh tức giận nói: “Nàng bị điên à, chạy vào trong cung làm cái gì?”

Tôi xoa đầu, phần nộ hết âm lên: “Cần người quản chắc? Ta thích làm gì thì cứ làm thế đấy!”

Hắn trừng mắt nhìn tôi đầy vẻ oán giận hồi lâu, bỗng dưng hỏi: “Đánh có đau không?”

Tôi tròn tròn hai mắt, nhìn hắn trừng trừng: “Người để ta đánh thử một phát xem!”

Không ngờ hắn tự nhiên giơ đầu ra thật, tôi vừa giạt vừa buồn cười, bèn đẩy đầu của hắn đi: “Đánh người một phát chỉ có tay của ta là đau thôi!”

Về mặt hắn bình lặng như nước, nhìn tôi chăm chú hỏi: “Bệ hạ nói những gì?”

Tôi nghiêng đầu, vừa nghĩ vừa nói: “Khen ta mấy câu, nói may mà ta xuất hiện kịp thời, xua đuổi được sa tặc, ban thưởng cho ta một vài thứ. Còn cười nói, về sau ta có thể thường xuyên vào cung cùng Lý phu nhân bầu bạn.”

“Nàng đối với bệ hạ có cảm giác gì không?”

Tôi chăm chú suy ngẫm một lúc lâu rồi lắc đầu, Hoắc Khứ Bệnh hỏi: “Lắc đầu có nghĩa là gì? Chẳng có một chút cảm giác gì à?”

Tôi nói: “Sao mà thế được? Một người như thế, cảm giác phức tạp đến mức khó diễn tả. Tuổi tác thực của bệ hạ chắc là tầm ba mươi bảy, nhưng trông dung mạo lại giống người ba mươi tuổi, nhìn nhân thân thì giống người bốn mươi tuổi, xét về khí thể thì lại giống người hai mươi tuổi, người nói chuyện với chúng ta rất ôn hòa, thân thiết dí dỏm, nhưng ta biết đó chỉ là một trong hàng nghìn phong cách nói chuyện của người. Ở người mọi thứ dường như đều mâu thuẫn lẫn nhau, nhưng lại thống nhất một cách kỳ quái. Người coi khinh thân phận địa vị, đối với xuất thân của Lý phu nhân không hề để tâm, vì thế nên cũng đối đãi với ta cực kỳ tốt. Nhưng ở một góc độ khác, người cũng là người có địa vị cao quý, sự tôn quý uy nghiêm của người không cho phép bất kỳ ai mạo phạm, lúc ta hỏi đáp đều phải quỳ xuống.” Nói xong, tôi chau mày.

Hoắc Khứ Bệnh hừ một tiếng lạnh nhạt: “Rõ ràng là có thể đứng im bên ngoài nhìn, tự mình lại chạy vào, phải quỳ lạy cũng đáng đời!”

Tôi nhìn gương mặt hắc danh lại nghiêm nghị, không nhịn được nói: “Không phải lo lắng, có Lý phu nhân ở bên cạnh ta.”

Hắn lắc đầu, vẻ không đồng tình: “Chơi chán hoa phù dung, rồi sẽ đến lúc muốn hái cả cỏ sâu róm.”

Tôi phì cười: “Hóa ra ta chỉ là cỏ sâu róm hủ, thế mà lại làm khó dễ cho người cái đồ...” Chợt giật mình mình phát hiện lời này không đúng lắm, tôi vội vã im lặng.

Khóe miệng hắn lộ ra ý cười: “Ta cái đồ? Ta là cái đồ gì?”

Tôi “hừ” một tiếng, không thèm để ý đến hắn, cúi đầu ăn tiếp thịt, trong đầu vẫn ngập đầy hình ảnh nụ cười của Lý Nghiên hôm đó. Hoàng đế và công chúa sớm biết Hoắc Khứ Bệnh và tôi là bạn thân giao, chỉ có mình nàng ấy là lần đầu tiên nghe nói tôi và Hoắc Khứ Bệnh lại có thể có quan hệ này. Có mặt hoàng đế lúc ấy, tôi không dám nhìn Lý Nghiên lâu, nhưng thỉnh thoảng liếc được một cái, luôn cảm thấy dưới nụ cười hoàn mỹ không chút khiếm khuyết ấy lại ẩn chứa một sự bất lực và biết bao suy nghĩ.

Hoắc Khứ Bệnh hỏi: “Nàng đang nghĩ gì thế?”

Tôi “a” một tiếng, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt sắc nhọn của Hoắc Khứ Bệnh vội lắc đầu, rồi lập tức bổ xung trước khi hắn phát câu: “Ta đang nghĩ đến Lý phu nhân.”

Môi hắn lộ ra một nụ cười mơ hồ, tôi ngậm tay trong chậu nước, lấy khăn lau tay, nghĩ đến các ý kiến bàn luận giúp văn nhân tài tử sau lưng. Mấy kẻ sau lưng khuyên Vệ đại tướng quân dùng năm trăm lạng vàng để mừng thọ Lý phu nhân, hoàng đế biết chuyện, không ngờ lại vì vậy mà phong ấy kẻ sau lưng làm Đô Ủy Đông Hải, không thể dễ nhìn ra đầu mối từ Lý phu nhân như những người được ân sủng thông thường. Tôi đặt khăn tay xuống, nhẹ nhàng nói: “Để Vệ đại tướng quân lấy từ trong nghìn lạng vàng được ban thưởng ra năm trăm lạng đem tiến tặng Lý phu nhân tuyệt đối không phải ý của nàng ấy, mấy kẻ chỉ muốn lấy lòng bệ hạ mà vây quanh như ruồi nhặng xu nịnh, nàng ấy cũng không thể làm gì được.”

Hoắc Khứ Bệnh cười lạnh một tiếng: “Ta quan tâm đến năm trăm lạng vàng đấy chắc? Mấy kẻ sau lưng đột nhiên dám nói cái gì mà ‘Đại đường quân sở dĩ công trạng lớn như vậy, miệng ăn trong nhà đến vạn hộ, ba con trai đều được phong hầu, tất cả đều là nhờ có hoàng hậu.’ Chúng ta xông pha sa trường, trong mắt người ngoài thì đều chỉ là nhờ có hoàng hậu. Lúc đầu có lẽ cậu đích thị là nhờ có dì nên mới được trọng dụng, nhưng mà bao nhiêu năm qua, vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần, chưa từng bại trận, chẳng lẽ đều là nhờ có hoàng hậu? Nhưng bọn văn nhân biết chữ từ đầu đến cuối không bao giờ bỏ qua cho bọn ta, Tư Mã Thiên nói ta kiêu ngạo ít lời, ra thấy bọn họ chỉ là mấy kẻ hủ nho, thật không hiểu ngoài cầu trời thì còn biết nói gì nữa.”

Nhìn thấy bộ dạng bất bình và bất lực của hắn, tôi khẽ cười nói: “Hóa ra người cũng có những chuyện không làm được, ta cứ tưởng người không biết sợ ai chứ! Đại trượng phu hành sự, quý ở trong tâm, cần gì quản người khác nói gì? Tư Mã Thiên nói đại tướng quân cần ‘biết mềm mại ôn hòa để lấy lòng bề trên,’ chẳng lẽ chỉ vì một câu này của hắn mà Vệ đại tướng quân cũng cần học Tư Mã Thiên nguyền cổ lên nói chuyện với bệ hạ? Nhìn thì thấy khí phách cũng khá tuyệt, nhưng như vậy phải đứng đâu trong toàn tộc già trẻ

lớn bé chứ? Thêm nữa, Tư Mã Thiên hành sự thế nào đi nữa thì vẫn là một nhân văn, bệ hạ có thể tức giận, nhưng sẽ không dễ phòng, càng không sợ hãi hay kiêng nể gì. Trái lại Vệ đại tướng quân nắm trong tay trọng binh, một lời là hành động, bệ hạ khẳng định luôn đang quan sát kỹ càng, hết mực để ý, hễ nhất thời không cẩn thận, ắt hậu quả sẽ rất đáng sợ.”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ thở dài, không nói lời nào. Nhìn hai hàng lông mày hấn chau lại, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, liền kéo kéo ống tay áo của hắn, đằng hoàng nói: “Tư Mã Thiên là bậc quân tử đứng đắn, người hành sự chưa đáng được người ta khen thưởng thôi.”

Hắn nhìn tay tôi rồi nói: “Nàng cứ lồi lồi kéo kéo ta nữa, hình như cũng không phải hành tung đáng tuyên dương của quân tử, nhưng mà...” Hắn nắm lấy tay tôi, “Nhưng mà ta thích.”

Tôi giả vờ giận dữ hất tay hắn ra, thấy hắn bật cười rút tay lại, đôi lông mày hơi nhướn nhướn lên, trong lòng tôi nhẹ nhõm hẳn, cũng nhoẻn miệng cười.

“Thịt nướng thơm quá, đúng là cách nướng thịt của thảo nguyên, Khứ Bệnh quả rất biết hưởng thụ.” Bóng người vẫn chưa thấy đâu, nhưng từ xa xa đã nghe tiếng nói vọng tới.

Tôi giật mình đứng bật dậy, Hoắc Khứ Bệnh cười lắc lắc đầu: “Không có gì đâu, là dư vọng của ta.”

Sớm biết không nên đến, tôi ảo não: “Dư vọng của người? Bệ hạ cũng là dư vọng của người đó! Là Công Tôn tướng quân đúng không?”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu, đứng dậy nghênh đón. Công Tôn Hạ và Công Tôn Ngao dàn hàng đi tới, nhìn thấy tôi đứng sau lưng Hoắc Khứ Bệnh, mắt họ lóe lên vẻ kinh ngạc trong tích tắc, nhanh đến nỗi dường như không thể nắm bắt kịp. Trong lòng tôi thầm thán phục, quả nhiên là hồ ly cao tuổi.

Buổi tối, trở về nhà rồi, tâm trạng tôi không tốt lắm, đương nhiên cũng không thể nói là tồi tệ, dù sao tôi vẫn chưa đến tuổi bị những người không liên quan làm ảnh hưởng đến tâm trạng, chỉ là trong lòng có thêm mấy phần thất vọng và cảnh giác.

Lúc Công Tôn Hạ nhìn thấy động tác cầm dao cắt thịt của tôi, hắn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, hỏi tôi có phải đã từng sinh sống với Hung Nô. Tôi nhất thời lo lắng hoang mang, suy nghĩ chưa thông suốt, thành ra lại trả lời một câu là chưa bao giờ. Bản thân Công Tôn Hạ chính là người Hung nô, hắn làm sao không nhận ra động tác thành thạo của tôi chứ? Tuy hắn không hỏi thêm nhiều, nhưng rõ ràng đã biết tôi nói dối, ánh mắt nhìn tôi lập tức thêm mấy phần lạnh nhạt hờ hững. Giờ nghĩ lại, nếu lúc đấy có thể thản nhiên trả lời một câu là đã từng cùng người du mục sống một thời gian ngắn, như thế đã chẳng làm sao. Tôi tránh né thế này, trái lại chỉ làm Công Tôn Hạ sinh nghi ngờ và coi thường. Công Tôn Ngao hình như càng không thích tôi, đến mức chẳng thèm ngó tới.

Hoắc Khứ Bệnh cảm nhận được tâm tư của hai người này, nên tuy không nói ra miệng, nhưng đối với tôi thì càng thêm ân cần, đến nỗi lấy luôn cả dao từ tay của tôi tự tay cắt thịt rồi đặt ngay trước mặt tôi. Từ xưa đến nay chỉ có người khác hầu hạ chăm sóc Hoắc Khứ Bệnh, chưa từng nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh hầu hạ ai, nên Công Tôn Hạ và Công Tôn Ngao đều hết sức kinh hãi. Công Tôn Ngao vốn ngạo mạn nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh thế này, cũng không thể không đối tốt với tôi hơn một chút, đành miễn cưỡng nén phần không ưa tôi xuống.

Mấy ngày hôm này cứ đến lúc bắt đầu ăn cơm, tôi lại nhớ đến món thịt quay tươi ngon và tay đầu bếp giỏi giang kia, bữa ăn tức khắc trở nên tẻ ngắt. Nếu Hoắc Khứ Bệnh mà biết tôi ăn món ăn của hắn xong, còn dám tham lam nghĩ đến việc làm sao để mang gã đầu bếp kia về nhà mình, không biết liệu hắn có mừng tôi là con sói tham lam không.

Tôi đang mơ mộng về miếng ngon, tỳ nữ Tâm Nghiễn đã vừa khóc vừa lao vào: “Phường chủ, người mau mau ra xem, Lý Tam Lang đến đập phá phường hát, không ai ngăn được. Tiểu nữ vừa bị đẩy ngã xuống đất, y phục mới mặc trên người đều rách toạc hết rồi.”

Nàng vừa nói vừa che đi mấy vết rách của y phục, khóc càng lúc càng thương tâm. Tôi cười phá lên, véo má nàng rồi cầm khăn tay lau nước mắt hộ: “Đừng khóc nữa, không phải chỉ là một bộ y phục thôi sao? Ta tặng em bộ khác, ngày mai gọi thợ may đến may cho em một bộ mới.”

Tâm Nghiễn hết khóc lại cười, ngượng nghịu nói: “Tiểu nữ muốn tự chọn màu sắc.”

Tôi nói: “Được! Nói xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Mặt Tâm Nghiễn vẫn còn vẻ kinh ngạc: “Bọn tiểu nữ cũng không biết nữa, Lý Tam Lang là người ôn hòa nho nhã nhất, nói chuyện thân thiện, lại ban thưởng rất nhiều, hàng ngày bọn tiểu nữ đều thích hân đến nhất. Nhưng hôm nay hân vừa mới vào nhà đã uống rồi lệnh cho Hồng cô đến nói chuyện, sau đó bắt đầu đập phá mọi thứ, đem tất cả những thứ có thể đập ra đập. Bọn tiểu nữ muốn giữ hân lại, hân đều đẩy ra hết, vẻ mặt như muốn đánh người, cả đám tiểu nữ đành bỏ chạy, bây giờ chắc chắn hân vẫn còn đang đập phá ngoài đó!”

Đang nói chợt thấy Hồng cô tóc tai rối bù chạy vào, tôi không nén được, bật cười “khì khì” mấy tiếng. Hồng cô tức giận mắng: “Muội vẫn còn tâm tình mà cười à, nếu hân còn đập phá nữa, năm nay cả nhà chỉ có đường đi hít gió Tây Bắc[2] thôi”. Bà ta vừa mở miệng nói, mái tóc rối như cỏ dại cứ đung đưa qua lại, hệt như tổ chim, khiến Tâm Nghiễn đứng bên cạnh cũng phải cúi đầu, cắn môi nhin cười. Thấy Hồng cô giận đến nỗi muốn véo cho Tâm Nghiễn vài phát, tôi bèn ra hiệu bằng mắt, Tâm Nghiễn liền xoay người bỏ chạy khỏi phòng.

[2] Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, Lý Tam Lang muốn đập phá, chúng ta còn có thể làm gì được? Đừng nói hân một thân vô nghệ, chúng ta căn bản đánh không lại, mà dù đánh lại đi nữa, chẳng lẽ chúng ta dám đánh đuổi hân đi chắc? Để hân đập phá đi! Đập mệt rồi tự khắc sẽ thôi.” Tôi kéo Hồng cô ngồi xuống giường, cầm gương đồng đưa cho bà ta soi. Hồng cô thét lên một tiếng hãi hồn, vội vã cầm lược chải lại đầu tóc.

“Cả đời chưa bao giờ mất mặt như thế, bị một gã thiếu niên trẻ tuổi đẩy qua đẩy lại, còn mắng ta là mù đàn bà độc ác.”

Thâm tâm tôi dấy lên một cảm giác không hay: “Đây là vì Lý Nghiễn?”

Hồng cô gật đầu: “Còn nhớ chiếc khăn tay bị muội đem đốt không? Lý Tam Lang không biết từ đâu mà biết được chiếc khăn tay đây là của Lý Nghiễn, hôm nay đến cửa là muốn tìm hiểu sự tình. Lúc đầu, hân giả vờ bình tĩnh hỏi chuyện chiếc khăn tay, ta nói ý hệt như muội đã dặn, nào ngờ hân phát cáu lên, tức giận quở trách ta lòng dạ độc địa, chỉ vì vinh hoa phú quý mà không tiếc hại một đời thiếu nữ. Hân gào thét đòi gặp muội, ta thấy ánh mắt hân ngập đầy hận thù, có vẻ tình thế không tốt lắm, cho nên thoái thác nói là muội ra ngoài rồi, nhất thời không về ngay được.”

Tôi thở dài, Lý Cẩm biết được chủ nhân chiếc khăn tay là Lý Nghiễn, nhưng lại không biết là Lý Nghiễn chủ động tiến cung, chứ không phải là do tôi muốn dựa vào người có quyền thế để làm giàu mà lừa hân, tôi lúc đó đốt chiếc khăn tay chỉ vì không muốn khiến hân trở thành quân cờ của Lý Nghiễn, nhưng đúng là người tính không bằng trời tính.

Hồng cô mặt mày ủ rũ nói: “Lý Tam Lang làm sao mà biết được Lý phu nhân là cô gái hân đi tìm chứ? Chuyện này chỉ có muội biết và ta biết, hân làm sao mà biết được? Khăn tay không phải đã bị muội đốt đi rồi sao?”

“Muội đốt chiếc khăn tay ấy đi rồi, nhưng Lý Nghiễn lại thêu một chiếc mới, có lẽ trong lúc vô ý Lý Cẩm đã nhìn thấy, hân tự nhiên sẽ tìm cách hỏi Lý Nghiễn, với sự nhanh trí của Lý Nghiễn tự nhiên vài ba câu nói sẽ hiểu rõ Lý Cẩm nghĩ gì, cũng sẽ lập tức nghĩ ra làm sao để khéo léo dẫn dắt, khiến ọi chuyện được như ý nàng.” Tôi túm tóc lại giúp Hồng cô, tiện cho bà tết tóc, “Hồng cô, từ hôm nay trở đi, tỷ phải quên sạch chuyện về chiếc khăn tay, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, về sau dù có bất kỳ tình huống gì đi nữa cũng không được phép nhắc đến.”

Ánh mắt của tôi và Hồng cô giao nhau trong gương, trong ánh mắt Hồng cô đầy vẻ kinh hãi, mãi một lúc sau, Hồng cô nói như không có chuyện gì xảy ra: “Ta đã quên hết thấy rồi.”

Tỳ nữ bưng nước nóng vào, mặt mày đầy vẻ lo lắng: “Lý Tam Lang vẫn đang đập phá ạ!”

Hồng cô nghe xong, bộ dạng như thể sắp khóc ra máu.

Tôi cười hi hi nói: “Đừng đau lòng nữa, tỷ yên tâm, Lý Cẩm đập bao nhiêu, muội sẽ bắt hắn đền bấy nhiêu.”

Hồng cô ngờ vực nói: “Đừng đau lòng, tỷ yên tâm, Lý Cẩm đập bao nhiêu, muội sẽ bắt hắn đền bấy nhiêu.”

Hồng cô ngờ vực nói: “Muội còn dám bắt hắn thanh toán? Ta không dám đâu. Hắn hiện tại muốn gặp muội, chắc chắn đang muốn đập muội đó.”

Ta cười nói: “Muội việc gì phải yêu cầu hắn thanh toán? Con mắc lỗi, cha húng tội. Lý Quảng tướng quân là người trung chính nhân nghĩa, nghe đồn lúc đói khát nếu binh sĩ chưa được ăn thì ông cũng không ăn trước, được ban thưởng cũng cùng sĩ binh chung hưởng, người như thế liệu dám quỵt nợ không? Chúng ta chỉ cần đem hóa đơn gửi cho Lý tướng quân, ông ta dám không trả tiền cho chúng ta?”

Hồng cô nghĩ một lúc, lo lắng trên mặt cuối cùng cũng biến mất, gật đầu cười cười: “Trên đầu Lý Cẩm còn có hai ca ca đều qua đời từ sớm, nghe nói Lý tướng quân hết sức đau lòng, vì thế Lý Cẩm đối với phụ thân vô cùng hiếu thuận, chưa bao giờ trái ý ông. Nếu Lý tướng quân biết được chuyện này, thì dù Lý Cẩm có tức giận đến đâu cũng sẽ không dám đến quấy phá nữa. Ngọc nhi, vẫn là muội thông minh, đánh rắn đánh giập đầu.”

Tôi lấy son môi đưa cho Hồng cô: “Đợi một lát rồi viết một danh sách các vật bị đập vỡ, đưa cho ta thêm một bản.” Hồng cô nhìn tôi đầy băn khoăn, gật gật đầu.

Lý Nghiên, không biết người nhen ngọn lửa này lên thế nào, lại cháy vào cả vườn nhà ta, nên người cũng phải thanh toán một phần. Những đồ bị đập vỡ phải được đền bù gấp mấy lần. Lý tướng quân là người trọng nghĩa khinh tài, ta thấy có lỗi khi bắt nạt người thật thà, nên đành bắt người phải trả giá thôi.

13. Q.1 - Chương 13: Hoa Rụng

Đón năm mới, vui mừng hơn hở? Vui gì đâu, trong bụng tôi đang ngọt ngào không chịu nổi.

Gia gia thấy lông mày tôi chau lại thì nhìn Tiểu Phong đầy ngờ vực, Tiểu Phong lắc đầu, tỏ ý không biết tí gì. Tôi thực sự không thể ngồi đợi lâu thêm nữa, bèn đứng bật dậy, hành một lễ với gia gia xong liền xông về phía Trúc Quán.

Đây là lần đầu tiên tôi dùng chân đạp vào cửa của Trúc Quán, “ầm” một tiếng, cửa vườn mở tung ra. Tôi còn chưa lên tiếng đã nghe thấy giọng nói có ý cười của Cửu gia từ trong phòng vọng ra: “Là Tiểu Ngọc à?”

Giọng nói của Cửu gia giống như thứ đập lửa tốt nhất, cái đầu đang bốc cháy hừng hực của tôi trong phút chốc đã bị dập tắt. Khẽ thở dài một hơi, tôi bước chậm lại, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Cửu gia ngồi trước bàn, trong tay cầm một cái ống trúc, dường như đang chạm trổ gì đó, tôi đứng ở cửa nhìn Cửu gia, Cửu gia liền đặt ống trúc và dao xuống, quay đầu nhìn về phía tôi: “Sao không ngồi xuống đi?”

Tôi đi đến ngồi xuống bên cạnh Cửu gia, cúi đầu không nói gì, Cửu gia hỏi: “Muội đang tức giận à?”

Thấy tôi tiếp tục im lặng, Cửu gia nói: “Xem ra không phải đang tức giận, mừng năm mới có vui không? Tối hôm qua, Thiên Chiêu kiên quyết kéo ta và hội bọn họ cùng đi...”

Tôi chau mày tròng mắt nhìn thất lực vấy mình đầy căm ghét, trong khi Cửu gia vẫn cứ nói dông dài mãi, từ chuyện nhập tiệc tới khai tiệc, từ khai tiệc tới kính rượu, từ kính rượu lại nói tới uống rượu, từ...

Tôi chưa thấy Cửu gia nói chuyện dẻo miệng thế này, cuối cùng không nhịn được nữa, ngẩng đầu nhìn Cửu gia hỏi: “Muội đang tức giận, chẳng lẽ huynh không nhìn ra sao? Huynh lẽ ra nên quan tâm hỏi muội: “Tại sao muội lại tức giận? Có phải ta đã làm gì sai không?”

Cửu gia trưng ra bộ mặt vô tội, cố nhin cười: “Ồ! Tại sao muội lại tức giận? Có phải ta đã làm gì sai rồi không?”

Tôi vừa câu vừa bắt lực thở dài, cả người mềm nhũn nhào cả ra bàn, sao Cửu gia có thể thiếu nhạy cảm thế nhỉ? Rốt cuộc tôi thích cái gì ở Cửu gia chứ? Tính cách kỳ quặc, bề ngoài ôn hòa dễ gần, nhưng thực chất lại luôn cự tuyệt, đẩy người khác ra xa ngàn dặm. Tuy tri thức uyên bác, am hiểu không ít, nhưng tôi cũng chẳng phải muốn gả ột quyển sách. Thân phận còn có chút lạ lùng bí ẩn... Đầu tôi có gắng nghĩ ra những điểm xấu của Cửu gia.

Cửu gia làm vẻ hoang mang: “Ta hỏi rồi, nhưng muội không trả lời, tiếp theo ta phải làm gì nữa?”

Tôi phát câu đập đập bàn mấy phát: “Một tí thành ý cũng không có! Không khác gì không hỏi cả. Huynh nói tiếp chuyện mừng năm mới của huynh đi!”

Gian phòng chìm vào yên lặng, một lúc lâu vẫn không có một tiếng động gì, thâm tâm tôi đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, Cửu gia sẽ không giận tôi chứ? Đang định ngẩng đầu lên nhìn Cửu gia, trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt tự nhiên có thêm một đôi khuyên tai bằng ngọc bích khảm vàng, “Không biết cái này có được tính là một chút thành ý không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Cửu gia, nhắc đôi khuyên tai lên xem. Màu vàng như cát, màu xanh bích như nước không ngờ chính là hình suối Nguyệt Nha nhỏ xíu nằm ở giữa sa mạc cát vàng. Tên của tôi đã được vận dụng một cách hiếm có, rất có ý nghĩa. Giữa sa mạc cát vàng mệnh mệnh gặp nhau lần đầu, trước cảnh sóng nước xanh biếc không đánh không quen nhau.. Có thể tạo ra đồ vật nhỏ nhắn trông sinh động tinh tế đến thế, tay nghề của sư phụ làm vật này hẳn là hiếm thấy.

Tôi ngắm nghía hồi lâu, đeo luôn lên tai, nghiêm mặt nói: “Tạm tạm, hiếm khi thấy huynh hào phóng thế này, muội sẽ tạm thời không tức giận nữa.”

Tôi nói một cách nghiêm túc đằng hoàng, nhưng lại không nén nổi nụ cười nơi khóe miệng, lời còn chưa nói hết, nụ cười đã nở rộ trên môi, niềm vui khiến mí mắt tôi cong lên như một vầng trăng lưỡi liềm. Cửu gia đang nhìn mắt tôi, đột nhiên trở nên ỉ ề chán nản, vội vã dời ánh nhìn đi nơi khác.

Thạch Vũ ở ngoài lên tiếng bấm báo, bưng một cái khay đi vào. Tôi nhìn chiếc bát ở trước mặt, thấp giọng nói: “Huynh không gọi đến, muội lại tưởng là huynh không giữ lời, cố ý quên cơ đấy!”

Cửu gia im lặng một lúc rất lâu, mãi mới lên tiếng, giọng nhỏ đến nỗi gần như không nghe rõ: “Làm sao mà quên được chứ? Dù gì đi nữa, hôm nay cũng phải để uội thật vui vẻ.”

Tôi vừa gắp gắp thịt trong bát vừa nhỏ giọng thì thào mấy tiếng mơ hồ: “Vui vẻ hay không đều do huynh hết.”

Ăn hết bát canh thịt dê nóng, Cửu gia nói chuyện cùng tôi, tiện thể lại lấy ống trúc và con dao găm mỏng như lá liễu vừa nảy ra, tôi nhìn một lúc rồi hỏi: “Có phải huynh đang làm một chiếc sáo không?”

Cửu gia “ừ” một tiếng: “Ống trúc này do người dưới đặc biệt mang từ núi Cửu Nghi về đó, nằm trong bóng râm của núi đá tới mười năm nên rất chắc, mặc cho khí hậu có biến hóa thế nào đi nữa, chất lượng âm thanh cũng không bị ảnh hưởng. Nó có một cái tên rất đẹp, gọi là ‘Tương Phi Trúc’, âm sắc cũng thanh thoát du dương hơn các loại sáo trúc bình thường.”

Tôi xáp đến gần ngắm nhìn tỉ mỉ: “Đây chính là trúc Nga Hoàng Nữ Anh tiếng tăm lừng lẫy? Đúng rồi! Mấy vết đốm bé xíu này không phải khá giống nước mắt sao? Nhìn đậm phong cách cổ xưa, đẹp lắm!”

Cửu gia cứng đờ người một lúc, kín đáo xích ra xa tôi một chút, cười nói: “Trong tay ta có rất nhiều sáo trúc. Lần này chủ yếu vì nhìn thấy chất gỗ hiếm thấy, sợ bỏ phí bảo vật, nhất thời ngứa tay mới tự mình làm, nếu muội thích, làm xong sẽ đem uội nhé!”

Tôi cười hì hì nói: “Được tặng vật gì tốt thì muội sẽ không từ chối đâu.”

Cửu gia lắc đầu cười cười rồi cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

* * *

Khi tôi ra khỏi Thạch phủ, vừa hay bắt gặp Thận Hành và Thiên Chiếu. Tôi khom người hành lễ: “Chúc Thạch nhị ca, Thạch tam ca năm mới thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý!”

Hai người đều hồi đáp một lễ, ánh mắt của Thận Hành thoáng dừng lại trên tai của tôi rồi thản nhiên đưa mắt đi nơi khác; Thiên Chiếu thì đột nhiên cười nói: “Cửu gia bỏ ra bao nhiêu công phu, hóa ra để tặng người quà năm mới.”

Tôi nghe lời hần nói có ý tứ gì đó, bất giác sờ lên tai, thuận theo ý trong lời hần dò hỏi: “Nói thế nghĩa là sao? Cửu gia bỏ công phu làm gì cơ?”

Thiên Chiếu cười nói: “Tuy hồi nhỏ Cửu gia có chuyên học về cách chế tác ngọc, nhưng cũng đã lâu ngày không luyện tập, lần này lại chạm trổ một vật tinh xảo nhỏ xíu. Để làm vật này, Cửu gia đã phải theo lão sư phụ học lại một thời gian ngắn, lãng phí không ít ngọc quý. Tay nghề làm mấy món thủ công này của Cửu gia quả là thiên phú, từ bình khí đến các đồ gốm sứ dùng hằng ngày, cái gì cũng được làm bằng tay, phải nhìn Cửu gia làm việc, mới biết trong thiên hạ phiền phức nhất là làm trang sức cho phụ nữ.”

Tôi ngây người ra một hồi lâu, lẩm bẩm hỏi: “Người nói là đích thân Cửu gia tự tay làm á?”

Thiên Chiếu cười không nói gì, hơi cúi người chào tôi rồi cùng Thận Hành rời đi, tôi vẫn đứng yên một chỗ ngơ ngẩn.

Tôi không biết năm nay tôi bao nhiêu tuổi nữa. Lý Nghiên đã có thai, sắp sinh em bé, còn tôi thì vẫn lang thang trôi nổi, không chút ổn định. Nếu không có người thích hợp, tôi cũng không nhất thiết phải lấy ai cả; nhưng nếu có người thích hợp, tôi chắc chắn phải nắm lấy. Niềm vui và hạnh phúc thuộc về chính mình, nếu không nắm chặt lấy, để cha mà biết khẳng định sẽ tức giận mắng tôi là đồ ngốc. Tôi có phải là đồ ngốc không? Đương nhiên không phải, tôi là Kim Ngọc vừa thông minh vừa cơ mẫn vừa xinh đẹp lại đáng yêu, cho nên dù Cửu gia có là mây trời, tôi cũng sẽ giữ chặt lấy Cửu gia. Huynh có thích tôi, đúng không? Cửu gia từng nói huynh và tôi là hai người không giống nhau, tôi đã chân thành bọc những quyển sách mà Cửu gia thích đọc, tôi cảm thấy tôi có thể trở thành người giống như Cửu gia. Nếu huynh muốn làm chim đại bàng, tôi nguyện làm gió, nâng đỡ huynh bay cao lên; nếu huynh chỉ thích làm một con bướm mùa hè hồ đồ, thì tôi cũng có thể chỉ làm một con bướm ngốc nghếch; nếu thứ huynh ghen tị là một con lừa trẻ tuổi rong ruổi theo hướng Tây ra khỏi Hàm Cốc Quan, từ đó trở đi không lưu lại chút vết tích, thì chúng tôi có thể mua vài con ngựa, phi chạy như bay, mất tích một cách triệt để; may mà là huynh không thích Khổng Lão Phụ Tử, tuy tôi tôn kính người này, nhưng lại không hề thích, có điều nếu mà huynh thật sự thích Khổng Tử, chúng tôi cũng có thể làm người một cách thành thật...

Tôi cắn mạnh cán bút, nhúm mày đọc lại mảnh vải trên bàn. Tôi đang giúp mình giải tỏa nỗi lòng, mà sao càng viết lại càng thấy trong lòng trống rỗng? Tôi đã âm thầm tự nhủ rất nhiều lần, Cửu gia có thích tôi, có thích tôi... không dám viết thêm nhiều, ở góc khăn chú giải rõ ràng ngày tháng: nguyên thú nguyên niên. Viết xong, tôi liền nhanh chóng đem mảnh vải cất đi.

* * *

Tôi lắc một lúc rất lâu, ống quẻ tung ra một thanh quẻ, Hoắc Khứ Bệnh đang định giơ tay ra nhắc lấy, tôi đã nắm chặt lấy trong tay, hần hỏi: “Nàng hỏi chuyện gì thế?”

Tôi lắc đầu: “Không nói cho người biết.”

Hần “hừ” một tiếng: “Nàng thì có thể hỏi chuyện gì? Không phải chuyện làm ăn thì chỉ là nhân duyên, hiện giờ mọi chuyện làm ăn đều nằm trong lòng bàn tay nàng rồi, với tính cách của nàng thì làm sao dám đi hỏi người khác, cho nên chỉ có thể là chuyện nhân duyên thôi.”

Tôi cứng giọng biện bạch: “Còn lâu!”

Tiên sinh giải quẻ ngồi ở bên cạnh cứ chăm chú nhìn chúng tôi mãi, thấy chúng tôi đi về hướng y thì lập tức đứng dậy, nào ngờ tôi đột ngột dừng chân, tay nắm lấy quẻ nhưng lại xoay người bỏ đi. Hoắc Khứ Bệnh cười hỏi: “Sao không hỏi nữa?”

Trong tay tôi vẫn cầm thẻ trúc, đi được một đoạn tôi tự nhiên giơ tay lên ném nó vào bụi cỏ bên lề đường: “Không hỏi nữa, có thể giải thích số mệnh của người lại không thể tự giải thích số mệnh của mình. Trông thấy khách hàng tiềm năng như bọn ta, lại thấy người ăn mặc như không người thường, chắc hẳn y muốn

nói một lô toàn những điều to tát để kiếm món tiền hậu hĩnh, vậy mà vì sao không thể tự dự đoán ỉnh xem việc này có thể thành công không chứ?”

Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười nói: “Hóa ra vẫn biết ‘kìm cương ngựa bên bờ vực thẳm’, xem ra vẫn chưa quá hồ đồ.”

Nghĩ lại tôi cũng cảm thấy bản thân có chút hoang đường, nhưng ban nãy vừa nhìn thấy bảng hiệu ghi “giải nhân duyên”, chân đã không khống chế nổi mà đi về phía ấy, như thể bệnh nặng phải chạy chữa khắp nơi. Trong lòng chột dạ, nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ vẻ đường đường chính chính: “Chẳng qua ta chỉ muốn xem cái gì mới mẻ, thấy vui thì đến chơi thôi.”

Hoắc Khứ Bệnh cười cười liếc tôi một cái ra vẻ lười chẳng thèm tranh cãi với tôi, bộ dạng như thể “người nói gì thì cứ cho là như thế đi”.

Một trận gió thổi qua, tôi ra sức hít lấy hít để: “Thơm quá! Hoa gì thế?”

Hoắc Khứ Bệnh nói: “Hoa Hòe.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hấn: “Gọi ta ra ngoài làm gì thế? Chẳng lẽ là đi leo núi?”

Hấn vừa đi vừa nói: “Chẳng có chuyện gì thì không thể gọi nàng ra ngoài sao? Cứ đi thôi, lang thang dạo phố, ngắm xem hoa hòe ở trên đầu...”

Câu sau hấn nói gì tôi hoàn toàn không nghe thấy nữa, toàn bộ tâm tình của tôi đều dành cho việc nhìn chăm chăm vào cỗ xe ngựa trước mặt. Hoắc Khứ Bệnh nghiêng đầu nhìn tôi, lại thuận theo ánh mắt tôi nhìn về phía xe ngựa, xe ngựa dừng ở trước một trang viên. Tôi quay sang hấn cười hỏi lỗi: “Ta đột nhiên có chút việc, phải đi trước đây.”

Hấn liền giữ lấy tôi: “Không cho đi!”

Tôi ra sức gỡ tay hấn: “Hôm khác ta đến tìm người, sẽ xin lỗi nhận lỗi với người sau.” Lời còn chưa nói hết, người đã bay về phía xe ngựa kia. Hấn ở phía sau gọi lớn: “Tiểu Ngọc!”

Tôi khom người giúp Cửu gia buộc rèm lên: “Huynh không phải cũng đang ở ngoại thành sao?” Nói xong nhìn Tần Lực đầy ngờ vực.

Cửu gia thấy bộ dạng của tôi, cười nói: “Tổ mẫu họ Thạch, tên chỉ có một chữ đơn là Thanh, khu vườn này lấy tên ‘Thanh Viên’, là tổ phụ thời trẻ đặc biệt xây dựng tặng cho tổ mẫu. Ta không muốn thay đổi bất kỳ bố cục nào, cho nên không tiện dùng xe lăn đi vào.”

Tôi nghiêng đầu nhìn về phía khu vườn, thâm tâm vô cùng ngưỡng mộ, vị lão gia này không ngờ lại si tình đến thế. Năm ấy tôi vẫn băn khoăn không hiểu vì sao rõ ràng mang họ Mạnh, nhưng lại đặt tên chỗ kinh doanh của mình là Thạch phảng mà tất cả cô nhi được Thạch phảng nuôi dưỡng đều lấy họ Thạch, hôm nay mới biết, hóa ra đây là họ của cô gái yêu dấu trong lòng lão gia.

Cửu gia lấy từ trong xe ngựa ra một chiếc nệm, chính là cái mà tôi nhìn thấy ở góc thư phòng hồi trước. Cửu gia chống nệm đứng dậy, một chiếc nệm lờ ra phải khiến Cửu gia trông vụng về, nhưng chiếc nệm tinh tế này ẩn dưới lớp áo bào rộng lại khiến cho người khác cảm thấy có chút bất ngờ. Vì dù là lần đầu tiên nhìn thấy Cửu gia đứng như thế này, tôi có chút si ngốc, cứ ngây ngẩn ra đứng nhìn chăm chú.

Cửu gia cười tự giễu: “Nhìn hơi kỳ cục hả?”

Tôi vội lắc đầu lia lịa: “Không phải, là... là... đẹp lắm ấy!”

Thấy Cửu gia nhìn mình, tôi vội nói: “Chẳng lẽ chưa có ai nói với huynh, huynh cho người khác cảm giác gì à? Huynh... huynh... nhất cử nhất động đều rất...” Tôi càng sốt ruột càng không tìm được lời lẽ nào thích hợp để miêu tả Cửu gia, nhưng lại cũng sợ Cửu gia hiểu lầm vì việc tôi nhìn chăm chăm ban nãy, nên lời nói mấy lần đều mắc mứu lại ở đầu lưỡi.

Cửu gia giơ tay ra vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi rối tung của tôi, nhìn tôi chăm chú, nói rất dịu dàng: “Ngọc nhi, không cần nói nữa, ta hiểu ý muội.”

Tôi nhìn Cửu gia bật cười, tầm nhìn vừa đảo qua vai của Cửu gia, tôi thấy Hoắc Khứ Bệnh vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chúng tôi từ xa. Trong lòng tôi chợt dâng lên một cảm giác chua chát khó hiểu, vội né tránh ánh mắt kia.

Cửu gia chống nạng đi tiếp: “Vì núi này có nhiều suối nước nóng, cho nên tổ phụ cố ý chọn xây nhà vườn ở đây.” Tôi chậm bước đi bên cạnh Cửu gia, cười hỏi: “Huynh đặc biệt đến để tắm suối nước nóng à?”

Cửu gia hồi đáp: “Ừ, nước nóng giúp ạch máu ở chân ta lưu thông tốt.”

Tôi liếc nhìn chân Cửu gia, tiếc rằng chân chàng ẩn ở dưới y bào, không cách nào biết được rốt cuộc là bệnh gì. Nhưng nhìn thấy Cửu gia bước đi, hình như cũng không quá phí sức.

Đi đến trước cửa, tôi cố ý nghiêng đầu nhìn về phía xa, thấy Hoắc Khứ Bệnh vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thời tiết cuối xuân, hoa hòe trên đầu đang độ nở rộ nốt mùa, cả tàng cây trắng xóa như tuyết. Khi gió thổi qua, cánh hoa bay rụng tới tấp, cả trời như giăng kín tuyết, một người luôn thích sạch sẽ như hắn lại không hề động dẩy, để mặc cánh hoa cứ thế rơi phủ lên đầu, phủ lên cả tấm áo bào bằng gấm.

* * *

Uyên ương đang bắt đầu ra nụ, từng nụ từng nụ trắng muốt mềm mại nằm giữa cành lá màu xanh cùng tôi chơi trốn tìm, tôi phải nhìn cẩn thận lắm mới tìm được nụ nào mới nhú đang nằm ở đâu, hôm qua có chín nụ, hôm nay đã có mười nụ rồi, tôi đếm lại một lần nữa để chắc chắn là không đếm nhầm. Cứ thế này, qua một thời gian ngắn, tôi sẽ không đếm nổi nữa.

Tôi đứng ở trước giàn hoa, lẩm bẩm nói: “Ta đã bắt biết bao nhiêu giun, đầu xuân còn bón phân, nên các người năm nay phải hăng hái, không được thua kém nhá! Phải nỗ lực nhiều nhất, đẹp nhất!”

Lá cây uyên ương đang khẽ rung rung trong gió, dường như đáp lại thỉnh cầu của tôi.

“Đợi đến lúc các người nở đẹp nhất, ta sẽ dẫn Cửu gia đến ngắm.” Tôi nhẹ nhàng hôn vào một chiếc lá mới mọc, “Các người phải cố gắng, ta cũng sẽ cố gắng!”

Khi tôi vào đến Trúc Quán, chỉ nhìn thấy Thiên Chiếu đang ngồi ghi chép gì đó bên bàn. Tôi vô cùng ngạc nhiên chỉ chỉ vào chiếc xe lăn trống không trong vườn nhà hỏi: “Cửu gia đâu? Ra ngoài rồi à?”

Thiên Chiếu cười nói: “Đi Lan Phòng thăm ông nội của Tiểu Phong rồi.”

Tôi gật đầu, nhìn chiếc xe lăn, vẫn có chút băn khoăn khó hiểu.

Thiên Chiếu, đặt bút xuống, đi đến bên cạnh tôi, nhìn xe lăn nói: “Một chân của Cửu gia hoàn toàn không có sức đứng, chân còn lại thì vẫn đứng vững được, dựa vào nạng tuy nói là không đi được xa, nhưng hàng ngày vận động thêm một chút, thân thể cũng khỏe hơn so với chỉ ngồi xe lăn.”

Tôi “ừ” một tiếng, Thiên Chiếu trầm mặc một hồi, nói tiếp: “Lúc bé, Cửu gia tuy đi lại không tiện, nhưng rất thích vận động, hề thấy cái gì mới mẻ đều tò mò hiếu kỳ, luôn thích đi chơi cùng bọn ta, nhưng bọn ta lúc ấy không hiểu chuyện, cứ cảm thấy dẫn theo hắn làm gì cũng bất tiện, làm gì cũng phải đợi hắn, cho nên ngoài mặt dù không dám làm trái ý hắn, nhưng sau lưng lại luôn tìm cách làm sao bỏ mặc được hắn, đến mức ai đề ra được chủ ý cao siêu nhất sẽ rất đắc ý, ta chính là đứa tưởng mình là người thông minh nhất ấy. Dần dà Cửu gia cũng hiểu ý đồ của bọn ta, người bắt đầu trở nên trầm tư, bắt đầu bỏ ra rất nhiều thời gian đọc sách trong thư phòng, vì chỉ có những người bạn im lặng này mới không chán ghét hắn. Có một lần Cửu gia giấu Lão thái gia tự mình chống nạng ra ngoài, đến tối mịt vẫn chưa quay về, Lão thái gia nôn nóng đến mức bọn ta đứa nào cũng bị mắng thậm tệ, bị phạt quỳ ở trên nền đá. Về sau lúc Cửu gia quay về, y phục trên người rách tả tơi, mặt mày bầm tím, trên đầu trên tay đều chảy máu. Hỏi hắn xảy ra chuyện gì, hắn một câu cũng không nói, chỉ bảo là bản thân không cẩn thận, cầu xin Lão thái gia cho bọn ta đứng dậy.”

Thiên Chiếu nhìn chiếc xe lăn chầm chầm, thở dài nặng nề, tôi im lặng không nói gì, cảm thấy lòng chau xót đủ loại cảm xúc quay cuồng trong tim.

“Lần ấy bọn ta cảm thấy thật sự hổ thẹn áy náy, đại ca đi hỏi tất cả các ngõ ngách ngang dọc khắp thành Trường An mới tra ra được nguyên do. Hóa ra Cửu gia xem được luận thuyết ‘Mặc Tử’ về việc chế tạo binh khí, nên đã lên đường đi tìm thợ rèn, mấy đứa trẻ con bú dưỡng binh không hiểu chuyện giống bọn ta cứ đi

theo sau Cửu gia hát ‘một chiếc nặng, ba cái chân, quay rồi quay, bước rồi bước, người ta đi được một bước thì hẳn đi được mười bước tìm nàng dâu nào bị méo mồm’. Vừa hát vừa bắt chước cách đi lại của Cửu gia, làm cho đám người xung quanh cười rộ lên. Cửu gia và bọn chúng đánh nhau một trận lớn, dĩ nhiên là Cửu gia thua thiệt, bị bọn chúng đánh cho chảy máu. Đại ca tức giận đến nổi lại cùng bọn đẩy đánh nhau một trận. Từ đó về sau, bọn ta luôn muốn dẫn Cửu gia ra ngoài chơi cùng, nhưng Cửu gia không bao giờ dùng nặng trước mặt người khác nữa.”

Bấy giờ tôi mới hiểu vì sao chiếc nặng lại được đặt ở một góc thư phòng, cũng hiểu vì sao tuy bị đặt ở đấy nhưng một chút bụi bặm cũng không có. Cửu gia là thầy thuốc, tự nhiên sẽ hiểu lợi ích của việc vận động đối với cơ thể, nhưng bài ca dao và sự chế giễu của đám người vô tình kia ắt đã khiến Cửu gia chỉ có thể chống nặng khi không có mặt ai.

Thiên Chiêu nghiêng đầu nhìn tôi hỏi: “Người có oán trách bọn ta không?”

“Có một chút! Nhưng mà bản thân Cửu gia còn không tính toán, ta cũng chẳng thể làm gì, nếu không...” Tôi “hừ” một tiếng, vung vung nắm đấm.

Thiên Chiêu cười nói: “Ngọc nhi, tính cách của người đúng là chỉ ghi nhớ và tin tưởng vào cân đôn trong lòng mình, những cái khác đúng đúng sai sai ra sao cũng không quan tâm.”

Tôi hơi héch cằn lên hỏi: “Ta chỉ muốn mình sống cho thật tốt, người mình quan tâm cũng sống thật tốt, những người khác ta sẽ không vô duyên vô cớ mà làm tổn thương, chẳng lẽ như thế là sai sao?”

Thiên Chiêu vội nói: “Không sai, không sai! Người đừng hiểu lầm lời ta nói. Ba huynh đệ ta cảm kích người còn không được ấy chứ! Cửu gia đi Thanh Viên một chuyến, lúc quay về đột nhiên lại dùng nặng mà không kiêng dè người ngoài nữa. Người không biết đâu, đến người điềm tĩnh như nhị ca khi nhìn thấy Cửu gia chống nặng trước mặt bọn ta, mắt cũng hơi đỏ lên. Nỗi khổ của Cửu gia bao nhiêu năm, là tảng đá lớn trong lòng bọn ta, cuối cùng cũng nhờ người mà hóa giải được.”

Mặt nóng bừng, tôi cúi đầu nhìn mặt đất, thấp giọng trách mắng: “Tần Lực được đấy, nhìn thì hiền lành nhút nhát, nhưng mồm mép lại chẳng kín đáo tí nào.”

Thiên Chiêu phá lên cười: “Hắn không chỉ không kín miệng đâu! Người mà nhìn thấy bộ dạng hắn bắt chước người ngơ ngẩn trêu mếu ngắm nhìn Cửu gia, thì sẽ biết chưa gọi hắn đến làm ở phường hát của người quả là lãng phí! Mấy người bọn ta lúc ấy vui đến mềm nhũn cả chân, đại ca cười không dừng được, còn đập nức cả một cái bàn nữa.”

“Người nói cái gì? Người có gan nói lại lần nữa xem!” Tôi chống nặng, chân giẫm liên hồi gào thét.

Thiên Chiêu chưa kịp trả lời, Cửu gia đã chống nặng đi vào nhà cười hỏi: “Cái gì mà nói lại lần nữa?”

Tôi trừng mắt hung hăng nhìn Thiên Chiêu, chạy đến bên cạnh Cửu gia nói: “Tần Lực không phải là người tốt, huynh phải phạt hắn nặng vào, hoặc là huynh cứ đem hắn giao uội, muội sẽ trừng trị hắn.”

Cửu gia nhìn Thiên Chiêu rồi hỏi: “Tần Lực đắc tội với muội khi nào?”

Thiên Chiêu mặt mày khổ não, khấn nài nhìn tôi. Tôi úp úp mở mở một hồi, bản thân lại ngượng không dám nói ra nguyên do, đành bất đắc dĩ nói: “Đắc tội không cần phải có lý do, dù gì cũng là đắc tội với muội rồi.”

Cửu gia đi đến xe lăn ngồi xuống, Thiên Chiêu vội vắt khăn mặt mang tới, Cửu gia lau mồ hôi trên trán: “Phạt hắn làm phu xe uội một tháng, để muội xử lý.”

Tôi đắc ý cười nhìn Thiên Chiêu, Cửu gia lại nói thêm mấy câu: “Đại ca, nhị ca, tam ca gần đây cũng nhàn quá rồi nhỉ, ta thấy chỗ làm ngọc thạch ở Lam Điền bên ấy rất cần một người trông giữ lâu dài, tam ca cảm thấy ai đi thì tốt?”

Về mặt của Thiên Chiêu càng thêm khổ não, thành khẩn nói với Cửu gia: “Đại tẩu mới sinh con trai, đại ca vui đến nỗi không dám xa một bước. Nhị ca vì chăm sóc cho đại ca, bèn nhận hết mọi việc của đại ca làm giúp, cũng bận đến không rời ra được. Ta gần đây định kiểm tra lại một lượt sổ sách làm ăn trong thành Trường An, cộng thêm việc cần phải huấn luyện Tiểu Phong, Tiểu Vũ bọn họ, thiên địa minh giám, nhật nguyệt làm chứng, thật sự bọn ta không hề nhàn rồi!”

Tôi chống tay sau xe lăn của Cửu gia, cúi đầu cười thầm, Cửu gia khẽ than thở: “Nghe có vẻ không hề nhàn rồi thực.”

Thiên Chiêu vội nói: “Đích thực là không nhàn rồi ạ! Bọn ta chỉ cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ hiếm hoi mới tụ tập uống trà, nói chuyện một tí, nghe chuyện một tí thôi, về sau sẽ không có chuyện như thế này nữa, chắc chắn bọn ta sẽ bận đến nỗi thời gian nói chuyện cũng không có.”

Trong đầu vẫn mãi nghĩ chuyện vui, không để ý đến lời Cửu gia, nghe hết lời Thiên Chiêu nói, tôi đột nhiên hiểu ra Cửu gia đã đoán được bọn Thiên Chiêu làm gì, trong lòng tự nhiên cảm thấy hơi ngượng, có chút vui, có chút ngọt ngào, yên lặng đứng bên cạnh Cửu gia.

Cẩn Ngôn rào bước đi vào vườn, thấy tôi mặt mày hớn hờ rạng rỡ bèn hỏi giọng kỳ quái: “Ngọc nhi sao cũng có mặt thế này? Đến thăm Cửu gia à?”

Thiên Chiêu chạy vội đến bên cạnh hắt, kéo hắt đi ra ngoài: “Hương liệu mới nhận được hôm qua người vẫn chưa nghiệm thu xong, chuyện này không chậm trễ được...”

Giọng của Cẩn Ngôn từ ngoài vườn vọng vào: “Đâu có à! Không phải người nói... người đừng có che miệng ta... à? Cái gì... Lam Điền? Hả!” Mấy tiếng về sau của Cẩn Ngôn hoàn toàn không nghe được nữa, chỉ nghe thấy Thiên Chiêu nói: “Cửu gia, đồng sổ sách chưa sao chép xong ngày mai ta sẽ lại làm tiếp, hôm nay còn chút việc phải đi gấp, về trước đây.” Nói xong chỉ nghe thấy tiếng bước chân chạy như bay ra ngoài, không lâu sau ngoài vườn đã yên tĩnh trở lại.

Trong lòng tôi thấp thỏm không yên, trong sự ngọt ngào lại pha chút lúng túng, khó xử, không biết nên nói gì. Cửu gia vờ như chưa xảy ra chuyện gì, đẩy xe lăn đi vào trong phòng: “Tương Phi Trúc đã làm xong rồi, đường vân tự nhiên rất tao nhã, nếu chạm trổ thêm khéo lại thành vẽ rắn thêm chân, mà ta cũng lười nữa, muội nhìn xem có hài lòng không?”

Tôi gơ tay ra nhận lấy chiếc áo: “Muội không hiểu mấy chuyện này, nếu huynh nói được rồi khẳng định là được rồi.”

Cửu gia cười nói: “Trong nhà muội có một vị nhạc sư nổi tiếng khắp thiên hạ, biết bao nhiêu người muốn bái làm thầy mà không được, sao muội không tận dụng cơ hội này học hỏi hắt một chút?”

Nhắc đến Lý Diên Niên, không khỏi nghĩ đến Lý Quảng Lợi, lông mày tôi nhíu nhíu lại.

Cửu gia hỏi: “Sao thế?”

Tôi thở dài: “Nghĩ đến cái anh chàng Lý Quảng Lợi này, chỉ có thể cảm thán ‘rồng sinh chín con, mỗi con một khác’.”

Cửu gia cười cười nói: “Muội lo lắng quá nhiều rồi, nếu thật sự phiền phức thì đuổi hắt đi là xong.”

Tôi cười nhẹ không nói gì, thầm nghĩ sự tình đâu có đơn giản như thế.

Cửu gia khẽ ho một tiếng: “Việc mở rộng kinh doanh của muội gần đây tiến triển nhanh quá, ta nghe người ta nói muội còn kinh doanh cả phường kỹ nữ, đây là bên ngoài, muội âm thầm... còn kinh doanh gì khác, vì sao thế? Nếu muội chỉ muốn kiếm tiền, thì có thể làm những việc khác, muội cứ như bây giờ, đi đâu cũng gấp gấp rút rút.”

Tôi giật mình, song trong lòng cũng cảm thấy vui mừng, những chuyện tự cho là không thể bị người khác biết vậy mà vẫn không thể qua mặt Cửu gia, trừ phi... trừ phi Cửu gia luôn quan tâm chu đáo nhất cử nhất động của tôi. Tôi lúng túng nói: “Muội tự có cách và dự định của mình.”

Cửu gia im lặng ngẫm người một lúc, bỗng nhiên hỏi: “Ngọc nhi, có biết vì sao ta luôn cố gắng không chống nạng đi lại ở ngoài không? Nếu không có gì đặc biệt, ta chỉ luôn muốn ngồi xe lăn, vả lại luôn cố tình để ọi người nghĩ rằng thân thể ta yếu, ngay cả Thiên Chiêu bọn họ cũng cho là thân thể ta yếu ớt đến đi xa cũng khó, cơ thể lại thường xuyên không ổn. Chân của ta đúng là có tật, bên trong cơ thể cũng yếu, nhưng không nghiêm trọng như ta biểu hiện ra ngoài.”

Tôi giật mình sững sờ một hồi lâu, chẳng lẽ không phải nguyên nhân mà Thiên Chiêu bọn họ nói, không phải là vì huynh cảm thấy tự ti từ nhỏ sao?

“Vì sao thế? Huynh cố ý làm thế để cho ai xem?”

Cửu gia khẽ gật đầu: “Làm thế để bệ hạ thấy. Mẫu thân của ta là cháu gái của Đậu thái hậu, lúc nhỏ ta thường xuyên vào cung chơi đùa, nắm đó tình cảm huynh muội giữa bệ hạ và mẫu thân cũng rất tốt. Cho nên lúc Đậu thái hậu còn sống, Thạch phảng và nhà họ Đậu luôn qua lại mật thiết. Sau khi nhà họ Đậu suy tàn, bệ hạ rất kiêng nể, sợ sệt thế lực rắc rối khó gỡ của Thạch phảng. Sau khi phụ thân và mẫu thân qua đời, một Thạch phảng to lớn như vậy rơi vào tay của ta, nếu không phải vì ta là người có bệnh sẵn, lúc nào cũng ngắc ngoải thoi thóp, việc kinh doanh của Thạch phảng nằm trong tay ta lại cứ từ từ sa sút, thì chắc chắn Thạch phảng trong thành Trường An không thoát khỏi số phận bị diệt vong.”

Đây là lần đầu tiên Cửu gia chủ động nhắc đến một chút chuyện thân thế, tôi lắng nghe mà ngơ ngẩn cả người ra, năm đó Cửu gia mới mấy tuổi? không ngờ còn nhỏ tuổi như vậy đã phải gánh vác tính mạng của biết bao nhiêu người, cùng đọ sức với hoàng đế của Hán triều. Thêm nữa Cửu gia chỉ nói là gia tộc mình và Hán triều có quan hệ, còn quan hệ với Tây Vực thì sao? Bên đó Cửu gia cũng gánh vác những gì nữa? Cả chặng đường này, rốt cuộc Cửu gia đã phải chịu đựng biết bao nhiêu thứ rồi?

Cửu gia chăm chú nhìn tôi, chậm rãi nói: “Ngọc nhi, năm đó tâm tư bệ hạ thâm sâu cơ mẫn, hành sự quyết đoán cay độc, lúc cần thiết ngoại trừ bản thân ra bất kỳ ai cũng có thể xuống tay hạ sát. Nàng không nên làm chuyện gì mạo phạm thiên nhan. Nàng cạnh tranh với các thương gia khác trong thành Trường An ta đều có thể... nhưng...” Cửu gia nuốt lại lời định nói, chỉ thành khẩn nói: “Ngọc nhi, hành sự bất buộc phải suy nghĩ kỹ.”

14. Q.1 - Chương 14: Ngắm Sao

“Cạch” một tiếng, tôi quăng đĩa xuống bàn: “Cái này là cái gì? Bánh bao đang ngon, vì sao lại cho nhân lung tung vào?”

Hồng cô liếc nhìn tôi, tiếp tục ăn chiếc bánh trong tay: “Dùng hoa hòe hấp với bánh cho thơm, là ta đặc biệt dặn dò nhà bếp làm vậy. Mấy ngày trước nhìn thấy ta thả hoa trong nước uống muối còn nói là thấy dễ chịu, hôm nay bánh bao hấp ngon lành thì lại chọc giận muối, rốt cuộc hoa hòe phạm phải điều gì mà muối kiêng kỵ, nên vừa nhìn thấy nó là muối nổi trận lôi đình vậy?”

Tôi khó chịu ngồi im lìm, Hồng cô tiếp tục ăn, không thèm để ý đến tôi.

Không phải hoa hòe phạm phải điều gì, mà là tôi luôn không muốn nghĩ tới một người đứng dưới cây hoa hòe kia.

Buổi tối, nằm xuống rất lâu rồi mà không thể ngủ được, tôi đành khoác áo đứng dậy, trong bóng tối lần sờ đẩy cửa ra. Dưới ánh sao mập mờ, chỉ nhìn thấy bóng người đen như mực đứng dưới giàn uyên ương đang, tôi bị dọa cho giật mình, may mà lập tức nhận ra kẻ đó, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hoắc Khứ Bệnh xoay người yên lặng nhìn tôi, một lúc sau đột nhiên nói: “Nàng nói lời không giữ lời, đã nói là hôm nào tới tìm ta, vậy mà đến tận bây giờ vẫn chẳng thấy qua.”

Tôi đi đến trước mặt hắn, vẫn chưa nghĩ ra câu nào thích hợp để nói, chợt nhìn về phía uyên ương đang thấy một nụ hoa đang hé nở đầy e lệ rụt rè, tôi kinh ngạc vui mừng, hí hửng hét lên: “Người xem này! Nụ hoa này nở ra rồi, đây là đóa hoa đầu tiên của năm nay.”

Hoắc Khứ Bệnh nghiêng đầu ngắm hoa: “Xem ra ta là người đầu tiên nhìn thấy hoa nở.”

Tôi hít vào một hơi thật sâu: “Thơm quá, người có ngửi thấy không?”

Hoắc Khứ Bệnh nói: “Năm trước ta ở bên ngoài đánh trận bỏ lỡ mất bọn nó, nhưng bọn nó lại rất biết điều, nụ hoa nở ra đầu tiên của năm nay là vì ta mà nở rộ.”

Tôi cười nói: “Chưa thấy ai kiêu căng như ngươi, hoa cũng vì ngươi mà nở! Chẳng qua là vừa may đến kịp.”

Hoắc Khứ Bệnh ngắm hoa chăm chú, mặt mày như có tâm sự: “Cái ‘vừa may đến kịp’ mới là khó cầu nhất, có một số chuyện nếu đến sớm hơn một bước, tất cả có thể đã khác đi rồi.”

“Một, hai, ba...” tôi cúi đầu vào giữa cành lá, đếm từng nụ hoa một.

Hoắc Khứ Bệnh cười nói: “Nàng chắc không định đếm tất cả số búp hoa này đấy chứ?”

Tôi đếm mãi, sau cùng đành cười bỏ cuộc: “Muốn khi nào không đếm được nữa ta mới vui, chứng tỏ bọn nó đã rất cố gắng nở hoa.”

Hoắc Khứ Bệnh hỏi: “Vì sao lại gọi chúng là kim ngân hoa? Màu trắng có thể giải thích được, chính là màu trắng mà bây giờ nhìn thấy, nhưng màu vàng thì sao?”

Tôi cười nói: “Hiện giờ là thời điểm căng sức quan trọng, không nói cho người biết, đợi mấy ngày nữa người đến ngắm hoa sẽ hiểu ngay.”

Hoắc Khứ Bệnh bật cười: “Vậy ta coi như đây là lời mời rồi nhé, nhất định sẽ đến gặp mỹ nhân.”

Tôi “a” một tiếng, chán nản nói: “Người cái đồ...”

Hắn đột nhiên kéo lấy cánh tay tôi, đi ra ngoài: “Đêm nay sao đầy trời, để ta dẫn nàng đến một chỗ hay ho.”

Tôi có hơi do dự, nhưng nhìn thấy hắn vui vẻ, trong lòng lại không nỡ từ chối, yên lặng đi theo hắn.

Vì Thượng lâm uyển chưa xây dựng tường vây nên tầm nhìn ở đây kéo dài vô tận, khí thế rộng rãi bạt ngàn đến hùng vĩ. Tôi nhìn tầng tầng lớp lớp cung điện nhấp nhô trước mặt, nghìn cửa vạn nhà, cổ họng khô lại, nuốt nước bọt nói: “Trong Thượng lâm uyển có ba mươi sáu cung điện, chúng ta định đi chỗ nào?”

Hoắc Khứ Bệnh cười nói: “Gan vẫn còn lớn nhỉ, chưa bị dọa cho bỏ chạy.”

Tôi không mấy hứng thú nói: “Có chết cũng phải kéo theo người xuống cùng.”

Ánh mắt của hắn đảo qua mặt tôi một vòng: “Cái này có được tính là cùng sống cùng chết, không rời không buông không?”

Tôi cười nhạt mấy tiếng, không thèm để ý đến lời nói diên rò của hắn.

“Chúng ta sẽ đến Thần Minh Đài, kiến trúc cao nhất trong Thượng lâm uyển, lên trên đỉnh đài có thể nhìn bao quát toàn bộ Thượng lâm uyển và gần hết thành Trường An. Cảm giác nằm ở đây ngắm sao không hề thua kém chuyện nằm ngắm sao ở sa mạc đâu. Toàn bộ thành Trường An chỉ có tiền điện của cung Vị Ương là cao hơn chỗ đây, đáng tiếc chỗ đó là dinh thự của bộ hạ, canh phòng nghiêm ngặt, buổi tối không vào được.”

Tầm nhìn không bỏ sót tí gì? Tầm mắt không bị cản trở? Tim tôi lập tức rung động.

Hắn dẫn tôi trèo tường vượt thành, đến Thần Minh Đài một cách an toàn, bởi vì không có ai đứng canh, lại không có bảo vật gì quý báu, nên chỗ này không có vệ binh trông giữ, chỉ có binh sĩ thỉnh thoảng đi qua tuần tra.

Trong bóng tối, tôi và Hoắc Khứ Bệnh leo lên từng tầng từng tầng cầu thang, chưa lên đến đỉnh, đã loáng thoáng nghe thấy tiếng người nói chuyện từ phía trên vọng xuống. Cả hai người chúng tôi lập tức dừng bước, Hoắc Khứ Bệnh thấp giọng oán thán: “Là kẻ vô liêm sỉ nào thế?”

Tôi nghiêng đầu cười: “Chỉ cho phép người đến, còn không cho phép người khác đến ư? Đã có người rồi thì chúng ta quay về thôi!”

Hoắc Khứ Bệnh lại nói: “Nàng tìm một chỗ trốn tạm đã, ta đi xem rốt cuộc là kẻ vô liêm sỉ nào, đuổi bọn nó đi.” Tôi định tóm giữ hắn lại, nhưng hắn đã phóng người lên phía trước rồi.

Đúng là đồ bá vương! Chẳng trách người trong thành Trường An đều không dám đắc tội với hắn. Tôi xem xét đánh giá xung quanh cẩn thận, đang định trốn ngoài cửa sổ, thì Hoắc Khứ Bệnh đã lặng lẽ đi đến bên

cạnh tôi, kéo tay tôi đi xuống phía dưới. Tôi chán nản hỏi: “Ai ở trên đây, mà khiến người bỏ xuống nhanh vậy?”

Hắn nói một cách lạnh nhạt: “Bệ hạ.”

Tôi bịt miệng phì cười, thấp giọng nói: “Hóa ra kẻ vô liêm sỉ kia là bệ hạ.”

Tuy hắn lườm tôi với vẻ cảnh cáo, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị lại lộ nét cười. Tôi túm lấy tay hắn, tiếp tục đi lên: “Chúng ta đi xem thử xem.”

“Có gì hay mà xem chứ? Bị bắt rồi, ta không lo được cho nàng đâu.” Hoắc Khứ Bệnh nói, không động đậy gì.

Tôi lay lay cánh tay hắn, nhẹ giọng năn nỉ: “Vách tường của hoàng đế không dễ mà nghe lén được, chúng ta đi nghe ngóng thử xem. Huống hồ người đang... không hề biết đến chúng ta.”

Hoắc Khứ Bệnh nhìn tôi một cái, khẽ thở dài, không nói câu gì kéo tôi leo lên trên.

Quả nhiên như tôi đã đoán, Lý Nghiên cũng có mặt. Dưới một bầu trời đầy sao, Lý Nghiên đang ngồi trên đùi Lưu Triệt, Lưu Triệt khoác áo choàng bọc lấy Lý Nghiên rất chặt, còn mình thì tùy tiện ngồi luôn trên mặt đất. Hai người rúc mình vào nhau, một lúc lâu vẫn không nói lời nào.

Hoắc Khứ Bệnh áp sát vào bên tai tôi nói: “Không có vách tường nên nghe thấy hết, đợi một lát nữa không khéo còn có cả cảnh... xuân... để xem.” Tôi cầu hắn một cái thật mạnh, hắn liền nắm chặt tay tôi, bỗng nhiên cắn lấy tai tôi. Thân thể hai người dính chặt vào nhau, tôi muốn hét lên mà không thể, muốn vùng người ra mà không dám, sờ soạng trong bóng tối nắm được tay hắn. Hắn vốn tưởng tôi sẽ giở trò gì tiếp nên dù cho tôi nắm lấy tay, nhưng vẫn luôn hết sức đề phòng cảnh giác. Kết quả tôi chỉ nắm lấy tay hắn nhẹ nhàng lắc lắc, hắn im lặng trong chốc lát, lực trong tay đột nhiên thả lỏng, hôn vành tai tôi một cách dịu dàng rồi buông tôi ra. Cả người tôi khẽ run lên, thân mình tê dại, trong nháy mắt chợt mất hết sức lực.

Đến lúc phản ứng kịp, vừa định trả thù hắn thì chợt nghe thấy Lưu Triệt dịu dàng nói: “Tiền điện của cung Vị Ương cao hơn so với chỗ này, chờ sau khi nàng sinh con rồi, lúc ấy cơ thể đi lại tiện hơn, chúng ta sẽ sang bên đó ngắm toàn cảnh thành Trường An.”

Tôi vội chăm chú lắng nghe xem Lý Nghiên sẽ trả lời thế nào.

“Tiền điện của cung Vị Ương là nơi bách quan đến châu bách phu quân, thiếp không đi đâu.”

Lý Nghiên và Lưu Triệt lúc riêng tư không ngờ lại cảm thấy giống như cặp vợ chồng bình dị, không còn là hoàng thượng, mà là phu quân, không còn là thần thiếp, mà chỉ là thiếp. Hoắc Khứ Bệnh đứng sát ngay sau lưng tôi thở ra một hơi thật dài, tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Lưu Triệt cười ha hả: “Ta nói có thể đi là có thể đi, ai dám nói gì chứ?”

Lý Nghiên ôm cổ Lưu Triệt, hôn người một cái: “Bệ hạ lén mang thiếp tới nơi này ngắm nhìn cảnh vật xa xa, ngắm sao, thiếp đã rất vui rồi. Quan trọng nhất là chỗ này chỉ có hai người chúng ta, chàng là phu quân của thiếp, thiếp là thê tử của chàng. À! Không đúng, còn có con của chúng ta nữa, có cả gia đình chúng ta ở đây, thiếp đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi. Bệ hạ có thể nghĩ đến chuyện làm thần thiếp vui vẻ, cho nên thần thiếp cũng tuyệt đối không muốn vì thiếp mà bệ hạ phải chau mày. Đối với chúng ta thì trèo lên nóc nhà của cung Vị Ương ắt không phải là chuyện lớn lao gì, nhưng chẳng may bị ai nhìn thấy, chỉ sợ lại có điều tiếng về bệ hạ, tuy bệ hạ không quan tâm, nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy không vui cho lắm. Thiếp không muốn chàng không vui, giống như chàng hy vọng thiếp có thể thường xuyên cười như bây giờ.”

Lưu Triệt trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Lòng ta cũng như lòng nàng.” Nói xong liền ôm chặt lấy Lý Nghiên trong lòng.

Lý Nghiên ơi là Lý Nghiên, một người đàn ông gần như không hề kiêng nể mà sủng ái người thê này, trái tim của người có giữ được không? Tình thật diễn giả, diễn giả tình thật, mắt ta hoa hết cả lên rồi, bản thân người có thể phân biệt được rõ ràng không? Người rốt cuộc là đang đánh một trận chiến hết sức thận trọng, hay là trong lúc không hay biết gì đã từng bước một mà đắm chìm?

Tôi vẫn muốn ngồi nghe thêm một lát nữa, nhưng nhớ đến Hoắc Khứ Bệnh lại nghĩ hay là thôi, liền kéo tay hắn tỏ ý muốn đi. Hai người vừa quay người, không biết vấy của tôi bị móc vào đâu, chỉ nghe thấy một tiếng “xoẹt”, tiếng vải bị rách toạc nghe vô cùng rõ ràng trong không gian tĩnh mịch này.

Lưu Triệt tức giận hét: “Ai?”

Tôi hoảng loạn áy náy nhìn Hoắc Khứ Bệnh, hắn nhìn tôi lắc lắc đầu, ra hiệu không phải lo lắng, tất cả đã có hắn.

Hoắc Khứ Bệnh quay người kéo theo tôi trèo lên trên cùng với hắn.

“Thần nghĩ đêm nay là thời điểm đẹp để ngắm sao, không ngờ nhất thời không hẹn mà gặp, lại làm mất nhã hứng của bệ hạ và nương nương. Bệ hạ đến một thị vệ cũng không mang theo, e là cũng lén đến đây ạ?” Hoắc Khứ Bệnh vừa hành lễ với Lưu Triệt, vừa cười nói.

Hắn không hề để ý tới chuyện lén lút vào cung, nói cứ như thể chỉ là không cẩn thận mà ngẫu nhiên gặp nhau. Lưu Triệt gần như có chút bất đắc dĩ, nhưng lại cũng có chút tán thưởng, đưa mắt liếc nhìn tôi quỳ dưới đất, mỉm cười nói: “Trẫm còn chưa tra hỏi người, người đã dám tra hỏi trẫm trước. Chúng ta không hẹn mà gặp, thôi, đều đứng dậy hết đi!”

Tôi dập đầu một cái rồi đứng ngay sau lưng Hoắc Khứ Bệnh. Lưu Triệt buông Lý Nghiên ra, Lý Nghiên đứng sau lưng trông mắt nhìn tôi đến đáng sợ. Tôi thăm thỏ dài, xem xét xem khi nào có thể tìm được cơ hội giải thích cho Lý Nghiên.

Lưu Triệt nói với tôi: “Đều là đến ngắm sao cả, không phải cúi đầu đầu, muốn làm gì cứ thoải mái mà làm thôi, nghe nói người lớn lên ở Tây Vực, chắc cũng khá ngay thẳng phóng khoáng.”

Tôi cúi đầu cung kính đáp: “Dạ!” Nói xong ngẩng đầu nhìn về phương xa, tất cả cảnh vật khác không cái gì lọt vào mắt cả.

Lý Nghiên nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, chúng ta đã ngắm đủ cảnh trí, hiện giờ đêm cũng đã khuya rồi, thần thiếp cảm thấy hơi mệt.”

Lưu Triệt nhìn phần bụng nhô ra của Lý Nghiên, vội đứng dậy: “Nên quay về thôi, chỗ này dành lại cho các người.” Đoạn cười đưa mắt liếc Hoắc Khứ Bệnh, nhắc chiếc đèn lồng đặt dưới đất lên, đỡ Lý Nghiên đi từng bước về phía cầu thang.

Hoắc Khứ Bệnh và tôi quỳ xuống tiễn, Lưu Triệt đi đến thềm cửa, đột nhiên quay đầu nói với Hoắc Khứ Bệnh: “Đêm nay bỏ qua cho người, mấy ngày nữa người phải bẩm báo cho trẫm rõ ràng sự việc ngày hôm nay.”

Hoắc Khứ Bệnh cười đáp: “Thần tuân chỉ.”

Lý Nghiên đột nhiên nói: “Mấy ngày nữa có lẽ ngắm sen ở Thái Dịch Trì, thần thiếp muốn Kim Ngọc cùng đi, cùng thần thiếp nói chuyện cho khuây khỏa.”

Lưu Triệt gật đầu chuẩn, tôi vội vàng dập đầu nói: “Dân nữ cẩn tuân nương nương ý chỉ.”

Thân hình của Lưu Triệt và Lý Nghiên dần dần khuất hẳn khỏi bậc thềm.

“Đứng dậy thôi!” Hoắc Khứ Bệnh kéo tôi đứng dậy, “Nàng nhìn thấy bệ hạ đột nhiên thành cái bộ dạng này, ngoan ngoãn hơn cả thỏ gặp phải hổ.”

Tôi đi đến mép đài, tựa mình vào lan can: “Thế người nói xem ta nhìn thấy bệ hạ phải như thế nào? Chẳng lẽ không khác tí gì, nói chuyện điềm nhiên như không?”

Hoắc Khứ Bệnh tựa vào bên cạnh tôi nói: “Bộ dạng như thế là tốt, trong cung khắp nơi đều có các cô gái ôn nhu uyển chuyển, biết nghe lời, bệ hạ sớm đã nhàm chán rồi. Như kiểu của Lý phu nhân, không mất đi vẻ ôn nhu dịu dàng của phụ nữ, mà trong thâm tâm lại có chút dã tính khó kiềm chế nên mới có thể nắm chặt được trái tim của bệ hạ.”

“Người vừa rồi có sao không?” Tôi cẩn thận xem xét sắc mặt hắn. Hoắc Khứ Bệnh cười cười như không có gì: “Cả ngày ra ra vào vào chốn cung đình, bệ hạ hành sự hoàn toàn theo ý mình, ta không phải chưa từng

nhìn thấy bệ hạ thân mật với hậu phi bao giờ, có điều nàng là cô nương còn chưa lấy chồng mà vừa rồi lại nhìn thấy...”

Tôi lờm lờn một cái: “Đừng ăn nói linh tinh, người biết là ta hỏi không phải chuyện này.” Khí thế tôi tuy cao ngời, nhưng mặt đã có chút nóng bừng, đành phải nghiêm mặt nhìn về phía xa.

Hoắc Khứ Bệnh trầm mặc một lúc nói: “Thì như ta đã nói, bệ hạ và các cô gái khác thân thiết, ta vô ý bắt gặp nhiều không thể kể hết, nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bệ hạ và một cô gái chỉ yên lặng dựa vào nhau, chẳng làm gì cả, cũng là lần đầu tiên nghe thấy hậu phi và bệ hạ xưng hô chàng chàng thiếp thiếp, vừa mới nghe thấy đã cảm thấy rất kinh ngạc, mấy chuyện khác thì cũng không có gì.” Hắn khẽ thở dài, nói tiếp: “Bệ hạ cũng là đàn ông, người cũng có lúc cần một cô gái có thể nhìn người trực diện, vì đã có quá nhiều người ngẩng đầu lên nhìn người rồi, bằng không tầm mắt của người cứ đảo qua đảo lại chỉ nhìn thấy không trung, không phải là quá cô đơn sao? Dì ta không phải không tốt, nhưng tính cách lại quá dịu dàng nhu thuận. Năm đó bệ hạ bị Đậu thái hậu áp chế, để vị luôn bị đe dọa, Trần hoàng hậu lại bản tính điều ngoa khó chịu, khi lòng ôm nỗi buồn bã thống khổ bệ hạ quả thật cần một người phụ nữ như dì, một người có thể dịu dàng ngẩng đầu nhìn người. Nhưng bệ hạ bây giờ đang vào lúc khí thế hăng hái, ôm ấp kế hoạch hùng bá thiên hạ bành trướng lãnh thổ, bệ hạ đang cần chính là một người có thể cầm tay người cùng cười, đôi khi cũng có thể cho người một chút sắc mặt nữa.”

Tôi cười nói: “Không ngờ người có thể hiểu bệ hạ như thế, chẳng trách bệ hạ đối xử với người không giống với đám người bình thường.”

Hoắc Khứ Bệnh cười nói: “Từ xưa Đế vương có mấy người chung thủy chứ? Đạo lý này tự dì đã hiểu rất rõ, cho nên cũng chẳng sao cả, hôm nay là Lý phu nhân, mấy năm nữa khẳng định lại có một Vương phu nhân, Triệu phu nhân nào đó. Chẳng lẽ lại đi tính toán với từng người bọn họ một?”

Đúng như những gì hắn nói, trong hậu cung vĩnh viễn không có đóa hoa nào nở rộ cả trăm ngày, không phải Lý Nghiên thì cũng sẽ có người khác được sủng ái, chỉ cần Lý Nghiên không đụng vào bọn họ, bọn họ ắt hẳn cũng không so đo gì. Nhưng nếu Lý Nghiên sinh con trai, tất yếu sẽ muốn nâng đỡ cho đứa bé kế thừa ngôi vị hoàng đế, trận đấu giữa nhà họ Lý và nhà họ Vệ không thể tránh được, lần đầu tiên tôi cảm thấy đau đầu mà thở dài.

“Nàng làm sao thế?” Hoắc Khứ Bệnh hỏi.

Tôi lắc đầu, ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời, đêm nay chúng tôi sống vai kề vai, liệu hôm khác có trở mặt thành thù, lạnh lùng nhìn nhau không? Nếu như hết thấy sự ôn nhu dịu dàng cuối cùng sẽ biến thành những mảnh vụn không thể quay trở lại trong ký ức, thì tất cả những gì tôi có thể làm được chỉ là quý trọng hiện tại thôi.

Tôi nhìn hắn cười cười, chỉ vào dải Ngân hà trong không trung nói: “Có biết dải Ngân hà là từ đâu đến không?”

Hoắc Khứ Bệnh cười nhạo nói: “Tuy ta không thích đọc sách, nhưng câu chuyện Ngưu Lang Chức Nữ thì đã nghe kể. Kia chính là sao Ngưu Lang, nàng có thể tìm được sao Chức Nữ không?”

Tôi cẩn thận tìm kiếm: “Có phải ngôi sao kia không?”

Hoắc Khứ Bệnh lắc đầu cười: “Không phải.”

“Cái kia chẳng?”

Hoắc Khứ Bệnh lại lắc đầu: “Không phải.”

Tôi nhìn hắn đầy nghi hoặc: “Cái này chắc chắn là đúng, hay bản thân người nhầm lẫn gì rồi?”

Hoắc Khứ Bệnh cười cốc vào trán tôi: “Tự mình ngốc lại đi nghi ngờ ta, ta mà có thể nhầm lẫn được ư? Lúc đánh trận phải dựa vào sao trời để nhận định phương hướng, đó chính là kỹ năng cơ bản nhất, lúc ta còn chưa biết đi đã ngồi trên đùi cậu phân biệt sao rồi.”

Tôi xoa xoa trán, tức giận nói: “Ta mà ngốc? Thế thì người cũng chẳng phải là người thông minh gì, vung méo úp nôi méo thôi...” Lời còn chưa nói hết đã ngượng nghịu ngậm miệng lại, đúng là tự mình chui đầu vào rọ.

Hoắc Khứ Bệnh nghiêng người tựa vào lan can, cúi mặt nhìn tôi, vẻ mặt cười mà như không. Tôi bị hấn nhìn cảm thấy trong lòng hoảng loạn, giả bộ trấn tĩnh ngẩng đầu lên ngắm sao tiếp: “Cái kia thì sao?”

Hắn nhẹ giọng mà cười: %

15. Q.1 - Chương 15: Hẹn Ước

Lý Nghiên thuận lợi sinh hạ một bé trai, Hán Vũ Đế ban tên Lưu Bác và ban thưởng rất hậu hĩnh cho công chúa Bình Dương, huynh đệ Lý Diên Niên và Lý Quảng Lợi.

Dưới tình hình ngôi vị thái tử vẫn trống, những người vốn nhiều tâm tư trong triều không thể tránh khỏi việc đoán xem rốt cuộc kẻ có khả năng làm chủ Đông Cung là con trai trưởng Lưu Cư của Vệ hoàng hậu, hay là cậu bé Lưu Bác được nhận nuôi vào sủng ái này.

Có người cho rằng cả tộc nhà họ Vệ vẫn có thể lực hùng hậu trong triều, Lưu Cư rõ ràng sẽ có ưu thế hơn, nhưng có người lại nghĩ nhà họ Vệ dựa vào việc Vệ Tử Phu được sủng ái mới dần dần có được như ngày hôm nay, thế thì hà cớ gì nhà họ Lý trong tương lai không thể được như thế? Huống hồ con trưởng Lưu Cư và hoàng đế tính cách hoàn toàn khác nhau, tuy bây giờ Lưu Triệt cũng coi là có yêu quý, nhưng về lâu về dài, chỉ sợ sẽ không yêu thích nữa.

Trong cảnh các thế lực trong triều âm ỉ như mạch nước ngầm, cả tộc họ Vệ luôn giữ im lặng, mọi chuyện vẫn như bình thường, thậm chí Vệ Thanh đại tướng quân còn đích thân vào cung dâng tặng lễ vật cho Lý Nghiên, chúc mừng sự ra đời của Lưu Bác. Những người đứng đầu các thế gia vọng tộc trong triều như Lý Thái, Lý Cẩm... hết thấy đều không ai nói gì, chỉ lần lượt dâng số chúc mừng.

Giữa cảnh hỗn loạn rối bời này, khi bé Lưu bác còn chưa được đầy tháng, Hán Vũ Đế triệu tập trọng thần, hạ chiếu công bố cho toàn thiên hạ, lập con trưởng Lưu Cư làm thái tử. Chuyện bất ngờ, nhưng lại hợp tình hợp lý. Suy cho cùng, hiện tại chiến dịch có tính quyết định và hết sức căng thẳng với quân Hung Nô sắp sửa xảy ra, một Vệ Thanh, một Công Tôn Hạ, một Hoắc Khứ Bệnh, nếu Lưu Cư không trở thành thái tử, thì Lưu Triệt sao có thể tin tưởng rằng bọn họ sẽ một lòng một dạ trung thành chứ?

Chiếu thư sắc lập thái tử vừa được công bố, Lý Nghiên mới sinh con chưa được bao lâu, vẫn đang trong giai đoạn điều dưỡng thân thể, đột nhiên suy sụp sức khỏe, ngã bệnh ốm nặng, sau khi hôn mê bất tỉnh ba ngày ba đêm, được thái y cấp cứu mới tỉnh lại.

Trong thời gian Lý Nghiên ốm nặng, Lưu Triệt đã thử tất cả mọi cách trong tình cảnh tuyệt vọng, còn triệu kiến cả tôi vào cung, kêu tôi thử gọi tên nàng bên tai nàng xem. Lúc có người xung quanh, tôi chỉ khẽ gọi “nương nương”, còn lúc nào không có ai, tôi liền nói bên tai nàng một câu: “Lý Nghiên, sao ngươi có thể bỏ rơi đứa bé mới sinh ra chứ? Ngươi vẫn còn cơ hội, chẳng lẽ bây giờ đã từ bỏ rồi ư?”

Khi Lý Nghiên yếu ớt tỉnh lại, Lưu Triệt vui mừng không xiết, khác hẳn lo âu trước đó, chứng kiến sự lo lắng và niềm vui không chút che giấu ấy, tôi nghĩ người đàn ông này, người đàn ông có tất cả thiên hạ này, đã thật lòng yêu thương Lý Nghiên nên mới lo sợ mất nàng.

Lý Nghiên nhìn thấy Lưu Triệt, vừa cười vừa khóc, chẳng hề để ý gì đến sự có mặt của chúng tôi, khẽ hôn vào tay Lưu Triệt, quyến luyến kẻ mà vào tay Lưu Triệt, thì thào: “Thiếp sợ không bao giờ được gặp chàng nữa.” Giây phút ấy, cả người Lưu Triệt run lên, sững sờ nhìn Lý Nghiên, trong mắt lộ ra vẻ đau khổ, thương tiếc, còn có cả áy náy.

Tôi đột ngột thấy người lạnh cóng, chỉ biết nhìn Lý Nghiên chăm chăm, người... người thật sự bị bệnh? Hay là tự mình làm ỉn bị bệnh thế?

Vừa về đến nhà, mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm nghỉ. Không ngờ Lý Cẩm đã đợi sẵn trong nhà, Hồng cô ngồi ở một bên nói: “Lý Tam Lang đã đợi muội cả một ngày trời rồi.”

Tôi gật đầu, đưa mắt ra hiệu cho bà ấy rời đi.

Lý Cẩm thấy Hồng cô đi ra khỏi cửa rồi, lập tức hỏi: “Nàng ấy tỉnh lại chưa? Nàng ấy vẫn khỏe chứ? Nàng ấy...” Giọng nói của Lý Cẩm khẽ run lên, khó nói nên lời.

Tôi vội đáp: “Tỉnh rồi, người yên tâm, thái y nói chỉ cần điều dưỡng cẩn thận, khoảng hai tháng nữa cơ thể sẽ hồi phục.”

Về lo âu của Lý Cẩm giờ mới từ từ biến mất, nhưng mặt mày vẫn toát lên vẻ buồn bã khó tả. Lý Nghiên trải qua một trận ốm sinh tử ở bên kia, còn ở bên này hẳn lại chỉ có thể ngồi yên một chỗ, đau khổ mà đợi tin tức.

Trời đã ngã tối, căn phòng dần dần chìm trong yên lặng. Hắn vẫn ngồi im lìm, không nói không động đậy, tôi cũng chỉ có thể ra về mạnh mẽ ngồi làm bạn cùng. Rất lâu sau đó, từ trong bóng tối nghe vọng đến mấy tiếng thì thầm, rất khẽ khàng, nhưng lại vô cùng kiên định: “Nếu đây là nguyện vọng của nàng ấy, ta nguyện giúp nàng toàn tâm thực hiện, miễn là nàng không ốm nữa.”

Lý Cẩm là con trai duy nhất của Lý Quảng tướng quân, địa vị hết sức quan trọng trong gia tộc họ Lý, quyết định của hắn ắt hẳn sẽ ảnh hưởng đến định hướng chính trị của toàn gia tộc. Tôi ngả người về phía sau, tựa mình vào đệm, im lặng không nói gì. Lý Nghiên, nếu trận ốm này là ngẫu nhiên, thì chỉ có thể nói là ông trời cũng thương người, chẳng ngờ một trận ốm mà lại khiến ột người dường như luôn mang trái tim sắt đá cũng phải động lòng áy náy, khiến ột người khác hạ quyết tâm vì người mà một lòng trung thành. Nhưng nếu đây không phải là ngẫu nhiên, thì thủ đoạn hành sự của người thật sự đã khiến ta phải kinh ngạc, một người vừa mới làm mẹ, không ngờ lại có thể dùng tính mạng của mình để đánh cược. Một người có thể đối xử tàn nhẫn với chính bản thân đến mức này sao? Trong lòng tôi bắt đầu cảm thấy hơi sợ hãi.

Tôi và Lý Cẩm đang chìm trong dòng suy tư, thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở ra, tôi và Lý Cẩm giật mình, vội vã đứng dậy. Sắc mặt Hoắc Khứ Bệnh không thoải mái lắm nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Tôi và Lý Cẩm cô nam quả nữ lại cùng ngồi một phòng, cái đó cũng chưa nói làm gì, có điều chúng tôi lại chẳng hề thắp đèn, hai người ngồi yên lặng trong bóng tối với nhau, đích thực có chút ám muội khó giải thích.

Lý Cẩm nhìn thấy sắc mặt của Hoắc Khứ Bệnh, trong sự chán nản ủ ê vô hạn kia lại lộ ra ý cười, bèn nhìn tôi cười lắc lắc đầu, nhìn Hoắc Khứ Bệnh chấp tay vái chào, rồi không nói lời nào tự mình rời đi.

Hoắc Khứ Bệnh cố khống chế cảm xúc của bản thân hỏi: “Từ bao giờ mà quan hệ giữa bọn nàng lại trở nên tốt thế này? Nàng vất vả trong cung lâu như thế, không ngờ vẫn chưa được nghỉ ngơi à?”

Hai ngày hai đêm chưa chợp mắt, tôi sớm đã mệt mỏi rã rời, vừa rồi gặp Lý Cẩm, đã là gồng gượng rồi, bây giờ chẳng muốn màng đến chuyện gì khác, cả người ngả hẳn về phía sau, tiện tay kéo lấy một tấm chăn đắp lên người: “Ta buồn ngủ quá, để cho ta ngủ một lát đã, tỉnh dậy muốn đánh muốn phạt gì tùy người.”

Hoắc Khứ Bệnh sững người trong giây lát, khuôn mặt từ từ lộ ra ý cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh giường. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, tôi nghe thấy hắn thấp giọng thủ thủ bên tai: “Tin tưởng ta đến thế cơ à? Nhưng mà ta không tin vào chính mình lắm đâu, nhờ may không khống chế nổi bản thân, có lẽ... có lẽ sẽ... làm gì... nàng...” Hơi thở của hắn như có như không lướt qua mặt tôi, môi gần như áp sát vào má tôi, còn tôi đã buồn ngủ đến nỗi cứ thế mà chìm sâu vào giấc mộng ngọt ngào, không nghĩ nổi cái gì nữa.

Lúc tỉnh giấc thì đã giữa trưa, tôi vẫn còn díp mắt gà gật, trong đầu tự nhiên lóe lên giọng nói thì thầm như thật như giả tối qua, vội vàng giật mình bật ngay dậy. Cúi đầu nhìn thấy trên người vẫn mặc nguyên y phục tối qua một cách ngay ngắn, chỉ có đôi giày đã được cởi ra ngay trước giường.

Tôi ngồi sững sờ trên giường, thấy bên giường sớm đã không có ai, chẳng biết rốt cuộc mộng là thật hay không?

©STE.NT

Uyen ương chẳng không phụ lòng mong mỏi của tôi, một dải kim ngân, đựng đưa trong gió, sáng lạn rực rỡ đến nỗi cả người làm vườn cũng phải kinh ngạc, không hiểu tôi đã nuôi trồng thế nào. Thật ra rất đơn giản, tôi ngày nào cũng cầu xin này xin nọ với bọn nó, cây cối biết lòng người, có lẽ đã bị tôi làm cảm động, đến

bọn nó cũng mong chờ sự hạ cố đến chơi của một chàng trai nào đó, hy vọng nguyện vọng của tôi có thể thành thật.

Cửu gia đẩy xe lăn, tôi chậm bước đi bên cạnh Cửu gia. Bước chân tuy chậm, nhưng tim lại đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ngọc tỷ tỷ!” Tiểu Phong gọi ầm lên từ sau lưng.

Tôi “a” một tiếng, quay đầu nhìn Tiểu Phong: “Muốn chết mất, ta vẫn còn tai cơ mà!”

“Thế Cửu gia hỏi tỷ, sao tỷ lại không trả lời?” Tiểu Phong hùng hồn nói về đắc chí.

Trong lòng tôi có quỷ, nên không dám cãi nhau thêm với Tiểu Phong, chỉ xấu hổ nhìn về phía Cửu gia: “Vừa rồi chưa nghe thấy gì, huynh hỏi ta gì cơ?”

Cửu gia cười cười hỏi: “Đang nghĩ gì thế? Ta hỏi muội và Thiên Chiêu bọn họ từ khi nào lại tốt với nhau thế. Một mình muội nói chuyện, có những ba người lên tiếng phụ họa bên vực, hình như ta mà không cùng muội đi dạo một vòng trong vườn thì sẽ phạm phải một tội rất lớn.”

“Ai mà biết được ba người bọn họ sao lại bên vực muội chứ? Có lẽ là có chút tình người, đợi tương lai sẽ lại đe dọa muội thôi.”

Vừa nói dứt lời đi đến khu vườn của tôi. Tôi quay đầu nhìn Tiểu Phong, Tiểu Phong liếc nhìn tôi làm mặt quỷ, nói với Cửu gia: “Cửu gia, trước đây đến chỗ này của Ngọc tỷ tỷ chưa bao giờ đi dạo một vòng ngó nghiêng kỹ càng, hôm nay đệ muốn đi loanh quanh vài chỗ khác, xem phường hát quý chuẩn mực của thành Trường An này rốt cuộc trông ra làm sao.”

Cửu gia cười nói: “Thế người đi đi!”

Tiểu Phong liếc nhìn tôi, tay ra dấu đồng tiền xong liền chạy đi luôn.

Một vườn tràn ngập hương hoa, vừa mới đẩy cửa ra, Cửu gia đã thấp giọng: “Muội trồng hoa kim ngân à?” Tôi ngoảnh mặt về phía Cửu gia, cười một cách hồi hộp, căng thẳng không trả lời.

Một giàn uyên ương đằng hoa lá rậm rạp, sum suê. Dưới ánh dương mùa hè, rực rỡ như vàng, trắng lóa như bạc, xanh như ngọc bích, lấp lánh rung rinh, nổi bật bên nhau, đẹp đến rung động lòng người.

Cửu gia tỉ mỉ ngắm nghía một lúc: “Thật là khó uội, phải bỏ bao nhiêu công phu ra chăm sóc cho nó, có thể lớn đẹp thế này chắc muội cũng mất không ít tâm huyết.”

Tôi nhìn chăm chăm những bông hoa trên giàn, sự căng thẳng mấy ngày vừa qua dần dần biến mất, cảm xúc trong lòng cũng lắng dần xuống: “Hoa kim ngân còn có một tên khác, huynh có biết không?”

Cửu gia trầm mặc hồi lâu: “Vì mùa đông chúng vẫn giữ được màu xanh, cho nên còn được gọi là ‘nhãn đông’.”

Tôi bật cười đau khổ, đỡ lấy xe lăn của Cửu gia, chậm chậm quỳ xuống, nhìn Cửu gia chăm chú: “Huynh đang né tránh cái gì? Vì sao không nói ra một cái tên khác? Bởi vì cuống hoa của bọn chúng giao nhau, trông như uyên ương sống đôi nhảy múa, cho nên người đời còn gọi chúng là ‘uyên ương đằng’.”

Cửu gia cười nói: “Ta nhất thời quên mất, chỉ nghĩ tới tên lúc chọn thảo dược. Hôm nay muội mời ta đến nhà không phải chỉ để ngắm hoa đấy chứ? Ta nhớ bọn muội còn trồng một cây liễu rất đẹp bên cạnh hồ, chúng ta đi dạo phía hồ đi.”

Tôi nắm lấy bàn tay đang định đẩy xe lăn đi của Cửu gia: “Đúng là muội chỉ mời huynh đến để ngắm hoa, muội không quan tâm liệu huynh có cười muội không biết xấu hổ hay không, hôm nay muội chỉ muốn đem hết tâm sự trong lòng nói cho huynh. Cây uyên ương đằng này là do muội đặc biệt trồng vì huynh đấy, trồng từ mùa thu năm trước nữa, sắp được hai năm rồi. Cửu gia, muội... muội thích huynh, muội muốn gả cho huynh, muội muốn về sau có thể cùng huynh ngắm hoa thế này, chứ không phải một mình muội đơn độc ngồi ngắm uyên ương đằng cùng nhau nhảy múa.”

Tay Cửu gia khẽ run run, ngón tay lạnh như băng, Cửu gia nhìn chăm chăm vào mắt tôi, đầy đau khổ, thương tiếc, thậm chí cả sợ hãi, đủ các cảm xúc khác biệt lẫn lộn, khiến tôi nhìn mà không hiểu. Tôi nắm

lấy bàn tay đang lạnh dần đi của Cửu gia. Tôi nhìn Cửu gia như cầu khẩn: Muội đã trao trái tim mình cho huynh rồi, xin huynh hãy quý trọng nó, xin hãy quý trọng nó.

Cửu gia đột nhiên dùng lực rút bàn tay mình ra, né tránh ánh mắt của tôi, một mực nhìn chăm chú vào yên ương đằng trước mặt, nói từng chữ từng chữ một, chậm chậm mà khó nhọc, tựa như mỗi chữ đều phải dùng hết sức lực của cả cơ thể để thốt ra: “Ta không quen cùng người khác ngắm hoa, ta nghĩ muội sẽ tìm được một người ngắm hoa cùng muội.”

Trái tim đang đập thành thịch của tôi rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh. Tay tôi vẫn giơ ra, như muốn nắm lấy một cái gì đó, nhưng trong tay lại trống không, nhìn rất kỳ quặc.

Cửu gia đưa tay ra đẩy xe lăn đi, dường như trong tay cũng không còn một tí sức lực nào, đẩy vài lần, xe lăn vẫn như chưa hề động đậy.

Tôi túm lấy ống tay áo Cửu gia: “Vì sao? Chẳng lẽ từ trước đến giờ đều là tự muội đa tình? Lẽ nào huynh đối xử với muội một chút cảm giác cũng không có? Huynh sợ gì chứ? Là chân của huynh sao? Muội căn bản không quan tâm đến mấy chuyện đó. Cửu gia, cuộc đời của một con người đi được bao xa không phải do chân của người ấy quyết định, mà là do trái tim của người ấy quyết định.”

Cửu gia ngoảnh đầu lại, không dám nhìn tôi, chỉ từ từ gỡ tay tôi ra khỏi tay áo, miệng vẫn lặp lại: “Ngọc nhi, nàng tốt như thế này, khẳng định sẽ có một người nguyện lòng cùng nàng ngắm hoa.”

Tôi nhìn ống tay áo Cửu gia cứ từ từ tuột khỏi nắm tay tôi, mà tôi chẳng có cách nào níu giữ lại. Hóa ra có một số người còn khó níu giữ hơn cả mây trời.

Ngoài cửa chợt vọng đến tiếng nói lạnh lùng: “Chắc chắn có người nguyện lòng cùng nàng ấy ngắm hoa.”

Tôi không động đậy gì, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Cửu gia làm sao có thể nhẫn tâm gạt bỏ nó chứ? Hết lần này đến lần khác. Hóa ra nỗi đau khổ lớn nhất không phải là đau lòng, mà là nỗi tuyệt vọng khi chưa đạt được mà đã kết thúc.

Hoắc Khứ Bệnh đi đến trước mặt Cửu gia: “Mạnh Cửu của Thạch phảng?” Thái độ cao ngạo, sắc mặt trắng bệch.

Cửu gia vái chào hắn, thần sắc cực kỳ phức tạp, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, nghiêng đầu nói với tôi: “Ngọc nhi, muội có bạn đến chơi, ta về trước đây.” Nói rồi liền đẩy xe lăn rời đi.

Hoắc Khứ Bệnh nói: “Ta tên là Hoắc Khứ Bệnh.”

Cửu gia dùng xe trong chớp mắt, nhưng rồi vẫn tiếp tục bỏ đi, miệng nói: “Sớm nghe đại danh, hôm nay may mắn được gặp, vô cùng vinh hạnh.” Nói thế nhưng cũng không hề quay đầu lại.

“Người ta đã đi rồi.” Hoắc Khứ Bệnh thờ ơ nói.

Thấy tôi vẫn không động đậy gì, hắn giơ tay đẩy đẩy tôi. Tôi hất tay hắn ra, tức giận nói: “Chuyện của ta không cần người quản, ai cho người tùy tiện đi vào nhà ta? Người ra ngay!”

Tay Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên nắm lại thành nắm đấm, đấm mạnh vào giàn yên ương đằng: “Nàng đừng quên rằng nàng cũng đã mời ta đến ngắm hoa, yên ương đằng? Nàng chỉ nói với ta chúng được gọi là hoa kim ngân.”

Mấy khúc giá đỡ bằng trúc bị gãy, lắc lư mấy cái, rồi đổ rầm xuống, toàn bộ giá kim ngân đầy hoa đã đổ sập xuống đất.

Tôi lắc lắc đầu không tin vào mắt mình, làm sao lại đổ được? Hết thấy tâm huyết và sự chăm sóc che chở hai năm vừa rồi của tôi, làm sao có thể dễ dàng biến mất như một giấc mộng vậy?

Tôi trừng mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh đầy oán hận, hắn hình như cũng có chút kinh ngạc, sững sờ nhìn chăm chú vào giá dây leo nằm trên mặt đất, trong mắt thoáng chút mê muội không lý giải nổi: “Ngọc nhi, nàng xem những dây leo này vướng víu không rời, không tách ra nổi, có giống con người không?”

Tuy đã để sự phụ trồng hoa cố gắng hết sức cứu sống giá kim ngân, nhưng phần thân chính của cây đã bị tổn hại nên hoa vẫn cứ từng cánh từng cánh héo rụng, lá ngày càng vàng úa. Tôi nhìn bọn chúng tàn lụi từng ngày trước mặt, cảm thấy chút niềm tin ít ỏi trong tim cũng dần dần biến mất.

Hồng cô thấy tôi cứ ngắm hoa, mãi vẫn không đáp lời bà, liền thấp giọng gọi tôi một tiếng. Tôi thần thờ nói: “Để bọn họ quay về đi, muội không muốn tiếp khách.”

Hồng cô e ngại nói: “Đã đến đây ba lần rồi, lần này đến cả Ngô gia cơ thể không khỏe mạnh lắm cũng đến cùng. Ngọc nhi, coi như muội nể mặt ta gặp họ một lần thôi.”

Tôi múc một gáo nước từ trong chum, cẩn thận vẩy lên uyên ương đằng. Xin lỗi, sự tranh chấp giữa loài người bọn ta lại khiến cho các người vô tội mà phải chịu tội.

Hồng cô quỳ xuống bên cạnh tôi: “Ngô gia đối với ta có ơn, Thạch phảng là chủ cũ của ta, hôm nay ba người chủ sự của Thạch phảng đều đã đợi ở ngoài cửa cả ngày rồi, trong thành Trường An chưa bao giờ xảy ra chuyện thế này cả. Ngọc nhi, ta cầu xin muội, muội đi gặp bọn họ đi.”

Xem ra nếu tôi còn không trả lời, Hồng cô chắc còn van xin nài nỉ mãi.

“Mời bọn họ vào đi.” Tôi đổ gáo nước cuối cùng vào trong đất.

Tôi hành lễ với Cẩn Ngôn, Thận Hành và Thiên Chiếu, Cẩn Ngôn vừa định lên tiếng, Thận Hành nhìn hẩn một cái, hẩn lập tức ngậm miệng lại.

Thiên Chiếu nói: “Tiểu Ngọc, người định vạch rõ giới hạn với cả Thạch phảng bọn ta, từ giờ trở đi không qua lại nữa à?”

Tôi rất muốn cười, như không có việc gì trả lời hẩn, nhưng tôi chẳng có cách nào coi chuyện này nhẹ như gió thổi mây trôi được. Tôi lấy một hơi thật sâu, khàn giọng nói: “Cửu gia không may mắn tiếc nuối gì từ bỏ mọi chuyện kinh doanh rồi lập tức thu góp đủ tiền trả lại hết tiền vay ta, xem ra là Thạch phảng muốn vạch rõ giới hạn với ta mới đúng.”

Khóe miệng Thiên Chiếu hơi động, nhưng lại không có cách gì giải thích. Cẩn Ngôn gào lên: “Tiểu Ngọc, người và Cửu gia bị làm sao thế? Cửu gia không phải lúc đến vẫn còn khỏe mạnh sao? Vì sao mà lúc quay về lại mặt mày trắng bệch, cứ như đột nhiên bị mắc bệnh nặng, giam mình trong phòng suốt mấy ngày qua, chỉ dặn dò bọn ta lập tức hoàn trả tiền cho người.”

Tôi nắm chặt tay lại, dùng móng tay tự cấu chính mình.

Thiên Chiếu nhìn tôi hồi lâu, rồi nhìn Thận Hành: “Tiểu Ngọc, làm khó người rồi.”

Thận Hành vốn không thích nói chuyện đột nhiên nói: “Tiểu Ngọc, cho Cửu gia một chút thời gian đi, rất nhiều cảm xúc trong lòng không phải chỉ một đêm mà tháo gỡ được.”

Tôi lắc đầu bật cười đau khổ: “Ta thăm dò rồi lại thăm dò, Cửu gia né tránh rồi lại né tránh, ta ra sức lại gần Cửu gia, nhưng hề ta cảm thấy đã đến rất gần rồi thì Cửu gia lại đột nhiên đẩy ta ra. Ta một mực hỏi Cửu gia tại sao, nhưng biểu hiện của Cửu Gia, ta vĩnh viễn không thể hiểu được. Chuyện không đơn giản như các người nghĩ đâu, nếu là vì chân của Cửu gia, ta đã nói ra suy nghĩ ấy của mình rồi, nhưng Cửu gia vẫn cứ đẩy ta ra. Ta là một cô gái, hôm nay không chút băn khoăn hay kiêng nể gì mà nói hết cho các người mấy lời này, chỉ muốn hỏi xem, các người lớn lên với Cửu gia từ nhỏ, các người có biết là vì sao không?”

Cả ba người mặt mày trầm mặc, cuối cùng Thận Hành nhìn tôi, vô cùng nghiêm túc nói: “Tiểu Ngọc, bọn ta không trả lời người được, có lẽ...” Hẩn dừng lại, nhưng không hề nói tiếp ý trước: “Nhưng bọn ta biết Cửu gia đối với người không giống bình thường, bọn ta đã cùng nhau lớn lên, chuyện này nhìn là biết ngay, Cửu gia thật sự đối xử với người khác bình thường, chỉ cầu xin người hãy cho Cửu gia thêm thời gian, cho Cửu gia một cơ hội nữa.”

Tôi cười rồi lại cười, khi một người không thể khóc được nữa hình như chỉ có thể lựa chọn cười, một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc lóc: “Ba vị xin hãy quay về đi! Bây giờ ta mệt lắm, cần phải nghỉ ngơi.” Nói rồi không để ý gì đến bọn họ, quay người đi vào trong phòng.

Mùa thu năm trước thu hoạch được không ít quả của kim ngân hoa, mùa thu năm nay chỉ còn lại một giá cây leo khô chết.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn tôi dùng lưới liềm cắt đứt hết các cành đã khô héo: “Đã chết hết rồi, việc gì phải làm thế?”

“Bác làm vườn nói bảo vệ gốc cây cho tốt, mùa xuân năm sau có lẽ vẫn có thể đâm chồi.”

“Hôm đó lẽ ra ta không nên trút giận vào chúng.”

Tôi giật mình ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, nói mỉa mai: “Người bây giờ là đang xin lỗi chúng? Hoắc đại thiếu gia mà cũng làm chuyện có lỗi? Chuyện này mà truyền ra ngoài, cả thành Trường An còn không kinh ngạc đến chết á?”

Hoắc Khứ Bệnh có chút ảo não: “Nàng cả ngày mặt mày sa sầm, rõ ràng cho là ta làm sai rồi.”

Tôi lại cúi đầu, tiếp tục cắt các cành khô: “Dù mặt trời sắp chui ra từ phía Tây, ta cũng không dám nhận đầu.”

“Ngọc nhi!” Hoắc Khứ Bệnh gọi tôi một tiếng, sau đó mãi cũng không nói thêm gì, tôi đặt lưới liềm trên tay xuống, đứng dậy nhìn hắn.

“Năm sau đi thảo nguyên với ta đi, nàng sống ở thành Trường An đã không vui vẻ gì, chi bằng đi thảo nguyên đại mặc với ta một chuyến.”

Đôi mắt hắn âm u ảm đạm, dường như chứa đựng cả đêm tối vô biên cùng biết bao tâm sự không thể biết được, nhìn tôi với vẻ dồn ép khiến tôi cảm thấy hơi xót xa trong lòng, chỉ là không biết đau xót cho chính mình hay là cho hắn. Cũng sắp ba năm chưa gặp Lang huynh rồi, hắn còn khỏe không? Đi thăm Lang huynh cũng được. Đến lúc tôi cần tĩnh tâm suy nghĩ nên đi đâu về đâu rồi. Cho dù nổi bi thương có day hay không, thì cuộc sống này vẫn cứ phải tiếp tục.

“Ta bây giờ không thể trả lời người được, trên tay ta vẫn còn một vài việc, nếu tất cả có thể thu xếp thỏa đáng, có lẽ ta sẽ rời khỏi thành Trường An.”

Hoắc Khứ Bệnh cười gật đầu: “So với lời từ chối thẳng thừng năm trước thì có thêm mấy phần hy vọng rồi.”

Ở trong nhà nghe thầy giáo giảng bài thấy rất hay, quan điểm mới lạ, luận thuyết tường tận cụ thể, mỗi câu hỏi đều khiến học sinh phải suy nghĩ về lý lẽ của chiến tranh, hiếm thấy nhất là việc cổ vũ học trò tự phát biểu ý kiến của mình, không bắt ép học trò phải có quan điểm giống y hệt mình.

“Bạch Khởi[1] rốt cuộc là nên hay không nên đem chôn sống bốn mươi vạn binh sĩ của nước Triệu?” Thầy giáo đặt câu hỏi xong, vừa cười cười thổi trà, vừa cúi đầu nhìn đám học trò xung quanh.

[1] Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.

“Bạch Khởi làm đại tướng của nước Tần, chủ soái toàn quân, nhưng lại nói không giữ lời, hứa sẽ cho binh sĩ nước Triệu một con đường sống, nhưng sau khi đã dụ dỗ được bọn họ đầu hàng lại lật lọng, nói một đằng làm một nẻo, chôn sống bốn mươi vạn binh lính, lời nói và hành động khiến người đời khinh bỉ chê cười. Cái gọi là ‘quân lệnh như sơn, trong quân đội không có chuyện đùa’, thế mà Bạch Khởi lại đi ngược lại với chính lời thề của mình trước mặt toàn bộ đại quân, tương lai làm sao mà có thể làm ọi người tin tưởng được? Đây là điều thứ nhất. Điều thứ hai là, hành vi này của Bạch Khởi làm cho chiến tranh của nước Tần về sau càng thêm thâm, bởi vì không còn ai dám đầu hàng nữa, e sợ sau khi đầu hàng sẽ lại bị đem chôn sống hết, cho nên đám đông thà quyết tử, việc Bạch Khởi làm khiến cho việc chinh phục chư quốc của nước Tần càng khó khăn hơn, biến mỗi trận chiến trở thành một cuộc đấu chọi sinh tử.”

“Học trò lại cho rằng Bạch Khởi làm vậy là đúng, nếu Bạch Khởi không đem chôn sống bốn mươi vạn quân đang độ trẻ tuổi làm dân số nước Triệu giảm mạnh, lực lượng lao động nông điền trong nước bị thiếu hụt, khiến cho nước Triệu không còn tí năng lực nào để tranh bá thiên hạ, liệu nước Tần có thể thống nhất thiên hạ được hay không thì chưa biết, hoặc đại trận giữa bảy nước tranh bá thiên hạ còn kéo dài bao lâu nữa, chết bao nhiêu người nữa, người chịu thiệt chỉ có dân lành mà thôi. Nhìn về lâu dài, Bạch Khởi tuy đã chôn

sống bốn mươi vạn người, nhưng đây là lấy giết để ngừng việc giết lại, có lẽ vẫn cứu được nhiều mạng người hơn. Nhìn từ góc độ lúc đó mà nói, nếu Bạch Khởi không tiêu diệt nước Triệu, thì tương lai người chết sẽ là người Tần, hẳn là đại tướng quân của nước Tần, bảo vệ người dân nước Tần vốn là trách nhiệm và nghĩa vụ của hắn.”

“Hoang đường! Hành vi tàn nhẫn như thế, vậy mà lại có người ủng hộ, học trò cho là...”

Tôi bất lực lắc đầu nhìn Lý Quảng Lợi đang nằm bò ra bàn ngủ say sưa, thầy giáo rõ ràng cũng đã sớm từ bỏ việc dạy dỗ hắn, ánh mắt vừa đảo qua trước mặt hắn liền lập tức rời đi. Nhưng mà mấy thiếu niên bạn học được tôi dày công lựa chọn này lại không hề khiến tôi thất vọng, cuộc đời huyền thoại của Vệ Thanh đại tướng quân đã đẩy lên giấc mộng vương hầu trong lòng mấy thiếu niên xuất thân bình dân này, ai cũng giữ chặt lấy cơ hội mà tôi giao cho.

Từng tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng tới, tôi quay đầu lại nhìn, thấy Phương Như đang bê một hộp đồ ăn đi vào trong nhà, nhìn thấy tôi bèn xấu hổ hành lễ. Tôi cười nói: “Người chị dâu như người làm gì cũng tận tâm.” Mặt mũi Phương Như lúc ấy đỏ ửng.

Học trò trong nhà học xong tản nhau ra về, hồ hết ầm ầm, vẫn còn tranh luận về Bạch Khởi không ngừng. Tôi cười nói: “Mau vào đi, cơm rau khéo nguội hết rồi.” Phương Như cúi đầu vội vã đi ngang qua tôi.

Mấy thiếu niên bạn học nhìn thấy tôi đều cười nói vây quanh trò chuyện rôm rả.

“Ngọc tỷ tỷ.”

“Ngọc tỷ tỷ lâu lắm rồi chưa đến thăm bọn ta.”

“Ngọc tỷ tỷ, mẹ của ta hỏi tỷ, đôi giày tặng tỷ, tỷ đi có vừa chân không? Nói là đợi khi nào việc cày cấy rảnh rang sẽ lại làm tặng tỉ một đôi khác.”

Bọn họ mỗi người một câu, ồn ào khiến tôi đau cả đầu. Tôi cười nói: “Thấy các người học hành đến là vất vả, hôm nay ta đặc biệt dọn nhà bếp hầm gà, đợi một lát rồi ăn nhiều vào. Tiểu Ngũ, ta bảo nhà bếp chia thành mấy phần sẵn, lát nữa ra về nhớ cầm về ẹ người; Thường Thanh, chị dâu người vừa mới sinh được đầy tháng, người cũng mang một phần về nhé.”

Lúc này còn đang tranh luận về Bạch Khởi, ai nấy bộ dạng y như người lớn, bây giờ nghe thấy có thịt gà để ăn, thì lại lộ ra tâm tình thiếu niên vốn có, trong giây lát đã nhảy nhót ầm ĩ.

Lý Quảng Lợi vuốt vuốt vạt áo, lớn giọng nói: “Ngày mai ta mời các người đến Nhất phẩm cư ăn gà, thịt gà ở đó, đảm bảo với các người, ăn một miếng là muốn nuốt luôn cả lưỡi.”

Mấy thiếu niên vỗ tay reo hò ầm ĩ: “Đa tạ Lý nhị ca.”

Lý Quảng Lợi đắc ý vênh mặt lên nhìn tôi, tôi nhìn hắn cười cười, con người này tuy không chịu học hành gì, nhưng lại hào phóng với mọi người, thích cười, thích huyền ảo, hâm mộ quyền quý nhưng không ghét bỏ nghèo hèn, như thế đã là hiếm thấy rồi, nếu không phải vì gặp phải người em gái như Lý Nghiên, có lẽ hắn đã có thể sống tự tại tùy ý.

Phương Như khẽ đi qua người chúng tôi, tôi đẩy bọn họ mau mau đi ăn cơm, rồi quay người đuổi theo Phương Như, hai người im lặng sống vai bước đi.

Tôi cảm thán: “Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt mà chúng ta quen nhau được ba năm rồi.”

Phương Như cười duyên dáng: “Ta là người không có tiền đồ gì lớn lao, chỉ muốn bình dị mà sống qua ngày thôi. Ba năm rồi, Tiểu Ngọc so với ngày xưa đã khác nhiều, từ một cô gái đơn thân yếu đuối đến người có thể hô phong hoán vũ trong thành Trường An bây giờ, hiếm thấy nhất chính là người vẫn giữ được tấm lòng lương thiện, biết thương xót quan tâm đến người khác.”

Tôi cười lắc đầu: “Người đừng nghĩ ta tốt đẹp như thế, con người ta bản tính lười biếng, việc gì không có ích lợi gì thì ta lười chẳng thèm làm thôi. Người là người bạn đầu tiên mà ta kết giao ở thành Trường An, có vài lời tuy không phải hay ho gì, nhưng hôm nay ta vẫn muốn nói thẳng với người.”

Phương Như nhìn tôi: “Xin nói.”

Tôi trầm mặc một lúc lâu: “Người muốn gả cho Lý Diên Niên không?”

Phương Như cúi đầu, lộ vẻ ngượng nghịu khó xử, tuy không trả lời tôi, nhưng ý tứ thì tôi hiểu được.

Tôi thở dài một hơi: “Lý Diên Niên là người tốt, người gả cho hắn được là chuyện tốt, đáng tiếc là, hắn bây giờ có một người em gái quá tôn quý.”

“Lý đại ca không phải người như thế đâu, chàng sẽ không ghét bỏ ta.” Phương Như vội vã biện bạch.

Tôi nói dịu dàng: “Ta biết hắn sẽ không ghét bỏ người, ta nói chính là... nói... Lý phu nhân đã có một hoàng tử rồi. Từ Thái Tổ đến giờ, ngoại thích của nhà họ Lữ từng toàn quyền khuynh đảo thiên hạ, ngoại thích của nhà họ Vệ cũng từng một thời tôn quý, ngoại thích của nhà họ Vương về sau cũng làm mưa làm gió một thời gian, nhưng kết cục của bọn họ đều là gì? Phương Như, ta không muốn người bị nhốt trong cái thế giới tuy không dùng đao kiếm nhưng lại giết người không đổ máu này, nhiều hơn nữa thì ta chẳng nói nổi, người hiểu lời ta nói không?”

Phương Như ngẩng đầu cười nói: “Tiểu Ngọc, người nghĩ nhiều quá rồi, Lý đại ca không có tâm tư cao đến thế đâu, chàng sẽ không làm mấy chuyện tranh quyền đoạt lợi ấy, sẽ không xảy ra mấy chuyện phức tạp như thế.”

“A Phương, người tốt xấu gì cũng biết chữ, lẽ nào lại nói ra những lời hoang đường như thế? Lý Diên Niên không muốn làm thế nhưng không có nghĩa là người khác không muốn, nếu đã gắn bó với nhau như cây với cành, thì phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, Lý Diên Niên làm sao mà tránh được?”

Phương Như dừng bước, im lặng suy nghĩ một lúc rồi nắm lấy tay tôi, nhìn tôi chăm chú, nói với vẻ trịnh trọng, nghiêm túc: “Đa tạ người, là ta suy nghĩ quá đơn giản rồi, ta hiện giờ đã hiểu được vài phần ý tứ của người, nhưng mà, Tiểu Ngọc à, ta nguyện lòng, ta không quan tâm phía trước có chuyện gì, ta chỉ biết ta nguyện ở cùng chàng ấy.”

Tôi bật cười: “Thật ra ta sớm đã biết câu trả lời của người rồi, với cái tính cách không đâm đầu vào tường thì không biết tường cứng thế nào của người, miễn là bản thân mình muốn thì bất luận như thế nào cũng sẽ chấp nhận. Những gì ta cần nói đều đã nói cả rồi, coi như là tấm lòng tương giao giữa chúng ta.”

Phương Như cười nói: “Ta rất cảm kích người, cảm kích được gặp người, cảm kích người mắng cho ta thức tỉnh, cảm kích người mời Lý đại ca đến phưởng hát, cũng cảm kích những lời người nói hôm nay, bởi vì những lời nói này, ta sẽ càng quý trọng tất cả những gì ta và Lý đại ca có bây giờ, về sau cho dù thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không hối hận.”

Tôi gật đầu cười nói: “Thế thì ta sẽ phải đi nhắc khéo Lý Diên Niên đến cầu hôn thôi, của hồi môn lần này không thể nào ít được.”

Phương Như vừa mừng vừa ngượng: “Cái con người người, nói một hai câu tốt thôi cũng không xong chắc, chỉ giỏi chòng ghẹo bọn ta.”

“Người nói cái gì?” Tim tôi đau đến quặn quại, không biết phải nghĩ gì nữa, chỉ ngơ ngẩn hỏi đi hỏi lại.

Tiểu Phong tức giận gào lên: “Ta nói Cửu gia bị ốm rồi, Cửu gia ốm rồi, người rốt cuộc muốn ta phải nói bao nhiêu lần nữa?”

“Á, Cửu gia ốm rồi, nếu Cửu gia ốm thì phải đi mời lang y chứ, các người đã mời chưa? Việc gì phải nói với ta?”

Tiểu Phong đảo đảo tròn mắt mấy lần, ngửa đầu lên trời lớn tiếng hét: “Ngọc tỷ tỷ, người là ngọc thật hay là giả ngọc thế? Dù gì thì tin nhắn ta đã nói rồi, phải làm sao thì người tự mình cân nhắc đi!” Nói xong, hắn giậm chân âm âm chạy như bay ra khỏi phòng.

Phải làm sao đây? Câu hỏi này tôi vẫn luôn tự hỏi chính mình. Từ sau khi giá uyên ương đang bị gãy đổ tôi vẫn tự hỏi câu này đến tận bây giờ.

Sau khi gõ cửa, người ra mở không phải là Thạch bá, mà là Thiên Chiếu. Tôi làm ra vẻ thản nhiên nói: “Nghe nói Cửu gia bị ốm rồi, ta đến thăm chàng, không biết chàng có muốn gặp ta không?”

Thiên Chiếu cười nói: “Nhất định là muốn gặp, người cũng mấy tháng chưa ghé qua Thạch phủ, Trúc Quán đã biến thành một nơi lạnh lẽo vắng vẻ rồi.”

“Bị bệnh gì?”

“Nói là bị phong hàn, Cửu gia tự mình kê đơn thuốc. Lúc bọn ta sắc thuốc có hỏi qua đại phu thì lại nghe ra bệnh khác hẳn với những gì Cửu gia nói. Nói là xem việc dùng thuốc đều là để giúp lưu thông huyết khí, cảm giác bệnh tật chắc là do dồn nén tích tụ trong lòng, còn lắm bầm nói cái gì mà ‘tim bị nghẽn do mạch máu đóng lại. Mạch không thông cho nên máu cũng không thông, máu không thông cho nên cái gì cái gì nữa ấy.’ Dù gì thì bọn ta nghe cũng không hiểu, chỉ biết ý của đại phu là, tim của Cửu gia hình như bị bệnh tật gì đó.”

Dọc đường đi Thiên Chiếu cứ nói đông nói dài, còn tôi thì vẫn luôn im lặng, đi đến Trúc Quán, Thiên Chiếu dừng chân: “Người tự mình vào đi!” Không đợi tôi nói thêm, hắn đã nhấc lồng đèn quay người bỏ đi.

Tôi đứng ở cửa mãi không vào, cười đau khổ tự lẩm bầm: “Người có gì mà phải sợ chứ? Chẳng lẽ còn có thể tệ hơn cả bây giờ?”

Căn phòng tối đen âm u, rất ít đồ đạc, ban ngày nhìn thì thấy rộng rãi, buổi tối lại cảm thấy thanh vắng, lạnh lẽo. Cửa sổ hé mở một cánh, gió lạnh thổi vào từng đợt, khiến tấm rèm lụa cứ lất phất bay lên rồi lại hạ xuống, hạ xuống rồi lại bay lên, nhưng người trên giường thì vẫn nằm im không cử động. Tôi đứng ở bên cửa sổ rất lâu, nhưng chàng cũng không hề phát hiện ra, tựa như đang ngủ rất say.

Tôi mở toang cửa sổ ra nhảy vào trong phòng, rồi nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại. Với thân thủ của tôi, căn bản không tạo ra tiếng động nào cả, vậy mà người nằm trên giường tưởng như đang ngủ rất say kia tự nhiên lại nghe thấy: “Ngọc nhi?” Một giọng nói cực kỳ mệt mỏi.

Bị gió lạnh thốc vào, cả phòng lạnh như một hầm băng. Tôi im lặng quỳ xuống trước giường, thò tay vào một góc chăn kiểm tra, may mà giường vẫn giữ được hơi ấm dễ chịu, trong chăn không hề bị lạnh.

Cửu gia lấy một quả ngân huân cầu chạm rồng từ trong chăn ra, nhưng tôi giờ tay đẩy lại vào trong chăn: “Muội không lạnh.”

Cửu gia nghe mà không chịu, khăng khăng đẩy quả cầu ra, tôi chỉ đành mở hai tay ra chụp lấy rồi đặt dưới váy, quả là hữu dụng, không lâu sau sàn nhà vốn bị nhiễm khí lạnh cũng trở nên ấm áp hơn.

Trong bóng tối, mỗi người chúng tôi đều yên lặng. Rất lâu, rất lâu, lâu như có thể cứ thế mà đi đến điểm tận cùng của trời đất. Nếu thật sự có thể đến được nơi ấy, thật ra cũng rất tốt.

“Cửu gia, muội có mấy lời muốn nói. Huynh đừng nói gì cả, muội sợ là huynh chỉ cần mở miệng, muội sẽ không còn dũng khí để nói hết lời nữa. Cho dù huynh có muốn nghe hay không, nhưng cầu xin huynh, cầu xin huynh để uội nói hết mấy lời này, nói xong rồi muội sẽ đi ngay.”

Cửu gia nằm im trầm mặc, không hề cử động. Tôi thả lỏng người, chàng dù gì cũng không cự tuyệt lời thỉnh cầu của tôi.

“Muội không biết muội bắt đầu thích huynh từ bao giờ, có lẽ là từ lúc nhìn thấy bóng dáng ấm áp của huynh dưới ánh nến, hoặc có lẽ là lúc huynh giúp muội xoa xoa vành tai, hay có lẽ là lúc huynh cong môi cười nhưng vầng trán vẫn chau lại, muội chỉ biết muội rất muốn cùng ở một chỗ với huynh, muội đã rất cẩn thận thăm dò xem huynh có thích muội không. Cửu gia, muội vẫn thường nói với huynh, có lúc cổ họng của muội không khỏe, lúc khác thì lại là vai nhức mỏi, lúc khác thì ăn không nổi cơm, dù gì cứ vài ba ngày là muội lại bị bệnh gì đó.”

Tôi cúi đầu dịch chuyển vị trí của ngân huân cầu một chút: “Thật ra mấy bệnh đó đều là lừa huynh hết, muội chưa bao giờ bị mấy bệnh đấy cả, cơ thể muội thực ra khỏe lắm. Muội chỉ là muốn huynh mỗi ngày đều có một lúc nào đó nghĩ đến muội, huynh sẽ nghĩ ‘phải sắc thuốc thế nào cho Ngọc nhi thì mới tốt nhỉ?’ Thật ra muội không sợ phải ăn hoàng liên, căn bản cũng không sợ đắng, muội chỉ là muốn làm khó huynh,

làm cho huynh phải phiền não mà nghĩ ‘Ngọc nhi nếu đã sợ đáng, thì nên như thế nào mới được.’ Muội cảm thấy nếu huynh ngày nào cũng nghĩ như thế, muội sẽ từ từ lãng lạng mà mọc rễ trong trái tim huynh.”

Nói rồi, tôi nghiêng đầu cắn môi bật cười: “Muội có phải là rất dối trá không?”

“Cửu gia, huynh còn nhớ lần trước muội ở trong thư phòng của huynh xem sách không? Thật ra muội muốn xem rốt cuộc huynh đọc những cuốn sách gì. Tính cách của một người như thế nào thì sẽ thích đọc những kiểu sách như thế ấy, muội biết huynh yêu thích Lão Trang và Mặc Tử, thích Mặc Tử, đại khái là vì trong ‘Mặc Tử’ có giảng rất nhiều về việc chế tạo binh khí, rất thực dụng, ‘quân tử thiên giả đều do vật’, nguyên nhân khác muội đoán là chủ trương chiến tranh của Mặc Tử, chủ trương giao kết giữa nước lớn và nước bé.”

Tôi do dự trong giây lát, mấy câu sau tôi nên nói như thế nào đây?

“Cửu gia, chúng ta nuôi dưỡng rất nhiều bồ câu đưa tin. Năm trước khi Đại Hán và Hung Nô dụng binh, Tây Vực lại không gặp may phải thiên tai, huynh liền tức tốc cần ngay một khoản tiền lớn. Huynh biết nhiều ngôn ngữ của các nước Tây Vực như thế, lại cũng tán đồng quan điểm của Mặc Tử. Muội nghĩ mấy cái này không hề liên quan gì đến việc kinh doanh cả, có lẽ huynh là người Tây Vực, tất cả những gì huynh làm đều là giúp đỡ cho đất nước của mình.”

Lúc nói chuyện tôi luôn cố gắng không nhìn vào Cửu gia, nhưng lúc này lại không thể nhịn được, lén liếc nhìn Cửu gia một cái. Hai đôi mắt của Cửu gia nhìn chăm chăm vào nóc màn, sắc mặt như nước, dịu dàng tĩnh lặng.

“Huynh còn rất thích đọc sách của Lão Tử và Trang Tử, muội đã cẩn thận lắng nghe thầy giáo giảng giải về sách của họ. Muội suy nghĩ rất nhiều mà vẫn không thông huynh dự định tương lai ra sao, Mặc Tử có chủ trương là dùng tâm huyết cả đời mà cố hết sức mình, còn Lão Trang thì lại cho rằng vào lúc đối đầu với thế lực quá mạnh không làm trái lại được, con người ta nên học cách thuận theo lẽ tự nhiên. Cửu gia, những chuyện này muội đều không quan tâm, muội không quan tâm huynh là người Tây Vực hay là người Đại Hán, huynh chính là huynh, nếu huynh muốn tự do, muội nguyện sẽ cùng huynh rời bỏ Trường An, ngao du khắp Đại Hán. Nếu huynh muốn... nếu huynh muốn ngăn cản thế lực của Đại Hán, muội không làm được chuyện cướp đoạt giang sơn, nhưng muội có thể giúp huynh, khiến cho bọn họ trong những năm huynh và muội còn sống sẽ không có lực mà bành trướng về phía Tây.”

Gương mặt Cửu gia hơi nghiêng nghiêng, nhìn về phía tôi, trong mắt lộ ra nét kinh ngạc, nhưng lại càng nhiều sự đau lòng và ám áp. Tôi nhìn mà vẫn không hiểu tấm lòng của Cửu gia, tôi khẽ thở dài trong lòng, cúi đầu xuống.

“Ngọc nhi, có phải muội âm thầm làm hết mấy chuyện này không? Việc kinh doanh phường xưởng kỹ của muội là vì thu thập tin tức, nắm bắt tình hình kinh tế và đầu mối của các đại thần trong triều phải không?”

Thấy tôi cắn môi gật gật đầu, khuôn mặt Cửu gia hiện lên sự đau lòng và chua xót khổ sở: “Ngọc nhi ngốc, mau mau đóng cửa mấy phường xưởng kỹ đó. Thạch phảng ở trong thành Trường An đã gần trăm năm rồi, các ngành nghề nào cũng đều đã chen chân vào. Mảnh khoe thủ đoạn bí mật của đám đại thần trong triều, tiền từ đâu tới, tham ô sơ hở chỗ nào, ta nếu muốn biết cũng không cần phải phí sức.” Sắc mặt Cửu gia bỗng dưng thay đổi, “Muội có phải đã hứa điều kiện gì đó với Lý phu nhân?”

Tôi nhớ đến lời thề độc, cái này coi như không tính nhỉ? Liền lắc đầu.

Thần sắc Cửu gia thoải mái trở lại: “Thế thì tốt, nghìn lần vạn lần cũng đừng có tham gia vào mấy vụ tranh giành của các phu nhân hoàng gia, giao thiệp với họ còn nguy hiểm hơn cả chuyện giao thiệp với hổ để xin da của nó[2].”

[2] Nguyên văn: dữ hổ mưu bỉ, nghĩa là bàn định với con hổ để xin lột da nó, ý nói việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công.

Tôi cúi đầu túm lấy vạt váy hơi bị nhàu, mấy sợi tóc buông xuống trước trán, Cửu gia nhìn tôi chăm chú, khẽ thở dài một hơi không thành tiếng, gơ tay ra, như muốn giúp tôi vén mấy sợi tóc trước trán, nhưng vừa mới gơ tay ra lại lập tức rút ngay lại: “Ngọc nhi, tổ phụ của ta đích thực là người Tây Vực, nói ra thì cũng có mấy phần cùng nguyên quán với muội.”

Tôi mở to mắt, hết sức ngạc nhiên nhìn Cửu gia. Tối hôm nay là lần đầu tiên Cửu gia nở một nụ cười: “Tổ phụ cũng có thể nói là được nhận ơn nuôi nấng chăm sóc của loài sói. Ông vốn là một vương tử của nước Y Nại, nhưng vừa mới sinh ra trong cung đã xảy ra biến cố, phụ vương và mẫu phi đều mất mạng, một đại vệ đã đem ông và ấn ngọc tháo chạy khỏi chốn cung đình, ẩn mình vào trong sa mạc. Lúc đó không tìm thấy nhũ mẫu, đại vệ bắt một con sói đang nuôi con bằng sữa mẹ, dùng sữa sói cứu sống được tổ phụ. Tổ phụ hành sự không ai hiểu được, sau khi ông lớn lên vẫn không hề có liên lạc gì với những thành phần cũ trong triều, dựa vào ấn ngọc để giành lại vương vị, ngược lại chỉ dựa vào tướng mạo xuất chúng mà xưng khanh khanh thiếp thiếp, yêu đương ngọt ngào với công chúa các nước Tây Vực, khiến cho các nước đều muốn truy sát ông. Nghe nói là trong một đêm tối gió lạnh, ông đột nhiên mất hứng với Ôn Nhu Hương[3], nghênh ngang xông vào cung đình của nước Y Nại, đánh thức thúc thúc nhỏ tuổi của mình đang trong giấc mộng say, sau đó dùng một thanh kiếm dài một trượng ba thước[4] cắt đứt đầu Quốc vương, rồi còn ra lệnh cho nhà bếp chuẩn bị một bữa cơm thật lớn, nói với thúc phụ một câu ‘Người làm Quốc vương còn tốt hơn cả phụ vương ta làm đây’, rồi ném luôn ấn ngọc, chỉ nghênh ngang giữ tay áo bỏ đi, chạy về sa mạc làm cường đạo.”

[3] Tức điện Chiêu Dương.

[4] 1 trượng = 3.33m, 1 thước = 0.33m.

Câu chuyện này lúc bắt đầu nghe có vẻ hùng hổ đầu rơi máu chảy, nhưng về sau thì lại như thể biến thành truyện hài. Tôi nghe đến nhập thần, không nhịn được hỏi: “Thế về sau, lão gia làm sao mà lại đến thành Trường An thế?”

Cửu gia cười nói: “Tổ phụ làm cường đạo làm mưa làm gió khắp thiên hạ, toàn bộ cường đạo của Tây Vực đều từ từ bị ông thu phục, bởi vì ông lúc nhỏ uống sữa sói để lớn, cho nên tổ phụ soái lĩnh cường đạo cũng được tôn là lang đạo, tên gọi này về sau dần dần trở thành một biệt danh ở sa mạc. Bởi vì muốn tiêu tống tang vật tổ phụ còn tổ chức kinh doanh, không ngờ lại rất có tài làm ăn, bất tri bất giác đã từ từ trở thành thương nhân buôn bán ngọc thạch lớn nhất Tây Vực. Thời gian ấy, giữa hai giới hắc bạch của toàn bộ Tây Vực, tổ phụ đều tiếng tăm lừng lẫy. Kết quả dùng lời mà tổ phụ nói thì, ông trời không thuận mắt chuyện ông quá đắc ý, nhưng lại cũng quá thương yêu ông, cho nên đã cho ông một sự trừng phạt ngọt ngào nhất, lúc ông định ăn cướp của một thương nhân người Hán thì gặp được tổ mẫu của ta.”

Hóa ra biệt danh lang đạo có nguồn gốc từ câu chuyện này, tôi cười tiếp lời: “Lão gia yêu tổ mẫu từ ánh mắt đầu tiên, vì muốn làm con rể người Hán nên chỉ còn cách đến thành Trường An an cư lạc nghiệp làm ăn thôi.”

Cửu gia cười lắc đầu: “Nửa đầu nói đúng, nhưng nửa sau thì sai rồi. Tổ mẫu lúc ấy đã gả cho người khác, làm tiểu thiếp thất sủng của một thương nhân, tổ phụ phải đuổi theo đến tận Trường An để đoạt lại người ấy, kết quả sau khi đoạt được người rồi, ông cảm thấy sống ở Trường An cũng vui vẻ, nên nhất thời quyết định lưu lại Trường An.”

Câu chuyện này chính ra còn thặng trầm hơn nhiều so với mấy chuyện nghe nơi phòng trà lầu rượu, tôi nghe mà giương mắt chờ đợi, không nói lên lời, vị lão gia này sống cũng thật là... ừm... thật là ngoạn mục!

Cửu gia dịu dàng nói: “Bây giờ thì mọi người đã hiểu thân thế của ta là từ đâu mà đến rồi. Tổ phụ vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Tây Vực, năm đó Hán triều suy yếu, giữa Tây Vực và Hán triều không có mâu thuẫn gì, tổ phụ giúp đỡ các nước Tây Vực đối phó với người Hung Nô. Hiện giờ đối với các nước Tây Vực mà nói, việc Hán triều ngày càng cường thịnh đã trở thành chuyện đáng sợ, nhưng tổ mẫu của ta là người Hán, mẫu thân cũng là người Hán, ta không thể như mây thuộc hạ của tổ phụ là đám Thạch bá bọn họ mà kiên định giúp đỡ Tây Vực đối phó với Hán triều được, nhưng ta cũng không thể không lo đến các thế lực rải rác khắp Tây Vực và việc làm ăn thâm nhập Hán triều của tổ phụ. Thế lực của tổ phụ và các nước Tây Vực ở đâu cũng có liên quan, nếu tập thể bọn họ làm loạn, cho dù bên Tây Vực hay Hán triều thì đều là đại họa. Hung Nô rất có khả năng sẽ chớp thời cơ này mà một đòn xoay chuyển thế lực đang suy yếu của họ, mà với tính cách của bọn họ, nhất định sẽ phát binh trút hết căm phẫn lên Tây Vực.”

“Huynh dần dần làm suy yếu thế lực của Thạch phảng ở Hán triều không phải chỉ là để giấu tài với hoàng đế Hán triều, mà còn là để kiểm soát tham vọng của bọn Thạch bá?”

Cửu gia cười nhạt gật đầu.

Tôi vẫn luôn tưởng rằng những gì mình đoán được rất phức tạp rồi, không ngờ tình hình thực tế còn phức tạp, nguy hiểm hơn nhiều. Cửu gia một bên phải đối phó với Lưu Triệt, bảo toàn những mạng sống vô tội trong Thạch phảng, một bên lại phải giúp đỡ bách tính các nước Tây Vực, giảm bớt nỗi khổ chiến tranh của bọn họ; một mặt suy nghĩ về sự đe dọa uy hiếp của Hung Nô, một mặt còn phải đàn áp các thế lực đến từ Tây Vực, đặc biệt là các thế lực này sau lưng còn nhận được ảnh hưởng từ chư quốc Tây Vực. Bây giờ mới nghĩ ra, mỗi lần thế lực Thạch phảng bị giảm đi, khẳng định các thế lực nội bộ đã xảy ra đấu tranh và thỏa hiệp kịch liệt, Hung Nô từ xa sầm soi như hổ đói, một bên chư quốc Tây Vực thì luôn có lòng dạ xấu xa, muốn quấy rối, Lưu Triệt thì luôn dùng ánh mắt cảnh giác ngờ vực quan sát từ trên cao, chỉ cần một chút bất cẩn là đại họa từ khắp nơi ập xuống. Cửu gia từ bé đã phải chống đỡ với tất cả mọi thứ, con đường này gian khổ khó lường, vậy mà Cửu gia lại biến những chuyện này thành một nụ cười nhẹ như mây như gió.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi tự nhiên lại dấy lên hy vọng, Cửu gia có thể kể cho tôi hết những chuyện bí mật này, có phải muốn nói Cửu gia bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng tôi rồi không? Nếu thế có phải là Cửu gia có thể tiếp nhận tôi không?

Cửu gia thấy tôi nhìn mình chằm chằm kiên định, sự ám áp thoải mái ban nãy dần dần biến mất, trong mắt lại đượm vẻ ảm đạm u tối, vội né tránh ánh mắt tôi, không dám nhìn tôi nữa.

Giữa hai người lại chìm vào im lặng, tôi cúi đầu cắn môi, trái tim đập lúc nhanh lúc chậm, phải rất lâu sau đó, tôi mới thấp giọng nói: “Tâm sự của muội huynh đều đã biết rồi, muội muốn hỏi huynh một lần nữa. Huynh không cần phải trả lời muội ngay bây giờ, muội không thể chịu được nếu phải nghe câu trả lời tàn nhẫn từ chính miệng huynh, đợi mấy ngày nữa là năm mới rồi, huynh từng nói đây là ngày tốt, chúng ta hôm đó gặp lại đi, cũng vừa là sinh nhật của muội, muội sẽ đợi huynh trong nhà, nếu huynh không đến, muội sẽ tự hiểu hết, nhưng...” Tôi ngẩng đầu nhìn Cửu gia chăm chú, thấy khóe mắt Cửu gia có chút ướt, “nhưng thiếp hy vọng chàng sẽ đến.”

Tôi cười sáng lạn nhìn Cửu gia, lưu luyến mãi sau mới đứng dậy: “Muội về đây, đừng mở cửa sổ lúc ngủ nữa.”

Đang định mở cửa, tiếng của Cửu gia từ sau lưng vang đến: “Đợi một tí, đừng quay đầu lại, trả lời ta một câu hỏi.” Giọng nói của Cửu gia khàn khàn, “Ngọc nhi, muội muốn có một gia đình không?”

Tôi đỡ lấy gạt cửa đáp: “Muốn chứ, muốn có một gia đình thật náo nhiệt vui vẻ. Muội đi đường thỉnh thoảng thấy rất ghen tị với các cặp vợ chồng ôm con cái nhau ôm sòm, muội nghe kể chuyện huynh hồi nhỏ cũng rất ghen tị, có lão gia, có phụ thân, mẫu thân, còn có cả huynh đệ đôi lúc mâu thuẫn cãi nhau, một đại gia đình hạnh phúc biết bao! Huynh thì sao?”

Phía sau lưng rất lâu vẫn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, tôi có chút ngạc nhiên khó hiểu đang định quay đầu lại, chợt tiếng nói nghèn nghẹn của Cửu gia cất lên trong không gian yên lặng tĩnh mịch, hình như đã phải cố gắng kiềm chế rất nhiều cảm xúc mới nói được: “Ta cũng thế.”

Tối nay đây chính là lời mà tôi muốn nghe nhất, tôi nghiêng đầu khẽ mỉm cười.

Cửu gia đột nhiên lại hỏi: “Ngọc nhi, Hoắc... Hoắc Khứ Bệnh, hẳn đối xử với muội có tốt không?”

Tôi trầm mặc trong giây lát, tôi không muốn nghĩ tới điều này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, khê khàng gật đầu.

Mãi lâu sau đó, tiếng của Cửu gia lại vang lên: “Muội đi về đi! Đi đường cẩn thận.”

Tôi “ừ” một tiếng, mở cửa đi ra. Khoảng khắc xoay người đóng cửa lại, đối mặt với đôi mắt đen sâu hút của Cửu gia, bên trong chan chứa nỗi nhớ nhung không đáy, cùng đủ loại cảm xúc bị thương đau khổ quay cuồng, nhìn mà khiến trái tim tôi đột nhiên cũng dậy sóng cuộn cuộn. Cửu gia không hề né tránh ánh mắt của tôi, ánh mắt hai người trong khoảnh khắc như thể ngưng tụ đã dán chặt vào nhau, giây phút ấy hết như có gió thổi ào ạt mây trời cuộn cuộn, bão táp phong ba.

Cánh tay đang khép cửa của tôi mất hết sức lực thả lỏng xuống bên hông, nhưng cánh cửa thì vẫn theo đà khép dần lại, từ từ, chậm chạp, từng li từng tí một khép lại trước mặt tôi. Khuôn mặt của Cửu gia cũng dần dần biến mất, lần đầu tiên ánh mắt Cửu gia không hề dè dặt gì mà giao nhau với ánh mắt tôi, cuối cùng đã bị ngăn cách.

Chỉ một giây phút ngắn ngủi mà sức lực trong tôi cứ như thể vừa bùng cháy đến cực điểm. Tôi kiệt sức dựa người vào tường, rất lâu sau mới có lại sức mà nhấc chân rời đi.

16. Q.1 - Chương 16: Ra Đi

“Để Như tỷ hát cho chúng ta một bài, nhưng mà nội dung phải là câu chuyện của nàng ấy và Lý sư phụ cơ.”

“Còn gọi là Như tỷ à? Phải sửa thành Lý phu nhân chứ.”

Đám người nhao nhao thảo luận xem làm thế nào phá động phòng của Phương Như, mặt tôi thoáng một nụ cười nhạt, nghe mà để ngoài tai, dòng suy nghĩ cũng cứ phiêu du. Hồng cô có chút tiếc rẻ nói: “Vì sao lại để Lý sư phụ chuyển ra ngoài chứ? Kể cả cưới Phương Như rồi, vẫn có thể sống trong nhà như cũ cơ mà!”

“Để hai người bọn họ êm ả sống cuộc sống riêng của họ đi! Tỷ mời Lý sư phụ làm nhạc sư, chẳng lẽ hẳn vì đã cưới Phương Như rồi mà từ chối? Sẽ không ảnh hưởng đến việc làm ăn của phường hát đâu.” Tôi nói một cách thờ ơ.

Hồng cô nhìn tôi chằm chằm một hồi lâu, hỏi: “Tiểu Ngọc, muội mấy ngày này làm sao thế? Sao mà ta cứ cảm thấy muội và bọn ta ngày càng xa cách không thân như trước nữa?”

Tôi lắc lắc đầu: “Thân phận của Lý sư phụ không còn như cũ nữa, tiệc cưới khẳng định sẽ có người trong triều đình đến chúc mừng, tỷ đợi chút rồi dặn dò cẩn thận các tỷ muội trong nhà, đừng náo loạn quá mức.”

Hồng cô vội nhận lời, tôi hơi mệt mỏi đứng dậy: “Muội đã nói chuyện với Phương Như, sẽ không tiễn bọn họ đi nữa, mọi chuyện phiền Hồng cô rồi.”

Hồng cô nhìn tôi với vẻ lo lắng, rồi vỗ vỗ vai bà, ra hiệu cứ yên tâm, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Phương Như đang được mấy bà cô giúp trang điểm và đeo trang sức lên, bộ y phục đỏ rực mặc cho ngày cưới trải dài trên giường, tỏa ra bầu không khí vui mừng hoan hỉ. Tôi đứng ngoài cửa sổ lắng nghe giọng nói lúc có lúc không vọng ra từ trong phòng: “Phương cô nương thật là biết chọn ngày đẹp, chọn ngày tân niên, khắp chốn sẽ vui vẻ ăn mừng cho ngày đại hỉ của cô nương!”

Một bà cô dùng hai ngón cái và ngón trỏ một ngón mở ra một ngón đóng vào, ngoắc sợi tơ làm giao kiếm[1] cho Phương Như. Phương Như cứng đờ người không dám động đậy, tỷ nữ đang giúp nàng trang điểm cười nói: “Ngày cưới là do phường chủ chọn đấy.”

[1] Giao kiếm: “giao” nghĩa là “cắt”; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kẻ sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thể là đang “cắt” vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sứ mạng của mình.

“Bộ váy cưới này may đẹp quá! Có phải là do Lý nương nương ban thưởng không? Đồ của hoàng gia dù gì cũng luôn mang khí chất khác biệt.” Bà cô đang sửa sang váy cưới và trang sức cho ngay ngắn lên tiếng tán dương.

Khuôn mặt Phương Như vừa được “cắt” sạch sẽ, nàng đang ngồi soi gương, nghe thấy mấy lời kia liền quay đầu lại cười nói: “Là quà của Tiểu Ngọc đấy, nương nương vốn có ý định ban thưởng, nhưng nghe nói Tiểu Ngọc đã chuẩn bị váy cưới, bèn nói là nếu tặng thêm thì cũng chẳng hay gì.”

Bà cô đành “à à” mấy tiếng, thở dài, rồi im bặt.

Tôi quay người đi ra, chậm bước đi về phía phòng mình. Hôm nay đúng là ngày tốt, gió nhẹ mây trôi thoáng đãng, ánh nắng ấm áp dễ chịu, trong nhà đầu đầu cũng được trang trí đèn hoa rực rỡ, không khí hoan hỉ bao phủ toàn bộ không gian.

Đi vào đến phòng mình, khóa cửa lại, tôi lấy bộ váy Lâu Lan màu xanh ra, ôm vào lòng một lúc lâu, rồi trải ra đặt trên giường.

Sau khi rửa mặt xong, tôi tháo búi tóc ra, dùng lược nhẹ nhàng chải tóc, chia tóc sang hai bên rồi tết thành hai bím dài, xong lại buộc vào làm một ở phía sau. Làn da đã trắng trẻo, nên có thể không cần đánh phấn, chỉ dùng bút lông chấm một ít phấn mắt màu đen, nhẹ nhàng đưa bút vẽ mấy đường, không vẽ thành đôi hàng lông mày dài cong lưu hành hiện giờ, chỉ hơi cong lên như một ngọn núi phượng xa. Lấy ra một phiến son, nhỏ hai giọt nước vào, vệt nước chậm chậm tan ra, phiến son biến thành một màu đỏ vô cùng sinh động, tựa như bám vào một hồn hoa được hồi sinh, đợi lúc sắc màu đậm nét nhất, đầu tiên mím môi, sau đó phớt phớt lên hai gò má.

Tiếng trống tiếng nhạc ngoài cửa sổ đột nhiên rộn lên, xem ra người đón dâu đã tới rồi. Tôi nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy lòng mình khẽ rung động, một niềm vui như thể lan tỏa khắp trời đất ào tới. Đây có lẽ chính là khúc nhạc mà các cô gái thích nghe nhất, một khúc nhạc chỉ tấu lên cho chính mình.

Mặc váy xong, đeo trang sức lên người, soi mình trong gương, chợt nghĩ tới Lang huynh ở đại mạc, tôi không nhìn được đi đi lại lại vài vòng trong phòng, vạt váy bay lên phất phơ như hoa trong gió, cảm thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.

Điều giày vò con người ta nhất chính là chờ đợi, trái tim như bị treo lơ lửng giữa không trung, bay lên không xong, hạ xuống cũng không được, từng tiếng tí tách của đồng hồ nước cũng đủ để đập vào lòng. Chăm chú nhìn chiếc đồng hồ nước rất lâu, cảm thấy mấy giọt nước kia hình như cứ không chịu rơi xuống, càng ngày càng chậm. Tôi lắc đầu, cố ép mình không được nhìn chăm chăm vào nó nữa.

Cố tìm xem có việc gì khác để giải tỏa tâm trí căng thẳng không, tôi đi tìm cái gì để giết thời gian khắp phòng, cuối cùng tìm được một sợi dây sặc sỡ, bèn nắm lấy trong tay. Tôi nhắm mắt lại tùy tiện thắt lại một nút, sau đó mở mắt ra bắt đầu toàn tâm toàn ý tập trung vào việc tháo nút. Thắt nút, tháo nút, lặp đi lặp lại nhiều lần, trong phòng đã mờ tối.

Tôi ném sợi dây đi, đi ra giữa vườn nhà, nhìn chăm chăm ra cổng.

Ánh nắng ban ngày từng chút một tan biến, bóng tối cũng dần dần ập tới.

Có lẽ chàng không muốn gặp người ngoài, cho nên không muốn đến vào ban ngày, đợi một lát chàng nhất định sẽ đến thôi.

Từ đứng đối diện với cổng sang đứng dậy quay lưng tựa vào cổng, từ hy vọng sang khẩn cầu.

Đám người đều đã ra ngoài uống rượu hỉ của Phương Như, khắp nhà trở nên yên tĩnh kỳ lạ.

Quá đổi yên tĩnh, tĩnh đến nỗi tôi có thể nghe được tiếng trái tim mình chìm dần xuống, không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy như đang chìm vào một cái hang càng ngày càng tối và sâu thăm thẳm, từng chút từng chút một chìm xuống, không biết lúc nào mới rơi xuống mặt đất lạnh lẽo cứng cáp kia.

Mấy giọt lạnh ngắt rơi trên mặt, không lâu sau, từng bông tuyết trắng lấp lánh bắt đầu rơi. Tuyết không dày, rơi xuống cũng không ào ạt, chỉ nhẹ nhàng bay bay trong gió, hạ đất mới dừng lại, mang theo một cảm giác dịu dàng ấm áp khó nói nên lời, nhưng sắc trắng bao la bạt ngàn ấy lại bao phủ cả một bầu trời cô vùng lạnh lẽo, đâm thẳng vào trái tim người ta.

“Kèn kẹt”, tiếng cánh cổng bị mở ra. Trái tim tôi trong khoảnh khắc ấy nhảy lên, trong giây lát tôi không ngờ trái tim mình có thể tỉnh táo đến thế, hóa ra hạnh phúc đến quá khó khăn, niềm vui cũng sẽ mang theo đau khổ.

Tôi lặng im đứng đó một lúc, rồi mới gượng cười quay người lại.

Nụ cười vẫn đông cứng lại trên mặt, nhưng trong tim đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Tôi nhắm mắt lại không dám tin, rồi lại mở mắt ra, vẫn là Hoắc Khứ Bệnh.

“Lần đầu tiên gặp nàng, nàng cũng mặc bộ váy này, dưới ánh trăng bạc trắng, đứng bên cạnh một chú sói cũng màu trắng, tà váy dài tung bay, mái tóc đen cũng bay phất phơ, nhẹ nhàng yếu điệu như không phải người phàm, người chưa từng nhìn kỹ con gái như ta, lúc ấy không thể nhìn được cứ nhìn nàng chăm chăm, muốn xem nàng đến từ đâu, sẽ đi về đâu.” Hoắc Khứ Bệnh nở một nụ cười nhạt.

Hai tay tôi ôm lấy đầu mình, chậm chậm ngồi xuống mặt đất.

Hoắc Khứ Bệnh hết sức kinh ngạc giờ tay ra đỡ lấy tôi.

“Không cần quan tâm đến ta, không cần quan tâm đến ta...” Tôi tự lẩm bẩm trong tiềm thức, lặp đi lặp lại, hần chậm rãi rút tay lại.

Hoắc Khứ Bệnh không màng mặt đất phủ đầy bụi tuyết, trên người đang mặc gấm bào, ngồi sụp xuống bên cạnh tôi không nói lời nào, như thể dù cho tôi ngồi đó bao lâu đi nữa, hần cũng sẽ cứ im lặng ngồi với tôi.

Hoa tuyết chậm chậm phủ lên cơ thể hai người, hần do dự một lúc, rồi giờ tay ra giúp tôi phủ hoa tuyết trên người đi. Tôi không cử động, như đã hóa thành tượng băng.

Hần đột nhiên đứng dậy đi vào trong phòng, không lâu sau lấy ra một chiếc ô trúc, yên lặng ngồi xuống bên cạnh tôi, giương ô ra. Những bông tuyết nhỏ vun vút bay bay, hần ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn một bầu trời trắng muốt.

Tiểu Khiêm, Tiểu Đào một con trước một con sau bay vào trong sân, Tiểu Khiêm thu cánh lại hạ xuống trước mặt tôi, Tiểu Đào thì lại cứ thế bay thẳng về phía đầu tôi. Hoắc Khứ Bệnh vừa tung vạt áo lên gạt một cái đã giảm được lực bay của Tiểu Đào, Tiểu Đào thấy lần này không trêu chọc được tôi, vội lượn vài vòng trên không trung rồi mới hạ cánh xuống bên cạnh Tiểu Khiêm.

Hoắc Khứ Bệnh chạy đi bắt Tiểu Đào, Tiểu Đào vội vã né tránh, Tiểu Khiêm thì có chút tức giận muốn mỗ Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh tránh kịp, thuận tay gõ vào đầu Tiểu Khiêm một cái: “Ta muốn lấy lá thư ở chân Tiểu Đào, chứ không phải muốn bắt nạt nó.”

Tôi vội ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Đào, thấy trên chân nó quả nhiên có thất một mảnh vải.

Tôi lưỡng lự rất lâu rồi mới dám mở mảnh vải ra:

Xin lỗi muội.

Ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nét bút lộn xộn ngang ngửa trên mảnh vải.

Xin lỗi muội? Xin lỗi muội!

Tôi muốn không phải là lời xin lỗi của Cửu gia. Trong lòng chua xót vô hạn, tôi khẽ cắn chặt môi, một dòng máu ngọt tanh từ từ chảy ra. Muốn xé toạc mảnh vải đi, tay lại cứ run lên không ngừng, mảnh vải lại còn bé tí, không thể dùng sức, cố xé mấy lần mà không xé được.

Tôi nhảy dựng dậy lao vào trong nhà, một tay vẫn nắm chặt lấy mảnh vải, một tay với được cái gì là ném cái đấy. Hoắc Khứ Bệnh im lặng đứng ở cửa, trầm lặng nhìn tôi phát điên làm loạn trong phòng.

Kéo, kéo ở đâu rồi? Lực tung hơn nửa căn phòng lên vẫn không tìm thấy kéo đâu, ánh mắt đập vào con dao nhỏ hằng ngày hay dùng để gọt hoa quả, tôi vội vã vồ lấy. Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên hét lên một tiếng “Ngọc nhi”, người đã lao ra ngay trước mặt tôi, đang định chop lấy con dao trong tay tôi, nhưng nhìn thấy tôi hung hăng dùng dao rạch mảnh vải, hần im lặng lùi lại vài bước, nhìn tôi ra sức cắt rạch mảnh vải.

Tôi tiện tay ném con dao đi, rồi gỡ khăn lụa trần châu trên đầu xuống, hai tay vận sức gồng lên, mấy hạt trần châu đứt tung ra, leng keng rơi xuống đất, khăn lụa bị rách tung thành từng cánh bướm màu xanh, phát phơ bay trong gió.

Tôi nhìn chăm chăm vào những mẩu vải màu xanh trên mặt đất, một phần oán khí trong lòng này giờ luôn chống đỡ cho bản thân đứng vững cũng biến mất, cả người mềm nhũn quỵ sụp xuống đất, hai mắt mở to nhìn mặt đất trắng trẻo, nhưng thực ra chẳng nhìn thấy gì hết.

Hoắc Khứ Bệnh một tay nhấc vạt áo lên rồi ngồi xuống cửa ra vào, hai tay ôm gối, cằm đặt trên đầu gối, tầm mắt cũng cúi xuống nhìn mặt đất. Yên tĩnh như thể đã biến thành một chú sói bị thương, lẳng lặng thu mình vào một góc, tự liếm láp vết thương.

Không biết quỳ dưới đất bao lâu, nghe thấy tiếng người nói chuyện mơ mơ hồ hồ vọng tới, đám người đi phá động phòng đã quay về rồi. Tôi đột nhiên tỉnh táo lại, nhảy dựng lên, vừa cười, vừa ra bộ vui vẻ nói:

“Sáng nay ta chỉ có một ít, bây giờ đói rồi, ta muốn nấu gì đấy ỉnh ăn, hôm nay là sinh nhật ta, ta cần phải vui vẻ mới được. Ta muốn thay một bộ y phục khác. Người...”

Hắn quay người xoay lưng về phía tôi, tôi cởi bộ váy Lâu Lan ra, đặc biệt chọn một bộ váy đỏ rực mặc vào. Tôi không đau lòng, tôi không hề đau lòng, tôi sẽ không vì người không thích tôi mà đau lòng! Nhẹ nhàng giữ lấy bộ váy màu xanh, tôi tự nhủ với mình, vốn cứ tưởng chỉ là nỗi đau đến cực điểm trong tim nhưng không ngờ nó lại như một thanh kiếm sắc nhọn cứa vào từng đợt.

Lần đầu tiên gặp nhau ở suối Nguyệt Nha, từng cảnh tượng lại hiện ra trước mắt, nhưng người hình như đã xa cách mấy thế giới rồi, tôi cười, rồi lại cười, cười đến nỗi cả người đều run lên bần bật, hai tay dùng sức, cười xòa một tiếng, váy bị xé toạc thành hai mảnh.

Hoắc Khứ Bệnh nghe thấy tiếng động quay đầu lại nhìn tôi, khẽ than thở: “Việc gì mà phải làm mình khổ như thế... Bộ váy này là hân tặng nàng à?”

Tôi ném bộ váy đi, đi thẳng ra khỏi cửa. Hoắc Khứ Bệnh nhật ô lên, im lặng đi bên cạnh tôi.

Trái tim tôi còn lạnh hơn cả tuyết ngoài trời, làm sao mà phải sợ hãi thời tiết lạnh cóng này? Tôi nhanh chân bước đi: “Ta muốn đi bộ trong tuyết.”

Hắn không ý kiến gì thuận tay ném ô đi, rồi cùng tôi bước đi trong tuyết.

Tôi không muốn gặp bất kỳ ai, cố ý chọn đường nào tối tối vắng vẻ để đi, hắn bỗng dừng hỏi: “Nàng có biết nấu ăn không?”

Tôi ngây người ra, trả lời: “Không biết.”

Hắn nói: “Trong phủ của ta buổi tối nhà bếp không tắt bếp lửa, còn có người thức trực trông đêm, một bữa ăn lớn đằng hoàng thì không có, nhưng có thể làm được mấy món nhỏ ngon miệng.”

Hồng cô quản các chi phí ăn ở rất nghiêm, sau khi ăn xong cơm tối nhà bếp trong nhà đều phải tắt bếp lửa đi, mà cứ cho là có lửa đi nữa, tối nay cũng không biết phải đi tìm đầu bếp ở đâu. Tôi gật gật đầu, đi theo sau lưng Hoắc Khứ Bệnh, hai người mò mẫm đi ra khỏi vườn, đi đến phủ của hắn.

Hoắc Khứ Bệnh dặn dò nô bộc một tiếng, không lâu sau, hai tỷ nữ đã bưng đĩa đồ ăn nóng hổi vào.

Khi bọn họ nhắc nắp lên, không ngờ là một bát canh thịt dê hầm hương thơm sộc thẳng vào mũi.

Tôi cúi đầu nhìn chằm chằm chỗ thịt dê hầm trong bát, vừa nếm một miếng, miệng vốn vẫn bướng bỉnh cười cười nói nói với Hoắc Khứ Bệnh, nước mắt lại đột ngột ào ra, rơi vào bát canh, từng giọt lệ nhỏ lăn ròn ròn. Tôi hoảng loạn cuống quýt bưng bát lên, che hết nửa mặt, ra sức há miệng ăn lấy ăn để.

Hoắc Khứ Bệnh làm bộ như không nhìn thấy gì, tự nói mấy lời không liên quan.

Tôi khìn khịt mũi hỏi: “Có rượu không?”

Hắn đứng dậy xách hai vò rượu ra. Cùng với vò rượu còn có một chiếc khăn, hắn không hề nhìn tôi, chỉ ngắm nhìn đêm tối âm u ngoài cửa sổ, cả trời phủ đầy hoa tuyết, nhắc vò rượu lên uống từng ngụm từng ngụm.

Tôi cũng nhắc vò rượu lên, ậm ậm ừ ừ há miệng uống một ngụm thật to, không lâu sau, men rượu như lửa cứ thế cháy bùng lên trong bụng.

Nguồn ebooks: www.luv-ebook

Lúc mới tỉnh dậy chỉ cảm thấy mũi vẫn còn phảng phất vương vấn một mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu, đến lúc tỉnh hẳn rồi mới biết là mùi hương đó đến từ hai quả ngân huân cầu treo lơ lửng trên nóc màn. Một chiếc màn màu tím hồng như ánh mây chiều, một chiếc gối màu xanh ngọc bích ấm áp, cảm giác phú quý không giống như trong một gia đình bình thường, một giây sau mới nhận ra mình đã say đến bất tỉnh ở Hoắc phủ.

Ngây ngẩn sững sờ nhìn vào quả ngân huân cầu treo trên đầu, tự nhiên tôi cảm thấy rất nhớ Lang huynh, cảm giác là giờ phút này chỉ có ôm lấy bờ vai của nó mới có thể hóa giải bớt phần nào nỗi đau cùng cực và sự mệt mỏi không đáy này.

Tỳ nữ nhỏ tiếng hỏi thăm ở bên ngoài: “Cô nương đã tỉnh dậy chưa ạ?”

Tôi mở to mắt không thêm để ý.

Lại qua hơn nửa ngày sau, nghe thấy tiếng Hoắc Khứ Bệnh hỏi từ bên ngoài: “Vẫn chưa tỉnh dậy à?”

“Nô tỳ đã khẽ gọi mấy lần rồi mà không nghe thấy chút động tĩnh nào bên trong cả.”

Hoắc Khứ Bệnh dặn dò: “Người luyện võ nào mà lại ngủ lảm như thế? Chuẩn bị nước rửa mặt đi!” Nói rồi tự mở cửa đi vào: “Đừng có nằm ỳ ra trên giường nữa, bây giờ sắp quá trưa rồi, còn ngủ nữa thì tối nay không ngủ được nữa đâu.”

Tôi vẫn nằm im không động dậy, hẩn ngồi xuống bên cạnh giường: “Đau đầu không?”

Tôi xoa xoa đầu, có chút bồn khoăn khó hiểu nói: “Không đau, bình thường nếu uống rượu bao giờ cũng bị đau đầu, hôm nay thì quả là kỳ lạ, tối qua uống rượu gì thế?”

“Đâu phải là vì rượu đặc biệt? Là nhờ vào thảo dược ở trong ngân huân cầu trên đầu nàng đấy, tối qua đã đặc biệt dặn dò đại phu sắc thuốc cho.”

Đám tỳ nữ nối tiếp nhau bưng khay đi vào, xếp hàng đều đặn như chim én, tất cả đều lặng thinh nín thở đứng đợi. Xem ra không dậy thì không được rồi, cho dù mình muốn hay không muốn thì vẫn phải tiếp tục sống, muốn né tránh cũng không thể né tránh được.

Tôi thở dài một hơi: “Ta dậy đây, người cũng phải quay đi một lát chứ?”

Hoắc Khứ Bệnh đứng dậy cười nói: “Đồ lười, chân tay nhanh nhẹn lên nào, ta đói bụng lắm rồi, trễ nữa thì chỉ có cho nàng ăn cơm thừa canh cặn thôi.”

Cung Vị Ương, điện Chiêu Dương.

Tôi giơ một ngón tay ra trêu ghẹo cậu bé Lưu Bác đang nằm trong lòng nhũ mẫu, bàn tay nhỏ bé mềm mại của cậu bé vừa đủ sức để nắm lấy ngón tay tôi, cậu bé vừa động dậy vừa cười khanh khách sung sướng, khuôn mặt nhỏ như một trái lê, da thịt hồng hào, non mềm. Thấy thế trong lòng tôi cảm thấy rất vui, lại gần cậu bé cười hỏi: “Cười gì thế nhỉ? Nói cho cô biết với.” Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của nhũ mẫu tôi mới giật mình nhận ra tôi đã nhất thời lỡ miệng. Tuy cậu bé vẫn chưa biết nói, nhưng thân phận lại không hề đơn giản để tôi tự xưng là “cô”. Tôi có chút xấu hổ rút tay về, chần chỉnh người ngồi cho thẳng lưng.

Lý Nghiên dặn dò nhũ mẫu bé bé đi, cười nói: “Nếu mà thật sự có thể có người cô như người thì đúng là Bác Nhi có số mệnh rất tốt, để Bác Nhi nhận người làm cô đi!”

Tôi khom người nói: “Hoàng tử là con của thiên tử, dân nữ không dám ạ.”

Lý Nghiên cười nhạt, không nói thêm gì, nàng quan sát tôi tỉ mỉ một hồi lâu rồi hỏi: “Người đang bị làm sao thế? Hai hàng lông mày hiện lên nỗi ưu sầu rõ rệt kìa.”

Tôi khẽ lắc đầu nói: “Cơ thể người đã được điều dưỡng tốt chưa?”

“Có bao nhiêu người hầu hạ chăm sóc như thế, hồi phục khỏe lắm rồi. Người và phượng chủ của Thạch phảng có trắc trở?” Lý Nghiên hỏi dò.

Tôi lảng tránh câu hỏi của nàng, cười nói: “Chúc mừng người.”

“Chúc mừng ta? Mừng ở đâu ra?”

“Em trai Lý Quảng, chú của Lý Cẩm là Lạc Hầu Lý Thái được phong làm Thừa tướng đó! Đứng đầu bách cung, ấn vàng lụa tím, phụ tá thiên tử, phụ trợ vạn cơ.”

Sắc mặt Lý Nghiên không hề biến đổi, chỉ nói: “Suy cho cùng thì vẫn là phải đa tạ người.”

Toi cười cười: “Không dám tự nhận hết công lao. Nương nương triệu ta vào cung là để bái kiến tiểu hoàng tử, đã xong việc rồi, ta nên xuất cung thôi.” Tôi hành lễ với Lý Nghiên xin thôi lui.

Lý Nghiên lại không hề cho phép tôi cáo lui, im lặng nhìn tôi chăm chăm rất lâu, nói từng chữ một: “Kim Ngọc, giúp ta.”

Tôi lắc lắc đầu: “Từ ngày tiễn người vào cung, ta đã từng nói rồi, đối với những chuyện sau khi người nhập cung ta không có cách nào giúp được.”

“Người nói dối, tất cả những gì người làm, trong lòng đều có kế hoạch rõ ràng, chỉ là ta cho đến bây giờ vẫn không nhìn thấu được người rốt cuộc là làm vì điều gì.”

Tôi trầm mặc không nói lời nào, vốn là tính toán sai lầm, bây giờ lại càng chẳng có tính toán nào cả.

Lý Nghiên đợi một lúc lâu, bỗng khẽ thở dài: “Kim Ngọc, tính cách của người bề ngoài thì linh hoạt khéo léo, thực ra lại cố chấp không ai bì được, ta không thể gò ép người, chỉ cầu xin người đừng chống đối lại ta.” Nàng nở một nụ cười chua chát, “Mọi người đều nói Vệ Thanh có một người chị rất tốt, nhưng ta cảm thấy Vệ hoàng hậu thật sự may mắn chính là đã không chỉ được ông trời ban ỉn một người em trai chín chắn, vững vàng như Vệ tướng quân, mà còn có một người cháu trai khí thế như điều hâu, còn ta tất cả đều chỉ có thể tự dựa vào sức lực của chính mình, ta thật sự rất hy vọng người là chị gái của ta, nhưng mà nếu có được người chị như người, ta đã chẳng phải khổ sở như thế này.”

Tôi chăm chú nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Người yên tâm, từ hôm nay trở đi, giữa ta và người sẽ không còn liên quan, dính líu gì nữa, tuyệt đối sẽ không cản trở con đường của người.”

Lý Nghiên gật đầu, nói với vẻ mệt mỏi rõ ràng: “Người cần phải vĩnh viễn ghi nhớ lời người nói bây giờ, thôi người về đi!”

Tôi đứng dậy rồi yên lặng đứng đấy một lúc, lần ly biệt này e là sẽ không còn gặp lại nhau nữa, đối với cô gái có chút tương đồng về thân thế này, tôi luôn thấy đồng cảm và thương xót, không kìm được lòng mở lời chân thành dặn dò: “Lý Nghiên, chăm sóc bản thân mình cho tốt, có thời gian thì hãy đọc các sách xưa về y học, học một vài cách điều dưỡng chăm sóc cơ thể, hít ra thở vào hô hấp đều đặn rất có ích cho việc kéo dài tuổi thọ. Bệ hạ rất tinh thông lĩnh vực này, người không có gì trở ngại thì cũng theo học người một chút, càng cô đơn thì càng phải biết quý trọng chính mình.”

Lý Nghiên cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của tôi, đôi mắt nàng cũng ngập sự ảm áp: “Ta ghi nhớ rồi, ta còn phải chăm sóc một đứa con nữa, khẳng định sẽ yêu quý bản thân mình.”

Tôi cười nhìn nàng khẽ khom người: “Ta đi đây.”

Lý Nghiên cười gật đầu.

Vừa mới ra khỏi cung điện của Lý Nghiên chưa được bao lâu đã nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh trực diện đi tới. Tôi hành lễ với Hoắc Khứ Bệnh, hắn nhìn về hướng tôi vừa đi đến hỏi: “Nàng đến gặp Lý phu nhân?”

Tôi gật đầu, nhìn đường hắn vừa đi đến hỏi: “Người đến bái kiến hoàng hậu nương nương à?”

Hoắc Khứ Bệnh khẽ gật đầu.

Tôi lùi lại mấy bước phía sau Hoắc Khứ Bệnh, đi đằng sau lưng hắn, Hoắc Khứ Bệnh nói: “Nàng đi lại trong cung đều cẩn thận thế này à?”

“Người và ta thân phận không giống nhau, ở trong cung nếu bị người khác nhìn thấy sóng vai đi ngang nhau sẽ có điều tiếng không hay.” Tôi thấy thần sắc hắn có chút coi thường, vội bổ sung: “Người đương nhiên là không sợ, bây giờ cũng chẳng có mấy người dám áp chế mũi giáo của người. Lúc đắc ý thì thế nào cũng bỏ qua được, lúc thất cơ thì lỗi gì cũng có thể moi ra, hôm nay cẩn thận một chút, lưu lại cho bản thân mình một con đường, về sau chẳng có gì sai cả.”

Hoắc Khứ Bệnh thở dài một tiếng lạnh nhạt nói: “Ta thấy bộ dạng nàng như bị trời chân bó tay thế này, chán lắm! Nàng về sau có thể bớt vào cung được thì đừng vào nữa.”

Tôi cười hỏi: “Người dạo này có bận lắm không? Từ hồi tạm biệt sau ngày năm mới, cũng hai tháng rồi chưa hề gặp người.”

Tinh thần hân hoan phấn chấn hẳn lên, mặt mày hăm hở phấn khởi nói: “Lần này sẽ đánh một trận lớn, đương nhiên cần phải luyện tập cho tốt. Đúng rồi, nàng rốt cuộc có muốn quay về đại mạc thảo nguyên không?”

Tôi do dự một lúc: “Ta không biết.”

“Nàng không biết? Người ta đã thế rồi, nàng còn... nàng... nàng...” Hoắc Khứ Bệnh bỗng dừng bước, gương mặt tràn đầy sự tức giận nhắm thẳng vào tôi.

Tôi tỏ vẻ ngán ngẩm, ừ ừ im lặng nhìn hắn, hắn đột nhiên lắc đầu, rảo bước đi tiếp, dường như muốn vứt bỏ tất cả những gì không vui về lại sau lưng: “Ta thấy nàng đúng là một người hèn nhát ngốc nghếch, đáng đánh ột trận! Nhưng mà ta lại còn hèn nhát ngốc nghếch hơn cả nàng, càng đáng bị đánh hơn!”

Thợ làm vườn xới đi xới lại mảnh đất trong vườn một lúc lâu, cuối cùng lắc lắc đầu nói với tôi: “Đến bây giờ vẫn chưa đâm chồi nảy mầm, xem ra đã chết thật rồi, ta giúp cô nương trồng vài cái cây khác nhé!”

“Không cần đâu.”

Người làm vườn đứng dậy nói: “Nhưng mà bồn hoa này không có hoa cỏ gì cả, để trống thế nhìn xấu lắm, hay là để ta trồng mấy khóm hoa mẫu đơn nhé?”

“Không phải phí công phí sức như thế, để trống thì cứ để trống đi!”

Tôi đứng phía trước bồn hoa, ngầy ngầy ngẩn ngẩn, người làm vườn đi về từ lúc nào cũng không để ý.

Khi mặt trời đã ngã về phía Tây, Hồng cô lớn tiếng gọi từ ngoài vườn: “Tiểu Ngọc, có khách quý đến bái kiến muội này.”

Tôi nghiêng đầu nhìn ra, không ngờ lại là quản gia Trần thúc của Hoắc Khứ Bệnh.

Trần thúc đi nhanh mấy bước, cười hành lễ với tôi, tôi lách mình né tránh: “Trần thúc, cháu không dám nhận lễ này của thúc.”

Trần thúc cười nói: “Sao mà không dám nhận? Nếu không phải là nhờ cô nương, ta làm gì còn mạng mà đứng đây hành lễ với cô nương chứ?”

“Có chuyện gì không ạ? Có gì mà phải làm phiền thúc tự mình đến đây thế?”

Trần thúc nhìn Hồng cô đang đứng ngoài cửa, Hồng cô vội vã hành lễ với Trần thúc rồi nhanh chóng rời đi.

“Chủ nhân từ đầu xuân đến ngày ngày bận rộn, đến thời gian quay về phủ cũng ít, thực là bận không thể bứt ra được, cho nên lệnh cho ta gửi mấy lời này tới cô nương, ngày mai đứng vào tảng sáng ngài sẽ rời thành Trường An xuất phát đi Lũng Tây.”

Trần thúc nhìn tôi cười, ánh mắt tràn ngập vẻ hiền hậu, ân cần, tôi bị nhìn cảm thấy toàn thân không thoải mái cho lắm, một lúc sau, thúc cũng cáo biệt rời đi.

Lúc đang ăn cơm tối, Hồng cô không nhịn nổi liền hỏi: “Quản gia Hoắc phủ cũng không phải người bình thường đâu, nghe nói là người có thể vung đao múa kiếm, nhắc bút thành văn, tuy không làm quan, nhưng mà kể cả đám quan lại trong triều đình mỗi lần gặp ông ta cũng hết sức khách sáo, lịch sự. Ta thấy tính cách của Hoắc đại thiếu gia tuy có hơi khó hầu hạ, phục vụ, nhưng đối xử với muội thì lại không hề tệ...”

“Hồng cô, ăn cơm đi!”

Hồng cô dùng đũa gắp một miếng thịt, miệng vẫn lầm bầm nói: “Không nghe lời người có tuổi không may ngay trước mặt, tuổi của muội càng ngày càng lớn rồi, chẳng lẽ muốn học theo ta sống cô đơn cả đời?”

Dùng xong cơm tối, tôi quay về phòng của mình.

Một mình tôi ngồi rất lâu trong căn phòng tối đen như mực, mò mẫm thấp được đèn, tìm được chiếc bếp lò hàng ngày vẫn dùng để pha trà, dùng thanh củi nhen được lửa. Từ trong tủ quần áo nhấc ra một chiếc hộp trúc, nhìn thấy cả hộp đầy ắp những mảnh vải nhật ký được viết đều đặn, đột nhiên tôi cười phá lên.

Niềm vui là đóa hoa không đứng nở ra trong tim người, đẹp dễ yêu kiều, hương ngọt vẫn vương lặng lẽ thấm lòng người. Ký ức của con người hay lừa dối, tôi sợ sẽ có một ngày tôi sẽ không nhớ được rõ ràng niềm vui của ngày hôm nay, cho nên tôi muốn viết hết lại tất cả những gì xảy ra, khi nào tôi già rồi, già đến mức không đi nổi nữa, tôi sẽ ngồi trên giường đọc lại những tấm lụa này, xem lại niềm vui của chính mình, có lẽ thỉnh thoảng còn có bi thương, nhưng cho dù là niềm vui hay nỗi khổ thì đều là những dấu vết của những gì tôi trải qua, sống qua, nhưng tôi sẽ cố gắng sống sao cho thật vui vẻ...

Vốn tưởng rằng vứt bỏ quá khứ đi, những ngày sau đó sẽ ít bi thương, nhưng hóa ra người ta càng cố gắng, càng bỏ sức nỗ lực, những gì còn lại vẫn chỉ là nỗi đau đớn đến cùng cực trong tim, nếu không có ký ức gì, thì sẽ không cảm thấy đau khổ.

Tôi vừa giơ tay ra, đem mảnh vải ghi lại niềm vui đầu tiên trong thành Trường An đốt đi, lửa bếp đột nhiên biến thành một màu đỏ rực, niềm vui cũng dần bị nuốt trọn theo mảnh vải.

Cửu gia, mấy ngày này muội vẫn luôn nghe ngóng chuyện của Thạch phảng, nếu không đoán nhầm thì Thạch phảng là bởi vì nhà họ Đậu suy tàn nên cũng chịu thiệt theo. Năm đó bị hạ vì muốn khống chế nhà họ Đậu và thế lực ngoại thích của Vương Vệ, nên đã đặc biệt nâng đỡ nhà họ Vệ. Hiện giờ với tình hình thế lực ngoại thích của nhà họ Vệ ngày càng lớn mạnh, với bản tính vốn dè dặt với thế lực ngoại thích của bề hạ, khẳng định sẽ nghiêng về ức chế thế lực của nhà họ Vệ, trợ giúp các thế lực khác, nếu chọn được thời cơ tốt, chọn được đúng người, Thạch phảng khẳng định có thể hồi phục lại sự phồn thịnh ban đầu ở thành Trường An...

Lúc ấy tôi suy nghĩ đến là đơn thuần, xem xét các vấn đề cũng vô cùng đơn giản, thủ đoạn hành sự càng gần như là trần trụi, không che giấu gì, bây giờ đọc lại chỉ nghĩ thôi đã sợ. Tôi lắc lắc đầu, một lòng một dạ tình nguyện cam lòng, đúng là trò cười khi tự mình là đúng, khẽ nhấc tay lên, lại đem một mảnh vải nữa đốt trong bếp.

Muội cứ nghĩ là mình thông minh lắm, muội đoán được đúng tâm tư của huynh, nhưng mà muội nhầm rồi. Huynh thấp đèn dầu, có phải là mong muội đi không? Muội nghe huynh nói, đáng hỏa bạo, hỉ sự đao, rất muốn biết sự có mặt của muội có phải là hỉ sự của huynh không? Muội rất hy vọng chính là như thế, nhưng muội bây giờ không còn chút tự tin nào đoán mò tâm sự của huynh nữa rồi, nói không chừng muội lại đoán nhầm rồi, lừa cho chính mình vui vẻ không đâu. Nhưng mà sẽ có một ngày muội sẽ cho huynh đọc những thứ này, huynh phải uội biết tối hôm qua huynh thấp đèn có phải là vì đợi muội về không?

.....

Tôi đang bỏ từng mảnh vải vào trong bếp, chợt trong lòng như bị sét đánh, lập tức rút hết ra, dập hết các đốm lửa nhỏ. May mà chỉ bị đốt mất một góc, mảnh vải biến thành một màu sém đen, nhưng nội dung trên đó vẫn còn đọc được.

Đem đốt mấy mảnh vải có liên quan đến thân phận của Lý Nghiên, rồi ngẩng ra nhìn chằm chằm vào mấy mảnh vải còn lại.

Mãi một lúc sau tôi mới trấn tĩnh lại, quyết định chắc chắn. Những ý nghĩ trong lòng ngày ấy đều là khát vọng sẽ có một ngày cùng Cửu gia ngồi bên ánh đèn đọc lại một chút tâm tình con gái này, hôm nay tuy không còn được ngắm cảnh cùng nói cười dưới ánh đèn nữa, nhưng những mảnh vải này đều là viết cho Cửu gia, thôi thì cứ đem đưa cho Cửu gia, cũng coi như để cắt đứt đoạn tình duyên ngắn ngủi này.

Trong tay cầm đôi khuyên tai nạm vàng có hạt cườm xanh ngọc bích, nhìn kỹ một lúc lâu, rồi dùng khăn tay gói cẩn thận lại đặt vào trong hộp trúc. Giữa sa mạc mênh mông, bên cạnh suối Nguyệt Nha lần đầu gặp mặt, lúc cầm lấy bộ váy rời đi, cho dù thế nào cũng không thể nghĩ được sẽ có một ngày tự tay tôi xé nát nó.

Cầm lấy chiếc sáo trúc Tương Phi, đặt bên khố miệng thổi thử một tí, nhìn quanh căn phòng, thiếp đã dọn dẹp sạch sẽ đồ đạc của chàng rồi. Nếu lòng người có thể giống như việc dọn phòng, dễ dàng đơn giản vứt bỏ một vài thứ đi, có lẽ sẽ không có nhiều phiền não thế này.

Quanh quần lưỡng lự rất lâu phía ngoài Thạch phủ, tôi thầm nghĩ đã quá nửa đêm, có lẽ không cần phải đánh thức Thạch bá nữa. Xoay người nhảy từ trên thành tường xuống, người còn chưa chạm đất đã có người tấn công, tôi vội nói: “Tại hạ là Kim Ngọc của Lạc Ngọc phường, đến gặp Cửu gia.” Đám người vừa tấn công từng người một lần lượt biến mất trong bóng tối, chỉ lưu lại mấy tiếng cười đùa mơ hồ.

Trong ánh mắt bọn họ, là chuyện hai người hẹn nhau lúc nửa đêm, phong cảnh hữu tình, nhưng lại không hề biết rằng người trong cuộc đã vô cùng đau khổ.

Trúc Quán chìm trong bóng tối im lìm, tôi đặt hộp trúc ở ngay ngoài cửa. Đứng im đó rất lâu, nhắc sáo trúc lên thổi một bài:

Trắng như tuyết trên núi, Sáng tựa trăng giữa mây.

Nghe lòng chàng hai ý, Thiếp đành đoạn tình này.

Hôm nay chén sum họp, Đầu sông tiễn sớm mai.

Lững thững theo dòng nước, Nước mãi chảy Đông Tây.

Buồn đau lại buồn đau, Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một, Bạc đầu chẳng xa nhau.[2]

[2] Bản dịch của Đào Trung Kiên.

Ánh đèn trong phòng sáng lên, cửa bị khê đẩy ra. Cửu gia chống nạng đứng ở cửa ra vào, trong bóng đêm, mặt Cửu gia tái xanh nhìn thấy mà giật mình đau lòng.

Hôm nay chén sum họp, Đầu sông tiễn sớm mai.

Lững thững theo dòng nước, Nước mãi chảy Đông Tây.

Buồn đau lại buồn đau, Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một, Bạc đầu chẳng xa nhau.

...

Cho dù huynh và muội có phải đã từng nâng chén cười nói, vui vẻ tương hợp hay không, thì từ giờ trở đi, huynh và muội ly biệt hai phương, mỗi người một hướng.

Sau khi thổi liên tục ba lần, oán ý xao động trong lòng mới bớt đi một nửa.

“Huynh từng nói tâm ý của muội và của khúc ‘Bạch đầu ngâm’ này không hợp nhau, cho nên khó mà có thể thổi nốt, hôm nay tâm khúc và tâm ý của muội đều tương đồng, chắc đã thổi khá hơn nhiều, nhưng muội thà là vĩnh viễn không thổi được khúc nhạc này, vĩnh viễn không hiểu tâm khúc của nó.” Nói đến đoạn sau, cho dù đã hết sức kiềm chế, tiếng tôi vẫn khê run lên.

Hai tay dùng sức, một tiếng vang lên, sáo trúc trong tay bị bẻ gãy làm đôi, cây sáo trúc bị gãy vẫn còn chưa rơi xuống đất, người tôi đã bay lên không trung nhảy lên thành tường, thân người hơi ngừng lại, nhưng người ở sau lưng thì vẫn một mực yên lặng.

Tôi lắc đầu, cuối cùng trái tim cũng chết lặng, bèn nhảy từ trên thành tường xuống, cứ thế rời đi không hề quay đầu lại.

Hồng cô:

Muội đi đây. Lúc tỷ đọc được bức thư này khẳng định là sẽ rất tức giận, đừng tức giận, tỷ xem hai hàng lông mày đều dựng đứng lên rồi kìa, bao nhiêu là nếp nhăn, tỷ vẫn hay nói con gái không được tức giận, mau mau hạ hàng lông mày kia xuống đi.

Tất cả các phường hát và phường kỹ nữ đứng tên muội trong thành Trường An đều bàn giao cho tỷ.

Có hai việc tỷ nhất định phải ghi nhớ cẩn thận: Thứ nhất, các cô gái được dốc lòng đào tạo kỹ thuật ca múa, đối nhân xử thế dĩ nhiên sẽ có quy củ, các cô gái ở phường kỹ nữ thì sẽ có chút tản mạn thiếu phép tắc, nhớ ưu đãi kỹ nữ của phường kỹ nữ, cái gì cũng có thể không hiểu, nhưng nhất định phải học được việc này, điều đầu tiên cần phải làm được là giữ mồm giữ miệng cho kín. Thứ hai, tốt nhất là đóng cửa các phường kỹ nữ lại, hoặc là ít nhất cũng không cần mở rộng nữa, giữ nguyên các phường còn lại bây giờ.

Đọc xong bức thư này xin hãy đốt đi, một lá thư khác của muội đã ghi lại hết toàn bộ việc kinh doanh sau này giao lại cho tỷ.

Muội biết, muội làm như thế này là quá tự do tùy hứng. Từ lúc vào thành Trường An, muội vẫn luôn nỗ lực học cách làm một người Trường An, lời nói cử chỉ luôn đắn đo sao cho đúng mực, nhưng muội mệt hết rồi, rất nhớ cuộc sống bừa bãi nơi thảo nguyên sa mạc. Muội đi đây, có lẽ một ngày sẽ quay lại, nhưng cũng có khả năng là muội sẽ không quay về nữa. Cho nên, Hồng cô, đừng bận tâm đến muội.

Cuối cùng, làm phiền tỷ một chuyện, nửa tháng mười này nữa, giúp muội gửi mảnh thư đã được gấp cẩn thận này tận tay quản gia của Hoắc phủ.

Ngọc nhi.

...

Tiểu Hoắc:

Ta quay về thảo nguyên đây. Nhưng xin lỗi, không phải là đi cùng người. Ta đã nhờ Hồng cô trao cho người bức thư này, lúc người đọc được mảnh thư này, chắc là đã mấy tháng sau rồi, lúc đó chắc hẳn đã quay về, còn ta có lẽ đang cùng Lang huynh đuổi theo một con dê nơi vách núi cheo leo, hoặc có lẽ đang ngồi ngắm mặt trời lặn đằng Tây. Người từng hỏi ta, dây leo vướng víu không rời, tách cũng không ra có giống đời người không? Ta nghĩ rồi, đời người có lẽ rất giống hoa kim ngân, nhưng không phải là vướng víu không rời. Hoa nở hoa tàn, giữa cảnh kim ngân tương phùng, ngẫu nhiên gặp gỡ và xa cách, đối diện và quay đi, duyên hợp và duyên tàn, một cây đằng hoa diên dịch lại bị hoạn nạn của một đời người. Lần này ta lựa chọn quay người ra đi. Lời từ biệt này có lẽ là sẽ không bao giờ gặp lại nữa, chỉ chúc người tất cả tốt lành.

Tiểu Ngọc.

17. Q.1 - Chương 17: Mong Ngóng Một Cặp Sao

Trong bóng tối, nàng mặc một bộ váy đỏ, như màu lửa cháy bùng bùng.

Mạnh Cửu biết là tâm tình nàng không được tốt, bởi vì bình thường nàng không thích mặc đồ màu sắc tươi sáng quá, nhưng khi nào tâm tình không ổn thì lại luôn búyng bình chọn sắc màu thật sặc sỡ, mạnh mẽ, giống như muốn dùng sắc màu ấy để nói cho người khác rằng, ta rất ổn, mọi chuyện với ta đều rất ổn, đem tử thân, oan ức và yêu đuối chôn giấu dưới lớp màu hoa lệ lộng lẫy kia.

Trong đôi mắt nàng cũng có hai đốm lửa nhỏ bé đang bùng cháy, sự cô đơn lạnh lẽo của Trúc Quán cũng bởi vì thế mà trở nên ấm áp hơn nhiều, hần khát vọng biết bao có thể giữ lại sự ấm áp này bên mình, nhưng hần không thể.

Cô gái như thế này, đến rồi đi như gió, xán lạn như lửa, cuộc sống sáng chói rực rỡ tựa ánh bình minh, hần hy vọng nàng có thể vĩnh viễn sống một cách rực rỡ tươi đẹp như thế, có thể có một hạnh phúc hoàn mỹ nhất, trong cuộc sống không phải có một chút bóng tối nào.

Hần hỏi nàng “muốn có một gia đình không,” nàng trả lời hần “muốn có, muốn có một gia đình thật náo nhiệt vui vẻ,” hần cũng muốn có, nhưng mà hần không mang lại cho nàng được.

Đốm lửa rực cháy trong mắt nàng, không biết là hận hay là yêu, khoảnh khắc nàng bẻ gãy chiếc sáo trúc, trái tim hần cũng vỡ thành từng mảnh, nàng nhìn hần một mực trầm mặc, mọi thứ trong mắt đều bị dập tắt, chỉ còn yên lặng.

Nàng hận hấn đến một câu cũng không nói sao?

Nhưng nàng có biết là, hấn sợ chỉ cần mở miệng ra là sẽ chọn ích kỷ níu giữ nàng lại, bất kể hậu quả thế nào cũng muốn níu giữ nàng lại.

Bóng hình màu đỏ dần dần biến mất trên thành tường, hấn dùng toàn bộ sức lực khổng lồ không cho bản thân mình mở miệng.

Tim đau đến cực điểm, một dòng tanh ngọt từ trong cổ họng trào lên, hấn cúi người bật ho, từng giọt máu tươi đỏ thẫm bắn ra. Bắn lên trên bộ y phục màu trắng của hấn, phảng phất như tuyết trắng mai hồng, bắn vào một bên cửa hộp trúc, tựa như trúc xanh hoa đỏ.

Vốn có bệnh nặng trong người, lúc này lại đau đến cùng cực, thể lực của hấn khó mà chống đỡ được, bèn ném luôn nặng đỡ đi, tựa mình vào khung cửa ngồi bệt xuống.

Nhấc hộp trúc lên, dùng ống tay áo cẩn thận từng chút một lau sạch vết máu vừa bị bắn vào, nhưng lại không hề để ý đến vết máu ở khoe miệng mình.

Từng mảnh từng mảnh vãi một, tâm tình từng ngày từng ngày một.

Nàng đã làm được nhiều hơn, và đi cũng xa hơn mọi thứ hấn biết, mọi thứ hấn nghĩ.

Đọc từng chữ từng chữ một, trái tim của hấn tựa như lửa rực cháy, cơ thể hấn dường như đã hóa thành băng. Hấn rút cuộc đã hạnh phúc như thế nào cơ chứ?

Đường chân trời đã lộ ra một vệt trắng bạc đầu tiên, một ngày mới đã bắt đầu, nhưng hấn lại không hề để ý, trái tim vẫn chìm đắm trong bóng tối và hạnh phúc tuyệt vọng.

... Mặt trời chợt nóng bừng lên vì ngỡ ngàng, người còn chưa giả cho ai mà đã nghĩ đến việc có con. Nếu suốt đời này không thể có con thì sao? Nghĩ ngợi rất lâu mà không đưa ra được kết luận gì, nhưng khi vừa nhìn thấy ngoài phòng đã chỉ còn lại yên ương đặng màu xanh lá cây, tôi nghĩ là tôi hiểu rồi, tại nhiều quá trình trong cuộc đời này, không phải mỗi cánh hoa đều sẽ kết quả, nhưng chúng sẽ sống, sẽ nở bừng lên, sẽ đón chào ánh dương, đưa tiễn ráng chiều, sẽ cùng gió vui vẻ một màn, rồi cùng mưa đùa nghịch, cuộc sống như thế đã phong phú lắm rồi, tôi nghĩ hấn chúng cũng còn gì nuối tiếc...

Cả người hấn đột nhiên run lên bần bật, liên tục ho sặc sụa. Trên mặt vừa rồi chỉ thấy vẻ u ám tuyệt vọng, giữa hai hàng lông mày không ngờ lại hiện lên chút khí thế hứng khởi hiếm thấy.

Cơ thể bệnh tật liên miên bỗng nhiên tràn đầy sức lực, hấn kéo lấy nặng đỡ người đứng dậy, vừa vội vã bước ra ngoài, vừa lớn tiếng gọi: “Người đâu, lập tức chuẩn bị xe ngựa.”

Mặt trời ở đằng Đông đã ló lên một nửa, nửa bầu trời phủ ánh ban mai rực đỏ như lửa, rực rỡ chói lọi đến lóa mắt, hệt như nụ cười của nàng ấy.

Hấn ngẩng nhìn ánh bình minh, vừa thấy vui vừa thấy đau lòng. Ngọc nhi, Ngọc nhi, ta cuối cùng vẫn đánh giá thấp nàng, làm tổn thương nàng quá sâu rồi, nhưng ta sẽ dùng cả cuộc đời này bù đắp cho lỗi lầm đã qua, từ giờ trở đi, ta nhất định sẽ không khiến cho nàng phải chịu một chút tổn thương nào nữa.

Xe ngựa còn chưa đến Lạc Ngọc phường đã nghe thấy tiếng kêu gào ầm ĩ.

Hồng cô đứng trước cửa nhà lớn tiếng mắng mỏ người coi cửa: “Đứa nào đứa này ngốc một lũ, các người đều là người chết à! Sao mà cái gì cũng không nhìn không thấy?”

Thiên Chiêu nhảy xuống từ xe ngựa, kéo màn che lên.

Hồng cô nhìn thấy Thiên Chiêu lập tức ngừng lời, đi ra cung kính hành lễ với Thiên Chiêu.

Thiên Chiêu cười bảo bà đứng dậy: “Vị này là chủ nhà, phường chủ Thạch phảng, muốn gặp Ngọc phường chủ.”

Người thiếu niên xinh đẹp như ánh trăng, dịu dàng như gió thổi, trông tướng mạo sáng ngời tựa chỉ lan ngọc thụ này lại chính là phường chủ Thạch phảng lừng lẫy thành Trường An sao?

Hồng cô sững sờ nhìn Mạnh Cửu trên xe, quá đổi kinh ngạc, bất ngờ quên mất hành lễ.

Người kiêu ngạo bằng trời như Hoắc Khứ Bệnh giống như cầu vồng hay mặt trời chói chang đến gay gắt, hàn mai thanh tòng, vốn cứ tưởng đã rất hợp đôi với Ngọc nhi, không ngờ là nhân gian còn có người như thế này, ánh trăng vàng vạc không thua gì mặt trời, chi lan so với hàn mai, tương đương như nhau thật khó chia tách.

Một người vốn luôn ôn hòa như Mạnh Cửu lúc này lại có chút gấp gáp nôn nóng, không đợi Thiên Chiếu nhắc nhở Hồng cô, đã hỏi luôn: “Ta muốn vào gặp Ngọc nhi trước.”

Mắt Hồng cô ngân ngấn lệ, oán trách nói: “Ta cũng muốn gặp muội ấy, muốn mắng uội ấy một trận, đánh ột trận để giải hận. Muội ấy đã tranh thủ lúc đêm tối trời rời khỏi thành Trường An rồi, còn nói cái gì mà sẽ không quay lại nữa.”

Mạnh Cửu chợt thấy đau lòng khủng khiếp, lại bật ho rũ rượi, mãi một lúc sau vẫn không ngừng lại được. Ngọc nhi, đọc hết các mảnh nhật ký của nàng mới thật sự thấu hiểu tâm tư nàng, đến lúc thật sự hiểu rồi mới biết là mình đã làm tổn thương nàng sâu đến đâu.

Thiên Chiếu vội vã hỏi Hồng cô: “Nàng ấy có lưu lại lời gì với người không? Có nói đi đâu không?”

“Lá thư gửi cho ta chỉ nói là quay về Tây Vực rồi. Muội ấy còn có một lá thư khác gửi cho Hoắc phủ, ta trong lúc tức giận đã sai đưa đi lúc sáng sớm nay rồi. Không biết trong lá thư ấy có nói cụ thể là đi đâu không.”

Thiên Chiếu nghe hết, vẫy tay ra hiệu cho Hồng cô lùi đi.

Mạnh Cửu muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại ho liên tục một trận nữa.

Thiên Chiếu biết tâm ý của hắn, vội nói: “Tiểu Ngọc không biết cưỡi ngựa, nàng ấy nếu muốn quay về Tây Vực ắt phải thuê xe, ta sẽ lập tức sai người truy đuổi hỏi thăm hoạt động của các xe ngựa trong thành Trường An, gửi báo cáo cho ‘Thương Lang Ẩn’ và sa đạo của Tây Vực, yêu cầu tất cả phải mau chóng tìm giúp, Thạch bá cũng có thể nhờ tổ chức sát thủ trước đây của ông ấy giúp tìm người. Cửu gia, Tiểu Ngọc quay về thảo nguyên, không có lý nào mà chúng ta không thể tìm thấy. Hiện tại chuyện quan trọng nhất là người phải chăm sóc cơ thể cho khỏe, nếu để cho Tiểu Ngọc nhìn thấy bộ dạng này, trong lòng nàng ấy khẳng định sẽ lại cảm thấy khó chịu.”

Mạnh Cửu nhắm mắt suy nghĩ trong giây lát, lạnh nhạt nói: “Thông báo cho vương cung các nước Tây Vực, yêu cầu họ xuất binh tìm kiếm.”

Thiên Chiếu thầm giật mình kinh hoàng, Cửu gia tuy đã giúp đỡ rất nhiều cho các nước Tây Vực, nhưng một mực tránh né không dính líu quá sâu, đối phương một lòng muốn kết giao, còn người lại từ chối cự tuyệt. Các nước Tây Vực chỉ mong sao mua chuộc được tình nghĩa của Cửu gia, chưa nói đến mạng lưới tình báo từ việc kinh doanh rải rác khắp Đại Hán trong tay Cửu gia hết sức quan trọng với Tây Vực, chỉ đơn cử các thiết kế binh khí có lực sát thương vô cùng lớn của Cửu gia đã đủ để các nước Tây Vực thèm khát không thôi. Cửu gia hiện tại trực tiếp yêu cầu, các nước Tây Vực nhất định sẽ không từ chối, xem ra Cửu gia lần này đã quyết phải có bằng được Tiểu Ngọc, chỉ là cứ như thế này, cục diện cân bằng vì điều kia sẽ bị phá vỡ, nợ một lần tình nghĩa về sau phải trả một cái giá như thế nào chứ?

Trời vẫn còn mờ tối, Hoắc Khứ Bệnh đã mặc xong quân trang, nai nịt gọn gàng chờ xuất phát.

“Người đã nói với nàng tin hôm nay ta sẽ xuất binh chưa?”

“Lão nô đã đích thân đến Lạc Ngọc phường thông báo cho Ngọc cô nương rồi.”

Hoắc Khứ Bệnh đứng ở cổng phủ, trầm lặng rất lâu. Khi một vệt mây trắng hiện lên ở đằng Đông, hắn khẽ thở dài trong lòng, xem ra nàng ấy vẫn chọn ở lại Trường An.

Thu lại cảm xúc hỗn loạn, xoay người nhảy lên ngựa, tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên trên đường phố thành Trường An.

Đặt chuyện tình cảm nam nữ sang một bên, nhiệm vụ hàng đầu bây giờ là chuyên tâm đánh thắng chiến dịch mà toàn bộ triều đình trên dưới đang giương mắt lạnh lùng quan sát.

Lần trước hần chỉ dùng tám trăm quân đã đột nhập được vào nội địa của Hung Nô, giành được toàn thắng. Nhưng chư vị trong triều đều không phục, cho là ăn may mới thắng được, đến cả hoàng đế cũng có chút hoài nghi trong lòng, không dám để hần thực sự dẫn đại quân đánh trận.

Lý Quảng lẫn lộn sa trường cả một đời người mà vẫn chưa thật sự lập nên chiến tích nào, nên không được phong hầu, vậy mà hần chỉ qua một chiến dịch đã lừng danh thiên hạ, mười tám tuổi đã được phong hầu, khiến bao người căm ghét và không phục.

Lần này cho hần một vạn binh mã, hoàng đế vừa muốn chứng nghiệm thực lực của hần, vừa là để sau này hần có thể nắm trọng binh làm nền móng. Chỉ thắng lợi mới có thể bịt miệng tiếng phản đối của đại thần văn võ trong triều, dù gì hoàng đế không thể không kiêng dè ý kiến của đám đại thần trong triều.

Trong lòng Hoắc Khứ Bệnh sớm đã nhận định sự thắng lợi của bản thân, hoặc nói chính xác hơn là, hai từ “thất bại” chưa bao giờ xuất hiện trong đầu hần.

Chỉ cần là việc hần muốn làm, thì nhất định sẽ làm được, ngoại trừ...

Nghĩ đến cô gái thông minh xảo hoạt mà cố chấp kia, Hoắc Khứ Bệnh không tìm được chau mày, liếc về hướng Lạc Ngọc phường, khuôn mặt vốn cứng đờ lạnh lùng hơi lộ chút ý cười.

Không được, không có ngoại trừ! Cuộc sống của Hoắc Khứ Bệnh không có chuyện gì là không thể cả, huống hồ là nàng ấy?

Hành quân gấp rút một ngày đêm, đến tối đang định đi nghỉ thì nhận được một bức thư hỏa tốc tám trăm dặm đường.

Không phải quân vụ, mà là một bức thư được Trần quân gia sai người mang đến. Trong lòng Hoắc Khứ Bệnh chợt rung động, vội vàng mở ống trúc ra.

... lúc người đọc được mảnh thư này, chắc là đã mấy tháng sau rồi, lúc đó đắc thắng quay về... Hoa nở hoa tàn, giữa cảnh kim ngân tương phùng, ngẫu nhiên gặp gỡ và xa cách, đối diện và quay đi, duyên hợp và duyên tàn, một cây đũa hoa diên dịch lại bi hoan tុ hợp của một đời người. Lần này ta lựa chọn quay mình ra đi. Lời từ biệt này có lẽ là sẽ không bao giờ gặp lại nữa, chỉ chúc người tất cả tốt lành...

Trước mắt hần như nổi lên một cơn mưa gió, nỗi đau đón đến phần uất đều tụ lại trong tim. Ngọc nhi, nàng lại lừa ta một lần nữa.

Thân hình hần không một cử động, chỉ nhìn chăm chăm vào mảnh thư, khóe miệng chậm chậm hé ra một nụ cười lạnh lùng, điềm tĩnh. Đây là bức thư đầu tiên nàng viết cho hần, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là bức thư cuối cùng.

Hần đột ngột đứng dậy, dặn dò thị vệ bên ngoài lều: “Để hai con ngựa chạy nhanh nhất quân doanh đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, lúc nào cũng có thể nhận lệnh.”

Ngọc nhi, lẽ nào nàng còn khó đuổi theo hơn cả người Hung Nô xảo hoạt thần tốc ư?

(HẾT QUYỂN THƯỢNG)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-mac-dao>